

Giới thiệu Kiềm Chế Là Không Thể

Tên khác: Không thể kiềm chế

Mọi người ồm suy nghĩ, phá vỡ một mối lương duyên là tạo nghiệt, cho nên ai cũng sẽ khuyên hoà giải chứ chẳng bao giờ khuyên ly hôn.

Chính vì thế, khi Hứa Tinh Không muốn cùng chồng ly dị, bạn bè thân thích đều khuyên giải, nói cô hãy nhẫn nhịn, nếu bỏ anh ta, sau này cô sẽ tìm không ra một người chồng tốt đến vậy đâu.

Sau này, Hứa Tinh Không gặp được Hoài Kinh, đám bạn bè thân thích kia liền im miệng.

Hứa Tinh Không: Anh làm thế nào mà bọn họ đều ngậm miệng lại vậy?

Hoài Kinh: Bốn chữ, đẹp trai nhiều tiền.

Hứa Tinh Không: Còn em thì sao?

Hoài Kinh: Ba chữ, kỹ thuật tốt.

Giới Thiệu 2:

Kết hôn ba năm, chồng của Hứa Tinh Không ngoại tình với một cô tiếp viên quán bar lẳng lơ.

Sau khi ly hôn, mọi người đều cảm thấy việc chồng cô ngoại tình, cô cũng có chỗ sai, sai ở chỗ bảo thủ cứng nhắc.

Thế nhưng chỉ có Hoài Kinh biết, ban đêm Hứa Tinh Không quyến rũ chết người đến cỡ nào, khiến cho anh không thể kiềm chế

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tháng bảy mùa hạ, thời tiết nóng ẩm khó chịu, nhất là một thành thị nhỏ ở phía Nam như Hoài Thành. Đến cả ban đêm cũng bị bao phủ một tầng hơi nước, giống như bị cuốn vào một bức tranh thủy mặc, không thể thở nổi.

Hứa Tinh Không đứng trong phòng chờ, đặt điện thoại bên tai, đang trò chuyện cùng người bạn tốt Trần Uyển Uyển.

“Ngoại tình?” Trần Uyển Uyển kinh ngạc hỏi.

“Ừ, với một sinh viên phục vụ trong quán bar.” Hứa Tinh Không thản nhiên nói.

Trần Uyển Uyển tức giận mắng: “Đồ đàn ông cặn bã! Trâu già gặm cỏ non! Có điều, cô sinh viên kia làm gì trong quán bar?”

Hứa Tinh Không trả lời: “Gái nhảy.”

“À... Thảo nào.” Giọng nói của Trần Uyển Uyển mang theo chút hiển nhiên.

Hứa Tinh Không sững sờ.

“Hử?”

“Không có gì, đàn ông vốn xấu xa, khẩu vị nặng như vậy đấy.” Trần Uyển Uyển nói xong, lại hỏi: “Vậy cậu định làm sao?”

“Ly hôn rồi.” Hứa Tinh Không trả lời.

Trần Uyển Uyển nghe vậy rất kinh ngạc, không ngờ một người mềm yếu như Hứa Tinh Không lần này lại dứt khoát đến thế, nhưng như vậy cô cũng đỡ phải khuyên nhủ.

Advertisement / Quảng cáo

“Vương Thuần Sinh được như ngày hôm nay là nhờ có cậu. Việc phân chia tài sản tuyệt đối đừng nhẹ dạ, mặc dù hai người không có con, nhưng vẫn phải chia thêm tiền.”

Bị kiềm nén nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng có người ủng hộ mình ly hôn, Hứa Tinh Không thả lỏng hơn, cô đáp lại: “Được.”

Trần Uyển Uyển hỏi: “Sau khi ly hôn, cậu có tính toán gì không?”

“Không có.” Hứa Tinh Không nói.

Mãi lo chuyện ly hôn đến sứt đầu mẻ trán nên cô không có thời gian nghĩ đến chuyện sau này.

“Vậy đến Hạ Thành đi.” Trần Uyển Uyển bắt đầu rủ rê, cô nói: “Gần đây công ty tớ và một công ty Đức mới ký hợp đồng, bộ phận phiên dịch đang mở rộng, cần rất nhiều người, đãi ngộ cũng rất tốt.”

Hạ Thành ở phía Nam, là một thành phố ven biển, gió biển ấm áp, ánh nắng nhẹ nhàng, nghĩ đến thành phố kia, Hứa Tinh Không lại nhớ tới khoảng thời gian học đại học không buồn không lo ngày trước.

Cô và Trần Uyển Uyển cũng quen biết nhau ở Hạ Thành, hai người là bạn học cùng lớp, học tiếng Đức. Chơi với nhau bốn năm, cảm tình rất thân thiết. Sau khi tốt nghiệp, cô trở về quê ở Hoài Thành rồi gả cho học trưởng cùng thành Vương Thuần Sinh, sau khi Vương Thuần Sinh tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì bắt đầu việc kinh doanh. Tiền vốn để hắn gây dựng sự nghiệp đều là số tiền Hứa Tinh Không dành dụm được từ việc đi dạy thêm.

Sau hai năm công ty ăn nên làm ra, thì Vương Thuần Sinh ngoại tình.

Còn Trần Uyển Uyển, sau khi tốt nghiệp thì ở lại Hạ Thành ra sức làm việc mấy năm, sau khi công tác ổn định thì nhất quyết kết hôn.

Hai người đi trên hai con đường khác nhau, sau mấy năm nhìn lại, cao thấp đã rất rõ ràng.

Sau khi Hứa Tinh Không trò chuyện với Trần Uyển Uyển xong thì trở vào phòng VIP. Hôm nay là đại thọ tám mươi tuổi của bà nội cô, người nhà họ Hứa đã tổ chức ở một phòng trong nhà hàng năm sao cho bà.

Hứa Tinh Không đẩy cửa phòng VIP ra, đứng ở lối vào, còn chưa vào phòng thì nghe thấy giọng nói của một cô gái. Hứa Tinh Không rất quen thuộc với giọng nói này, cô ta là Hứa Minh Di con gái của chú hai.

“Mọi người cũng không phải không biết chị ấy, bảo thủ cứng nhắc, lúc nào cũng ăn mặc kín đáo, mấy bà cụ khiêu vũ ở quảng trường trên đường còn coi mờ hơn chị ấy nữa. Bình thường cũng không đeo trang sức, y như một người phụ nữ luống tuổi, chắc Vương Thuần Sinh đã phải chịu đựng lắm, đến bây giờ mới ly hôn.”

Lời nói của cô ta làm tâm trạng Hứa Tinh Không nghẹn lại, nhìn thoáng qua xung quanh, chỗ lối đi có đặt một cái gương, cô đứng lại nhìn mình trong gương.

Cô đang mặc bộ váy dài màu đỏ, bọc kín từ cổ áo đến mắt cá chân, trang điểm cũng chỉ vẽ lông mi và tô son môi, gương mặt trắng thuần nhạt nhẽo, trông chẳng hề thú vị.

Nhớ lại câu “thảo nào” của Trần Uyển Uyển, Hứa Tinh Không không có cách nào phủ nhận việc cô bảo thủ. Ly hôn không chỉ là chuyện của một người, đó cũng là lý do mà ngay cả Trần Uyển Uyển cũng đề nghị cô thay đổi chỗ ở.

Hứa Tinh Không đi vào trong phòng, nhìn thấy có, sắc mặt của những người đang ngồi đây đều biến đổi, Hứa Minh Di ngồi ở bên cạnh bà Hứa cũng im lặng liếc nhìn cô một cái.

“Sao đi lâu vậy mới trở vào?” Bà Hứa hỏi một câu.

“Con nói chuyện điện thoại với bạn học, cậu ấy hỏi thăm tình hình gần đây của con cho nên hơi lâu.” Hứa Tinh Không trả lời.

Sở dĩ đôi hỏi thăm lâu như vậy là bởi vì “tình hình gần đây” của Hứa Tinh Không thật sự quá phức tạp. Mọi người lại im lặng, sau cùng, có mấy người nhảy mắt với bà Hứa, thế lại bà Hứa lại lên tiếng.

“Con đã suy nghĩ kỹ lưỡng chuyện của mình và Thuấn Sinh chưa? Đàn ông ở bên ngoài cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, chơi xong biết trở về là tốt rồi. Người xưa có câu, đàn ông kết hôn hai lần là báu vật, đàn bà kết hôn hai lần là rom rạ. Sao con không suy nghĩ xem sau khi con ly hôn rồi thì cuộc sống về sau sẽ phải sống làm sao?”

Thần thích trong Hứa gia, có không ít làm việc trong công ty Thuấn Tinh của Vương Thuấn Sinh, nếu cô và Vương Thuấn Sinh ly hôn, bọn họ nhất định sẽ không được thoải mái ở công ty Thuấn Tinh nữa.

Thế nên khiến cô và Vương Thuấn Sinh không ly hôn là nguyện vọng của cả Hứa gia.

“Chỉ ấy đã là rom rạ rồi.” Hứa Minh Di bị bà cụt Hứa chọc cười, cười hi hi một tiếng.

Hứa Tinh Không giương mắt nhìn bà cụt Hứa một cái, rồi nhìn sang Hứa Minh Di, nói: “Tôi ly hôn được chia hai căn hộ và hai chiếc xe, cộng thêm hai triệu phí ly hôn, cuộc sống sau này tôi có thể sống rất tốt.”

Việc này lúc trước Hứa Tinh Không chưa từng đề cập qua, nên mọi người trên bàn đều giật mình kinh ngạc.

Hứa Minh Di đầu tiên rất ngạc nhiên, sau đó lại tức giận, cau mày không phục nói: “Thật biết ba hoa.”

Bà cụt Hứa kéo cô ta một cái, mắng: “Sao lại nói chuyện với chị con như vậy?”

Thấy bà nội trước giờ vẫn luôn thiên vị mình, vậy mà bây giờ lại nói giúp Hứa Tinh Không, Hứa Minh Di tức giận đến mặt mũi trắng bệch, vừa muốn cãi lại thì Hứa Tinh Không hỏi: “Mẹ tôi và Tinh Viễn đâu?”

Cha của Hứa Tinh Không mất sớm, nên từ nhỏ tới lớn cô sống với mẹ là Lâm Mỹ Tuệ và em trai Hứa Tinh Viễn. Vào phòng đã lâu nhưng không thấy hai người họ, hẳn là đã về rồi.

Tình tình của Lâm Mỹ Tuệ còn niềm yếu hơn cô, Hứa Tinh Viễn cũng giống vậy, hai người họ về, đoán chừng cũng là bị mấy người này chọc tức.

Mấy người trong phòng hơi lúng túng, Hứa Tinh Không đứng dậy, lấy trong ví tiền ra một nghìn đồng, đứng dậy nói: “Đây là tiền com của ba người nhà con đêm nay, nếu không có chuyện gì nữa thì con đi trước.”

Phía sau có người giữ lại nhưng cô không để ý, sau khi ra khỏi phòng thì trực tiếp đến bãi đỗ xe, chuẩn bị lái xe về nhà.

Nhà Hứa Tinh Không ở khu đô thị cũ, kiến trúc xập xệ cũ kỹ, đường xá cũng chật hẹp. Mặc dù cô có bằng lái nhưng bình thường ra ngoài đều có tài xế, nên không hay lái xe, kỹ thuật lái xe rất “gà”.

Advertisement / Quảng cáo

Nhất Hải Cáo ở khu đô thị mới, dựa theo tính toán của bảng hướng dẫn, thì khoảng cách từ đây về nhà cô là 11km. Trong quãng đường 11 km này, Hứa Tinh Không lái xe cẩn thận từng li từng tí. Cuối cùng cũng chỉ còn cách nhà một con đường nhỏ. Hứa Tinh Không ngừng xe, yên lặng chờ đèn đỏ.

Khu đô thị cũ mang đậm hơi thở cuộc sống, ven hai bên đường là hàng cây lớn và các loại cây rậm rạp. Mùa hạ, tiếng côn trùng kêu vang tạo ra âm thanh rất ồn ào, đêm khuya dưới đèn đường vàng nhạt, ngay cả một bóng người cũng không có.

Bầu trời không sao, dự báo thời tiết hai ngày này có mưa, hiện tại trời vẫn u ám, cho nên mới oi bức thế này.

Thời gian của đèn đỏ chỗ này rất lâu, Hứa Tinh Không nhìn chăm chăm đèn đỏ, trong đầu nhớ lại những chuyện hôm nay nghe thấy.

Trần Uyển Uyển nói đàn ông đều có khẩu vị nặng, Hứa Minh Di nói cô quá bảo thủ, thậm chí khi biết Vương Thuấn Sinh ngoại tình, anh ta còn nói cô ở trên giường vẫn như đêm tân hôn, vì vậy mới đi tìm cảm giác mới.

Thế nào mới không bảo thủ? Học theo Vương Thuấn Sinh ra ngoài tìm đàn ông chơi trò tình một đêm sao?

Bà cụt Hứa còn nói cô là đàn bà già hai lần như rom rạ, cho dù có đi tìm tình một đêm thì cũng không có người đàn ông nào cần.

Hứa Tinh Không cười lạnh.

Lúc này, đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, Hứa Tinh Không đạp chân ga chạy về phía trước. Con đường nhỏ này hơi dốc, tay lái của cô cứ bị cần, bây giờ cô còn điều khiển cần số được, nhưng tới con đường phía trước chỉ sợ xe sẽ chết máy.

Lúc nhấn ga, Hứa Tinh Không nhìn về phía sau, có một chiếc xe sáng đèn. Cô bình tâm lại, đạp chân ga, xe đột nhiên chết máy, cô chưa kịp thẳng lại đuôi xe đã bị chiếc xe phía sau đâm vào.

“Chết tiệt.” Hứa Tinh Không hốt hoảng mắng một câu, cô dừng xe rồi nhanh chóng mở cửa bước xuống, sau khi thấy chiếc Maserati Bordeaux màu đỏ, trong lòng cô càng hoảng loạn hơn.

Hiệu xe này rất đắt, lỗi hoàn toàn ở cô nên cô phải bồi thường.

Hứa Tinh Không thầm kêu khổ, chủ xe Maserati không có ý định xuống xe, cô đi ra phía sau, gõ lên cửa sổ xe chỗ điều khiển một cái. Ngón giữa gõ lên mặt kiếng, tạo ra thanh âm còn nặng nề hơn cả bầu không khí lúc này.

“Chào anh.” Hứa Tinh Không vừa bị hoảng sợ nên giọng nói không được ổn định, đợi một lúc, cô bắt đầu đỏ mặt hỏi lạnh.

Cô chờ không lâu lắm thì cửa sổ xe Maserati hạ xuống, lộ ra sườn mặt của một người đàn ông.

Người đàn ông trên xe vẫn không quay đầu lại, anh lười biếng dựa vào chỗ ngồi, nhàu mày, chỉ liếc đôi mắt nâu nhạt sang. Bóng cây lưa thưa in lên gương mặt góc cạnh sắc sảo của anh, màu đen của bóng cây và màu trắng của làn da tạo ra một đường ranh giới trên gương mặt đẹp trai lạnh lùng.

“Tôi... Tôi đụng phải xe của anh, anh xuống xe một chút, xem muốn tôi bồi thường bao nhiêu? Tôi không biết trả thế này thì phải mất bao nhiêu tiền mới sửa chữa...”

Lần đầu tiên Hứa Tinh Không xử lý loại chuyện này nên trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Cô vừa dứt lời thì người đàn ông trên xe nhàu mày một cái, quay đầu nhìn ra.

Đôi mắt Hứa Tinh Không hơi mở to.

Cô biết mình kiến thức nông cạn, cũng đã thấy rất nhiều người đẹp trai trên ti vi, nhưng những minh tinh kia không một ai có thể so được với người ở trước mặt cô.

Lúc ở bên trong xe, cô không nhìn thấy rõ, đến khi người đàn ông quay đầu lại, Hứa Tinh Không mới nhìn rõ tóc của người đàn ông này là màu xám khói đang thịnh hành hiện nay. Dưới ánh đèn, màu tóc xám khói càng làm đường nét trên gương mặt anh ta thêm đẹp.

Nước da anh trắng sáng, đôi mắt xech đào hoa, sống mũi cao, đôi môi hơi nhếch lên, môi dưới không bị bóng cây phủ lên, mềm và đầy. Anh chuyển động đôi mắt nâu nhạt từ trên xuống dưới như đang quan sát Hứa Tinh Không.

Cô gái ngoài xe trắng hồng, mang phong cách thanh nhã lịch sự, mặc bộ váy đỏ, bọc lấy cơ thể của cô kín không kẽ hở, chỉ để lộ khuôn mặt dịu dàng xinh xắn, mái tóc buộc đơn giản ra sau, tóc mai ướt đầm mồ hôi dính vào gò má, làm cho cô càng có phong tình hơn.

Cô hơi cúi đầu, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì, mũi giày cao gót màu trắng xinh xắn hơi giật giật, dường như có chút lo sợ.

Người đàn ông không nói chuyện, anh đưa tay khoát lên tay lái, ngón trỏ cong lên gõ gõ nhẹ nhàng.

Lông mi Hứa Tinh Không run run, ngẩng đầu nhìn anh, lại nhìn thấy anh đang mỉm cười. Quanh người anh tản ra một cảm giác lạnh lùng dè dặt, nhưng anh cười như vậy lại mang đến cảm giác vừa nho nhã vừa lưu manh, khiến cho đầu óc Hứa Tinh Không càng trống rỗng hơn.

“Tôi không cần tiền.” Hoài Kinh thần nhiên nói.

Ánh mắt Hứa Tinh Không giật giật, cô mơ hồ hỏi: “Vậy anh muốn gì?”

Hoài Kinh mỉm cười, anh nghiêng người ra, vóc người cao lớn mang theo cảm giác áp bách làm Hứa Tinh Không lùi về sau một bước. Anh đặt cánh tay trên cửa sổ xe, ngón trỏ gõ nhẹ lên cửa xe một cái. Thanh âm rất nhỏ, nhưng lại khiến Hứa Tinh Không dời lực chú ý đến ngón tay của anh.

Bàn tay kia thật sự rất đẹp, khớp xương ngón tay rõ ràng, tĩnh mạch trên mu bàn tay nhỏ ra, thon dài trắng nõn.

“Muốn người.”

Tay anh đưa ra cửa xe, khẽ cười nắm lấy cảm Hứa Tinh Không. Hứa Tinh Không lập tức nghiêng mặt, đầu ngón tay trên cảm hơi lạnh, còn người đàn ông thì ngả ngón cười.

Hoài Kinh lập lại: “Muốn em.”

Dứt lời, Hoài Kinh buông lỏng tay, nhưng vẫn mỉm cười. Anh thấy cô hiện lành thành thật nên chỉ muốn đùa giỡn một chút, đang định nói ra thì cô gái trước mặt đột nhiên ngẩng đầu lên.

Advertisement / Quảng cáo

Cô có đôi mắt mèo màu hổ phách đặc biệt đẹp, trong ánh mắt mang theo sự cố gắng trấn định, lúc nói chuyện giọng nói run run.

“Được.” Hứa Tinh Không đáp.

Lần này đến lượt Hoài Kinh mở mắt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này mang tên phát súng đĩnh ước:)

Hoài thiếu: Tôi không thiếu tiền, cho nên không lấy tiền.

Hứa Tinh Không: Vậy anh cần người là bởi vì thiếu người sao?

Hoài thiếu: Trước đây thiếu, hiện tại có em thì không thiếu nữa.

Bộ này là nữ lương thiện x nam bắt lương (????)

Chính là quá trình Hoài đại thiếu gia dần dần làm cho người phụ nữ bảo thủ Hứa Tinh Không không bảo thủ trên giường nữa...

Mở đầu là: Một người muốn được cởi mở hơn, một người muốn tìm một người có định để giải quyết nhu cầu sinh lý, hai người hợp tác bao nuôi nhau. Khuôn mẫu cấu huyết cũ, lên giường trước rồi yêu sau, nhưng sẽ không ngược, bởi vì chưa kịp ngược, hai người đã thích đối phương...

*Chú thích:

Xe của Hoài thiếu đây, còn người thì chị em tự yy đi:)))

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tháng chín.

Hạ Thành.

Tại phòng phiên dịch tập đoàn trang sức IO.

“Hôm nay Hoài tổng sẽ dẫn tổng giám Fynn của tập đoàn Đức – TIE đến phòng phiên của dịch chúng ta thị sát, mọi người chuẩn bị tinh thần đi.” Trưởng phòng phiên dịch Hoàng Thiên Tùng vỗ tay một cái, động viên tinh thần những thành viên trong phòng.

“Được!” Hơn ba mươi thành viên phòng phiên dịch đồng thanh trả lời, nghe rất có khí thế.

Sau khi động viên tinh thần xong, Hoàng Thiên Tùng ra hiệu cho mọi người ngồi xuống làm việc. Hứa Tinh Không kéo ghế ngồi xuống, bắt tay vào chỉnh lý công việc trong tay.

Vào tháng bảy, IO giành được danh sách các nhãn hiệu cao cấp của tập đoàn TIE, IO rất coi trọng dự án này nên đã tuyển thêm phiên dịch viên, Hứa Tinh Không đã được tuyển từ lần chiêu mộ này.

Cô đã không đi làm nhiều năm, năng lực có hạn, mà đại ngộ phúc lợi của IO cũng không tệ nên độ cạnh tranh rất cao. Cô chỉ thi vòng sơ khảo, vòng hai là do Trần Uyển Uyển giúp cô vượt qua.

Chính vì vậy, Hứa Tinh Không đặc biệt ra sức công tác, cô không muốn vì mình làm việc không thành thạo khiến mọi người nói xấu sau lưng Trần Uyển Uyển.

“Hoài tổng sắp tới rồi! A a a, kích động quá.”

Advertisement / Quảng cáo

Mọi người vừa ngồi xuống làm việc thì ba cô gái bên cạnh Hứa Tinh Không đã xúm lại, nắm tay đặt ở bên mép, nhỏ giọng lủi lủi. Ba người họ vào cùng lúc với Hứa Tinh Không, chỉ mới làm việc ở IO một tuần, đều chưa từng nhìn thấy Hoài tổng sắp tới thị sát hôm nay.

“Sao lại kích động như vậy?” Trong ba người có một cô gái trẻ đến từ nơi khác, không xúc động như hai người kia.

Cô gái đang kích động nhất hình như hơi ngạc nhiên: “Cô chưa từng nghe danh Hạ Thành Từ thiếu sao? Hoài thiếu gia Hoài Kinh chính là Hoài tổng của chúng ta, anh ấy là ông chủ trong lai của tập đoàn Hoài thị đó! Chẳng những xuất thân tốt, mà còn rất có năng lực. Năm năm trước, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ học viện y học Imperial College ở London thì về nước vào tập đoàn Hoài thị làm việc, đưa một công ty kinh doanh trang sức nho nhỏ ra thị trường, chính là tập đoàn IO hiện tại của chúng ta.”

Một cô gái khác gât đầu điên cuồng, rồi bỏ sung: “Quan trọng nhất là anh ấy rất đẹp trai! Tôi đã xem bài phỏng vấn anh ấy trên tạp chí kinh tế tài chính, phía trên có hình của anh ấy!”

“Ngoài đời anh ấy còn đẹp trai hơn nhiều.” Lý Diệu Tuyết cảm văn kiện đi đến, cười nhặt chen vào một câu.

Lý Diệu Tuyết là nhân viên lâu năm của phòng phiên dịch, năm nay hai mươi tám tuổi, da trắng như tuyết, mặt mày xinh đẹp, có gu thẩm mỹ cao, là một đại mỹ nữ.

“Thật sao?” Cô gái kia tò ra hâm mộ nói, “Chị Lý gặp qua Hoài tổng rồi à?”

“Lúc trước từng theo bộ trưởng Hoàng ra ngoài ăn cơm với Hoài tổng.” Lý Diệu Tuyết là trợ lý của Hoàng Thiên Tùng, làm ở phòng phiên dịch rất nhiều năm, lời nói của cô ta rất đáng tin cậy.

“Oa!” Ba cô gái kia lại là nhỏ giọng thét lên.

Mỗi người phụ nữ đều có một giấc mơ làm cô bé lọ lem.

“Hứa Tinh Không, phiên dịch chỗ tài liệu này đi, trước khi tan sở phải nộp lại cho tôi.” Lý Diệu Tuyết thu nụ cười lại, đưa tập tài liệu cho Hứa Tinh Không.

“Được.” Hứa Tinh Không nhận lấy, bắt tay vào bắt đầu phiên dịch.

Tuy rằng trên danh nghĩa, tập đoàn IO kinh doanh trang sức, nhưng sản phẩm chiến lược là nguyên vật liệu, đá quý và kim loại quý các loại. Việc liên kết với tập đoàn TIE chính là kết hợp ngọc thạch với đồ ngọc cổ, nên lượng công việc phiên dịch tương đối lớn.

Hứa Tinh Không mở văn kiện trên tay ra, cô là một nhân viên nhỏ bé trong bộ phận phiên dịch, phụ trách phiên dịch những văn kiện cơ bản, nhưng những phần cơ bản cũng không thiếu từ ngữ chuyên ngành, nên công việc của Hứa Tinh Không cũng không mấy nhẹ nhàng.

“Hoài tổng đến!” Ngay lúc phòng phiên dịch đang bận rộn thì bên ngoài có người đẩy cửa kiếng ra thông báo một tiếng.

Mọi người trong phòng phiên dịch bắt đầu sôi nổi lên, Hoàng Thiên Tùng và hai phó phòng cũng từ trong phòng làm việc đi ra, đến cửa nghênh đón trước. Còn đám người Hứa Tinh Không thì đứng lên từ chỗ ngồi, đứng ở vị trí công tác của mình, chờ đợi người lãnh đạo tới cáo công ty vào.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh trò chuyện bằng tiếng Đức, giọng nói của người đó rất êm tai, nhã nhặn trầm ổn, phát âm tiếng Đức rất chuẩn. Ngay khi mọi người cho rằng giọng nói đó là của tổng giám Fynn thì người đàn ông đang nói chuyện bước vào cửa phòng phiên dịch.

Người đàn ông này mặc một bộ âu phục được cắt may tinh xảo, dáng người cao lớn, thắt một cái cà vạt rất khéo léo, trong cổ áo là cái cổ thon dài bởi vì đang nói mà hầu hết khế đi chuyển.

Tóc anh đen tuyền làm màu da càng trắng hơn. Hôm nay thời tiết hơi âm u, trong phòng phiên dịch mờ đèn, ánh sáng hắt lên làm cả gương mặt anh như đang ẩn dưới ánh sáng huyền quang. Một phần ánh sáng rọi vào một bên mặt bị đôi mi dài của anh cắt ra, ẩn vào đôi mắt nâu nhạt.

Bên dưới cặp mắt đào hoa lã lướt mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, khi đưa tay nói chuyện, ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng...

Hứa Tinh Không đứng ở vị trí của mình, trong nhất thời quên thu hồi tầm mắt, môi dưới của cô khẽ run, phía sau lưng đã toát mồ hôi.

Người đàn ông đang nói chuyện dường như cảm nhận được ánh mắt của Hứa Tinh Không, nên nheo mắt về hướng này, anh mỉm cười nhưng trong ánh mắt lại cất giấu sự lạnh lùng, quyền rũ chết người.

Hứa Tinh Không hoảng hốt, nhưng trước khi cô thu hồi tầm mắt thì người đàn ông kia đã dời mắt đi trước. Cứ như cái nhìn vừa rồi chỉ là vô ý.

Sau khi kết thúc thị sát, người đàn ông kia lịch sự dẫn đoàn người Đức rời đi. Bọn họ vừa mới rời khỏi phòng phiên dịch, thì mấy người phụ nữ từ phòng phiên dịch liền không kiềm chế được hết lên.

“Người nói chuyện chính là Hoài tổng đây! A a a a, anh ấy nói tiếng Đức thật giỏi!”

“Người thật còn đẹp trai hơn trong tạp chí nữa! Da anh ấy thật trắng, mặt mũi thật đẹp, tạo hóa thật ưu ái mà!”

Phòng phiên dịch vốn âm thịnh dương suy, cho nên mỗi lần thảo luận về đàn ông đều không ngớt được.

Hứa Tinh Không ngờ ngẩn ngơ ở vị trí của mình, trong lòng còn lưu lại ánh mắt khi nãy của người đàn ông kia, xa lạ, tùy ý, lạnh lùng...

Cô đã nhận lầm người, phải không?

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không dần dần bình tâm lại.

Lý Diệu Tuyệt giao tài liệu cho Hứa Tinh Không, bảo Hứa Tinh Không dịch vào lúc rảnh trong hôm nay. Cô vốn chưa theo kịp tiến độ công việc, lại thêm phần việc này, cho nên hôm nay chắc chắn phải tăng ca.

Hôm nay âm u cả ngày, nhưng khi đến tan tầm thì khí trời lại trong xanh.

Trần Uyên Uyên xách ô đi đến, thấy Hứa Tinh Không cắm đầu làm việc nên cầm tập tài liệu lên nhìn thoáng qua, sau đó lên nói: “Phần tài liệu này đến cuối tuần mới cần dùng tới, không cần dịch hôm nay. Hết giờ làm việc rồi, về nhà thôi.”

“Cậu về trước đi, tớ sẽ dịch xong chỗ này nhanh thôi.” Hứa Tinh Không ngẩng đầu lên cười với Trần Uyên Uyên.

Trần Uyên Uyên biết Hứa Tinh Không hơi cứng đầu nên cô không kiên trì nữa, nói với Hứa Tinh Không: “Vây tớ đi trước đây, hôm nay mẹ chồng tớ không khỏe, chồng tớ lại đi công tác, tớ phải đi đón con tan trường nữa. Mẹ chồng tớ nói hôm nay có mưa, đề ô lại cho cậu dùng nhé.”

“Không cần đâu.” Hứa Tinh Không nhìn ánh nắng chiều bên ngoài, từ chối: “Tớ cũng sắp về rồi.”

“Vây tớ đi trước.” Trần Uyên Uyên đưa tay xoa xoa đầu Hứa Tinh Không, tóc Hứa Tinh Không rất mềm và nhuyễn, vuốt rất thích. Tuy Hứa Tinh Không bảo thủ, nhưng đặc biệt thích sạch sẽ, cho nên mái tóc lúc nào cũng thơm tho.

“Ngày mai gặp lại.” Hứa Tinh Không cười nói tạm biệt với Trần Uyên Uyên.

Sau khi Trần Uyên Uyên rời đi, Hứa Tinh Không nhìn về chỗ ngồi của Lý Diệu Tuyệt, trống không, cô ấy đã về rồi. Hứa Tinh Không chớp chớp mắt rồi lại vui đầu tiếp tục làm việc.

Đến khi dịch xong phần tài liệu thì tất cả nhân viên trong phòng phiên dịch đều đã về hết. Cả văn phòng rộng lớn trống không chỉ còn lại mình cô. Hứa Tinh Không ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một tia chớp cắt ngang bầu trời đen kịt, tiếng sấm vang lên rầm rầm, trời sắp đổ mưa.

Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, Hứa Tinh Không quẹt thẻ đóng cửa văn phòng lại rồi vội vàng đi vào thang máy.

Đến khi xuống tới đại sảnh, bên ngoài đã đổ mưa, Hứa Tinh Không quay trở lại, định đến tiền sảnh mượn ô, nhưng còn chưa đi tới, đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và tiếng nói chuyện.

Người đàn ông đi đầu vẫn mặc bộ âu phục tinh xảo như trước, mặt mày đẹp như điêu khắc, giọng nói của anh trầm thấp gợi cảm, lời lẽ nhã nhặn lễ độ, thể nhưng lại khiến cho tâm trạng của Hứa Tinh Không rất thấp thòm.

Cô nhanh chóng quay người lại, đi về phía cửa công ty.

Cửa lớn là loại cửa kính hai cánh, Hứa Tinh Không hốt hoảng mở cửa ra, đứng ở trên bậc thang ngoài cửa. Mái hiên chắn mưa to, những giọt mưa rơi tí tách lên bậc thềm làm bằng đá hoa cương.

Tập đoàn trang sức IO kinh doanh trang sức, thứ không thiếu nhất chính là các vật liệu đá quý, cho nên tòa cao ốc của IO cũng được thiết kế đặc biệt tỉ mỉ tinh tế.

Bên ngoài mưa rất to, nước mưa bị gió thổi bay vào, Hứa Tinh Không lui về sau hai bước, cúi đầu nhìn đôi vớ vừa bị nước mưa làm ướt của mình, dưới chân những giọt mưa liên tục bắn vào.

Trong lúc Hứa Tinh Không đang nghĩ hôm nay phải về nhà thế nào thì giọt mưa dưới chân đột nhiên dừng lại. Cô nhìn ra không trung thì nhìn thấy một tán ô đen và cán kim loại.

Có người đưa ô ra che mưa cho cô.

Bàn tay trắng sạch cảm cán ô của người nọ trong bóng đêm càng nổi bật hơn. Ngón tay của anh bao lấy cán ô, khớp xương hơi trắng bệch, giống như đang cảm hơi chặt, vậy lấy Hứa Tinh Không khiến cô hít thở không thông.

Hứa Tinh Không dời mắt, cô nhìn lên, đôi mắt với cặp mắt đào hoa và gương mặt đẹp đẽ của anh. Bờ môi của anh hơi cong lên, màu tóc mặc dù đã đổi thành màu đen chững chạc, nhưng vẫn vô cùng ngà ngời ngời cuồng.

Mưa vẫn rất lớn, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt người đàn ông mang nét cười, còn ánh mắt của người phụ nữ lại né tránh.

Đôi môi Hứa Tinh Không run lên, cổ họng cô khẽ động, vừa muốn nói gì đó thì người đàn ông đứng cạnh cô lại đi trước một bước, chặn lời nói của cô lại.

“Đã lâu không gặp.”

Giọng nói của anh trầm thấp truyền cảm, tựa như cơn gió mát thổi qua trong làn mưa dày đặc.

Anh vẫn nhận ra cô.

Trong đầu hiện lên những hình ảnh đêm đó, khi hàm răng của người đàn ông đi chuyển trên cổ cô, cơ thể ra vào trong cơ thể cô, dục vọng nam nữ lắng đọng rồi lưu lại vào đêm đó.

Mặt Hứa Tinh Không dần dần đỏ lên.

Advertisement / Quảng cáo

Hoài Kinh rũ mắt nhìn cô, nhìn làn da trắng nõn của cô dần dần ửng hồng, cô vẫn ăn mặc rất bảo thủ, chỉ để lộ một đoạn cổ trắng nõn thon dài. Mà bây giờ, cả cổ cô cũng đỏ. Ngay cả hai vành tai xinh xắn cũng đỏ đến mê người.

Hứa Tinh Không cúi thấp đầu, cô nín thở, nhẹ giọng nói: “Hoài tông, anh nhận nhầm người rồi.”

Hoài Kinh nhướng mày, trong mắt lóe lên ý cười, anh thản nhiên “À” một tiếng, âm cuối cao lên.

“Em và chồng trước phục hôn sao?”

Tim Hứa Tinh Không như bị thời bay trên thảo nguyên, trong nháy mắt thắm gạo hết âm lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

–Mọi người: Hoài thiếu gia, anh nói chuyện thật “ghim” tim????

-Hoài Thiếu: Tôi còn “ghim” qua thân thể của cô ấy nữa.

-Hứa Tinh Không: ...

Có chị em thuần khiết nào không biết “ghim” là có ý gì không????

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

“Không có.” Mối Hứa Tinh Không run run, phủ nhận.

Người đàn ông bên cạnh khẽ cười ra tiếng.

Bầu trời đêm mưa tối mịt, Hoài Kinh rũ mắt quan sát cô, trên môi mang theo nụ cười nhẹ. Mặc dù tiếng cười hòa vào tiếng mưa, nhưng vẫn có thể nghe ra được sự hứng thú trong đó.

“Vậy xem ra tôi không nhận sai người rồi.” Hoài Kinh khẳng định.

Trong tiếng mưa tầm tã, bầu không khí lạnh lẽo bao trùm lấy hai người. Hứa Tinh Không ngơ ngác nhìn những giọt mưa rơi trên bậc thềm trước mặt, tâm tình vô cùng hỗn loạn.

Thật may tình huống này không duy trì lâu vì tiếng chuông điện thoại của Hoài Kinh vang lên, anh lấy điện thoại ra bắt máy.

“Hoài tông, tổng giám Fynn vẫn đang chờ ngài đấy.”

“Ừ, tôi đến ngay.” Hoài Kinh đáp.

Trong lúc Hoài Kinh nghe điện thoại, Hứa Tinh Không mới dám nhìn lên, người đàn ông bên cạnh dù đang nghe điện thoại nhưng vẫn cảm ồ che cho cô.

Anh muốn làm gì?

Advertisement / Quảng cáo

Não bộ của Hứa Tinh Không mới vừa vận hành đến đây thì Hoài Kinh đã nghe điện thoại xong. Anh cất điện thoại rồi đưa cây ô trên tay tới, kèm theo đó còn có một tấm danh thiếp.

“Tôi có một số việc cần xử lý, đây là số điện thoại riêng của tôi.”

Hứa Tinh Không nhìn dãy số trên đó, cô hòng run lên, lắc đầu nói: “Không... Không cần.”

Ánh mắt Hoài Kinh dừng lại, cúi đầu nhìn mũi chân của Hứa Tinh Không, đuôi mày hơi nhướng lên.

“Hử?”

Hoài Kinh vừa dứt lời, thì người phụ nữ trước mặt nhỏ giọng nói một câu “Xin lỗi” rồi nhanh chóng cảm túi xách xông vào màn mưa.

Hứa Tinh Không ướt đầm, đúng lúc nhìn thấy một chiếc taxi chạy tới, cô đưa tay đón lại, rồi hoảng loạn lên xe, nói với tài xế: “Sư phụ, làm phiền đi đến nhà trọ Hòa Phong.”

Mười lăm phút sau thì đến nơi, Hứa Tinh Không xuống xe, chạy vào khu trọ của cô.

Cầm chìa khóa mở cửa, Hứa Tinh Không vịn lấy tủ giày, ổn định lại nhịp tim mình, rồi thay giày mở đèn phòng khách lên.

Một tháng trước Hứa Tinh Không đến Hạ Thành, Trần Uyển Uyển đã dẫn cô đi mượn chỗ này. Căn phòng này gồm một phòng ngủ và một phòng khách, được trang trí rất ấm áp, thanh nhã, có đầy đủ mọi vật dụng trong gia đình.

Tiền thuê căn phòng này không thấp, lúc đó Hứa Tinh Không cũng hơi đau lòng, nhưng Trần Uyển Uyển lại nói số tiền và phòng ốc cô hưởng sau khi ly hôn có thể đủ cho cô sống thoải mái hết nửa đời sau, cho nên cô không cần thấy áp lực, tiền kiếm được cứ dùng để chi tiêu hằng ngày.

Trong nhà có hơi lạnh, Hứa Tinh Không cởi quần áo ướt ra rồi đi vào phòng tắm. Sau khi tắm, cô làm com ăn rồi pha chén trà hoa hồng, lấy một quyển sách nằm trên ghế sa lon trong phòng khách đọc.

Quyển sách cô chọn là sách chuyên ngành đã quá tiếng Đức, bình thường đã thấy rất khó hiểu, hôm nay tâm trạng của Hứa Tinh Không còn đặc biệt rối loạn nên càng đọc không vào.

Trong đầu toàn là hình ảnh của người đàn ông kia, Hứa Tinh Không cảm thấy vừa xấu hổ lại vừa lo sợ.

Cái tính bảo thủ đã ăn sâu vào máu cô, nhưng con thò tức giận cũng biết cần người. Ngày đó cô đụng phải xe của Hoài Kinh, Hoài Kinh nói muốn người, trong lúc nhất thời cô đã đồng ý.

Đó là trải nghiệm về tình yêu và tình dục mà cô chưa bao giờ có được, thân thể người đàn ông quấn lấy cô, khiến cho tất cả dục vọng trong người cô cháy lên, khiến cô cảm thấy mình chưa bao giờ vui sướng như đêm hôm đó.

Tình dục mà không có tình yêu thì rất ngượng ngùng, sáng hôm sau khi tỉnh lại, cảm giác đó càng rõ ràng hơn, vì thế Hứa Tinh Không đã hốt hoảng trốn chạy. Vốn là người bảo thủ, cho nên trải nghiệm này giống như một cái gai trong lòng cô.

Mặc dù chuyện này chỉ là một đêm tình nguyện giữa nam nữ độc thân, thế nhưng Hứa Tinh Không vẫn nhận định đó là do cô không thể kiểm chế nên vẫn không ngừng hối hận. Vì trốn tránh chuyện này và chuyện xem mắt do người nhà an bài mà cô đã chuyển từ Hoài Thành đến Hạ Thành, vốn tưởng rằng có thể chôn vùi tất cả, không ngờ lại gặp phải anh ta ở Hạ Thành, hơn nữa còn là ông chủ của cô.

Trong lòng Hứa Tinh Không vô cùng rối loạn, cô vui mặt vào quyển sách, nhắm hai mắt lại.

Vì sao anh ta lại đưa cho cô số điện thoại riêng?

Hứa Tinh Không nhớ lại ánh mắt của người đàn ông kia. Đôi mắt anh rất đẹp, nhưng ngay cả khi động tình nhất, lúc đắm chìm trong ham muốn ánh mắt ấy vẫn ẩn chứa chút lạnh lùng. Người như thế rất bạc tình, sau này cô phải cách xa anh ta một chút.

Cũng may chức vụ của hai người cách rất xa, mấy ngày kế tiếp đi làm, Hứa Tinh Không không hề gặp lại anh ta, cho nên cô cũng dần dần bình tĩnh lại.

Thứ sáu tan sở khá sớm, để tiết kiệm thời gian, Hứa Tinh Không không về nhà thay quần áo mà đi thẳng đến khu chợ bán thức ăn gần nhà trọ.

Hứa Tinh Không thích nấu ăn, bình thường đều tự nấu nướng, cuối tuần nhiều thời gian, cho nên cô có thể làm vài món cầu kì, hoặc tìm tòi học làm món mới.

Đây được coi là một trong những sở thích ít ỏi của cô.

Giờ cao điểm chiều thứ sáu cũng là lúc chợ bán thức ăn rất ồn ào đông đúc. Hôm nay Hứa Tinh Không mặc trang phục công sở đi làm, Trần Uyển Uyển đã đi mua cùng cô. Trần Uyển Uyển bảo quần áo đi làm trước kia của cô trông vừa già vừa bảo thủ, nên dẫn cô đi mua vài bộ. Nhưng chứng nào tật nấy, mặc dù là đồ mới, chân váy vẫn dài tới bắp chân.

Đây đã là tiền bộ, cô vốn còn muốn mua quần, nhưng bị Trần Uyển Uyển ngăn cản.

Hứa Tinh Không rất biết thân biết phận, năm nay cô đã hai mươi tám tuổi, hơn nữa còn vừa ly hôn, dù sao ở cô đại thi cô chính là phụ nữ bị chồng bỏ. Bây giờ cô ăn mặc chung diện, xinh đẹp cũng đâu có tác dụng gì. Hơn nữa, cô cũng không tự tin với ngoại hình của mình.

Advertisement / Quảng cáo

Cô vừa nói ra suy nghĩ này thì đã bị Trần Uyển Uyển mắng một trận. Bây giờ đã là thời đại nào rồi, sao một người phụ nữ hiện đại như cô có thể nghĩ về bản thân mình như vậy.

Mặc dù ngoài miệng Trần Uyển Uyển mắng Hứa Tinh Không, thế nhưng cách thuyết phục lại càng nhỏ nhẹ hơn. Hai người đã ở cùng nhau bốn năm đại học, cho nên Trần Uyển Uyển hiểu rất rõ tính tình của cô. Cách nghĩ của Hứa Tinh Không đúng là bảo thủ phong kiến, nhưng đó không phải là bản tính của cô. Sở dĩ cô như vậy cũng một phần là vì tập tục và phương thức giáo dục ở Hoài Thành.

Hai ngày nay đều có mưa, sáng sớm hôm nay mới tạnh, nước đọng khắp trên mặt đường, Hứa Tinh Không cẩn thận đi vào chợ bán thức ăn.

Khu chợ này rất lớn phụ trách cung cấp thực phẩm cho ba khu dân cư xung quanh. Hứa Tinh Không ở đây một tháng nên đã khá quen thuộc với nơi này. Cô đi qua khu rau cải tới khu thủy sản, cuối tuần này cô muốn làm món cá chép kho.

Trong tất cả các loại thịt, Hứa Tinh Không thích ăn cá nhất, người bán cá là một anh trai cường tráng, hiện tại đang cầm dao nhanh nhẹn xử lý con cá lóc trên tay, cắt đầu, lóc xương rồi cắt miếng, về nhà người mua có thể trực tiếp chế biến món cá thái chua.

“Tan việc rồi à.” Anh trai bán cá nhìn thấy Hứa Tinh Không liền nhiệt tình chào hỏi.

Hứa Tinh Không chỉ cười, rồi nhìn sang thau nước bên cạnh chứ không nhìn anh ta, nói: “Tôi muốn mua cá chép.”

“Có ngay.” Anh trai bán cá đưa tay vào thau cá, bắt một con cá chép lớn ra, hỏi: “Con này được không, rất mập, kho hay hấp đều ngon cả.”

“Được.” Hứa Tinh Không gật đầu, cười nói tiếng cảm ơn.

Sau khi anh trai bán cá xử lý con cá sạch sẽ thì đưa cho Hứa Tinh Không, cô trả tiền rồi chờ người bán trả tiền thừa.

Cô đang nhận lại tiền thừa thì đột nhiên phía sau có người la lên “Cẩn thận”, Hứa Tinh Không quay lại thì thấy phía sau có một chiếc xe đẩy nhỏ chất đầy các giỏ nhựa, trong giỏ toàn là cua. Bởi vì trên xe chất quá nhiều đồ nên người đẩy xe không khống chế được, đi loạng choạng về phía Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không vừa di chuyển một cái thì cơ thể bị ngã về phía thau cá, cô di chuyển quá nhanh nên dưới chân vang lên một tiếng “rắc”, đau đớn từ cổ chân truyền đến, sau khi chiếc xe đẩy đi qua, Hứa Tinh Không liền ngồi xổm xuống.

Chợ bán thức ăn nhiều người, không ai chú ý tới cô, chỉ có người bán cá thấy được, nên hơi lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của Hứa Tinh Không, ân cần hỏi: “Cô không sao chứ?”

Hỏi xong, anh ta còn gọi người đẩy xe vừa rồi lại, Hứa Tinh Không nhanh chóng xoa tay, nói: “Tôi không sao.”

Tuy nói như vậy, nhưng Hứa Tinh Không vừa nhúc nhích chân một chút đã thấy vô cùng đau đớn, cô cắn chặt môi dưới, mỗi lần bước đi đều đau như muối xát.

Chắc là bị trật chân rồi, Hứa Tinh Không cau mày, vậy làm sao về nhà bây giờ?

Bỗng nhiên, túi cá trên tay cô bị lấy đi, sau đó có người bị nhắc lên, một mùi nước hoa dễ chịu hoàn toàn đối lập với mùi chợ búa bay vào mũi.

Hứa Tinh Không giật mình nhìn lên, thì thấy đường quai hàm tinh tế và đôi mắt nâu nhạt của người đàn ông.

Hoài Kinh bế Hứa Tinh Không kiểu công chúa, thu hút tất cả ánh mắt của mọi người xung quanh, làm Hứa Tinh Không cứng đờ cả người.

Nhưng cô nhanh chóng phản ứng lại, cô hốt hoảng kháng cự, vừa giãy giụa vừa hạ giọng nói khê: “Thả tôi xuống.”

Trên đỉnh đầu, Hoài Kinh nhướng mày, bờ môi gợi lên một nụ cười, mặc cho Hứa Tinh Không giãy giụa, anh lại càng ôm cô chặt hơn. Anh vẫn mặc âu phục, có điều không đeo cà vạt, áo sơ mi trắng mờ hai nút cổ, lộ ra một đoạn xương quai xanh đẹp mắt.

“Không phải chuyện thân mật hơn cũng đã làm rồi sao?” Hoài Kinh nói.

Cầm của Hứa Tinh Không căng ra, như điện giật, nhớ lại khung cảnh da thịt hai người kề cận đến đó, mặt cô đỏ như ri máu, bị Hoài Kinh ôm khỏi chợ, lên xe của anh.

Hứa Tinh Không cảm thấy Hoài Kinh giống như con ác mộng, cứ ngay lúc cô sắp quên đi, thì anh lại xuất hiện.

Ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, chân Hứa Tinh Không dễ chịu không ít, cô dè dặt nói cảm ơn rồi cúi đầu hỏi một câu: “Sao Hoài tổng lại ở chỗ này vậy?”

“Tôi theo dõi em.” Hoài Kinh dựa vào ghế ngồi, bộ dáng lười biếng, giọng nói thản nhiên.

Hứa Tinh Không ngẩng người, trong mắt mang theo khiếp sợ, dường như không ngờ anh lại không biết xấu hổ cũng không cần mặt mũi mà nói với giọng điệu hiển nhiên như thế.

Thấy người phụ nữ bên cạnh dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn mình, tâm tình Hoài Kinh rất tốt, ngón tay anh gõ trên tay lái một cái, nhìn xuống cổ chân sưng đỏ của Hứa Tinh Không, nói: “Đi bệnh viện thôi.”

Advertisement / Quảng cáo

“Không cần, không cần...” Hứa Tinh Không vội vã xoa tay, khi đối diện với ánh mắt của Hoài Kinh, cô lại giật mình dụi mắt, nhỏ giọng nói: “Chỉ bị trật thôi, chườm nóng một chút là được rồi.”

Cô gái ngồi ở vị trí phó lái vẫn mặc bộ đồ công sở bảo thủ, cả người chỉ lộ ra bắp chân trắng nõn bóng láng và phần bàn chân không bị đôi giày cao gót bao phủ.

Cô hơi cúi đầu, cái cổ trắng ngần thon dài, đường cong hàm dụ dăng trầm tĩnh, một bên má trắng hồng, đôi mi cong dài rung rung, bán đứng sự bất an trong lòng cô.

“Sợ tôi sao?” Hoài Kinh khẽ cười, rũ mắt xuống, nói: “Đêm đó bị tôi cắn sợ?”

Cơ thể Hứa Tinh Không cứng đờ.

Hoài Kinh nhìn Hứa Tinh Không xấu hổ đến đỏ ửng cả cổ, lại nở nụ cười, đáng vẻ xấu hổ không chịu được khi bị trêu chọc của cô thật thú vị.

Nghe tiếng cười của người đàn ông bên cạnh, Hứa Tinh Không trầm mặc một lúc, sau cùng lên tiếng hỏi.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Hoài Kinh nhìn Hứa Tinh Không, trả lời rất thẳng thắn.

“Tôi muốn bao nuôi em.”

Đầu óc Hứa Tinh Không vốn đang hỗn loạn, trong nháy mắt lại trở nên trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

“Tôi từ chối!” Hứa Tinh Không tức giận, gương mặt cũng đỏ bừng vì giận.

Phản ứng của cô giống như trong dự liệu của Hoài Kinh. Về mặt anh không chút bất ngờ, ánh mắt nhìn thoáng qua túi cá trên tay cô, rồi không nhanh không chậm hỏi: “Em biết nấu ăn sao?”

Hứa Tinh Không: “...”

Cô chuyển túi cá qua tay bên cạnh, thờ ơ nói: “Chỉ biết làm vài món ăn gia đình thôi.”

Hoài Kinh cười, thản nhiên nói: “Đã lâu chưa ăn cơm nhà.”

Hứa Tinh Không: “...”

Rốt cuộc Hứa Tinh Không cũng hiểu, bản lĩnh thay đổi chủ đề của anh quả là hạng nhất.

Cô đã cự tuyệt, cũng không có chuyện gì cần phải nói thêm, Hứa Tinh Không thấp giọng nói: “Nếu Hoài tổng không có chuyện gì nữa thì tôi về nhà trước.”

Hứa Tinh Không bước cái chân không trật xuống xe trước, chuẩn bị đi lò cò về nhà.

“Cân nhắc thử xem.” Hoài Kinh cũng không đuổi theo, anh nhìn Hứa Tinh Không nói: “Chỉ là là bao nuôi về thể xác, sẽ không dính dáng tới mặt tinh thần.”

Advertisement / Quảng cáo

Dù Hứa Tinh Không tốt tính, nhưng bị xúc phạm như vậy một lần đã rất tức giận, vậy mà Hoài Kinh lại xúc phạm thêm lần nữa. Cô ngẩng đầu lên nhìn Hoài Kinh, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Tôi không thiếu tiền.”

Lúc Hứa Tinh Không tức giận, đôi mắt sáng long lanh, gương mặt trắng hồng mang theo vài phần giận dữ, trông đặc biệt thú vị. Cô vừa nói xong, Hoài Kinh liền nở nụ cười, nụ cười của anh làm Hứa Tinh Không càng tức hơn.

“Nhưng em cần phải biết cách làm thế nào để lấy lòng đàn ông.” Ánh mắt Hoài Kinh ngập tràn ý cười, nhưng không có ý chế giễu mà là trêu đùa.

Con giận của Hứa Tinh Không bị ghen lại ở cô họ, Hoài Kinh nói như vậy cũng là do đêm đó cô đã uống một chút rượu để tăng thêm can đảm, sau đó kể hết chuyện của cô và Vương Thuần Sinh cho anh nghe. Có nói do mình bảo thủ vô vị nên Vương Thuần Sinh mới thay lòng thích cô vũ nữ kia.

Hứa Tinh Không đỏ mặt ngẩn ngơ, sau khi lấy lại tinh thần thì chỉ muốn chạy đi, không muốn đề ý tới Hoài Kinh nữa.

“Hãy nghĩ tới chuyện này theo một khía cạnh khác, em bao nuôi tôi không mất tiền. Đổi lấy một người bạn tình có kỹ thuật giỏi, có thể dạy cho em tất cả các kỹ xảo trên giường.” Giọng nói của Hoài Kinh lớn dần.

Hứa Tinh Không thấy anh cao giọng nên vội nhìn xung quanh, nhanh chóng quay lại dùng ánh mắt chặn miệng anh. Hoài Kinh thấy cô hốt hoảng, lại nở nụ cười.

Không còn tức giận, Hứa Tinh Không lại trở nên trầm mặc, cô suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Vì sao lại chọn tôi?”

Hoài Kinh đáp rất nhanh: “Em sạch sẽ.”

“Bởi vì tôi bảo thủ cho nên sạch sẽ sao?” Hứa Tinh Không hỏi, sau khi hỏi xong, cô lại nói tiếp: “Vậy anh có thể bao nuôi nữ sinh hoặc là nhân viên mới vào công ty...”

Hoài Kinh nhướng mày, nói: “Quá phiền toái. Người càng ngây thơ thì đòi hỏi càng nhiều. Tôi không thích bọn họ, không muốn cho bọn họ tương lai.”

Hứa Tinh Không: “...”

Vậy đây chính là loại đàn ông cận kề không muốn chịu trách nhiệm.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, anh ta chưa có bạn gái, nên có qua lại với ai hay thế nào cũng chẳng có vấn đề gì.

Hứa Tinh Không lắc đầu: “Tôi không đồng ý, cũng hy vọng Hoài tổng đừng tới đây nữa.”

Hứa Tinh Không không mua gì thêm, chỉ mang cả chiếc trở về nhà. Về đến nhà, cô bỏ cả vào tủ lạnh rồi ngâm khăn vào nước đá một lúc, sau đó đắp lên trên chân.

Trời đã sáng trong, những tia nắng xuyên qua lớp kính rơi xuống bên cạnh ghế sofa. Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ thủy tinh nên bị chia cắt thành những tia sáng nhỏ, chiếu lấm tấm trên sàn nhà. Mặt sàn lại được ốp bằng những miếng gạch men đủ loại màu sắc, cứ như đang hòa làm một với ánh nắng.

Hứa Tinh Không nhìn những vệt nắng trên sàn nhà, cảm nhận cái lạnh trên chân, vẫn không thể tưởng tượng nổi về những lời của Hoài Kinh đã nói.

Muốn bao nuôi cô làm bạn giường vì cô sạch sẽ đáng hoàng.

Ấn tượng đầu tiên của Hứa Tinh Không về Hoài Kinh không tồi, anh ta là một người ngoài nóng trong lạnh, cho dù rõ ràng hai người đã đi đến bước đây, anh ra vào trong người cô, dịu dàng nói yêu cô, nhưng trong lòng anh vẫn không hề có cô.

Nghỉ ngơi một ngày, tới chủ nhật, Trần Uyên Uyên thông báo với Hứa Tinh Không là cô ấy đã hẹn gặp một người giúp cô, bây giờ tới gặp mặt tại cafe Starbucks trong Golden Plaza.

Cuộc hẹn được ấn định lúc bảy giờ, nhưng buổi chiều Trần Uyên Uyên đã tìm Hứa Tinh Không, kéo cô đi mua quần áo. Sau khi hai người mua đồ xong, Trần Uyên Uyên bắt Hứa Tinh Không thay đồ mới ngay, đó là một bộ đầm voan màu thu màu đỏ.

Hứa Tinh Không trắng mặt, đặc biệt hợp với gam màu tươi. Vừa mới mặc vào, Hứa Tinh Không đã muốn cởi ra, nhưng bị Trần Uyên Uyên ngăn lại.

“Đừng đừng đừng, cậu phải mặc bộ này.” Trần Uyên Uyên khẳng định.

Hứa Tinh Không nhìn mảng ngực lộ ra trong gương, đỏ mặt nói: “Thế này quá... hở hang quá.”

“Hở hang chỗ nào chứ?” Trần Uyên Uyên liếc mắt một cái, hỏi: “Chỉ lộ xương quai xanh ra cũng tính là hở hang à?”

Hứa Tinh Không không được tự nhiên kéo kéo cổ áo lên, lại bị Trần Uyên Uyên kéo lại.

Sau khi trả tiền, Hứa Tinh Không mặc luôn bộ đầm này, mắt tự nhiên cùng Trần Uyên Uyên tiếp tục đi dạo phố. Lúc đi dạo phố, miệng của Trần Uyên Uyên không lúc nào nhàn rỗi, hết nói chuyện này đến nói chuyện kia.

Advertisement / Quảng cáo

“Lần này là một anh chàng tài giỏi đẹp trai, làm bên tiêu thụ phần mềm, rất biết ăn nói. Cậu không được quá cố hủ, phải trò chuyện với người ta nhiều vào đó.”

Đi một lúc, Hứa Tinh Không thấy mấy cô gái xung quanh cũng đều ăn mặc “hở hang”, nên dần dần tự nhiên hơn. Cô nói với Trần Uyên Uyên: “Tớ đến Hạ Thành là để trốn tránh chuyện đi coi mắt, không ngờ đến nơi này vẫn phải đi.”

Trần Uyên Uyên trắng mắt liếc Hứa Tinh Không, hỏi: “Cậu không đi coi mắt, chẳng lẽ muốn sống cô độc hết quãng đời còn lại à?”

Trần Uyên Uyên làm tất cả những chuyện này cũng là vì muốn tốt cho mình. Thế nên Hứa Tinh Không không nói những suy nghĩ trong lòng ra, chỉ cười cười rồi tiếp tục dạo phố cùng cô ấy.

Buổi tối cafe Starbucks rất ít người, người mà Trần Uyên Uyên hẹn đã đến chỗ hẹn chờ hai cô. Vừa nhìn thấy Hứa Tinh Không, hai mắt anh ta liền sáng ngời, sau khi chào hỏi xong, còn kéo ghế cho Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không có chút khần trương, cô cúi đầu nói cảm ơn.

“Vây hai người trò chuyện nhè, tôi đi mua sữa bột cho con trai đây.” Trần Uyên Uyên tìm cơ hội rời khỏi, trước khi đi còn làm động tác cố lên với Hứa Tinh Không, Hứa Tinh Không bắt đầu đi mỉm cười.

“Chào cô, tôi là Hoàng Hâm.” Người nọ tự giới thiệu trước.

“Tôi là Hứa Tinh Không.” Hứa Tinh Không thận trọng nói.

Hoàng Hâm cười khen ngợi: “Tinh Không, tên rất hay, rất ý nghĩa, giống như cô vậy.”

(Tinh không có nghĩa là bầu trời sao hay trời sao.)

Được khen ngợi như thế, Hứa Tinh Không không biết trả lời thế nào, chỉ nói tiếng cảm ơn.

Hoàng Hâm quả nhiên là nhân viên tiêu thụ, lúc hai người tán gẫu, Hứa Tinh Không vẫn không biết nói thế nào, nhưng cuộc trò chuyện vẫn không tẻ nhạt.

Hoàng Hâm mặc một bộ âu phục được cắt may khéo léo, chứng tỏ anh ta rất coi trọng buổi xem mắt hôm nay. Đáng người anh ta không cao không thấp, tướng mạo trung bình, ăn nói cũng không tệ lắm, lại rất lịch sự, hơn hẳn những người lúc trước người nhà họ Hứa ép cô đi gặp nhiều.

Nói ra cũng thật nực cười, người nhà họ Hứa cho rằng sau khi ly hôn cô chỉ xứng với hạng người bỏ đi, còn Trần Uyên Uyên lại giới thiệu cho cô một đối tượng hẹn hò đã được chọn lựa thật kỹ lưỡng.

Giữa cuộc hẹn, Hứa Tinh Không đến WC một chuyến.

Hứa Tinh Không thấy Hoàng Hâm khá được, qua thái độ của anh ta đối với cô, có thể thấy anh có ấn tượng khá tốt về cô. Cô đi từ toilet ra, ở chỗ rẽ thì thấy Hoàng Hâm đang nói chuyện điện thoại.

Hoàng Hâm đứng trong một góc khuất hút thuốc lá, hình như không nhìn thấy cô, giọng nói của anh ta không lớn không nhỏ, vừa đủ để Hứa Tinh Không nghe thấy. Nghe trộm người khác nói chuyện điện là rất mất lịch sự, Hứa Tinh Không vừa mới chuẩn bị rời đi, kết quả lại nghe Hoàng Hâm nhắc tới mình.

“Mấy hồi đối tượng hẹn hò hôm nay hả? Hôm nay tao xem mắt ba lần, cả ba cô tao đều muốn. Em gái buổi sáng thích hợp mang ra ngoài chơi, cô gái buổi trưa thích hợp lên giường. Còn cô gái buổi tối thích hợp làm vợ nhất... Đáng về cũng không tệ, có điều quá cố hủ, thậm chí tao có thể tưởng tượng ra được đáng về nằm im không nhúc nhích chờ tao ở trên giường của cô ta. Ha ha ha, cứ để cô ta ở nhà hầu hạ ba mẹ tao, còn về nhu cầu sinh lý thì ra ngoài tìm vui là được...”

Hứa Tinh Không không trở về chỗ ngồi nữa, Trần Uyên Uyên gửi cho cô một tin nhắn, nói cô ấy mua sữa bột xong rồi về trước rồi. Hứa Tinh Không ra khỏi Golden Plaza, ngày cuối tuần rất đông đúc, cô chậm rãi nhớ lại lời nói của Hoàng Hâm.

Đây không phải là lần đầu tiên cô gặp phải người như Hoàng Hâm, bởi vì chồng trước của cô – Vương Thuận Sinh cũng như vậy. Cô không gặp gỡ nhiều đàn ông lắm, nhưng cả hai đều như thế...

Hứa Tinh Không lấy điện thoại ra, bấm một dãy số. Điện thoại kết nối, một giọng nam dễ nghe từ đầu dây bên kia truyền tới.

“A lô.”

Ngón tay cầm điện thoại run lên, cổ họng của Hứa Tinh Không chưa xốt, cô run run nói: “Tôi...”

Hoài Kinh nhận ra giọng cô, người phụ nữ bên kia không nói gì, Hoài Kinh nhanh chóng dặn dò: “Tôi đến đón em.”

Hứa Tinh Không nhìn lên cao, bầu trời sao rực rỡ sáng ngời, không giống cõi lòng hoang vắng của cô lúc này. Cô bị ánh trăng lạnh lẽo làm nhắm mắt lại, sau đó khẽ đáp: “Được.”

Có lẽ ngay từ đầu, cô đã bị lời đề nghị của Hoài Kinh tác động. Cô không thể phủ nhận, mặc dù hai người chỉ mới ăn ái một lần, nhưng cô đã say mê sự quyến rũ nóng bỏng của người đàn ông đó.

Đây không phải là chuyện gì tốt đẹp đáng để nhớ lại, cho nên cô muốn chôn giấu nó đi. Đối với cô mà nói, Hoài Kinh giống như một sự cám dỗ đáng hổ thẹn. Lý trí của cô muốn trốn tránh, nhưng trái tim lại không ngừng nhớ mong.

Lời nói của Hoàng Hâm khiến cô nhớ lại tâm tình đêm đó khi đồng ý lên giường với Hoài Kinh, thứ nhất để chứng minh cô không phải là không có người cần; thứ hai, cô muốn thay đổi.

Advertisement / Quảng cáo

Bào thủ cũng không phải là một tính cách tốt đẹp.

Quan hệ của cô và Hoài Kinh không phải bao nuôi, chẳng qua là hiện tại hai người đang cần đối phương.

Cô có nhu cầu hiểu thêm về chuyện giường chiếu, vì cô cần phải thay đổi bản thân.

Hoài Kinh cũng có nhu cầu tình dục, anh cần tìm một người phụ nữ đáng hoàng sạch sẽ.

Đứng trong phòng khách nhà Hoài Kinh, lắng nghe thanh âm cửa đóng lại vang lên “lạch cạch”, giống như khóa lại mọi sợ hãi và đường lui của Hứa Tinh Không.

Hoài Kinh đi tới, ngón tay ấm áp của anh nắm lấy cổ cô, về mặt anh vẫn trong trẻo lạnh lùng, tựa như ánh trăng đêm nay.

Anh hôn lên môi cô, sau đó ôm lấy cô đi vào phòng ngủ.

“Mở chân ra.”

“Tôi...”

“Hử?”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ánh nắng sớm mùa thu hơi rực rỡ hơn những mùa khác, xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu xuống sàn nhà, khúc xạ lên vách tường trắng tinh, chia căn phòng thành nhiều mảng sáng tối.

Đồng hồ sinh học vẫn hoạt động vào cuối tuần, chỉ mới tám giờ, Hứa Tĩnh Không đã tỉnh.

Khi mở mắt ra, trước tầm mắt cô là gương mặt ngủ say của Hoài Kinh.

Về mặt anh khi ngủ cũng không khác khi tỉnh, nghiêm túc, đôi mắt nhắm chặt thành một đường thẳng, hàng mi tạo thành một cái bóng hình trăng khuyết dưới mí mắt. Cặp lông mày rậm cau lại, môi mỏng mím chặt, trông rất lạnh lùng.

Đây mới là đáng về vốn có của anh, không còn tùy hứng ngả ngón nữa, mà xa cách lười biếng, có chút bất cần.

Nghĩ tới đây, Hứa Tĩnh Không cảm thấy hơi buồn cười. Đây chỉ là lần thứ hai có tiếp xúc chuyên sâu với anh, làm sao cô hiểu rõ anh được? Mà tiếp xúc chuyên sâu ở đây cũng chỉ là về thân thể, anh đi sâu vào cô...

Hứa Tĩnh Không cảm thấy ánh sáng mặt trời làm cô thật xấu hổ, sau trận diễn cuồng đêm qua, cảm giác hổ thẹn như một con sóng lớn cán nuốt cô.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng cô vẫn nhớ rõ ý nghĩ của mình khi chủ động liên hệ với Hoài Kinh ngày hôm qua, tuy cảm thấy xấu hổ nhưng cô không hề hối hận.

Thất lựng cô rất ề ảm, bên dưới cũng vì ma sát nên có chút đau, tối hôm qua hai người đã rất điên cuồng, số lần cô và Vương Thuấn Sinh làm một năm cũng chưa chắc nhiều bằng tối qua. Nhưng thân thể cô lại rất thoải mái và sung sướng, càng khác một trời một vực so với trước kia.

Người đàn ông bên cạnh rất biết cách lấy lòng phụ nữ, kinh nghiệm của anh nhất định rất phong phú. Hứa Tĩnh Không cũng không cảm thấy có vấn đề gì, ngược lại còn thấy như vậy rất tốt.

Hai người vốn là bạn giường, đề ý đến những thứ khác thì có vẻ kiểu cách quá, hơn nữa sau này nếu kết thúc, anh ta có thể còn cắt đứt sạch sẽ hơn cả cô.

Tuy rằng trong lòng thoải mái, nhưng Hứa Tĩnh Không vẫn không bớt xấu hổ, nhất là khi nhớ tới hình ảnh cô đã ở dưới thân anh tối quá...

Hứa Tĩnh Không đứng dậy.

Phòng ngủ nhà Hoài Kinh rất rộng lớn và trống trải, cách bày trí còn đơn giản hơn cả nhà cô, màu sắc chủ yếu là trắng và xám nhạt. Đối diện giường là một bức tường lớn, trên vách tường vẽ một bức tranh trừu tượng. Ở giữa bức tường và giường có một bộ ghế sofa dài, trước ghế là một cái bàn đá, nhưng trên mặt bàn sáng bóng như mới mua, không có gì cả.

Toàn bộ phòng ngủ không có chút hơi thở sinh hoạt nào.

Hứa Tĩnh Không đi vào phòng tắm để tắm rửa, trên cổ và xương quai xanh hơi ngứa, nên cô nhìn vào gương một cái, rất đỏ. Sau khi Hoài Kinh đi vào đã cắn cô, nhưng lúc đó cô chỉ cảm thấy thoải mái, không ngờ lại cắn mạnh như vậy. Khi làm tình, anh đặc biệt thích cắn người, không nhẹ không nặng. Lúc cắn làm cả người cô run rẩy, sau đó cũng chỉ thấy hơi ngứa.

Nhìn một lúc, gương mặt Hứa Tĩnh Không lại đỏ đến cổ. Cô lau khô người, mặc lại bộ váy ngày hôm qua của mình, rồi ra khỏi phòng ngủ.

Vừa ra khỏi cửa phòng ngủ, Hứa Tĩnh Không liền mở to mắt.

Phòng ngủ ở lầu hai, trước cửa phòng là thang cuốn. Dưới thang cuốn là phòng khách còn trống trải hơn cả phòng ngủ, cách bày trí trong phòng khách cũng như phòng ngủ, đơn giản nhưng hiện đại. Ở giữa là sofa và bàn, đối diện là lò sưởi âm tường cỡ lớn.

Nhưng điều làm cho Hứa Tĩnh Không kinh ngạc về căn phòng này nhất chính là bên ngoài phòng khách.

Phòng khách và sân được nối liền bởi cửa sổ sát sàn, trên ban công ngoài cửa sổ trồng mấy loại cây dây leo xanh biếc, vì thế toàn bộ biệt thự chỉ có nơi đó là có sức sống.

Kể ban công là một cái bể bơi trong veo, mà xa xa còn có một vùng biển rộng trong xanh.

Hạ Thành vốn rất phát triển, mà khu vực ven biển càng đắt đỏ hơn, huống chi căn nhà này còn chiếm vị trí đẹp nhất của bờ biển.

Thế giới của kẻ có tiền, trí tưởng tượng của người nghèo không thể hình dung nổi.

Hứa Tĩnh Không ngây người đứng nhìn tấm màn cửa sổ sát đất tung bay, gió vì vu thoả qua, nhẹ nhàng mát mẻ, tuy là gió thu, nhưng ven biển luôn êm ả, nên thanh âm nghe cũng hay hơn nhiều.

Advertisement / Quảng cáo

Trong tiếng gió biển bỗng xen lẫn tiếng mèo kêu.

Hứa Tĩnh Không hoàn hồn, cẩn thận lắng nghe, tiếng kêu càng rõ ràng hơn.

Tầm mắt chuyển sang hướng có tiếng kêu, Hứa Tĩnh Không híp mắt nhìn thì thấy một con mèo nằm trên ghế sofa. Cô thích thú đi từ trên cầu thang xuống.

Đi tới trước ghế sofa, con mèo nhỏ hình như không sợ người, mở đôi mắt xanh to tròn nhìn chăm chăm Hứa Tĩnh Không. Đầu nó hình nêm, đôi mắt to tròn còn có màu xanh da trời, bộ lông vừa dài vừa dày, ở khoeo mắt và trán có một đốm nâu nhạt.

Là một con mèo Ragdoll.

Sau khi con mèo nhìn thấy Hứa Tĩnh Không thì cái đầu nhỏ hơi ngẩng lên, phần lông trên cổ còn dày hơn những chỗ khác, giống như đang đeo khăn choàng. Nó hơi ngửa người ra sau, giờ cái chân phai lên, khều về phía Hứa Tĩnh Không một cái.

“Mèo meo”.

Tiếng kêu rất mềm mại, mang theo chút non nớt.

Tìm Hứa Tĩnh Không thoáng chớp mắt mềm nhũn.

Cô ghé vào thành ghế sofa, nhẹ nhàng đưa tay đến trước mặt mèo Ragdoll, hé môi cười, giọng điệu khe khẽ mà dịu dàng, ngoác tay nói “Qua đây.”

Con mèo giống như nghe hiểu, nó hạ người xuống, cất bước đi tào nhã xinh xắn. Con mèo nhỏ đi tới tay Hứa Tĩnh Không thì ngược mắt lên nhìn cô.

Hứa Tĩnh Không hơi do dự một chút, sau đó liền đưa tay vuốt ve đỉnh đầu con mèo, cảm giác mềm mại và ấm áp khiến cho Hứa Tĩnh Không càng cười tươi hơn. Cô vuốt ve mấy cái, con mèo nhỏ hơi híp mắt lại, dứt khoát ngồi xuống ghéנגắt đầu lên cho Hứa Tĩnh Không sờ.

Khi Hoài Kinh tỉnh lại thì bên cạnh đã không còn người. Nhớ tới lần đầu tiên với nhau, sáng hôm sau cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Xem ra cô rất biết cách chạy trốn, rõ ràng buổi tối dưới sự dẫn dắt của anh, cô đã có thể phóng túng mê hồn, thế nhưng sau khi ân ái xong, cô lại khôi phục sự bảo thủ ban đầu, không dám đối mặt với anh sau khi kích thích tan biến.

Hoài Kinh tiện tay mặc một bộ đồ ngủ vào, đứng dậy mở cửa. Đi đến trước cầu thang, tầm mắt anh rơi vào ghế sofa dưới lầu, hình ảnh ấm áp kia làm cho ánh mắt anh hơi trầm xuống, bờ môi giương lên.

Ánh nắng ven biển luôn rực rỡ hơn ánh nắng nội thành, hòa với gió biển, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, những tia sáng vì bị cản trở mà tạo thành những mảng sáng tối không đồng đều trên sàn, nhưng mặt cắt lại hết sức tinh tế.

Người phụ nữ trên sofa quay lưng về ánh nắng, cả người như bị ép cong, nằm cuộn người trong lòng ghế. Cô cong người làm phần váy phía sau bị co lên một đoạn, chiếc váy kia vốn dài qua đầu gối, nhưng bây giờ lại phủ ở giữa đùi. Đôi chân thon dài thẳng tắp, làn da trắng nõn mịn màng, vẻ mặt tươi cười dịu dàng trên học con mèo trong tay, cô chẳng hề hay biết nhìn từ phía sau mình quyền rũ cỡ nào.

Cổ họng Hoài Kinh chuyển động một cái, bước chân xuống lầu.

Mặc dù Hoài Kinh mặc đồ ngủ, nhưng Hứa Tinh Không vẫn nghe được tiếng bước chân của anh. Cô nghe thấy tiếng bước chân dần dần tới gần, nụ cười trên mặt từ từ biến thành sự khản trương. Cô quay đầu nhìn về phía tiếng động, anh đã mỉm cười đi tới.

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không không động đậy, cô cảm nhận được bước chân của anh ngày càng tới gần, cuối cùng dừng lại phía cô.

Hơi thở của anh hòa vào ánh nắng, bao trùm lấy cô, giống như thân thể anh vậy. Anh vén chân váy của cô lên, bởi vì sợ đánh thức anh nên cô chưa mặc nội y.

Lúc hô hấp của Hứa Tinh Không đang dồn dập thì anh tiến vào.

Bàn tay đang vuốt ve con mèo hơi run lên, cổ họng phát ra thanh âm khe khẽ.

Động tác của anh dừng lại, rũ mắt nhìn Hứa Tinh Không một cái.

Cô cũng không có động tác gì, chỉ dịch người xuống một chút, đưa tay che kín miệng mình. Mặt khác một bàn tay đang đặt trên đầu con mèo cũng dần dần dời đi, phủ lên mắt nó...

Anh xồng vào, cô đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đến khi Hoài Kinh run rẩy bắn vào trong lần cuối cùng, thì hai chân của Hứa Tinh Không như bị rút gân, bỗng chốc mềm nhũn. Người cô trượt xuống sofa, nhưng chưa rơi xuống hẳn thì một cánh tay ôm lấy eo, cô kéo lên.

Lưng Hứa Tinh Không dán chặt vào ngực Hoài Kinh, cô có thể cảm nhận được nhịp tim dữ dội trong lồng ngực anh. Hứa Tinh Không dần dần hoàn hồn, chống lên sofa rồi nhẹ nhàng gỡ tay Hoài Kinh ra, khàn khàn nói: “Tôi... Tôi tự đứng dậy được.”

Hoài Kinh cười cười, cũng không kiên trì, liền buông tay ra.

Anh vừa buông tay, cả người Hứa Tinh Không lại lập tức mềm nhũn, hai đầu gối hơi khụy xuống, cùng lúc đó, cô cảm nhận được có thứ gì đó đang chảy ra.

Cả người Hứa Tinh Không cứng đờ.

Trong phút chốc cô chưa kịp phản ứng, người đàn ông phía sau khẽ cười ra tiếng rồi dùng sức bế cô lên.

“Không...” Hứa Tinh Không giãy giụa một chút, nhưng hai chân vừa động thì mặt lại ửng đỏ.

“Thả xuống nữa không?” Hoài Kinh làm bộ muốn thả cô xuống.

“Tôi...” Hứa Tinh Không cuống quýt nhìn anh.

Lần này, Hoài Kinh bật cười thành tiếng, ôm cô đến phòng tắm trên lầu hai.

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không tắm một lần nữa, sau đó mặc quần áo rồi ra khỏi phòng tắm. Cô kéo cổ áo lên cao, nhưng hiệu quả quá thấp, cổ cô lại vừa bị Hoài Kinh cắn hai dấu mới dò ửng.

Lúc Hứa Tinh Không bước ra thì Hoài Kinh đã thay quần áo xong. Anh mặc áo sơ mi và quần tây, đứng trước màn cửa sổ sát đất. Vóc người anh cao lớn, vai rộng mỏng hẹp, đôi chân thon dài thẳng tắp như bạch dương. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, tay trái giờ lên, tay phải đang xắn tay áo. Khớp xương ngón tay rõ ràng, đẹp khéo léo, tựa như trong suốt dưới ánh mặt trời.

Nghe phía sau có tiếng động, Hoài Kinh quay đầu lại. Cả người Hứa Tinh Không vẫn còn bần rần, nếu không có váy dài che khuất, có lẽ sẽ thấy được hai chân cô đang khẽ run.

“Tắm xong rồi à?” Hoài Kinh dịu giọng hỏi: “Anh có việc phải ra ngoài một chuyến, em có thể nghỉ ngơi ở đây, đi giúp việc sẽ chuẩn bị cơm trưa cho em.”

“Không cần.” Hứa Tinh Không lập tức cự tuyệt, rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, vừa dọn vừa nói: “Tôi cũng về luôn đây.”

Cô không thể nghỉ ngơi ở đây, càng không thể để cho đi giúp việc nhà anh làm cơm cho ăn, đối với cô, quan hệ của hai người họ chỉ là bạn giưòng, không phải là cô bị anh bao nuôi.

Trong quan hệ của hai người họ, cô tuyệt đối không thể yếu thế hơn đối phương.

Hoài Kinh cũng không để ý đến điều này, sau khi anh xắn tay áo xong, thì đưa cho Hứa Tinh Không một viên thuốc và một ly nước.

“Xin lỗi, tôi qua và sáng nay anh không dùng biện pháp an toàn. Uống thuốc tránh thai có hại cho thân thể, sau này anh sẽ chú ý.” Hoài Kinh nói, “Còn về phương diện an toàn... Tôi hôm qua em đã xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của anh rồi đấy.”

Hứa Tinh Không giương mắt nhìn Hoài Kinh đang cầm nước và thuốc, sau đó nhận lấy rồi uống ngay.

Kỳ thật cô không cần uống thuốc tránh thai, cô và Vương Thuấn Sinh kết hôn nhiều năm như vậy vẫn không có con, bây giờ có thể mang thai thì thật là kỳ tích.

Nhưng cô cũng không nhiều lời, nếu giải thích, biết đâu anh sẽ nghĩ là cô muốn sinh con cho anh.

Khi Hứa Tinh Không đi xuống lầu thì con mèo trắng từ từ đi tới chân cầu thang trước mặt, cái đầu tròn vo của nó ngẩng lên, đôi mắt xanh nhạt nhìn Hứa Tinh Không chằm chằm, rồi nhẹ nhàng kêu thành tiếng.

“Mèo mèo ~”

Lòng Hứa Tinh Không mềm nhũn, khóe môi cong lên cười một cái, cô ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa đầu con mèo nhỏ. Đường như con mèo nhỏ biết cô phải đi nên cọ cọ mặt và cái tai mềm mại vào lòng bàn tay cô, ánh mắt trông rất buồn.

“Thích mèo sao?”

Giọng nói từ trên thang truyền tới, tay Hứa Tinh Không khẽ động, con mèo trong tay cô ngẩng đầu nhìn cô một cái, cuối cùng ánh mắt cũng dời về phía cầu thang theo Hứa Tinh Không.

Hoài Kinh nhìn ánh mắt của một người một mèo, cảm thấy cả hai thật không có gì khác biệt. Anh đã mặc áo khoác âu phục vào, khí chất so với khi nãy lại tăng thêm một bậc, mỉm cười đi xuống lầu.

Hứa Tinh Không hoàn hồn, thu hồi tầm mắt, cô gật đầu, đứng lên đáp, “Ừ, muốn nuôi một con vật nhỏ.”

Từ trước đến nay Hứa Tinh Không luôn thích động vật nhỏ, nhưng cha mẹ Vương Thuấn Sinh không thích, cho nên cô chưa từng được nuôi.

“Vậy ôm về đi.” Hoài Kinh nhìn chăm chú con mèo nhỏ bên chân, nhẹ nhàng nói một câu.

Hứa Tinh Không hơi sùng sốt, ngẩng đầu nhìn Hoài Kinh.

Hoài Kinh tựa người trên tay vịn cầu thang, cười nói với Hứa Tinh Không: “Anh không nuôi được, thường ngày đều do di giúp việc chăm sóc. Nó không thân với anh nhưng lại rất có duyên với em.”

Thấy vẻ mặt anh không giống như chỉ thuận miệng hoặc nói đùa, Hứa Tinh Không có chút thụ sủng nhược kinh, “Cảm ơn.”

Ánh mắt rơi trên mấy dấu hôn đỏ đỏ trên cổ cô, Hoài Kinh cười nói: “Đừng khách sáo.”

Nuôi mèo không phải là chuyện dễ dàng, sau khi Hoài Kinh đưa mèo cho cô thì đưa luôn đồ dùng của mèo.

Thế là một lúc sau, Hứa Tinh Không mang theo một cái lồng mèo to và một số đồ dùng của mèo đứng ở dưới đường, bên bảng hiệu chờ xe buýt trên quốc lộ ven biển.

Advertisement / Quảng cáo

Mặt trời dần cao nhưng nắng không gắt, lại thêm gió biển lành lạnh nên vô cùng dễ chịu.

Hoài Kinh thấy cô túi lớn túi nhỏ, muốn đưa cô về nhưng bị cô từ chối.

Hai người không có ai lệ thuộc ai, cũng không có ai nợ ai, quan hệ gọn gàng lưu loát thì đến lúc cắt đứt cũng sẽ sạch sẽ hơn.

Điều Hoài Kinh muốn chính là như vậy, cô có thể thỏa mãn được là bởi vì mong muốn của cô và anh đều giống nhau.

Hôm sau đi làm, Trần Uyển Uyển liền kéo Hứa Tinh Không đến phòng nước để nói chuyện, Trần Uyển Uyển liếc Hứa Tinh Không một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Tại sao cậu lại ăn mặc kín vậy?”

(*) Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

Hứa Tinh Không mặc một cái áo len cao cổ, kéo kéo áo khoác nói: “Tại hơi lạnh.”

“Được rồi được rồi.” Vẫn để trọng điểm Trần Uyển Uyển muốn nói không phải là chuyện này, cô lại hào hứng nói: “Anh chàng gặp mặt cậu hôm thứ bảy đánh giá rất cao về cậu, cậu thấy sao? Nếu thích thì nói với tớ để tớ nói lại với bên kia, còn nếu không thích thì tớ sẽ từ chối giúp cậu.”

Hứa Tinh Không nhớ tới Hoàng Hâm, mím môi nói: “Từ chối giúp tớ đi.”

Hứa Tinh Không cảm lý đi rót nước ấm, Trần Uyển Uyển thấy cô không yên lòng, nên bỗng nhiên hỏi một câu.

“Có thật là cậu không có bạn trai không?”

Nước trong cái ly trên tay Hứa Tinh Không thiếu chút nữa đổ ra tay cô, cô tắt nước nóng, quay đầu lại nhìn Trần Uyển Uyển đáp “Không... Không có.”

Trần Uyển Uyển xoa cằm một cái, vẻ mặt dò xét: “Nhìn vẻ mặt cậu hồng hào rạng rỡ, giống y như được đàn ông tưới tiêu à nha.”

“Cậu nói vậy ư vậy?” Hứa Tinh Không ổn định tâm trạng lại, nói, “Không có thật mà.”

Trần Uyển Uyển đánh cô một cái, cười rộ lên nói: “Cậu khẩn trương cái gì, tớ giận thôi.”

Điên cuồng cả một ngày chủ nhật làm Hứa Tinh Không có hơi mệt, trong lúc cô đang phiên dịch một bản tư liệu thì Lý Diệu Tuyết đi tới, đặt một văn kiện lên bàn cô.

Hứa Tinh Không ngẩng đầu lên, sắc mặt của Lý Diệu Tuyết rất khó coi, cô ta chỉ tay vào tập văn kiện, móng tay mới làm sáng lấp lánh.

“Sao cô có thể phạm lỗi đơn giản như vậy?”

Hứa Tinh Không cầm tập văn kiện lên, lật ra xem hai trang rồi ngẩng đầu giải thích với Lý Diệu Tuyết: “Đây không phải do tôi dịch.”

Lý Diệu Tuyết nghe xong thì hừ một tiếng, cười hỏi: “Vậy ý của cô là tôi trách oan cô sao?”

Hứa Tinh Không giương mắt nhìn Lý Diệu Tuyết, rồi lại nhìn Trần Uyển Uyển ngồi cách mình khá xa, đặt tập văn kiện trong tay xuống, nói: “Tôi sẽ sửa lại ngay.”

“Trước khi tan việc giao lại cho tôi.” Lý Diệu Tuyết nói xong lập tức xoay người đi.

Lý Diệu Tuyết làm khó dễ cô, thật ra là để gây sự với Trần Uyển Uyển. Nếu cô đòi co với cô ta, thì với tính cách của Trần Uyển Uyển, cậu ấy nhất định sẽ âm ỉ với Lý Diệu Tuyết. Cô vốn nhờ vào quan hệ với Trần Uyển Uyển mà được nhận vào làm, Lý Diệu Tuyết lại là nhân viên kỹ vụ của bộ phận phiên dịch... Cái và với cô ta thì đối với Trần Uyển Uyển hay cô đều không có chỗ tốt.

Hứa Tinh Không xem văn kiện một lúc, những chỗ dịch sai đều rất đơn giản, nhưng tập văn kiện này rất dài, cần phải sửa từ đầu tới cuối. Sau khi hoàn thành công việc của mình, cô lại bắt tay sửa chữa.

Lúc bảy giờ tối, di động của Hứa Tinh Không vang lên. Cô xoa xoa cổ, giương mắt nhìn xung quanh phòng làm việc, cũng chỉ còn mấy nhân viên đang tăng ca.

Cầm điện thoại di động lên, Hứa Tinh Không mở khóa màn hình nhìn thoáng qua, sau đó tâm trạng liền căng thẳng.

Là tin nhắn của Hoài Kinh gửi tới, nội dung rất đơn giản.

Advertisement / Quảng cáo

(Hoài: Tối nay tới nhà anh.)

Khóa máy lại, giương mắt cô phản chiếu trên màn hình màu đen. Hứa Tinh Không lại mở khóa, gõ vài chữ rồi gửi đi.

(Tinh Không: Không được, đêm nay phải tăng ca.)

Hứa Tinh Không từ chối xong thì để điện thoại xuống tiếp tục công việc. Cô đã sửa xong một nửa, nếu không có gì ngoài ý muốn thì trước chín giờ cô mới có thể về nhà. Vì không biết hôm nay phải tăng ca, nên buổi sáng trước khi đi làm cô không để nhiều thức ăn cho mèo.

Lúc Hứa Tinh Không bắt đầu làm việc tiếp thì điện thoại lại rung lên. Cô liếc mắt nhìn sang, màn hình hiển thị có một tin nhắn đến, nhưng không hiện nội dung.

Hoài Kinh là bí mật của cô, hôm qua trở về cô đã cài đặt điện thoại thành chế độ “Không hiển thị bất kỳ nội dung nào.”

Mở điện thoại lên, Hứa Tinh Không xem tin nhắn Hoài Kinh vừa gửi tới.

(Hoài: Có muốn thử thức ăn nhanh không?)

Hứa Tinh Không không hiểu được, cô mím môi, trả lời tin nhắn.

(Tinh Không: Thức ăn nhanh gì?)

Không đợi cô khóa máy, Hoài Kinh đã thêm một tin nhắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đến khi lên xe Hoài Kinh, Hứa Tinh Không mới biết, thức ăn nhanh mà anh nói không liên quan gì tới chuyện ăn uống cả.

Bãi đỗ xe của tổng giám đốc công ty tách riêng với bãi đỗ thông thường, giữa hai bãi được chia ra bởi một ụ đá tròn.

Hiện tại, tất cả đèn trong bãi bên này đều đã tắt, chỉ còn ánh sáng hắt vào từ bên ngoài.

Không gian trong chiếc Rolls-Royce Phantom rất rộng rãi, nhưng Hứa Tinh Không lại cảm thấy hơi khó thở. Lúc mới của Hoài Kinh đặt lên cổ cô, cả người cô run lên, đỏ mặt đẩy anh ra.

“Không được, em... em còn chưa làm xong việc.”

Mới Hoài Kinh lướt qua gò má Hứa Tinh Không, anh khẽ ngáng đầu, cười một tiếng, tiếng cười trầm thấp mê người.

“Cho nên mới là thức ăn nhanh.”

Giọng nói anh khàn khản chứa dè nén, trái tim đang treo lơ lửng của cô thoáng ngừng đập, cô xoay đầu đi, nói.

“Nhưng... nhưng dù anh có nhanh thì cũng...”

Giọng nói của Hứa Tinh Không nhỏ dần rồi ngưng bặt.

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt Hoài Kinh càng nghiền ngẫm hơn, anh bật cười, hơi thở mập mờ phả vào sau tai cô.

“Em đang khen ngợi anh sao?”

Ánh đèn như có nhiệt độ, khiến vành tai Hứa Tinh Không đỏ ửng. Giọng nói cô bắt đầu không ổn định, cô cắn môi dưới: “Không có... Em thật sự có việc phải làm gấp. Nếu không về trễ quá, Meo Meo sẽ đói bụng.”

Trong mối quan hệ giữa hai người, từ trước đến nay Hoài Kinh luôn tôn trọng cô. Anh hơi nhích người ra, âm cuối nâng lên.

“Meo Meo?”

“Ừ.” Hơi thở của anh rồi đi giúp hồ hạp Hứa Tinh Không cũng nhẹ hơn, cô giải thích: “Con mèo Ragdoll anh cho em đấy.”

“À ~” Hoài Kinh nhàn nhạt đáp.

Ánh đèn và bóng tối chia gương mặt anh thành hai mảng. Dưới ánh sáng, bờ môi cong lên cười nhẹ, còn trong bóng tối, đôi mắt anh như chìm vào đầm nước lạnh không đáy, không nhìn rõ được.

Hoài Kinh ngả người ra sau, dựa vào lưng ghế, đôi chân dài lười biếng bắt chéo, giọng nói khôi phục sự trầm thấp như trước, nhưng cũng ngả ngớn hơn.

“Em có biết meo meo còn có một ý nghĩa khác hay không?”

Dường như cô không kịp phản ứng, chỉ nghiêng đầu nhìn anh, về mặt “không ngại học hỏi”.

“Có ý gì?”

Đôi mắt Hoài Kinh khẽ nhếch, rồi chậm rãi gương cao, anh tiến đến bên tai người phụ nữ đang từ từ lui về sau, nhẹ giọng nói.

“Đêm hôm trước, anh còn cần nó nấy cái.”

“Cộp” một tiếng, đầu Hứa Tinh Không đụng lên cửa xe, cô hít một hơi lạnh, luống cuống mở cửa, vừa xuống xe vừa nói: “Em em... Em thật sự có việc, em đi trước đây.”

Đôi mắt đỏ xấu hổ của cô phấp phất, cô vội vàng muốn rời đi, lại nghe được tiếng cười càn rỡ ngả ngớn của người đàn ông trong xe.

Hứa Tinh Không đi hai bước lại vội vàng quay về, đứng trước cửa, người đàn ông trong xe ngừng cười, nhưng môi vẫn cong lên.

“Không được cười.” Hứa Tinh Không nói.

Hoài Kinh khẽ khom người xuống, cả khuôn mặt chìm trong ánh sáng, đẹp trai đến lóa mắt. Không chỉ miệng anh cười, mà trong mắt cũng tỏa ý cười.

“Anh cứ cười đi.” Hoài Kinh nói.

“Anh...” Bị Hoài Kinh không biết xấu hổ làm tức giận, mặt Hứa Tinh Không càng đỏ hơn.

“Từ khi em hôn môi anh một cái, anh sẽ không cười nữa.” Hoài Kinh từ mắt nhìn Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không: “...”

Hoài Kinh lại nở nụ cười, Hứa Tinh Không cũng không thêm quan tâm nữa, cô biết mình không nói lại anh, đành đỏ mặt rời đi.

Có đoạn nhạc đệm mang tên Hoài Kinh xen giữa, nên đến khi Hứa Tinh Không về nhà thì đã chín giờ rồi. Lúc cầm chìa khóa, cô nghe bên trong có tiếng meo meo nho nhỏ, đến khi mở cửa đi vào, meo meo kêu lên một tiếng, chạy đến cạ lên chân cô.

Bé con mềm mại làm tim Hứa Tinh Không bỗng chốc mềm nhũn. Cô mở đèn lên, ánh đèn nhu hòa tỏa khắp phòng, cô ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu nó, gọi một tiếng.

“Meo meo ~”

Vừa gọi xong, Hứa Tinh Không bỗng nhớ tới lời khi nãy của Hoài Kinh. Lúc cho đặt tên cho mi mi, cô nghĩ rất đơn giản, không ngờ cuối cùng vì một cái tên gọi mà bị anh...

Cô đổ thêm hạt mè, rồi ngồi lên tấm thảm lót sàn bên cạnh xem mi mi ăn. Mi mi rất đáng yêu, cũng rất dính người, nhưng sao nó lại không thích Hoài Kinh nhỉ?

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không nhớ tới chuyện mình bị anh cắn, mặt lại đỏ lên, đưa tay sờ sờ đầu meo meo, lăm lăm.

“Chẳng trách mày không thân với anh ấy, bởi vì anh ấy là chó săn, rất thích cắn người.”

Lý Diệu Tuyết kiểm chuyện được một lần, không thấy cô phản kháng, hiển nhiên sẽ có lần thứ hai thứ ba. Cho nên suốt cả tuần, Hứa Tinh Không vẫn cứ bận rộn tăng ca đến khuya, Hoài Kinh có hện cô thêm hai lần nhưng đều bị cô cự tuyệt.

Ngày từ đầu hai người đã giao ước, khi cả hai cùng đồng ý thì mới gặp mặt, thế nhưng lỡ hẹn hai lần, mặc dù Hoài Kinh không nói gì, Hứa Tinh Không vẫn thấy hơi ngại.

Thứ sáu là ngày được tan làm sớm nhất trong tuần, Hứa Tinh Không bước xuống xe buýt. Tuy nói là sớm nhưng cũng đã tám giờ tối. Cô đứng lại ở một trạm khá vắng vẻ, có thể đi qua con đường nhỏ về nhà. Bốn phía yên tĩnh, ánh sáng bên trong tiểu khu xuyên thấu qua bụi dây thường xuân trên hàng rào rồi in trên mặt. Hứa Tinh Không kéo kéo áo khoác, chuẩn bị đi về, không ngờ mới vừa quay lại đã thấy đối diện có một chiếc Bentley Continental màu đỏ rực rỡ đột nhiên mở đèn pha.

Ánh đèn quá sáng khiến Hứa Tinh Không bị lóa mắt, cô giơ tay lên che. Đèn chỉ lóe lên một cái rồi tắt ngay. Sau khi mắt của Hứa Tinh Không thích ứng được, cô liền nhìn về phía chiếc Bentley kia.

Đèn trong xe mở lên, Hoài Kinh vất tay trên cửa sổ, đang mỉm cười nhìn cô.

Hứa Tinh Không lên xe.

Hoài Kinh dựa vào lưng ghế, liếc nhìn Hứa Tinh Không. Ánh đèn trong xe chiếu sáng nửa gương mặt anh, nửa còn lại chìm trong bóng tối, như một pho tượng điêu khắc.

“Có muốn về nhà cho mì ăn không?” Hoài Kinh hỏi.

Hoài Kinh tới là để đón cô.

Hứa Tinh Không nghe vậy liền cài dây an toàn vào. Tay cô có chút lạnh, cô rút vào trong tay áo, nói: “Không cần, sáng sớm đã để thức ăn ra ngoài cho nó rồi.”

Duỗi máy Hoài Kinh nhướn lên một cái, hỏi: “Dạo này thường xuyên tăng ca?”

Hiện tại công ty cũng không quá bận rộn.

“Ừ.” Hứa Tinh Không thản nhiên đáp một tiếng.

Cô cúi đầu, tóc vẫn cột ra sau nhưng đã có kiểu dáng hơn trước đây nhiều. Vài sợi tóc buông xuống má, tạo thành lớp bóng nhỏ trên gương mặt trắng ngần.

Hoài Kinh mỉm môi, khởi động xe, rồi nói: “Nếu có người làm khó em, em có thể nói với cấp trên của mình. Nhưng không thể nói trực tiếp, mà cần uyển chuyển một chút.”

Hứa Tinh Không mở to mắt quay đầu nhìn sang, Hoài Kinh đang đưa tay tắt đèn. Ngón tay thon dài nhấn công tắc nên được ánh đèn chiếu sáng, anh bỗng quay đầu lại, tắt đèn.

Trong suy nghĩ của cô, Hoài Kinh chỉ là bạn giường, nhưng cô cũng không quên, anh đồng thời còn là tổng giám đốc của tập đoàn IO.

Anh đang giúp cô.

“Cảm ơn.” Hứa Tinh Không nói.

Hoài Kinh cười, vừa điều khiển xe chuyển hướng vừa thản nhiên nói.

“Không cần khách sáo, anh chỉ không muốn em lãng phí thời giờ thuộc về anh lên công việc thôi.”

Hoài Kinh lái xe rất ổn định, chạy dọc theo quốc lộ ven biển, đi thẳng lên đỉnh núi phía sau khu biệt thự rồi dừng lại. Trên núi tối đen, bên trong xe mở nhạc, trước cửa sổ xe có chút ánh sáng.

Hứa Tinh Không nhìn Hoài Kinh một cái, Hoài Kinh nhìn cô cười, rồi đứng dậy xuống xe, sau đó mở cửa cho Hứa Tinh Không.

Vừa xuống, gió đêm lạnh lạnh đã thổi tới làm tóc Hứa Tinh Không hơi rối. Cô vén ra sau tai, đứng cạnh cửa xe nhìn ra xa xa, mắt dần tròn to.

Đây là ngọn núi phía sau Hạ Thành, đứng trên đỉnh có thể nhìn thấy toàn bộ Hạ Thành.

Ban đêm, Hạ Thành được ánh đèn bao phủ, như dung nham núi lửa, lại tựa như những ngôi sao phủ kín bầu trời.

Đứng trên cao nhìn về phía xa là điều làm người ta vui vẻ thoải mái nhất. Những phiền muộn mấy ngày nay của cũng bị xua tan rất nhiều. Hoài Kinh đứng trước xe, đưa lưng về phía cô, hai tay chống trên nắp xe, hình như cũng đang ngắm cảnh đêm nơi đây.

Advertisement / Quảng cáo

Dưới ánh đèn, bóng lưng anh như một bức tranh khảm vàng, trông càng cao to rộng lớn hơn. Đôi chân thon dài của anh bắt chéo, tư thế lười biếng tùy ý.

Ánh mắt Hứa Tinh Không khẽ động, trong xe đang phát một bài hát mà cô rất thích, “Xoáy nước”.

“Chúng ta tới đây làm gì vậy?” Hứa Tinh Không nhìn bóng lưng anh, hỏi.

“Ủm?” Anh nâng cao âm cuối, khẽ cười một tiếng, rồi đi vòng qua đây.

Hoài Kinh nhìn Hứa Tinh Không đang đứng bên cửa xe, bờ môi khẽ cong lên, cười nói.

“Ăn ‘thức ăn nhanh’.”

Hứa Tinh Không khẽ chớp chớp mắt, anh ung dung đi tới.

Bên trong xe, Bánh Linh đang hát đến đoạn.

‘Hãy chìm đắm

Vào sâu trong tôi’

Bài Xoáy nước:

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Đúng như Hứa Tinh Không nghĩ, “thức ăn nhanh” cũng không nhanh chút nào. Một nhọc cả ngày, lại còn cùng Hoài Kinh điên cuồng một trận, cho nên sau khi kết thúc cô vừa nhắm mắt là ngủ ngay. Hôm sau tỉnh lại, cô đã nằm trên giường nhà Hoài Kinh rồi.

Bên ngoài ánh nắng chói chang, lông mi Hứa Tinh Không run run mấy cái, vô thức nhích người về phía có thể chắn ánh mặt trời. Mới vừa mở mắt ra chuẩn bị tỉnh táo lại một chút thì trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nam mang theo ý cười.

“Tỉnh rồi sao.”

Hứa Tinh Không giật mình ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt như cười như không của Hoài Kinh.

Vừa rồi cô vì trốn nắng mà dịch vào lòng anh, kẻ sát lân da và cơ thể trần trụi của anh, tìm Hứa Tinh Không đập mạnh, lập tức dịch người ra.

Rời khỏi vòng tay ấm áp của anh, Hứa Tinh Không vô kéo chăn lên che ngực, lúng túng đáp.

“Ủm”

Giọng nói khàn khàn, cổ họng cũng hơi khô khốc, Hứa Tinh Không nói xong mới sừng sốt một lúc, nhớ ra tối qua mình đã phóng túng đến cỡ nào trên đỉnh núi không người.

Hứa Tinh Không nhắm mắt lại, mặt dần đỏ lên, lan đến cả vành tai.

Cô im lặng một lúc rồi mới nói: “Em phải về đây, meo meo vẫn chưa ăn sáng.”

Sau khi nói xong, Hứa Tinh Không liền định ngồi dậy. Một tay cô ôm ngực, tay còn lại với lấy quần áo nhưng không tới, đột nhiên sau lưng bị kéo ngược làm cô lại ngã xuống giường.

“Ồi...” Hứa Tinh Không dần lên thân thể của người đàn ông phía sau, nhiệt độ trong ngực anh làm mặt của cô nóng lên. Cô giật thót, giãy nhẹ.

Advertisement / Quảng cáo

“Anh làm gì vậy?”

Hoài Kinh một tay nắm lấy góc chăn, kéo Hứa Tinh Không trong chăn ra. Vành tai cô đỏ ửng mê người, ánh mắt lo lắng nhìn anh, đôi mắt to tròn trong veo như con vật nhỏ dưới ánh mặt trời.

“Anh cũng chưa ăn sáng.” Hoài Kinh chớp mắt nhìn cô, khẽ cười nói.

Hứa Tinh Không cau mày, “Đi giúp việc nhà anh sẽ đến làm mà, hay nhà anh có nguyên liệu gì không, em có thể...”

Những lời còn lại bỗng bị anh chặn trong miệng. Hoài Kinh lén người đề lên cô.

Lúc này, Hứa Tinh Không mới biết được, thì ra bữa sáng của anh cũng như bữa ăn nhanh, đều là ăn cô.

Công việc Lý Diệu Tuyệt giao, phần lớn Hứa Tinh Không đều phải tăng ca mới có thể hoàn thành, mà gần đây bộ phận phiên dịch cũng không bận mấy, bây giờ tới văn phòng đã không còn ai.

Lúc Hứa Tinh Không đang sắp xếp lại tư liệu trên tay thì điện thoại văn phòng vang lên, cô bắt máy, là tiền sảnh gọi tới.

“Phòng phiên dịch phải không? Xin hỏi phó phòng Chung có ở đó không? Tiền sảnh có một phần bưu kiện của ông ấy, cần chính ông ấy ký nhận.”

“Anh ấy đã tan việc rồi.” Hứa Tinh Không nhìn đồng hồ treo tường trong phòng một cái rồi nói: “Tôi có thể giúp anh liên lạc.”

Người ở tiền sảnh nói cảm ơn rồi cúp máy, Hứa Tinh Không gác điện thoại, sau đó đứng đi động gọi cho Chung Du Quân.

Chung Du Quân sống gần công ty, lúc Hứa Tinh Không làm xong việc trên tay xuống lầu thì đúng lúc thấy anh ấy đang ký nhận bưu kiện ngoài tiền sảnh.

Chung Du Quân là người phương bắc, dáng người rất cao, cũng rất béo, có trách nhiệm trong công việc và là một cấp trên tốt.

“Chỉ một hộp trà cũng phải đích thân tới ký nhận sao?” Chung Du Quân cầm hộp cười nói.

Chàng trai giao hàng đứng bên cạnh nhìn Chung Du Quân ký tên, trả lời: “Người gửi yêu cầu đích thân ký nhận, chắc rất đắt nhì.”

“Ha ha, tôi cũng không biết, có phải tới mua đâu.” Chung Du Quân ký tên xong thì trả bút lại cho cậu chuyển phát rồi cảm ơn, sau đó anh ta đứng lên đi ra cửa.

Chung Du Quân cầm hộp bưu kiện nhìn một hồi, trực tiếp mở hộp ra. Bên trong là một lon trà được đóng gói rất đẹp, có thể thấy được nó cũng không rẻ.

“Chung đại nhân,” Hứa Tinh Không gọi Chung Du Quân một tiếng.

Chung Du Quân cười mở hào phóng, tính tình thân thiện, nên bình thường mọi người đều gọi trêu ông là Chung đại nhân.

“Ồ kìa, Tiểu Hứa.” Khi Chung Du Quân nhìn thấy Hứa Tinh Không thì hơi ngạc nhiên, “Tôi vừa định lên văn phòng đây.”

“Bây giờ anh muốn lên không?” Hứa Tinh Không hỏi.

“Không cần, cô xuống rồi thì tôi không lên nữa.” Chung Du Quân trả lời, rồi đặt hộp trà qua một bên, vừa đi ra ngoài với Hứa Tinh Không vừa hỏi: “Đạo này có đều tan làm rất trễ, công ty nhiều việc lắm sao?”

Thời tiết tháng chín đã có chút mát mẻ, vừa đẩy cửa ra liền có một cơn gió mát lùa vào, Hứa Tinh Không nắm chặt túi xách, mím môi nói: “Không nhiều lắm.”

“Vậy vấn đề là ở hiệu suất của cô rồi.” Chung Du Quân nói đùa.

“Ừ.” Hứa Tinh Không gật đầu thừa nhận.

Sau đó, cô giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, lấy hai phần tài liệu từ trong túi xách ra. Hứa Tinh Không có chút ngượng ngùng cười nói: “Trợ lý Lý bảo tôi trước khi hết giờ làm việc phải giao lại hai phần tài liệu này cho cô ấy, nhưng có vài chỗ tôi không rõ, cho nên muốn mang về nhà làm từ từ. Giờ gặp được anh, tôi liền trộm lười, trực tiếp thỉnh giáo anh một chút vậy.”

“Ha ha, được thôi.” Chung Du Quân cười rộ lên, nhận lấy phần tài liệu. Anh nhìn thoáng qua, sau một lúc lâu lại cau mày.

“Chỗ này nè...” Hứa Tinh Không lấy bút ra, khoanh vùng một chỗ.

Chung Du Quân lật sang trang khác nhìn một chút, sau một lúc lâu mới hỏi: “Lý Diệu Tuyệt bảo cô dịch cái này à?”

Hứa Tinh Không sùng sốt, gật đầu nói: “Đúng vậy, có gì không ổn sao?”

Chung Du Quân vỗ vỗ lên tài liệu, cười nói: “Tôi cảm mấy cái này đi trước, đêm nay cô không cần làm thêm giờ.”

“Nhưng trợ lý Lý...” Hứa Tinh Không có chút lo lắng.

Chung Du Quân cười rộ, hỏi Hứa Tinh Không: “Thế nào? Chức của cô ta cao hơn tôi sao?”

“Không có.” Hứa Tinh Không cười, cuối cùng nói một câu, “Cảm ơn Chung đại nhân.”

Advertisement / Quảng cáo

Sáng hôm sau, Hứa Tinh Không quẹt thẻ đi làm, mới vừa vào cửa, Trần Uyển Uyển đã hí hửng cười chạy tới. Đặt mông ngồi trên bàn Hứa Tinh Không, hất hất mặt về phía phòng làm việc của Chung Du Quân, cười nói: “Lý Diệu Tuyệt bị phê bình.”

Hứa Tinh Không cũng bật cười, bỏ túi xách xuống, sắp xếp lại bàn làm việc, hỏi: “Sao vậy?”

“Không biết.” Trần Uyển Uyển tò mò lắc đầu, nhưng sau đó lại vui vẻ nói, “Quan tâm nguyên nhân làm gì, dù sao thấy cô ta bị phê bình là mình thoải mái chết được. Ha ha ha, ai bảo cô ta suốt ngày theo sau lão Hoàng diệu vô dương oai. Đáng đời!”

Lý Diệu Tuyệt có quan hệ mờ ám với trưởng phòng phiên dịch Hoàng Thiên Tùng, nên luôn dương oai diệu vô ở phòng làm việc. Hoàng Thiên Tùng đi đâu cũng mang cô ta theo, cô ta cáo mượn oai hùm, tự xem mình như cánh tay phải của sếp. Thời gian vào công ty của cô ta và Trần Uyển Uyển vốn không cách nhau bao nhiêu, Trần Uyển Uyển cẩn thận trong công việc, năng lực nghiệp vụ cũng mạnh hơn, nhưng từ trước đến nay thành tích luôn không bằng cô ta. Vì vậy, quan hệ của hai người họ cũng không tốt.

Hứa Tinh Không không rảnh rỗi quan tâm đến mấy chuyện bát quái này, cô tập trung tinh thần bắt đầu làm việc của mình.

Chung Du Quân cũng không phê bình Lý Diệu Tuyệt bao lâu, nhưng khi đi ra sắc mặt cô ta rất khó coi. Trần Uyển Uyển còn đang ngồi trên bàn Hứa Tinh Không chưa đi, thấy cô ta như vậy thì cười hả hê. Lý Diệu Tuyệt tức giận nện gót giày quay về chỗ, vẩy ngón ồm mõng, ầu phục bó sát, bóng lưng phong tình quyến rũ.

“Bình thường mình nắng cô ta thì nắng, nhưng cậu vẫn nên học tập cô ta nhiều một chút.” Trần Uyên Uyên nói: “Cậu nhìn xem, có đáng đẹp thì khoe liền, đầu giống như cậu, ăn mặc kín không một chỗ hở.”

Trần Uyên Uyên vừa nói vừa kéo kéo cổ áo lên của Hứa Tinh Không. Cô làm quá đột ngột nên Hứa Tinh Không nhất thời không ngăn lại kịp. Trần Uyên Uyên vừa kéo xuống một chút đã bị Hứa Tinh Không bắt lấy.

Trần Uyên Uyên sững sốt ba giây, vừa chỉ tay vào cổ cô vừa nói: “Ừa, cổ cậu làm sao vậy?”

Giương mặt Hứa Tinh Không hơi ửng đỏ, cô nắm tay Trần Uyên Uyên, vừa ngăn cản vừa cuống cuống giải thích: “Bị meo meo cào.”

Thấy Hứa Tinh Không kháng cự, Trần Uyên Uyên cũng không kéo tiếp nữa, chỉ khó hiểu hỏi: “Meo meo nhà cậu chẳng phải rất ngoan sao?”

Hứa Tinh Không nắm cổ áo, đỏ mặt cúi đầu, buồn bực nói: “Bị kích động.”

Trần Uyên Uyên cứ thế bị lừa, trước khi đi còn nói với cô một câu: “Mèo có sạch sẽ thế nào thì cũng là mèo, cậu đừng quên tiêu độc đó.”

Hứa Tinh Không nhớ tới hình ảnh Hoài Kinh từ phía sau cắn lên cổ cô, cả người nóng lên, gật đầu một cái: “Minh biết rồi.”

Không cần làm công việc không cần thiết nữa, cho nên hôm nay Hứa Tinh Không tan việc rất sớm, khi cô rời khỏi công ty thì mặt trời đang lặn dần, làm cho khí trời lạnh giá cũng ảm áp hơn.

Hứa Tinh Không ngồi trên xe buýt, rồi xuống xe ở trạm cạnh bên chợ thực ăn. Khu chợ vẫn ồn ào náo nhiệt, tràn đầy hơi thở cuộc sống. Hứa Tinh Không nhìn dòng người qua lại, cười một tiếng, đã lâu rồi cô không tự làm com.

Lúc Hoài Kinh gọi điện thoại tới, cô đang lựa cá ở khu thủy sản. Cô nhìn mấy con cá nhỏ tung tăng bơi lội trong nước, người bán cá đang chuẩn bị vớt chúng lên thì chuông điện thoại bỗng vang, Hứa Tinh Không lấy ra nhìn thoáng qua, ánh mắt hơi do dự. Sau khi nói xin lỗi với người bán cá, cô lùi qua một bên bắt máy.

“A lô.”

Ở đầu kia truyền tới giọng nói chậm rãi từ tốn của Hoài Kinh.

“Đang vui sao?”

Hứa Tinh Không không phải người giỏi đoán ý người khác, nghe Hoài Kinh hỏi vậy, cô có chút kinh ngạc. Cô cầm điện thoại di động, cúi đầu nhìn mấy con cá trong nước, nhẹ giọng nói.

“Ừ, hôm nay tan làm sớm.”

Hoài Kinh nghe thấy giọng nói cô găng đẽ xuống và tiếng ồn ào bên đầu kia điện thoại, tưởng tượng ra dáng vẻ cô độc lẩn trong đám đông, mặc váy đỏ, mặt trắng hồng của cô...

Anh khẽ cười, tựa lưng vào ghế, ngón tay thon dài vuốt miệng ly một vòng, giọng điệu ngả ngớn.

“Cho nên, em đang hẹn anh?”

Hứa Tinh Không nghẹn lời.

Cô luống cuống nói: “Không... không có.”

Người đàn ông bên kia cười khẽ thành tiếng, xuyên qua tai cô, cô có thể tưởng tượng ra bộ dáng của anh khi cười rộ lên, đuôi mắt nhướng lên.

“Em đang ở đâu?” Hoài Kinh hỏi Hứa Tinh Không.

Thấy anh khôi phục như thường, tâm trạng Hứa Tinh Không cũng dần buông lỏng, cô nhìn lũ cá tung tăng vui vẻ kia, mím môi đáp.

“Chợ bán thức ăn.”

“À ~” Hoài Kinh nâng cao giọng, cười hỏi, “Đêm nay làm món gì?”

Hứa Tinh Không siết chặt túi đậu hũ trong tay, thản nhiên trả lời: “Canh cá hoàng cốt nấu đậu hũ.”

Ánh mắt Hoài Kinh lười biếng, rèm cửa sổ văn phòng mở rộng, nắng chiều lướt qua mây tòa nhà cao vót chiếu vào, những tia nắng như quán trên ngón tay anh. Hoài Kinh nhớ tới lần đầu tiên anh đến khu chợ đó, Hứa Tinh Không cũng đang mua cá.

Advertisement / Quảng cáo

“Em thích ăn cá sao?” Hoài Kinh hỏi, “Thật giống meo meo.”

Nói xong câu đó anh lại cười, Hứa Tinh Không không hiểu nụ cười này có ý nghĩa gì, nhưng mặt cũng dần dần đỏ lên.

“Ừ.”

“Anh cũng thích.” Hoài Kinh nói.

Đôi môi hơi mở ra, ánh mắt Hứa Tinh Không dừng trong thau nước. Mấy con cá hoàng cốt đang vẫy đuôi, làm vài bọt nước nổi lên.

“Anh muốn cùng ăn com chiều không?” Hứa Tinh Không hỏi.

Hoài Kinh bỗng im lặng, một lúc sau lại truyền đến một trận cười.

Anh nói: “Được.”

Tiểu kịch trường

-Hứa Tinh Không: Em hẹn anh khi nào?

-Hoài Kinh: Em nói em tan tầm sớm, chính là đang ám chỉ anh hôm nay em có thời gian lên giường với anh, bốn bô lên nằm là đang hẹn anh.

-Hứa Tinh Không: ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hứa Tinh Không cúp điện thoại rồi tăng nhanh tốc độ. Người bán cá nhanh chóng làm cá hoàng cốt sạch sẽ, sau khi trả tiền và nói cảm ơn, cô mang theo cá đi đến khu rau củ.

Người bán hàng ở khu này phần lớn là các bác gái, Hứa Tinh Không đã mua nhiều lần nên biết rõ hàng nào tươi hơn, giá rẻ hơn, hiện giờ đa phần cô chỉ mua cố định ở một hàng.

Bà chủ cửa hàng này là một chị gái hơn bốn mươi, dáng người phốp pháp, nói giọng phương Bắc rất nhanh.

“Tôi rồi à.” Bà chủ cũng biết cô, chị ấy vừa tước rau đắp cho người ta xong, lau tay chào hỏi với Hứa Tinh Không.

“Vâng.” Hứa Tinh Không cười cười, cầm túi nylông bắt đầu lựa rau.

Rau cô lựa rất tươi, chị gái vừa cần vừa tán dóc với cô.

“Mấy ngày không tới mua rồi nhỉ.”

Hứa Tinh Không xoa xoa ba ngón tay bị dính bẩn vì cầm khoai, cô mỉm cười giải thích: “Dạo này công việc hơi bận.”

“Ừ ừ, bận rộn quá cũng không có thời gian nấu nướng đâu.” Chị gái tò mò thấu hiểu, rồi cúi đầu nhìn trọng lượng hiển thị trên cân điện tử, vô tình hỏi một câu: “Công việc của cả hai đều bận rộn như nhau nhỉ.”

Chị ấy vừa nói xong Hứa Tinh Không liền sùng sốt, cho là không phải đang nói chuyện với cô.

Thấy hồi lâu cô vẫn chưa trả lời, chị bán rau ngừng đầu lên, trong mắt chứa ý cười, nói: “Người đàn ông lần trước bế em ở khu thủy sản không phải là chồng em sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không: “...”

Trong nháy mắt đó, toàn thân Hứa Tinh Không toát một lớp mồ hôi lạnh.

Môi cô giật giật, vừa muốn giải thích thì chị đã cần xong, còn thêm vào một bó hành lá, cười tit mắt: “Hai người thật xứng đôi, ai cũng rất đẹp. Chồng em nhìn nhả nhận lịch sự như vậy, chắc bình thường đối xử với em rất tốt.”

“À.” Hứa Tinh Không nhận lấy túi rau, không nói gì nữa, xoay người đi.

Vừa mới ra khỏi chợ, ánh mặt trời bên ngoài giúp cô lấy lại tinh thần. Cô nghĩ lại lời vừa rồi của chị bán rau mà chán nản thờ dãi, cất bước đi về phía nhà mình.

Ngay cả chị bán rau cũng hiểu lắm quan hệ của cô và Hoài Kinh, huống chi những người khác. Hoài Kinh chỉ ghé qua một lần đã khiến chị ấy nghĩ vậy rồi. Nếu anh đến nhà cô, đụng phải hàng xóm, vậy càng khó giải thích hơn.

Sau này tốt nhất là không để anh đến đây nữa. Dù sao quan hệ giữa họ cũng không phải người yêu, nếu sau này kết thúc, có người lại hỏi tới, thì cũng tránh được xấu hổ.

Lối vào khu nhà trọ Hòa Phong là một con dốc nhỏ, Hứa Tinh Không vừa định lên dốc, ngừng đầu đã thấy chiếc Bentley kia đậu trước cửa nhà trọ rồi.

Hoài Kinh chỉ mặc áo sơ mi xám nhạt và quần tây, đường cắt may tinh tế bao lấy thân thể cao lớn của anh. Anh vẫn lười biếng dựa vào thân xe như trước, bắt chéo chân, cúi đầu nhìn điện thoại di động. Cà vạt không biết đã vứt ở đâu, cổ áo mở hai nút, làn da được ánh nắng loang lổ dưới bóng cây chiếu vào, trắng đến trong suốt.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, Hoài Kinh nghiêng đầu nhìn sang, nhìn thấy cô thì đôi môi vốn đang mím chặt của anh cong lên, ngay cả ánh mắt lạnh lùng cũng trở nên dịu dàng.

Anh cất điện thoại vào, đứng thẳng dậy đi tới.

Chân Hoài Kinh rất dài, đi mấy bước đã đến bên cạnh Hứa Tinh Không, tìm Hứa Tinh Không dần dần co lại, anh nhìn cô mỉm cười, một bên khoe môi nhếch nhẹ, trông vừa hư hỏng vừa ngả ngớn, không có chút nhã nhặn nào như chị bán rau nói cả.

“Anh cầm giúp em.” Hoài Kinh lấy mấy thứ trong tay Hứa Tinh Không.

Khi tay hai người chạm nhau, Hứa Tinh Không khẽ run một cái, cô siết chặt mấy cái túi, nói: “Không sao, tự em cầm được.”

“Đưa anh.” Hoài Kinh kiên trì, sau khi nhận lấy thì cười nói, “Em rảnh tay thì đi lấy đồ anh đưa cho em đi.”

Cô giật giật mấy ngón tay bị hằn đỏ vì túi nhựa, Hứa Tinh Không hơi sùng sốt hỏi: “Cái gì?”

Hoài Kinh liếc mắt dưới, thờ ơ cười: “Đi mở xe cửa xem.”

“Không đi.” Hứa Tinh Không có chút kháng cự.

“Haizz.” Hoài Kinh nắm lấy cổ tay cô, đẩy đẩy cô, nói: “Đi đi.”

Hứa Tinh Không hơi mím môi, nhấc chân đi về phía trước, đến khi tới trước xe, cô quay đầu lại nhìn anh, anh vẫn đứng đó, nhìn cô mỉm cười.

Hứa Tinh Không thờ dãi, mở cửa xe ra.

Cửa vừa mở, con người Hứa Tinh Không lập tức co rút lại.

Trên hàng ghế sau có đặt một bó hoa hồng trắng, được bọc trong giấy hoa, bó hoa rất to, đến không hết là bao nhiêu đóa.

Hứa Tinh Không chớp chớp mắt, đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa, hơn nữa còn là hoa hồng trắng mà cô thích nhất.

Ngón tay cô giật giật, khom lưng chui vào xe, hương hoa xông lên làm đầu cô trống rỗng, tựa như đang mơ vậy. Ôm bó hoa hồng vào lòng, Hứa Tinh Không quay đầu lại nhìn Hoài Kinh, cảm giác mới dần dần trở nên rõ ràng.

Hoài Kinh cũng không biết Hứa Tinh Không thích hoa gì, anh lái xe đi ngang qua cửa hàng bán hoa, chỉ cảm thấy Hứa Tinh Không rất hợp với hoa hồng trắng nên mới mua một bó.

Nhưng không ngờ, lại hợp đến vậy.

Người phụ nữ ôm bó hoa hồng trắng đứng trước chiếc xe màu rượu đỏ, sắc mặt vui vẻ hòa lẫn ngạc nhiên, nhưng biểu cảm đó lại rất nhạt, chỉ có đôi gò má trắng hồng và đôi mắt lấp lánh trong ánh nắng loang lổ dưới bóng cây mới để lộ một chút cảm xúc của cô thôi.

Bó hoa quá lớn, cô ôm không hết, nên đang cố hết sức siết lại vào ngực, tay áo cô bị kéo lên, lộ ra khớp xương cổ tay trắng nõn.

Hoài Kinh im lặng nhìn vẻ luống cuống tay chân của cô, lúc sau anh mới cười một tiếng, đi tới bên cạnh Hứa Tinh Không.

“Cảm ơn.” Cô ngược mắt nhìn anh, khẽ cười.

Advertisement / Quảng cáo

Hoài Kinh túm gọn bó hoa lại rồi nhét trở vào ngực cô, sau đó đóng cửa xe nói: “Đi thôi, anh đói bụng rồi.”

Đây là lần đầu tiên Hoài Kinh tới nhà Hứa Tinh Không, chỉ là kiểu nhà trọ bình thường, rất nhỏ, nhưng bày trí rất ấm áp.

Vừa mới vào anh đã thấy trước cửa đặt một cái ổ mèo. Xung quanh ổ được dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, nhưng bên trong lại trống không. Hoài Kinh liếc mắt thoáng qua, Hứa Tinh Không thấy vậy liền giải thích.

“Mèo mèo hơi khó chịu, em đưa nó đến bệnh viện thú cưng rồi.”

Hoài Kinh nghe vậy thì cười một tiếng, nói: “Đêm nay có nước về không?”

“Không nước về.” Hứa Tinh Không nhận lấy đồ trên tay anh chuẩn bị vào nhà bếp làm, cô thuận miệng hỏi một câu, “Anh hỏi chuyện này làm gì?”

“Bởi vì buổi tối người lớn sẽ làm một số việc trẻ nhỏ không nên nhìn thì tốt hơn.” Hoài Kinh nói.

Hứa Tinh Không: “...”

Tại Hứa Tinh Không dõ lên, cầm đồ xoay người vào nhà bếp.

Thường ngày hay nấu nướng, cho nên tốc độ của cô rất nhanh. Chưa tới một tiếng, trên bàn đã bày năm món bốn mặn một canh, cô xúc cơm ra, xếp đũa ngay ngắn.

Bàn ăn không lớn, hai người mỗi người ngồi một bên, Hứa Tinh Không đưa một chén canh cho Hoài Kinh. Mới vừa nấu ăn xong, người cô đổ một lớp mồ hôi mỏng, mặt cũng hơi hồng, cô nhẹ nhàng nói: “Không biết khẩu vị của anh thế nào, làm theo ý thích thôi.”

Hoài Kinh đang xắn tay áo, anh vừa làm vừa nhìn những món ăn trước mặt. Đúng là không được sang trọng bằng nhà hàng, nhưng chỉ cần nhìn thế này thôi cũng đã cảm nhận được hương vị đặc biệt bên trong rồi.

Hoài Kinh nói: “Rất tốt, ăn thế này cũng có chút cảm giác gia đình.”

Anh vừa nói xong, hai người cùng sững sốt.

Hứa Tinh Không ngừng đầu nhìn anh, đồng tử lay động, muốn nói gì nhưng lại thôi. Cô cầm đũa lên, “Ăn cơm đi.”

Bữa cơm này không có gì khác lạ, Hoài Kinh không phải một người trầm lặng, nhưng trên bàn cơm lại không nói chuyện. Đây là giáo đường của anh, Hứa Tinh Không rất tán thưởng.

Mặc dù hai người ăn trong im lặng nhưng lại không có cảm giác xấu hổ, chỉ cảm thấy người ngồi đối diện rất quen thuộc, đến mức không có gì để lúng túng.

Hứa Tinh Không nghĩ tới lời Hoài Kinh nói, nên cũng không được thoải mái lắm.

Ăn cơm xong, Hoài Kinh không có ý định về, cô dọn bàn rồi vào bếp rửa chén.

Nước trong vòi chảy lên tay cô, tiếng đồ sứ trắng va chạm nhau lách cách hòa hòa với tiếng nước, trong lòng Hứa Tinh Không đang suy nghĩ đến một chuyện.

Anh không thể ngủ lại đây được.

“Bình thường em hay đọc những quyển này sao?”

Hứa Tinh Không đang thất thần thì Hoài Kinh ở bên ngoài đột nhiên hỏi một câu. Cô hoàn hồn, tắt nước đi ra ngoài. Hoài Kinh đang ngồi trên ghế sa lon, chống khuỷu tay xem sách “Kiến thức tổng quát và chi tiết về ngọc” của cô.

Nghe tiếng Hứa Tinh Không đi ra, anh nâng mắt lên, nhìn cô cười nói: “Có muốn tiền bồi dể cử cho em mấy quyển không?”

Anh kinh doanh đá quý, nói tiếng Đức cũng lưu loát vô cùng, anh xưng một tiếng tiền bồi, Hứa Tinh Không quả thật phải thừa nhận.

Hiếm khi có người chỉ báo nên đương nhiên cô đồng ý ngay. Cô lau tay, lấy một cây viết và một quyển sổ tay dưới bàn trà, ngồi xỏm trước sofa giường mắt nhìn anh.

Thấy vẻ nghiêm túc của cô, Hoài Kinh lại bật cười, nói: “‘Bản về nghiên cứu ngọc cổ’, ‘Khảo cứu ngọc cổ’,...”

Hứa Tinh Không ghi chú lại theo thứ tự.

Khi viết, cô cúi đầu, tầm mắt của Hoài Kinh vừa vận có thể thấy vành tai và một mảng mềm mại sau tai cô. Anh đã từng cảm qua nên biết mùi vị nơi đó thế nào, vì vậy chỉ mới nhìn, anh đã cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

“Y như học sinh tiểu học.”

Hoài Kinh nói, rồi nhìn thoáng qua chữ viết của Hứa Tinh Không, nét chữ rõ ràng, nắn nót cẩn thận.

Advertisement / Quảng cáo

Anh lại cười một tiếng, nói: “Đến chữ viết cũng giống.”

Bị anh nói vậy, mặt Hứa Tinh Không hơi nóng lên. Cô ngược mắt nhìn anh, không nói gì.

Giống như bị anh làm mất hứng, ánh mắt cô có chút không vui. Hoài Kinh nhìn nhìn, vươn tay ra nắm cầm cổ, cúi người hôn lên.

Ánh mắt Hứa Tinh Không khẽ động.

Vừa mới bắt đầu, Hoài Kinh còn rất nhẹ nhàng, nhưng chỉ chớp lát sau đã biến thành gió lớn mưa rào. Người cô chợt nhẹ bỗng, bị anh ôm lấy đặt dưới thân. Có thờ hờn hển, nhìn vào mắt anh.

Ở trong đó, ngập tràn ham muốn.

“Đêm nay anh ở lại đây được không?” Giọng nói của Hoài Kinh rất trầm thấp.

Mỗi anh lại phủ xuống, ướt át mềm mại, xuyên qua đầu lưới, thắt chặt trái tim cô.

Anh hôn dọc theo cằm xuống cổ cô, Hứa Tinh Không dần dần nhắm hai mắt lại.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Phòng ngủ không bật đèn, trong bóng tối, kích thích làn da khắp bầu không khí. Hai người lẩn lẩy nhau trên giường, hô hấp dồn dập nặng nề.

Cuối cùng Hoài Kinh cũng kết thúc, trên người hai người đều đã đầy mồ hôi, làn da nóng rực dán vào nhau, bởi vì mồ hôi mà khiến cho cơ thể cả hai trở nên khô khốc.

Hoài Kinh rút người ra ngồi dậy, nhưng tay của người phụ nữ dưới người lại nắm lấy vai anh. Ngoài cửa sổ, không biết ánh đèn ban công nhà ai chiếu vào, in lên tu quần áo trước giường.

Ánh mắt Hoài Kinh khẽ chuyển động, không tiếp tục ngồi dậy nữa, đưa tay đỡ lấy cơ thể cô.

Nhìn hơi thở cô dần dần bình ổn lại, ánh mắt mê ly cũng trong suốt lại. Những sợi tóc lán loạn vì thấm ướt mồ hôi mà dán lên đôi gò má trắng nõn. Tầm mắt Hứa Tinh Không chưa được ổn định, hơi lóc lên trốn tránh ánh mắt anh, nhìn ra ánh sáng nhạt ngoài ban công.

“Sau này... đừng tới nhà em nữa.” Giọng nói khàn khàn mong manh của cô vang lên trong bóng đêm.

Sự lạnh lùng dần dần vụt lên tình ý chưa chưa tan đi, dục vọng trong đôi mắt nâu phai dần, Hoài Kinh khẽ cười, rồi đồng ý.

“Được.”

**

Gần đến tháng mười, thời tiết trở nên mát mẻ hơn, kì nghỉ Quốc khánh và Trung thu cũng sắp đến. Trong phòng làm việc, đề tài nói chuyện phiếm cũng chuyển từ mua trang phục gì trở thành mua quà gì về nhà cho kì nghỉ Trung thu.

Advertisement / Quảng cáo

Trung thu khiến cho các hoạt động mua hàng trực tuyến ở các cửa hàng mạnh hơn, sau khi lập gia đình Trần Uyên Uyên mới hiểu rõ cách tính toán chi tiêu, cho nên đều mua đồ online. Lúc cô thấy mua món nào có lỗi, liền kéo Hứa Tinh Không mua cùng. Vài ngày trước kì nghỉ, mỗi trưa Hứa Tinh Không đều phải xuống tiền sảnh công ty nhận chuyển phát.

Thời gian nghỉ trưa của công ty là một giờ, sau khi Hứa Tinh Không ăn cơm trưa xong mới xuống lầu. Tiền sảnh không tính là có nhiều người, nhận lấy chuyển phát trong tay nhân viên tiền sảnh, Hứa Tinh Không nói cảm ơn, rồi chuẩn bị trở về văn phòng.

Nhưng cô còn chưa đi thì phía sau vang lên một tiếng kêu của phụ nữ, làm cô quay lại.

“Mau nhìn kia, là Hoài tông, ở cửa chính đấy.”

Cô gái kia vừa dứt tiếng, thì tâm trạng của Hứa Tinh Không liền khẽ run, tầm mắt vô tình lướt qua đó.

Trong cửa xoay tròn, một đám đàn ông mặc âu phục đi giày da, mà đi đầu chính là Hoài Kinh. Mặc dù đều mặc âu phục nhưng anh luôn là người nổi bật nhất.

Anh đi đến từ ánh sáng, những tia nắng li ti tỏa ra quanh người anh, cái bóng cao to kéo dài trên mặt đất.

Anh đứng bên cạnh một người đàn ông, người kia bước nhanh theo anh vừa nói chuyện. Đôi mi dài của anh cau lại, môi mím chặt, đôi mắt nâu thâm thúy hơi nghiêm nghị, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Đợi người kia nói xong, anh cũng mở miệng, giọng nói khê khản trầm thấp tỏa khắp tòa nhà sáng rực, giống như đang dặn dò điều gì đó rất quan trọng, vẻ mặt của anh rất nghiêm túc chăm chú.

Với thái độ nghiêm túc trong công việc, anh bình thản nhìn thoáng qua tiền sảnh, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Hứa Tinh Không.

Ánh mắt Hứa Tinh Không khẽ chuyển động.

Cô vừa phản ứng kịp thì anh đã thu hồi tầm mắt. Bước chân anh vẫn không dừng lại, nhưng trong nháy mắt anh thu hồi tầm mắt, biểu tình nghiêm túc trên mặt anh cũng thu vào.

Đôi môi hơi mím lại cũng khẽ vênh qua bên phải, giống như mỉm cười.

Về mặt anh biến hóa rất nhanh, thế nhưng Hứa Tinh Không vẫn bắt kịp. Khi cô nhìn lại, anh đã cùng đoàn người vừa bàn bạc công việc vừa đi vào thang máy.

Tìm Hứa Tinh Không đập hơi nhanh, trong đầu hiện lên nụ cười khi này của anh, gương mặt hơi đỏ lên, sau đó cầm đồ trở về văn phòng.

Thang máy vừa đi lên tầng cao nhất của công ty nên Hứa Tinh Không không đợi nữa. Cô đi tới hành lang, định đi thang bộ lên, sẵn tiện rèn luyện sức khỏe luôn.

Nhưng vừa nhắc chân bước lên bậc thang, lại ngại thấy trên lầu cũng có hai người đang đi xuống, trong lúc đi còn đang tám chuyện bát quái.

Về mặt của hai cô gái kia hình như vẫn chưa hết kích động khi nhìn thấy Hoài Kinh, sau khi trầm trồ khen Hoài Kinh quá đẹp trai còn thờ dài tiếc nuối.

“Cô biết vừa rồi người đàn ông nói chuyện với Hoài tông của chúng ta là ai không? Chính là anh của anh ấy đó.”

“Anh ruột hả?” Một người khác ngạc nhiên hỏi.

“Anh họ, là con trai lớn của Hoài Xương Triều – chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Hoài thị – Hoài Dương Bình. Nói là con trai lớn, nhưng chỉ là con riêng thôi.” Người nọ thần thần bí bí kể.

“Quan hệ cũng phức tạp quá nhỉ.” Một người khác nói ra cảm nghĩ trong lòng của Hứa Tinh Không.

“Haizz, lại nói Hoài tông của chúng ta cũng thật đáng thương, chủ tịch trước kia của tập đoàn Hoài thị là cha của anh ấy Hoài Xương Trác, cho nên anh ấy vốn là người thừa kế của tập đoàn Hoài thị. Ai ngờ mấy chục năm trước Hoài Xương Trác qua đời, sau đó Hoài Xương Triều lên làm chủ tịch tập đoàn. Sau khi cha của Hoài tông qua đời, mẹ của anh ấy liền xuất gia, anh ấy chỉ còn một em gái ruột đang du học ở nước ngoài.” Người kia nói, “Hoài tông rất thâm, nếu hiện tại anh ấy là người kế nhiệm tập đoàn Hoài thị, thì đầu đến nói chỉ quản lý một tập đoàn đá quý. Bọn họ nói bà nội của Hoài thiếu là trụ cột của tập đoàn Hoài thị, thế nhưng hai năm nay bà ta có ý định giao toàn quyền công ty cho Hoài Xương Triều. Bà ta và Hoài thiếu cũng cách một thế hệ, sao bằng con ruột của mình được.”

“Vậy không phải bây giờ Hoài tông phải là loi có đơn một mình á?” Người nọ thương tiếc nói, “Tôi không ngại anh ấy một thân một mình, hay để tôi tới chăm sóc anh ấy đi.”

Người nọ vừa dứt lời, thì hai người bọn họ liền cười rộ lên, người vừa kể chuyện đánh người nọ một cái rồi nói: “Cố nghĩ hay quá nhỉ.”

Hai người tới tầng trệt của văn phòng, cười cười nói nói rồi đi. Hứa Tinh Không dừng bước lại, suy nghĩ về lời nói của họ một lúc. Từ trước đến nay quan hệ của mấy người trong gia đình giàu có vẫn luôn phức tạp, cho dù có hòa thuận thì cũng chỉ là về ngoài.

Hứa Tinh Không bước lên bậc thang, gầy cao gót đạp lên hành lang phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Cô nhớ lại một câu nói của anh.

Đã lâu không được ăn cơm nhà.

Advertisement / Quảng cáo

Đáy lòng Hứa Tinh Không hơi chua xót, cô nói không cho Hoài Kinh đến nhà mình nữa chỉ là vì lo cho danh tiếng của mình. Còn Hoài Kinh vì sao lại thích đến nhà cô?

Hứa Tinh Không suy nghĩ suốt cả đường đi, khi lên tới văn phòng vẫn như đang suy nghĩ gì đó. Trần Uyên Uyên thấy cô đi vào, liền đến cạnh cô, lấy chuyển phát trong tay cô nói: “Đặt hàng cùng một lúc, sao cậu có rồi mà tớ chưa có?”

“Không biết.” Hứa Tinh Không lấy lại tinh thần, tán dóc với Trần Uyên Uyên, “Cậu mở ra xem một chút đi.”

Trần Uyên Uyên cười ha ha, mở hàng chuyển phát ra, vừa mở vừa hỏi: “Quốc khánh được nghỉ lâu như vậy, cậu dự định sẽ làm gì?”

“Về quê chơi.” Hứa Tinh Không nói.

Trần Uyên Uyên tròn mắt, bất đắc dĩ nói: “Trung thu về nhà chơi một ngày là được rồi, thời gian còn lại đi ra ngoài chơi đi. Bây giờ cậu lại đang độc thân, kiếm mấy chuyện của phụ nữ độc thân nên làm mà làm. Quốc khánh mà mỗi ngày đều phải ở nhà, nhất định sẽ bị ép đi coi mắt đó.”

Hứa Tinh Không nghe Trần Uyên Uyên nói vậy, nụ cười nhạt dần.

Từ xưa đến nay cô chưa bao giờ thoải mái như vậy, ở trong lòng cô, người nhà mãi mãi là thứ cô nhớ thương nhất, ra ngoài chơi chỉ bằng ở nhà giúp mẹ nấu mấy món ăn vặt.

Ven biển không chỉ rực rỡ vào ban ngày, mà đến ban đêm ánh trăng cũng sáng hơn những chỗ khác. Lần trước sau khi không bật đèn lên ở nhà Hứa Tinh Không một lần, hình như Hoài Kinh rất thích cảm giác hơi mơ hồ này. Buổi tối cũng chỉ mở màn cửa sổ lùa ra, sắp đến ngày trăng rằm mười tám tháng tám, ánh trăng xuyên qua lớp thủy tinh tiến vào, chiếu sáng cả một khoản nhà.

Mới vừa kết thúc một lần, Hứa Tinh Không nằm lì trên giường, mắt nửa nhắm nửa mở, mệt mỏi rồi rã. Cô nhìn chằm chằm ánh trăng trên mặt đất, khẽ nói.

“Trung thu em phải về nhà.”

Sau khi ân ái, giọng nói của cô khản khản, vô cùng gọi cảm, như tắm lụa mỏng bị cơn gió thổi quét qua lòng anh, cực kỳ khiêu khích.

Câu nói của Hứa Tinh Không có nghĩa là Trung thu này cô phải về nhà, không thể hẹn hò với Hoài Kinh được. Đương nhiên Hoài Kinh cũng hiểu ra.

Anh nằm bên cạnh cô, nhìn xương cánh bướm xinh đẹp tinh xảo nhỏ ra ở hông vai, rồi nhìn dọc theo cột sống đi xuống bóng tối dưới chân.

“Hoài Thành sao?” Hoài Kinh hỏi.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau chính là ở Hoài Thành, anh vẫn nhớ chiếc xe cô chạy mang biển số Hoài Thành.

“Ừ.” Hứa Tinh Không nhẹ nhàng trả lời.

“Mấy ngày?” Tầm mắt Hoài Kinh chuyển ra sau gáy cô, trên đó có vài chấm đỏ mới.

Con buồn ngủ làm Hứa Tinh Không theo không kịp suy nghĩ của Hoài Kinh, cô cũng chưa tính rõ là mấy ngày. Nhắm mắt lại, Hứa Tinh Không nói: “Được nghỉ bao nhiêu ngày thì về nhà bấy nhiêu ngày.”

Hoài Kinh rũ mắt xuống, bỏ môi giường lên.

“Vậy ngày mai tập đoàn mở họp, anh sẽ rút ngắn ngày nghỉ của công ty lại một chút.”

Hứa Tinh Không sắp ngủ thì bị câu này của Hoài Kinh làm tỉnh ngủ hoàn toàn, cô xoay người một cái, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng và hoài nghi.

“Thật... Thật sao?”

Dáng vẻ hoảng sợ của cô thật sự cực kỳ giống con vật nhỏ.

Ánh mắt Hoài Kinh mềm mại xuống, cúi đầu qua, cẩn nhẹ lên vành tai trắng hồng của cô một cái. Anh nhẹ giọng cười, thanh âm và hơi nóng phả vào tai Hứa Tinh Không.

Một luồng khí nóng chạy qua trong, Hứa Tinh Không căng đỏ mặt hơn. Cô vui đầu xuống, tự làm bầm với mình.

“Anh cũng biết nói đùa à.”

Hoài Kinh lại bật cười.

Hứa Tinh Không bị làm tỉnh táo, dứt khoát mở mắt ra. Cô nhìn chăm chăm vầng trăng tròn ngoài cửa sổ, nhớ tới chuyện bát quái hôm nay nghe được.

Advertisement / Quảng cáo

“Trung thu anh đi đâu?”

Đây là lần đầu tiên Hứa Tinh Không hỏi đến chuyện của Hoài Kinh, anh thoáng nhường nhường mắt, miễn cưỡng nói: “Về nhà.”

“Về nhà?”

Câu trả lời này làm cho Hứa Tinh Không hơi kinh ngạc, cô nghiêng đầu, như có chút không tin nhìn Hoài Kinh.

Hoài Kinh bị phản ứng của cô làm sững sốt, sau khi khẽ cười một tiếng thì dờ khóc dờ cười nói: “Không thì sao? Em cho là anh chui từ tảng đá ra sao?”

“Không có... Không có.” Hứa Tinh Không liền vội vàng lắc đầu, quả nhiên vẫn là thế nào tin tưởng được tin bất quái.

Cô lắc đầu lia lịa, cô cũng dần dần đỏ lên. Hoài Kinh nhìn cô hơi xoay người đi, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ. Ánh trăng yên bình chiếu lên hàng mi cô, tạo ra nửa vòng cung dưới mi mắt.

“Em hỏi anh điều này làm gì?” Hoài Kinh đột nhiên hỏi một câu.

Trong nháy mắt, Hứa Tinh Không mở mắt ra.

Cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nhích người tới đè lên. Anh mỉm cười nhìn cô, đáy mắt như bao phủ bởi ánh trăng.

“Lẽ nào, em muốn trải qua kì nghỉ lễ Trung thu với anh à?”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Advertisement / Quảng cáo

Chapter 11

Chapter 11

Chapter 11

Hứa Tinh Không ra khỏi ga xe lửa Hoài Thành vào lúc hai giờ chiều, em trai Hứa Tinh Viễn đã đứng trước cửa chờ cô. Hoài Thành là một thành phố nhỏ nên xe cộ không được trật tự, giữa một đồng xe đậu hỗn loạn, Hứa Tinh Viễn cười gọi Hứa Tinh Không một tiếng.

“Chị.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hứa Tinh Không liền mỉm cười rồi quay đầu nhìn sang. Hứa Tinh Viễn đứng trước một chiếc màu Polo trắng thông thường, vẫy tay với cô.

Năm nay cô 28 tuổi, Hứa Tinh Viễn nhỏ hơn cô năm tuổi, năm nay 23. Dáng vẻ của hai chị em họ cũng không tẻ, Hứa Tinh Viễn rất trắng, không cao không thấp, đứng dưới ánh mặt trời nhìn như một thiếu niên Nhật Bản đẹp trai.

Lúc cậu cười lộ lên, đôi mắt cong thành hình bán nguyệt, mắt trái sáng trong, nhưng mắt phải lại không ánh sáng.

Hứa Tinh Viễn có tật, một con mắt của cậu đã hỏng.

Hứa Tinh Không mỉm cười đi tới, nhìn ngắm em trai mình. Hoài Thành gần với phía nam hơn Hạ Thành, khí hậu cũng nóng hơn. Hứa Tinh Viễn chỉ mặc một bộ đồ thể thao, quần áo trên người còn dính chút dầu nhờn.

Hứa Tinh Viễn chỉ học tới phổ thông, sau khi tốt nghiệp năm nhất trung học thì học ở trường kỹ thuật, hiện tại đang làm việc ở một trung tâm sửa chữa ô tô.

Thấy chị gái đến, Hứa Tinh Viễn liền nhận lấy ruong hành lý trong tay cô. Hứa Tinh Không mở cửa xe, sau khi thấy cậu bỏ hành lý vào cốp sau thì cười nói: “Đẹp trai lên rồi.”

Hứa Tinh Viễn cũng giống chị mình, khi xấu hổ thì rất dễ đỏ mặt, cậu lên ghế lái, chỉ cười cười rồi lái xe đi.

Thất dây an toàn xong, Hứa Tinh Không hỏi.

“Mẹ có khỏe không?”

“Rất khỏe.” Hứa Tinh Viễn lái xe, trả lời: “Mấy ngày trước cổ tay bị đau, em đã đưa mẹ đi khám, bây giờ đã hết rồi.”

Lâm Mỹ Tuệ mở một tiệm ăn sáng bán súp bánh bao và vằn thắn, bình thường bà không muốn thuê người, cái gì cũng tự làm, từ sáng sớm đã bận rộn gói bánh bao và vằn thắn.

Advertisement / Quảng cáo

“Người nhà họ Hứa có đến không?” Hứa Tinh Không hỏi.

Từ sau khi cha của Hứa Tinh Không – Hứa Thế Hoa – qua đời thì người họ Hứa cũng không liên lạc với gia đình bọn họ nữa. Sau này Vương Thuấn Sinh làm ăn phát đạt, bọn họ mới dần dần liên lạc lại. Lần trước sau khi Hứa Tinh Không nói mình sẽ ly hôn thì Hứa gia liền không ngừng giới thiệu đối tượng cho cô, làm Hứa Tinh Không bức mình không chịu được.

“Không có tôi.” Hứa Tinh Viễn cười lạnh một tiếng, nói: “Chỉ là mấy ngày nay lại sắp xếp cho chị đi xem mắt nữa.”

“Ừ.” Hứa Tinh Không thản nhiên trả lời, cũng không thèm để ở trong lòng. Cô liếc nhìn em trai mình, cười hỏi: “Vậy còn em?”

Hứa Tinh Viễn đang lái xe, khuôn mặt hơi đỏ lên, sau khi đánh tay lái một vòng rồi nói.

“Chị, em đang hẹn hò.”

Hứa Tinh Không khẽ trợn mắt, hơi há miệng.

Nhà ga cách khu phố cổ rất xa, đến khi về tới nhà, Lâm Mỹ Tuệ đã ở trước cửa tiểu khu chờ hai người. Nhà bọn họ trong một tiểu khu rất cũ kỹ, bên trong chật hẹp chịu không nổi, cần bán xe không vào được. Hứa Tinh Viễn dừng xe ở lề đường bên ngoài, lấy hành lý xuống ra, rồi cùng Hứa Tinh Không đi về phía tiểu khu.

Từ rất xa, Lâm Mỹ Tuệ đã nhìn thấy một nam một nữ, bà liền mỉm cười đi về phía trước, đến khi thấy rõ Hứa Tinh Không, lại phát hiện con gái mình đang nói nói cười cười, hình như đã sáng sủa lên nhiều, bà cũng dần thấy bớt lo lắng hơn.

“Mẹ.” Hứa Tinh Không đến gần, cười gọi một tiếng.

Lâm Mỹ Tuệ kéo tay Hứa Tinh Không, cười nói: “Về nhà đi.”

Thời tiết buổi chiều cuối thu rất mát mẻ, đa số mọi người trong tiểu khu đều xuống lầu đánh bài nói chuyện phiếm. Khi Hứa Tinh Không cùng mẹ và em trai đi qua, thì có gặp và chào hỏi mấy người quen. Sau khi Hứa Tinh Không đi khỏi, liền có mấy người kinh ngạc hỏi.

“Con gái lớn của Hứa gia ly hôn rồi không định tìm chồng khác à? Cứ như vậy sống một mình sao?”

“Xem mắt không ít nhưng chưa được nhìn trúng. Nghe nói nó không thể sinh con, cho nên Vương gia mới không cần nữa.”

“Chắc chắc, tiếc cho lão Hứa thật, cả đời làm cán sát, có tạo nghiệp gì đâu mà con trai thì mắt bị hỏng, con gái thì bị chồng bỏ.”

Đa số mấy bác gái ở tiểu khu khi tám chuyện thì luôn không biết mình nói lớn như thế nào, bị bản tán sau lưng như vậy, Hứa Tinh Viễn có hơi không kim lòng được. Lâm Mỹ Tuệ nhìn cậu một cái, lúc này Hứa Tinh Viễn mới không có phát giận.

Nhà của Hứa Tinh Không chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách, rất hẹp, nhưng lại ở rất thoải mái. Vừa bước vào của nhà thì tất cả những phiền muộn hình như đều tan biến. Hứa Tinh Không cất hành lý vào phòng ngủ của cô, sau đó ra ngoài chải đầu rồi thành kiểu tóc đuôi ngựa.

“Tinh Viễn vừa gọi bạn gái đến dùng cơm, áy, con còn chưa gặp bạn gái của nó nhỉ.” Lâm Mỹ Tuệ buột miệng đề lại, bắt tay vào làm cơm tối.

“Con đến đây.” Hứa Tinh Không lấy tạp dề lại, “Cô tay mẹ vừa bị trẹo, không nên làm việc quá sức. Con có nhớ đồng nghiệp mua thuốc dán từ Thái Lan về, lúc nào mẹ đau thì dán lên nhé.”

Nói xong, Hứa Tinh Không nhìn Hứa Tinh Viễn, cười nói: “Tinh Viễn mới vừa nói với con, đêm nay đúng lúc có thể gặp rồi.”

“Haizz, chỉ là một cô gái bình thường thôi, có gì mà nhìn chứ.” Hứa Tinh Viễn bị chọc đến đỏ mặt, nhưng đáy mắt lấp lánh. Người trẻ tuổi khi yêu đương thì cảm xúc đều viết ở trên mặt, có thể thấy được cậu thật sự rất thích bạn gái mình.

Hứa Tinh Không mừng thầm trong lòng, con gái bình thường đều không thích Hứa Tinh Viễn, dù sao cậu cũng bị tật một con mắt. Có người thích cậu, chứng tỏ cô gái kia rất lương thiện.

Đến năm giờ, Hứa Tinh Viễn lái xe đi đón bạn gái mình về nhà.

Cô gái kia tên là Chu Đồng Đồng, trước đây học cùng trường kỹ thuật với Hứa Tinh Viễn, đáng người mẫn mẫn lại không cao lắm, thể nhưng khi cười lộ lên lại có hai má lúm đồng tiền, vô cùng ngọt ngào. Lúc cô bé gọi Tinh Viễn, thì hơi kéo dài chữ “Viễn”, trong đó có biết bao yêu thích không kể hết.

Thấy Hứa Tinh Không, Chu Đồng Đồng còn rất xấu hổ, lúc ăn cơm cô bé ngồi cạnh Hứa Tinh Viễn, vừa nói vừa cười, dần dần mới thả lỏng. Tính cách còn rất hoạt bát cởi mở, vừa vận bùa trừ với Hứa Tinh Viễn.

Cô bé tốt tính, cũng chịu khó, sau khi ăn cơm xong, Hứa Tinh Không dọn bàn ăn, còn cô bé bụng chén đầu đã dọn xong vào nhà bếp định rửa.

“Để chị.” Hứa Tinh Không đi đến nhận về.

Chu Đồng Đồng vội nói: “Em giúp chị.”

Hứa Tinh Không nhìn cô bé cười một cái. Đối diện với ánh mắt của Hứa Tinh Không, Chu Đồng Đồng cũng cười một cái, cô thật thích người chị này.

“Em học ngành gì ở trường kỹ thuật?” Hứa Tinh Không tán gẫu với Chu Đồng Đồng.

“Kế toán ạ, hiện tại em đang làm kế toán ở cửa hàng phục sức Thành Lạc.” Chu Đồng Đồng trả lời.

“Vậy thật tốt.” Hứa Tinh Không nói.

Cô còn chưa nói tiếp thì di động của Chu Đồng Đồng đột nhiên vang lên. Chu Đồng Đồng vội và lấy điện thoại ra xem, tùy tiện lau tay lên người, sau đó đến một góc nhà bếp nhận điện thoại.

“A lô, ba, da, con và đồng nghiệp đang ăn ở bên ngoài, không có, con không có ở nhà Hứa Tinh Viễn.…”

Cô bé có gắng nói nhỏ giọng, ánh mắt còn liếc trộm về phía Hứa Tinh Không. Hứa Tinh Không không hề dời tầm mắt, chỉ tập trung rửa chén, giống như không nghe thấy gì. Sau khi rửa chén xong, Hứa Tinh Không lau tay rồi ra khỏi nhà bếp.

Chu Đồng Đồng nói chuyện điện thoại xong liền vội về, Hứa Tinh Viễn muốn lái xe đưa về nhưng cô bé không cho. Hứa Tinh Viễn căn dặn cô trên đường nhớ chú ý an toàn, cô bé mỉm cười lộ ra hai má lúm đồng tiền, bảo mình đã biết rồi. Đến khi cửa đóng lại, Hứa Tinh Viễn liền đi vào gian phòng nhỏ của mình.

Lâm Mỹ Tuệ đang ngồi trên ghế sofa xoa bóp cổ tay, ánh nắng chiều buông xuống rọi vào căn phòng nhỏ, chiếu sáng mái tóc bạc của bà.

Hứa Tinh Không cũng đứng dậy vào phòng mình.

Buổi tối, sau khi cùng nhau xem thời sự và dự báo thời tiết, Hứa Tinh Không lại ăn một chút trái cây rồi trở về phòng của mình. Cô mới vừa vào phòng không lâu thì cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Hứa Tinh Không ngừng đầu lên khỏi giường hành lý, nói một tiếng vào đi.

Lâm Mỹ Tuệ mở cửa ra, Hứa Tinh Không thấy bà thì cười gọi một tiếng: “Mẹ.”

Quan hệ Hứa Tinh Không và mẹ không tính là vô cùng thân thiết, nhưng lại rất gần gũi. Mặc dù hai người không tiếp xúc thân mật như những cặp mẹ con khác, nhưng trong lòng đều biết địa vị của đối phương ở trong tim mình.

Advertisement / Quảng cáo

“Vẫn chưa thu dọn xong sao?” Lâm Mỹ Tuệ đóng cửa lại, sau khi ngồi vào phòng thì ngồi xuống hỏi một câu. Trên môi bà nở nụ cười, bởi vì bà cảm nhận được Hứa Tinh Không đã trở nên tốt hơn so với khi chưa rời khỏi Hoài Thành.

Hiện tại cô ăn mặc thời trang, trẻ đẹp hơn trước đây nhiều, quan trọng nhất là cô cười rất vui vẻ, ánh mắt cũng có thần hơn rất nhiều.

Cô đã trải qua một cuộc hôn nhân, coi như đã trưởng thành. Nếu cô đã nên người, bà là trưởng bối cũng sẽ không quản lý nhiều. Chỉ cần Hứa Tinh Không vui vẻ là được rồi, cần gì phải quan tâm đến những lời bản tán phía sau.

“Thu dọn xong rồi ạ.” Hứa Tinh Không bỏ quần áo vào cái tủ gỗ nhỏ, phòng ngủ của cô rất nhỏ, chỉ có giường ngủ và một cái bàn học đặt sát tường. Bên cạnh bàn học là một cái tủ gỗ nhỏ gắn vào tường, là do cha cô – Hứa Thế Hoa khi còn sống làm cho cô. Lúc đó, ông còn cười nói là làm đồ cưới cho cô, kết quả, cô đã ly hôn một lần, còn cái tủ gỗ nhỏ này vẫn nằm trong phòng cô.

“Tình Viễn không nói trước với con là đã có người yêu nên con không có mua quà cho Đồng Đồng. Ngày mai nếu có thời gian, mẹ đi cùng con đến trung tâm mua cho em ấy một bộ mỹ phẩm dưỡng da nhé.” Hứa Tình Không nói.

Nhắc tới Chu Đồng Đồng, nụ cười của Lâm Mỹ Tuệ liền nhạt đi vài phần, bà hỏi Hứa Tình Không.

“Con thấy Đồng Đồng thế nào?”

Nói về Chu Đồng Đồng, Hứa Tình Không liền nghiêm túc hơn, cô gật đầu trả lời: “Không tệ, có thể thấy rõ em ấy thật lòng thích Tình Viễn, hơn nữa tính tình con bé cũng rất tốt và thành thật.”

“Ừ.” Lâm Mỹ Tuệ gật đầu, rồi cúi đầu nhìn chằm chằm góc áo khoác bạc màu của mình. Một lúc sau, bà ngẩng đầu lên nhìn Hứa Tình Không.

Lúc còn trẻ Lâm Mỹ Tuệ rất xinh đẹp, nhưng bây giờ nhìn qua bà còn già hơn so với những người cùng lứa tuổi đôi chút. Cha cô qua đời sớm, bà vất vả và trăn bẻ nuôi dạy Hứa Tình Không, còn cho cô đi học đại học. Lâm lụng vất vả cả đời, muốn giữ gìn tuổi trẻ cũng khó.

Khỏe mới Lâm Mỹ Tuệ khẽ giết giết, nhìn Hứa Tình Không mỉm cười, rồi chống lên chân đứng dậy.

“Nhà Đồng Đồng không thích Tình Viễn sao?” Hứa Tình Không nhỏ giọng hỏi.

Nghe xong câu này, động tác của Lâm Mỹ Tuệ dừng lại. Bà ngẩng đầu nhìn Hứa Tình Không, tâm tình trong đáy mắt vô cùng phức tạp, nhiều loại tâm tình đan xen với nhau, cuối cùng cũng thờ dãi như cam chịu.

“Không đồng ý lắm.” Lâm Mỹ Tuệ nói, “Có tật ở mắt chỉ là thứ yếu, chính là...”

Nghe Lâm Mỹ Tuệ nói vậy, Hứa Tình Không lại thờ phào nhẹ nhõm. Đã không chê tật mắt của Tình Viễn, thì những chuyện khác cô đều có thể cố gắng giải quyết.

“Nếu như hai bọn họ thật sự nên duyên, con là chị gái cũng không có gì để tặng.” Hứa Tình Không dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Trước kia Vương Thuấn Sinh có chia cho con hai căn hộ, con sẽ tặng căn lớn hơn cho Tình Viễn, dù sao con cũng không ở đó.”

Hứa Tình Không nói rất tùy ý, nhưng Lâm Mỹ Tuệ nghe lại có chút kích động. Bà đứng từ trên giường lên, đôi mắt rung rung, gọi một tiếng.

“Tình Không à...”

Hứa Tình Không biết mẹ mình muốn nói gì, cô nhìn vào mắt bà, nở nụ cười.

“Bây giờ mẹ và Tình Viễn chính là người thân duy nhất của con, chỉ cần hai người hạnh phúc thì con cũng hạnh phúc.”

Sau khi bàn bạc với Lâm Mỹ Tuệ xong, Hứa Tình Không nói chuyện này với Hứa Tình Viễn. Hứa Tình Viễn nghe xong, ban đầu thì không đồng ý.

“Đó là nhà của chị, chị cho em làm gì. Em có tay có chân, có thể kiếm tiền, em không cần!” Hứa Tình Viễn ngồi trên ghế sofa, cời mũi xuống ném lên bàn.

Cậu biết Vương Thuấn Sinh cho chị cậu hai căn hộ, nhưng hai căn hộ đó là dùng cái gì để đổi lấy, đối với Hứa Tình Không có ý nghĩa như thế nào, trong lòng cậu biết rất rõ. Bây giờ Hứa Tình Không muốn chuyển phòng cho cậu, chẳng khác nào cậu đang uống máu chị mình.

“Vậy xem như chị bán cho em đi.” Hứa Tình Không nói với Hứa Tình Viễn, “Chỉ là không lấy tiền ngay, cũng không lấy lời, mỗi tháng em gửi cho chị một số tiền, được không?”

Làm chị em nhiều năm, Hứa Tình Không hiểu Hứa Tình Viễn rất nóng tính. Biết cậu sẽ không chịu, nên từ đầu đã nghĩ xong biện pháp.

Hứa Tình Viễn còn muốn nói gì nữa, nhưng Hứa Tình Không ra oai, hỏi: “Lời của chị em cũng không nghe sao?”

Hứa Tình Viễn nhìn Hứa Tình Không, viền mắt đỏ lên, ngồi trên ghế sofa không nói gì nữa.

Sau khi thương lượng chuyện phòng ốc xong, Hứa Tình Viễn liền nói với Chu Đồng Đồng. Ngay từ đầu nhà họ Chu đã không đồng ý, Hứa Tình Viễn có tật ở mắt chỉ là chuyện thứ yếu, chủ yếu vì nhà bọn họ nghèo, ngay cả một căn hộ nhỏ cũng không có. Hơn nữa nhà cậu chỉ có hai phòng ngủ và một phòng khách, còn có một người chị đã ly dị không ai thêm lấy, đến lúc đó vợ chồng son bọn họ nghỉ ngơi ở đâu?

Giờ chuyện phòng ốc đã xong, hai nhà liền gấp mặt ăn bữa cơm. Nhà họ Chu có hai người con, Chu Đồng Đồng có một anh trai, đã thành gia lập nghiệp. Chu Đồng Đồng là con gái út, bình thường rất được bao bọc thương yêu.

Hứa Tình Không có ấn tượng không tệ với Chu gia, tuy rằng phải có phòng ở mới đồng ý gả con gái cho Hứa Tình Viễn, nhưng đó cũng là vì suy nghĩ cho con gái họ, chuyện này không có gì đáng trách.

Lúc hai nhà ăn cơm, Hứa Tình Không nói sẽ làm thủ tục sau ngày nghỉ Quốc Khánh. Chu gia cũng không hỏi thúc, bọn họ cũng biết Hứa Tình Không, biết cô là vợ trước của Vương Thuấn Sinh, chuyện phòng ốc nhất định là không lừa bọn họ.

Ăn cơm xong, cả nhà Hứa Tình Không chuẩn bị về nhà. Tình Viễn không uống rượu, nên vẫn là cậu lái xe đưa mọi người về. Hứa Tình Không ngồi ở cạnh ghế lái, cùng Lâm Mỹ Tuệ đang ngồi ở phía sau nói về người nhà họ Chu.

“Rất thật thà, nhìn Đồng Đồng cũng có thể thấy được được người nhà của em ấy không tệ...” Hứa Tình Không đang nói thì di động trong túi xách của cô đột nhiên vang lên. Hứa Tình Không vừa nói chuyện với Lâm Mỹ Tuệ vừa lấy điện thoại ra xem. Khi nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình điện thoại, thì ánh mắt của Hứa Tình Không đột nhiên căng thẳng.

Tìm Hứa Tình Không bỗng đập mạnh, sau đó ngắt điện thoại, rồi bỏ lại vào trong túi xách.

“Ai vậy?” Hứa Tình Viễn đang lái xe cũng nhìn sang Hứa Tình Không một cái.

Mở cửa sổ xe xuống, gió mát thổi vào, nhiệt độ trên mặt Hứa Tình Không dần giảm xuống.

“Đồng nghiệp.” Hứa Tình Không trả lời, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ chứa lại một vùng sau tai đó ửng.

Sau khi về đến nhà, Hứa Tình Không vào phòng mình. Cô đóng kỹ cửa, rồi lấy di động đi ra, mở máy lên.

Hôm nay là ngày sáu tháng mười, ngày tám đi làm, ban đầu cô định ngày bảy sẽ về, vì thế Hoài Kinh mới gọi điện thoại đến.

Hứa Tình Không cần cần môi, đi đến ngồi xuống bên bàn học, bên ngoài trời đã tối đen, bên trong phòng thì không sáng cũng không tối.

Cô nghe thấy tiếng nói chuyện của Hứa Tình Viễn và mẹ ở bên ngoài, hình như đang bàn bạc chuyện gì đó. Hứa Tình Không mở màn hình điện thoại, gọi đến số vừa rồi bị cô từ chối không bắt máy.

Advertisement / Quảng cáo

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, giọng nói trầm thấp từ bên kia truyền đến.

“A lô.”

Bên đầu kia điện thoại có tạp âm, hình như anh đang đứng lên từ trên ghế, sau khi nghe thấy giọng nói của Hứa Tình Không, cười sâu kín một tiếng rồi hỏi.

“Bao giờ trở về? Anh đến nhà ga đón em.”

Trực tiếp đến nhà ga đón chứng tỏ anh rất gấp gáp. Ký ức của Hứa Tình Không dần dần hiện về, nhớ lại những khi hai người ở bên nhau, nhớ tới nhu cầu bức thiết và thường xuyên của anh.

Anh đã không thể chờ đợi được nữa.

“Em... Em có chuyện phải làm, muốn xin nghỉ, ngày mai chưa trở về.” Giọng Hứa Tình Không vừa run run vừa mềm mại.

“À?” Âm cuối cao lên.

Hứa Tình Không căng thẳng trong lòng.

“Anh không muốn phê chuẩn lắm.” Anh bình thản nói.

Hứa Tinh Không bị câu nói của anh làm rối lòng, do dự một lúc, sau đó nhẹ nhàng hỏi anh.

“Tại sao vậy?”

Phụ nữ phương nam, thường ngày nói chuyện luôn mang theo chút mềm mại yêu kiều, mà giọng nói của cô lại nhỏ nhẹ, loại cảm giác này càng phóng đại vô hạn.

Làm cho lòng anh ngứa ngáy khó chịu.

Bên kia điện thoại, hình như anh đang cười.

“Tại sao... Em không biết sao?” Hoài Kinh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Chuyện không phê duyệt dĩ nhiên chỉ là Hoài Kinh gạt cô, nhưng lại có một người gốc cứ hết lần này tới lần khác tin là thật.

Hứa Tinh Không hạ thấp giọng, nghiêm túc giảng giải đạo lý với Hoài Kinh.

“Em chỉ nghỉ phép thường, công ty không cần tính tiền lương, hơn nữa em xin nghỉ mấy ngày này, toàn bộ tiền thưởng chuyên cần đã bị trừ hết rồi.”

Cô hạ thấp giọng, làm giọng nói lại càng mềm mại hơn. Nghe cô nghiêm túc giảng giải xong, Hoài Kinh lại giương môi cười.

“Vậy cũng không được.”

Hứa Tinh Không: “...”

Chắc anh không thể kiểm soát tí mĩ thế này đâu nhỉ? Thường thì một nhân viên nhỏ bé như cô trong tập đoàn IO xin nghỉ, hẳn là không đến tới tay chủ tịch đâu.

Hứa Tinh Không thăm lo lắng, vừa muốn năn nỉ thì anh lại lên tiếng trước.

“Trừ khi...”

Hình như là có chuyện biến tốt, Hứa Tinh Không vừa nghe vậy liền nắm chặt điện thoại hỏi: “Trừ khi cái gì?”

Advertisement / Quảng cáo

Anh cười trầm thấp, lười biếng nói: “Trừ khi em làm cơm cho anh ăn.”

Vốn cho là anh sẽ yêu cầu chuyện gì lớn lắm, cho nên sau khi nghe anh nói xong, tâm tình Hứa Tinh Không dần dần thả lỏng. Cô nhìn chăm chăm cái bồn thủy tinh trong dây leo bên cửa sổ rồi đồng ý.

“Anh muốn ăn món gì?” Hứa Tinh Không hỏi.

Đầu kia điện thoại có tiếng sột soạt, hình như anh đang lật vãn kệ. Anh không trả lời ngay, dường như thật sự đang suy nghĩ nên ăn món gì. Hứa Tinh Không đợi một lúc, anh mới trả lời.

“Suy nghĩ một lúc lâu, món ăn ngon nhất hình như cũng là em.”

Hứa Tinh Không: “...”

Vành tai Hứa Tinh Không từ từ ứng đỏ, cô đưa mắt nhìn ánh nắng chiều đang dần tắt dần bên ngoài cửa sổ, trong lòng như bị treu chọc, cơ thể cũng nóng lên.

Cô đã bị làm “thức ăn nhanh”, cũng đã bị làm “bữa sáng”, cho nên cô biết anh ăn mình thế nào.

“Em còn chưa trở về mà, gấp cái gì? Trở về rồi sẽ liên lạc với em.” Hoài Kinh không đùa nữa, trong giọng nói trầm thấp mang theo ý cười, sau khi nói xong, liền tạm biệt Hứa Tinh Không, sau đó cúp điện thoại.

Hứa Tinh Không tắt máy, nhưng giọng nói trầm thấp của anh như vẫn còn bên tai, cô rũ mắt nhìn điện thoại di động, mím môi.

Sau khi cúp điện thoại, Hoài Kinh đứng lên từ ghế dựa trọng phòng làm việc. Bên trong căn phòng đẹp để rộng rãi nhưng lại trống trải, hiện tại đã bật đèn. Ánh đèn xuyên qua kính cửa sổ chiếu ra ngoài, bầu trời bên ngoài tối đen, làm cửa sổ thủy tinh biến thành một tấm gương tự nhiên.

Hoài Kinh đứng trước cửa kính nhìn những ngọn đèn đang dần thấp sáng Hạ Thành, ánh đèn xe như sao băng, xem gần hơn, cũng hơi giống sao trên trời (tinh không).

Bờ môi anh khẽ giương lên, ngón tay thon dài đẹp để nắm lấy cả vạt trên cổ, hơi nghiêng đầu rồi đưa tay kéo một cái, cởi cả vạt ra. Ngón tay với khớp xương rõ ràng của Hoài Kinh hơi dùng sức, ném cả vạt lên bàn, rồi cầm lấy áo khoác trên ghế đi ra cửa.

Hà Ngộ và anh đã hẹn gặp nhau ở nhà hàng Trung Quốc Tương Phi Hiện ở ngoại thành Hạ Thành.

Một thành phố phát triển như Hạ Thành thì một nơi thật sự giàu có nhưng lại nằm ở vùng ngoại ô vắng vẻ ít người lui tới thế này rất hiếm. Hoạch định một lô đất, mời kiến trúc sư thiết kế theo kiểu cũ, đi vào cửa chính, sẽ thấy một cây cầu nhỏ và đình nghỉ chân. Đi qua cây cầu nhỏ bắt trên đình là tiến vào một căn phòng nhỏ, bên trong được treo những bức tranh theo phong cách Trung Hoa cổ đại. Tới đây tiêu khiển phần lớn không phủ thì cũng quý, cũng chính vì vậy nên nhà hàng bày trí vô cùng cầu kỳ tinh tế. Nhìn kỹ nữa, cũng không thể tìm ra bất cứ điểm nào không đúng, mà lại giống như bước qua cửa, đến xã hội cổ đại.

Hoài Kinh vào một căn phòng riêng, sau khi đổi giày tại phòng riêng cao cấp đó thì anh đi qua hành lang rồi rẽ, cuối cùng nhìn thấy một căn phòng khoáng đạt.

Đây là phòng vip của nhà hàng, được xây dựng trên núi cao, bài trí lịch sự tao nhã và cổ kính, có một phong cách rất thơ như cổ đại điển viên bỏ lại trần thế phía sau.

Hà Ngộ ngồi trên chiếu, trên bàn trước mặt đã bày đầy thức ăn, Hoài Kinh đã tới hơi trễ. Anh sai bước đi vào, Hà Ngộ quay đầu lại, cười với anh.

Hai người đều được phong là tử thiếu Hạ Thành, thế nhưng ngoại hình lại không giống nhau. So với Hoài Kinh lưu manh lười biếng, thì Hà Ngộ lại có khí chất dịu dàng như ngọc, tao nhã nội liễm.

“Sao bây giờ mới đến?” Hà Ngộ rót chén trà cho Hoài Kinh, cho nên sau khi anh ngồi xuống liền thấy hương hoa quế tán ra thoang thoảng.

Tháng mười thu vàng là mùa hoa quế ngát hương, trà hoa quế này cũng vô cùng đúng thời điểm.

Hà Ngộ và Hoài Kinh đều thích món ăn Trung Quốc, nên hai người thường hẹn nhau ở nhà hàng Trung Quốc.

“Bạn nghe điện thoại.” Hoài Kinh gác tay lên bàn, vẫn lười biếng như xưa, cầm đĩa lên.

Hai người là bạn tốt, khi ăn uống không chú ý nhiều, cho nên vừa tới đủ liền ăn cùng nhau. Lúc ăn, thỉnh thoảng còn trò chuyện mấy câu.

“Dạo này bác gái khỏe không?” Hà Ngộ hỏi.

Bác gái trong miệng Hà Ngộ chính là mẹ của Hoài Kinh – Hà Thanh Như. Sau khi cha của Hoài Kinh Hoài Xương Trác qua đời, Hà Thanh Như liền đến chùa Khang Bình trên núi Thanh Cửu xuất gia.

“Mới đến thăm bà hồi tết Trung thu, bà rất khỏe.” Hoài Kinh thần nhiên trả lời: “Trong tất cả các ni cô, bà là người thời trang nhất.”

Tuy Hà Thanh Như đã xuất gia, nhưng tình yêu dành cho thời trang không hề suy giảm, bình thường khi các thương hiệu xa xỉ nổi tiếng có sản phẩm mới, Hoài Kinh đều sẽ mua cho bà một phần rồi gửi qua đó.

Tính ra, Hà Thanh Như cũng không xem là xuất gia, cũng lắm xem như là thay đổi một cuộc sống thanh tịnh hơn thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe đến đó, Hà Ngộ cũng phải bật cười, rút khăn tay ra lau miệng, rồi hỏi anh: “Đã tìm được người phát ngôn cho mặt hàng mới hợp tác giữa công ty cậu và tập đoàn TIE chưa?”

“Vẫn chưa.” Hoài Kinh lựa xương cá, dần dần lại thấy không có hứng ăn nữa, con cá này là loại cá biển rất đắt nhưng mùi vị lại không ngon mấy.

“Có điều, Hoài Dương Bình có đề cử một nữ minh tinh.”

Hà Ngộ dừng tay lại, giương mắt lên nhìn anh, hỏi: “Cậu dừng không?”

Hoài Kinh hừ nhẹ một tiếng, cười rộ lên, nói: “Dừng chứ, có gì mà không dừng.”

Hà Ngộ không biết Hoài Kinh đang nghĩ gì.

Tuy rằng hai người đều là thương nhân nhưng đã tâm của Hoài Kinh đáng sợ hơn, cho nên cậu ta mới có thể trong vòng mười năm, phát triển thành một công ty nhỏ như IO lớn mạnh và thành một công ty niềm yết, đồng thời còn chiếm một vị trí trong tập đoàn Hoài thị.

Nếu cậu ta đã có cách thì Hà Ngộ cũng không hỏi nhiều nữa, chuyên tâm thưởng thức bữa ăn của mình.

Anh ta yên lặng ăn, không vội vàng gấp gấp, nhưng Hoài Kinh ngồi đối diện lại ăn mỗi lúc một nhanh, chân mày cũng ngày càng nhuu chặt, cuối cùng dứt khoát buông đũa xuống.

“Sao vậy?” Hà Ngộ nhìn sang anh hỏi.

Hoài Kinh đưa tay rút khăn tay ra, dưới ánh đèn, ngón tay anh bị chiếu sáng đến trong suốt.

“Những món ăn này đều rất đẹp mắt, nhưng lại luôn thiếu chút mùi vị, đặc biệt là con cá này, nếu đổi lại người khác nấu sẽ ngon hơn nhiều.”

Hà Ngộ nhìn thoáng qua con cá, trong lòng sinh ra hứng thú, hỏi anh: “Cậu đã được ăn món ngon hơn sao?”

“Ừ.” Hoài Kinh để khăn tay qua một bên, nhàn nhã trả lời, “Một người phụ nữ làm.”

Hà Ngộ nhướng mắt, cười nói: “Của cậu?”

Hoài Kinh khẽ nhếch môi lên, giương mắt nhìn Hà Ngộ, ánh mắt kiên định.

“Của tớ.”

Hà Ngộ ăn cũng đã no năm bảy phần nên bỏ đũa xuống, vừa cười vừa nói: “Thật khiến tớ ngưỡng mộ.”

“Thu từ nhà cậu không biết nấu ăn sao?” Hoài Kinh nghe thế, trong lòng liền dâng lên chút hự vinh.

Hà Ngộ cầm ấm trà chăm cho mình một tách, nghe Hoài Kinh hỏi vậy, anh giống như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt mềm mại hoà vào ánh đèn.

“Tớ thật sự không dám đề cô ấy vào bếp.”

“Sao vậy?” Hoài Kinh cười rộ lên, “Sợ cô ấy đốt nhà bếp của cậu à?”

“Không.” Hà Ngộ lắc đầu, mỉm cười đưa mắt nhìn bạn tốt, giọng điệu bình bình nói: “Sợ lúc nấu nướng cô ấy sẽ tự làm mình bị thương.”

Sau khi làm thủ tục sang tên xong, Hứa Tĩnh Không quay lại Hạ Thành. Cô ra nhà ga đón xe về nhà, rồi dọn dẹp sơ qua nhà cửa. Từ căn nhà chật hẹp nhà trở lại căn nhà trọ đẹp đẽ, chuyển chỗ ở qua lại làm lòng cô có hơi trống trải.

Sau khi cất hành lý, Hứa Tĩnh Không tự rót cho mình một chén trà rồi ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Buổi chiều cô ngồi xe lửa, sau khi về đến nhà rồi dọn dẹp xong thì đã hơn năm giờ, nên cũng đã đến lúc ăn cơm chiều.

Ánh nắng chiều xuyên qua ô cửa sổ rọi vào phòng, tạo ra nhiều ô vuông rực rỡ trên sàn nhà. Hứa Tĩnh Không lấy điện thoại ra, do dự có nên gọi cho Hoài Kinh không. Nhưng anh lại như có thần giao cách cảm, gọi đến cho cô.

Lần nữa nghe được giọng nói của anh, vẫn hoảng hốt như cũ, như cách một tấm phim mỏng, có thể thấy được, lại không thể nghe rõ.

“Đã trở về rồi sao?” Hoài Kinh hỏi, bên anh có chút tạp âm, còn có tiếng chạm cốc.

Advertisement / Quảng cáo

“Ừ.” Hứa Tĩnh Không trả lời, cô trầm trầm giọng, hỏi: “Anh muốn ăn...”

Sau khi nói xong chữ “ăn” thì Hứa Tĩnh Không im bật, nhớ lại lời nói lần trước của anh, hai tai Hứa Tĩnh Không đỏ lên, nhẹ giọng hỏi: “Muốn em nấu gì cho anh ăn?”

Hoài Kinh như nghe ra ý tứ sâu xa trong cách chuyển câu hỏi đột ngột của cô, bên kia đầu điện truyền giọng cười khẽ trầm trầm của anh. Giọng cười của anh thật êm tai, trầm thấp từ tính, lười biếng gợi cảm.

“Bây giờ anh đang ở ngoại thành, ngày mai mới quay về. Đến lúc đó anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Nghe anh nói xong, thực đơn trong đầu Hứa Tĩnh Không liền biến mất. Cô ngồi trên ghế sofa, còn Meo Meo đang ở trung tâm thú cưng, căn phòng trọ nhỏ bé vì vừa được dọn dẹp mà càng trống trải hơn.

Hứa Tĩnh Không khẽ chớp mắt, trả lời: “Được, nếu không có chuyện gì nữa thì em cúp máy đây.”

Cô muốn đi rước Meo Meo về với mình.

“Đợi đã.” Hoài Kinh gọi cô.

Hứa Tĩnh Không lại đưa điện thoại lên bên tai, hỏi: “Chuyện gì?”

Hoài Kinh như phải suy nghĩ một lúc chứ không lập tức nói ngay. Đến khi Hứa Tĩnh Không hỏi lại lần nữa, anh mới hỏi.

“Khi nấu ăn em có bị thương không?”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Hứa Tinh Không nhớ lại rồi đáp: “Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Hoài Kinh nói xong thì có người đến mời rượu, sau khi chạm cốc với người nọ, anh nói với Hứa Tinh Không: “Anh cúp máy nhé.”

Hứa Tinh Không nghỉ nhiều hơn những đồng nghiệp hai ngày, cô mang theo một ít đặc sản chia cho mấy đồng nghiệp ngồi gần mình. Trần Uyển Uyển đi tới, kéo cô hỏi: “Hai ngày qua cậu đã làm gì? Không phải là bị ép ở nhà coi mắt chứ?”

Hứa Tinh Không đưa Trần Uyển Uyển một viên kẹo rồi cười nói: “Không phải, là sang tên nhà thôi, ban quản lý không làm việc vào ngày nghỉ lễ.”

Bỏ viên kẹo vào miệng, Trần Uyển Uyển hỏi: “Nhà nào?”

“Là hai căn hộ được chia khi ly hôn đó, tớ sang tên căn lớn cho Tinh Viễn.” Nói đến đây, nét mặt Hứa Tinh Không hiện lên chút vui mừng, “Tinh Viễn đã có người yêu, bên nhà gái yêu cầu nó phải có nhà.”

Trần Uyển Uyển và Hứa Tinh Không là bạn thân thời đại học, nên cũng biết chút ít về tình hình gia đình của Hứa Tinh Không. Chuyện Hứa Tinh Không sang tên căn hộ lớn cho Hứa Tinh Viễn, cô cũng không tiện khuyên nhủ nên hay không. Dù sao, em trai của cậu ấy cũng rất tốt.

“Bạn gái cậu ấy đáng tin không? Không thì căn hộ...” Từ trước đến nay Trần Uyển Uyển luôn đa tâm hơn Hứa Tinh Không, cô cũng vì suy nghĩ cho Hứa Tinh Không nên mới hỏi như vậy.

“Cha mẹ hai bên đã gặp nhau rồi, rất tốt.” Hứa Tinh Không nói.

Nghe vậy, Trần Uyển Uyển cũng vui vẻ, cười hi hi nói: “Ôi chao, Tiểu Tinh Viễn cũng đã thành gia lập nghiệp rồi. Định bao giờ kết hôn?”

Hứa Tinh Không vừa định trả lời thì có đồng nghiệp gọi cô.

Advertisement / Quảng cáo

“Hứa Tinh Không, Chung đại nhân tìm cô kia.”

“Tinh sẽ tổ chức trước tết âm lịch nhưng còn chưa định ngày chính xác.” Hứa Tinh Không trả lời ngắn gọn rồi nói: “Tớ đi trước đây.”

Trần Uyển Uyển vỗ vỗ vai cô rồi cũng trở về vị trí của mình.

Chung Du Quân tìm Hứa Tinh Không là để cùng đi phiên dịch trực tiếp. Nhiệm vụ của bộ phận phiên dịch chính là đi theo lãnh đạo công ty, bàn bạc về các hạng mục hợp đồng với công ty Đức. Chuyện này là quyết định bất chợt của Chung Du Quân, anh cho gọi Hứa Tinh Không tới, chứng tỏ rất coi trọng cô.

Hứa Tinh Không trang điểm sơ lại rồi đi theo Chung Du Quân, hai người phải đến khách sạn để bàn bạc về hạng mục hợp đồng, Chung Du Quân lái xe đi.

Chung Du Quân đã từng hướng dẫn rất nhiều người mới, nên thấy sắc mặt Hứa Tinh Không là biết ngay trong lòng cô đang lo lắng điều gì. Anh bước ra thang máy, vừa đi về phía xe của mình vừa thoải mái cười nói với Hứa Tinh Không.

“Mặc dù có không có kinh nghiệm phiên dịch trực tiếp, nhưng làm việc rất thận trọng, không giống mấy cô gái trẻ vừa ra trường. Cái gọi là phiên dịch trực tiếp, lần đầu cô tới, cũng chỉ ghi chép lại vài thứ thôi, đừng quá lo lắng.”

Chung Du Quân đánh giá cô rất cao, điều này làm cho Hứa Tinh Không có chút “thụ sùng nhược kinh”. Nhưng cấp trên đã nói như vậy thì cô cũng không thể quá luống cuống được. Hứa Tinh Không cảm kích cười nói.

“Cảm ơn Chung đại nhân.”

“Đừng rồi.” Chung Du Quân nhìn thấy xe của mình, dùng chìa khóa xe mở xe khóa rồi đặt tay trên chốt cửa, nói với cô: “Hộp trà lần trước không tệ, cảm ơn cô.”

Bàn tay đang cầm tay nắm cửa của Hứa Tinh Không cứng đờ.

Chung Du Quân đã biết hộp trà lần trước là cô mua. Bởi vì hộp trà đó mà cô và Chung Du Quân “vô tình gặp được” ở tiền sảnh, đồng thời còn hỏi anh một số vấn đề trong công việc, nhờ vậy, sau đó Lý Diệu Tuyết mới ngừng sắp xếp công việc cho cô.

Hứa Tinh Không hơi há mồm, ánh mắt chuyển động mấy cái. Với kinh nghiệm thân kinh bách chiến của Chung Du Quân thì không khó nhận ra chút tâm tư nhỏ của cô.

(*)thân kinh bách chiến 身經百戰: thân trải qua trăm trận đánh.

Hứa Tinh Không hơi rũ đầu, thành khẩn nói xin lỗi.

“Xin lỗi, đại nhân, tôi...”

Trong lòng Hứa Tinh Không có hơi sợ anh, ngược lại Chung Du Quân không để tâm, tuy cô lợi dụng anh, nhưng anh lại rất thương thức sự thông vật ấy của cô.

“Có xin lỗi cái gì?” Chung Du Quân cười một tiếng, nói: “Tôi đang cảm ơn cô mà.”

Trán Hứa Tinh Không lấm tấm mồ hôi, cô hơi giật giật cổ họng, khi vừa định nói chuyện thì đôi diện “âm” một tiếng, Hứa Tinh Không ngẩng đầu lên, trước mặt đã không còn ai.

Tìm Hứa Tinh Không chợt thất chặt, gọi một tiếng “Chung đại nhân” rồi chạy nhanh tới. Nhìn thấy cảnh tượng trên mặt đất, hàm răng Hứa Tinh Không liền run lên.

Chung Du Quân nằm thẳng đờ dưới đất, mặt trắng bệch, anh nhắm chặt hai mắt, hình như đã mất tri giác.

Hứa Tinh Không lập tức ngồi xổm xuống, ngón tay cô run run lay Chung Du Quân một cái, gọi: “Chung đại nhân?”

Cơ thể mập mạp của Chung Du Quân cũng không động đậy, cổ họng Hứa Tinh Không căng ra, cô cố hít thở để ổn định tâm trạng lại trước, sau đó bấm gọi 120.

Trước khi xe cứu thương tới, Hứa Tinh Không mở nút áo sơ mi của Chung Du Quân ra để tránh việc anh thờ không thông. Xe cứu thương tới rất nhanh, Hứa Tinh Không gọi điện thoại cho Hoàng Thiên Tùng, rồi lên xe cứu thương đi theo vào bệnh viện.

Trên xe có hai bác sĩ, họ vừa lên xe đã nhanh chóng bắt tay sơ cứu cho Chung Du Quân. Hứa Tinh Không đổ mồ hôi lạnh đầy người, lúc này cô mới biết được, tình hình của Chung Du Quân không được lạc quan lắm.

Sau khi xe cứu thương đến bệnh viện thì Chung Du Quân lập tức bị đẩy vào phòng cấp cứu, khi đèn trên cửa phòng cấp cứu được bật sáng lên thì tìm Hứa Tinh Không cũng đập thình thịch, mơ hồ đứng cạnh cửa nhìn như đang nằm mơ.

Sau khi báo tin cho Hoàng Thiên Tùng, Hoàng Thiên Tùng liền thông cáo với phòng nhân sự của công ty. Một lát sau có một nhân viên trong tổ quan hệ của phòng nhân sự tới cùng Hứa Tinh Không đi làm thủ tục.

Nhân viên trong tổ quan hệ vừa đến là một người đàn ông trung niên, mắt mang kính, trông rất lịch sự, ông vừa ký tên vừa nói: “Đột nhiên bị xuất huyết não, chuyện này thật đúng là...”

Chung Du Quân rất mập, nhưng bình thường anh rất ít ngã bệnh. Mà bình thường không bệnh, thì lần này lại càng có nguy cơ không dậy nổi nữa.

Nhân viên phòng nhân sự báo tin cho người nhà của Chung Du Quân, Hứa Tinh Không cũng bị Hoàng Thiên Tùng sắp xếp ở lại bệnh viện để trợ giúp. Hiện tại, phòng phiên dịch cũng vội đến người ngã ngựa đó, Chung Du Quân bị bệnh, nhưng hạng mục của công ty vẫn phải tiếp tục, nên chi có thể đích thân Hoàng Thiên Tùng và phó phòng Nhan Gia Lâm đi thay.

Advertisement / Quảng cáo

Người nhà Chung Du Quân tới rất mau, mẹ anh đi nhanh phía trước, còn vợ anh bồng con gái đi theo sau. Trên mặt hai người phụ nữ đều vô cùng lo lắng, chạy tới cả một đường, đầu cô đầy mồ hôi.

“Bây giờ anh ấy đang được cấp cứu.” Hứa Tinh Không đến đón ba người họ, rồi kể sơ lược tình huống, “Bất thình lình bị xuất huyết não, di, chị dâu, hai người ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Mẹ Chung Du Quân là một người phụ nữ gầy lùn, khuôn mặt khắc khổ, tóc đã điểm bạc, viền mắt hơi trũng.

Trong nháy mắt, Hứa Tinh Không bỗng nghĩ tới mẹ mình.

Bà nắm tay Hứa Tinh Không, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, ngón tay lạnh băng.

“Cảm ơn cháu, cảm ơn cháu nhiều lắm.” Mẹ Chung không ngừng cảm ơn Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không bị bà nắm tay mà trái tim cũng như bị nắm lấy, cô có chút khó thở, thế nhưng vẫn an ủi mẹ Chung mẫu đứng quá lo lắng.

Nhưng con trai đang ở trong phòng cấp cứu, sống chết còn chưa biết, người làm mẹ sao lại không lo lắng cho được. Cuối cùng mẹ Chung cũng buông tay Hứa Tinh Không ra, len lén lau khô nước mắt rồi nhận lấy cháu gái từ tay con dâu.

Chung Du Quân không phải người Hạ Thành, chỉ ở lại đây sau khi tốt nghiệp đại học. Nghe nói tình cảnh gia đình của anh cũng không tốt lắm, nhà ở nông thôn, hiện tại vợ anh làm nội trợ, mẹ anh cũng là từ quê lên đây ở cùng anh. Già trẻ một nhà hoàn toàn sống bằng tiền lương của anh.

Sao với Chung mẫu thì vợ anh ấy bình tĩnh hơn một chút. Cô ấy ngăn người nhìn đèn đỏ trước phòng cấp cứu, tóc tai hơi lộn xộn, ánh mắt vô hồn.

Còn gái anh được Chung mẫu bế, nhưng nó vẫn nhìn mẹ mình, nó nhận thấy bầu không khí có chút bất thường, nên nhỏ giọng hỏi: “Ba sao vậy ạ?”

Nghe đứa bé cứ hỏi ba bị làm sao vậy, Hứa Tinh Không đứng thẳng người rồi dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Thời gian cấp cứu cứ kéo dài, bóng đêm dần dần bao phủ xuống như một lớp màn u tối nhàn nhạt. Sự ồn ào trước đó đã hoàn toàn biến mất, mà trở nên lạnh lẽo bức bối dưới ánh đèn bệnh viện.

Hứa Tinh Không đứng ở một bên, nhìn mẹ và vợ Chung Du Quân, trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc rất khác lạ với sự sinh lý từ biệt.

Mẹ cô cũng không còn trẻ nữa, Tinh Viễn cũng sắp thành gia lập nghiệp. Mà cô lại vô sinh, ngay cả chuyện mượn tinh trùng thụ tinh cũng không thể. Tương lai của cô đã định trước sẽ cô độc một mình.

Trong gió đêm, cảm giác cô độc dần dần nhiễm vào người cô, Hứa Tinh Không nhìn ánh trắng còn chưa tròn ngoài cửa sổ, ánh trắng sáng trong như chiếu vào lòng cô, khiến người ta càng thấy cô đơn hơn.

Ánh đèn trước phòng cấp cứu chợt tắt, Hứa Tinh Không nhìn sang rồi cùng người của phòng nhân sự đi đến đó xem. Bác sĩ đi ra trước, sau đó tìm người nhà bệnh nhân, nói với họ một câu.

“Bệnh nhân đã được cứu sống.”

Trái tim Hứa Tinh Không rơi xuống, vợ anh Chung đứng bên cạnh cô cũng thoáng chốc ngồi khụy xuống đất, cô nhanh chóng đỡ cô ấy lên, rồi không ngừng nói: “Không sao rồi chị dâu.”

Vợ anh Chung ôm cánh tay cô, nhỏ giọng khóc lên.

Nghe tiếng khóc khe khẽ của cô ấy, ngực Hứa Tinh Không như là bị nước chanh vắt lên, chua xót khiến cô phải nín chặt mày.

Tuy rằng đã giải phẫu xong, giữ được tính mạng, nhưng Chung Du Quân vẫn phải nằm trong phòng quan sát để theo dõi. Nhưng với Hứa Tinh Không mà nói, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành. Người phòng nhân sự ở đây bàn bạc, còn lại sẽ không có chuyện của cô.

Sau khi Hứa Tinh Không tạm biệt mẹ và vợ của anh Chung thì rời khỏi hành lang trước phòng quan sát. Khu bệnh này rất ít người, Hứa Tinh Không đi bộ tới, giày cao gót dẫm trên hành lang trên sàn nhà của sảnh hành lang trống vắng, phát ra những âm thanh vang vọng.

Cô còn chưa đi hết hàng lang thì điện thoại di động đột nhiên rung lên. Hứa Tinh Không dừng bước, lấy điện thoại ra xem, nhìn thấy tên người gọi đến hiển thị trên màn hình, cô khẽ chớp mắt, đi về phía sửa sổ trên hàng lang.

Trên hành lang có mờ đèn, sáng như ban ngày, xung quanh vắng vẻ trống trải, trông rất lạnh lẽo.

Hứa Tinh Không bắt máy, nhẹ nhàng nói một câu.

“Em đang ở bệnh viện.”

Đầu kia điện thoại, Hoài Kinh trầm mặc một lúc rồi mới hỏi.

“Không sao chứ?”

Giọng nói của anh rất thấp, trầm giọng mang theo chút từ tính, như điệp khúc của một bản tình ca, êm ái thấm vào lòng người.

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không hơi sùng sốt, cô đã đứng cả một ngày, cứng đờ từ trong ra ngoài cơ thể như dần biến mất, máu trong người cũng lưu thông lại một lần nữa.

Hứa Tinh Không trả lời: “Không sao.”

Anh nghe cô nói vậy, bỗng cười nói: “Anh đứng sau lưng em này.”

Hứa Tinh Không chớp chớp mắt, dừng lại một lát, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì. Cô xoay người lại, nhìn ra phía sau. Cứ tưởng anh nói đùa, nhưng khi nhìn thấy Hoài Kinh đứng phía sau, cô liền há hốc mồm.

Anh mặc một bộ đồ thoải mái, áo len quần bình thường, bên ngoài là khoác một cái áo khoác be. Dáng người cao to tạo một cái bóng dài trên mặt đất. Da anh rất trắng, như bị ẩn đi dưới ánh đèn, chỉ còn lại một đôi mắt nâu nhạt và đôi môi đỏ, lại càng nổi bật hơn.

Hoài Kinh đến đây tìm bạn, bước ra phòng làm việc của bác sĩ liền thấy Hứa Tinh Không trông hơi cô đơn đi về phía trước. Anh cứ nghĩ mình nhìn lầm nên mới gọi điện cho cô, không ngờ lại là cô thật.

Khóc mỗi Hoài Kinh gương lên bộ đường cong nhỏ, cúp điện thoại rồi bỏ vào túi quần.

“Về nhà?” Hoài Kinh đưa tay chỉ chỉ thang máy phía sau.

Hai chữ này như là một đóa bọt sóng, thoáng chốc đã phá tan sự cô độc vừa nhen nhóm trong tim Hứa Tinh Không.

Ánh mắt cô hơi chuyển, liếm liếm đôi môi nhợt nhạt của mình. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nét mặt sống động hơn vừa rồi đôi chút.

“Được.” Hứa Tinh Không đứng dậy cất bước đi về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Hoài Kinh lái xe tới bệnh viện, hai người từ thang máy đi thẳng đến bãi đậu xe dưới tầng hầm. Ngồi vào xe, anh khởi động, lái xe ra bệnh viện, xe cộ buổi tối đông nghịt.

“Phó phòng đã tỉnh lại, nhưng tình hình vẫn chưa khả quan lắm, đang nằm trong phòng quan sát để theo dõi.” Hứa Tinh Không cầm điện thoại di động, báo tin cho Hoàng Thiên Tùng bên đầu kia điện thoại.

Đầu dây bên kia thờ dãi một hơi rồi căn dặn: “Được, tôi biết rồi. Hôm nay cô vất vả rồi, giờ cô về nhà trước đi.”

“Được.” Hứa Tĩnh Không đáp, sau đó cúp điện thoại. Xe chạy rất êm, khi sắp tới nhà Hứa Tĩnh Không thì cô đột nhiên nói đạp phanh lại, anh dựa người vào lưng

Sau khi cúp điện thoại, bên trong xe liền rất yên tĩnh, dường như hai người không có gì để nói. Hứa Tĩnh Không cất điện thoại vào, nhìn dòng xe cộ bên ngoài, ánh ánh đèn sắc sỡ chiếu lên cửa sổ xe, làm cô hơi chói mắt. “Em đi chợ mua một ít thức ăn.” Hứa Tĩnh Không vẫn nhớ phải làm cho anh một bữa cơm, cô xuống xe trước.

Xe chạy rất êm, khi sắp tới nhà Hứa Tĩnh Không thì cô đột nhiên nóiđạp phanh lại, anh dựa người vào lưng ghế, về mặt lười biếng nhìn Hứa Tĩnh Không tháo dây an toàn.

“Dừng xe.” Hứa Tĩnh Không vẫn nhớ phải làm cho anh một bữa cơm, cô xuống xe trước, rồi đứng ở ngoài vịnh cửa sổ xe.

Hoài Kinh dựa mắt nhìn sang cô, đạp phanh lại, anh dựa người vào lưng ghế, về mặt lười biếng nhìn Hứa Tĩnh Không tháo dây an toàn mặc một đồ công sở rất đẹp và phù hợp. Mấy ngày nay không ‘làm’, những vết đỏ trên cổ cô cũng đã phai.

“Em đi chợ mua một ít thức ăn.” Hứa Tĩnh Không vẫn nhớ phải làm cho anh một bữa cơm, cô xuống xe trước, rồi đứng ở ngoài vịnh cửa sổ xe, hơi cúi người nhìn vào xe, hỏi: “Anh nghĩ ra mình muốn ăn món gì chưa?” Hoài Kinh dừng lại ở chỗ mềm mại dưới xương quai xanh của cô, ánh mắt không dời, anh đưa tay cời dây an toàn.

Hứa Tĩnh Không mặc một đồ công sở rất đẹp và phù hợp. Mấy ngày nay không ‘làm’, những vết đỏ trên cổ cô cũng đã phai, nên hôm nay cô mặc áo thấp cổ, làm lộ ra xương quai xanh trắng nõn.Bị hỏi thế, Hứa Tĩnh Không thoáng hoàn hồn, ánh mắt cô khẽ chuyển động, nắm chặt túi xách, khẽ giải thích.

Tầm mắt Hoài Kinh dừng lại ở chỗ mềm mại dưới xương quai xanh của cô, ánh mắt không dời, anh đưa tay cời dây an toàn ra rồi nói: “Chưa nghĩ ra, anh đi với em, nói không chừng sẽ có thể nghĩ ra thôi.” Hoài Kinh dừng lại, ánh liếc sang cô, nhìn chăm chăm vào đôi gò má vì nóng vội mà đỏ ửng của cô, sau đó khẽ cười

Advertisement / Quảng cáo

“Không được.” Thấy anh chuẩn bị xuống xe, Hứa Tĩnh Không nóng vội buộc miệng nói một câu.Hứa Tĩnh Không thoáng hoàn hồn, ánh mắt cô khẽ chuyển động, nắm chặt túi xách, khẽ giải thích.

Nghe cô kêu lên, động tác Hoài Kinh dừng lại, anh liếc sang cô, nhìn chăm chăm vào đôi gò má vì nóng vội mà đỏ ửng của cô, sau đó khẽ cười một tiếng, hỏi: “Sao vậy?” Hoài Kinh hơi nhường máy. Anh bỗng bật cười, dựa cả người ra sau, ngược mắt nhìn Hứa Tĩnh Không

Bị hỏi thế, Hứa Tĩnh Không thoáng hoàn hồn, ánh mắt cô khẽ chuyển động, nắm chặt túi xách, khẽ giải thích.

“Sẽ có người hiểu làm quan hệ của chúng ta.” Hứa Tĩnh Không bị vấn đề này làm cho mơ hồ, đôi môi cô khẽ động, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy được.

Nghe thấy cô giải thích như thế, Hoài Kinh hơi nhường máy. Anh bỗng bật cười, dựa cả người ra sau, ngược mắt nhìn Hứa Tĩnh Không, hỏi: “Nếu bị hiểu lầm, thì trong chúng ta, ai là người chịu thiệt?” Trước mặt người ngoài, anh như mang một phong cách rất khác, dịu dàng như ngọc, khí chất hơn người.

“Hả?” Hứa Tĩnh Không bị vấn đề này làm cho mơ hồ, đôi môi cô khẽ động, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy được.

“Em...” Hoài Kinh khá hài lòng trong đám người bình dân này, giọng nói anh trầm thấp êm tai, lúc nói chuyện bờ môi

“Hử?” Anh cau mày lại, làm như không nghe được, hơi cao giọng hỏi lại ngẩng đầu nhìn anh. Anh vừa đưa tay đóng cửa xe, vừa nhìn bờ môi giương lên của cô, thản nhiên nói.

Hứa Tĩnh Không hơi há mồm, nuốt lời định nói xuống, thì thầm: “Tất nhiên là anh.” Hoài Kinh dứt khoát cời dây an toàn ra, sau đó xuống xe. Hứa Tĩnh Không quỳnh lên, ngẩng đầu nhìn anh.

“Úm~” Hoài Kinh khá hài lòng trong đám người bình dân này, giọng nói anh trầm thấp êm tai, lúc nói chuyện bờ môi mang ý cười

Hơi rộ lý do xong, Hoài Kinh dứt khoát cời dây an toàn ra, sau đó xuống xe. Hứa Tĩnh Không quỳnh lên, ngẩng đầu nhìn anh. Anh vừa đưa tay đóng cửa xe, vừa nhìn bờ môi giương lên của cô, thản nhiên nói. Hoài Kinh mà mấy chị mấy cô thường ngày om sòm đều dụ dỗ hơn rất nhiều. Hứa Tĩnh Không đứng ở trước

“Anh không sợ thiệt thòi, đi thôi.” Trước mặt người ngoài, anh như mang một phong cách rất khác, dịu dàng như ngọc, khí chất hơn người.

Hứa Tĩnh Không: “...” Hứa Tĩnh Không đứng ở trước một gian hàng, chọn đồ ăn, Hoài Kinh đứng bên cạnh cô, nhìn rau củ trên quầy

Trong chợ bán thức ăn, bởi vì sự xuất hiện của Hoài Kinh mà mấy chị mấy cô thường ngày om sòm đều dụ dỗ hơn rất nhiều. Hứa Tĩnh Không đứng ở trước một gian hàng, chọn đồ ăn, Hoài Kinh đứng bên cạnh cô, nhìn rau củ trên quầy, nhà nhận lễ độ hỏi giá, thần hình cao lớn, trang phục hợp thời, ở trong đám người bình dân này, giọng nói anh trầm thấp êm tai.

Anh thật sự có sức hấp dẫn rất lớn với người khác phái. Máu da trắng nõn hoàn toàn đối lập với màu đỏ cà chua, khoe miệng anh đang mỉm cười, hỏi giá cả.

Da trắng nõn, thần hình cao lớn, trang phục hợp thời, ở trong đám người bình dân này, giọng nói anh trầm thấp êm tai, lúc nói chuyện bờ môi mang ý cười, nho nhã lễ độ, lịch sự ga lăng. Những người bị phong cách của anh thu hút, chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi, lúc ở trên giường anh lại thích.

Trong tay anh cầm một cà chua, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Máu da trắng nõn hoàn toàn đối lập với màu đỏ cà chua, khoe miệng anh đang mỉm cười, hỏi giá cả của Hoài Kinh nhìn cô, đưa tay kéo cô một cái. Hứa Tĩnh Không càng đỏ mặt hơn, đến khi mua đồ ăn xong.

Trước mặt người ngoài, anh như mang một phong cách rất khác, dịu dàng như ngọc, khí chất hơn người hoàn hồn đã bị anh kéo đến bên cạnh anh, cơ thể hai người vừa chạm vào nhau, mùi hương quen thuộc của anh.

Những người bị phong cách của anh thu hút, chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi, lúc ở trên giường anh lại thích... cần người quen thuộc của anh đã làm cho mặt cô hơi nóng lên, sau khi hoàn hồn, cô nhận lấy cà chua trong tay anh.

“Tĩnh Không?” Hoài Kinh nhìn cô, đưa tay kéo cô một cái. Hứa Tĩnh Không càng đỏ mặt hơn, đến khi mua đồ ăn xong. Hứa Tĩnh Không liền kéo Hoài Kinh ra khỏi chợ.

Hứa Tĩnh Không hoàn hồn đã bị anh kéo đến bên cạnh anh, cơ thể hai người vừa chạm vào nhau, mùi hương quen thuộc của anh đã làm cho mặt cô hơi nóng lên, sau khi hoàn hồn, cô nhận lấy cà chua trong tay anh. Hoài Kinh cần thức ăn trên tay, bị Hứa Tĩnh Không kéo đi về phía trước, đến khi tới cạnh xe, cô mới quay đầu lại.

Ánh mắt của chị bán rau củ mập mờ nhìn hai người bị Hứa Tĩnh Không kéo đi về phía trước, đến khi tới cạnh xe, cô mới quay đầu lại liếc Hoài Kinh một cái.

Hứa Tĩnh Không càng đỏ mặt hơn, đến khi mua đồ ăn xong, cô liền kéo Hoài Kinh ra khỏi chợ.Trên mặt Hoài Kinh vẫn mang theo nét thích thú dạt dào, sau đó mở cửa xe ra, bỏ thức ăn ra ghế sau.

Hoài Kinh cần thức ăn trên tay, bị Hứa Tĩnh Không kéo đi về phía trước, đến khi tới cạnh xe, cô mới quay đầu lại liếc Hoài Kinh một cái sau đó mở cửa xe ra, bỏ thức ăn ra ghế sau. Hứa Tĩnh Không ngồi vào ghế bên cạnh ghế lái, cài dây an toàn lại.

Trên mặt Hoài Kinh vẫn mang theo nét thích thú dạt dào, sau đó mở cửa xe ra, bỏ thức ăn ra ghế sau. Hứa Tĩnh Không ngồi vào ghế bên cạnh ghế lái, cài dây an toàn lại. “Đi mua thường xuyên sẽ không thấy thú vị nữa.” Hứa Tĩnh Không mỉm cười thản nhiên nói người ngồi xe một.

“Đến chợ mua thức ăn thật thú vị.” Sau khi khởi động xe, Hoài Kinh nói một câu. Hoài Kinh cũng tỏ ra đồng ý, “Cho nên anh chỉ thỉnh thoảng đi mua với em vài lần là được.”

“Đi mua thường xuyên sẽ không thấy thú vị nữa.” Hứa Tĩnh Không mỉm cười thản nhiên nói người ngồi xe một lúc thì đến trước nhà Hứa Tĩnh Không. Cô đi ở phía trước, lấy chìa khóa mở cửa.

“Ừ.” Hoài Kinh cũng tỏ ra đồng ý, sau đó bổ sung thêm: “Cho nên anh chỉ thỉnh thoảng đi mua với em vài lần là được.” Nghe nó kêu mà tim Hứa Tĩnh Không mềm nhũn, cảm giác cô đơn trong bệnh viện cũng vơi đi.

Hứa Tĩnh Không: “...” Cô mở cửa ra, cục bóng màu trắng liền vọt vào ngực cô. Mặc dù Meo Meo là mèo, nhưng lại bám người.

Hai người ngồi xe một lúc thì đến trước nhà Hứa Tĩnh Không. Cô đi ở phía trước, lấy chìa khóa mở cửa. Bên trong cánh cửa, hình như Meo Meo nghe tiếng bước chân nên đã ngồi xổm cạnh cửa kêu meo meo meo meo cọt vào nó, rồi nhìn khay đựng thức ăn bên cạnh, hỏi meo meo: “Sao chưa ăn hết nữa hả?”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe nó kêu mà tim Hứa Tĩnh Không mềm nhũn, cảm giác cô đơn trong bệnh viện cũng vơi đi. Cô mở cửa ra, cục bóng màu trắng liền vọt vào ngực cô. Mặc dù Meo Meo là mèo, nhưng lại bám người như cún nó miễn cưỡng nhấc mắt nhìn một cái rồi lại cọt lên cô Hứa Tĩnh Không. Da Hứa Tĩnh Không vừa trắng vừa nhạy cảm.

Hứa Tinh Không rất thích. Hoài Kinh ở sau lưng Hứa Tinh Không, nó miễn cưỡng nhấc mắt nhìn một cái rồi lại cọ lên cổ.

Ôm meo meo, đưa tay sờ sờ đầu nó, lông đầu nó rồi bù nhưng sờ rất dễ chịu, Hứa Tinh Không cọ mặt vào nó, rồi nhìn khay đựng thức ăn bên cạnh, hỏi meo meo: “Sao chưa ăn hết nữa hả?” Hứa Tinh Không mới nhớ tới còn một người phía sau. Cô nhanh chóng nghiêng người một cái, để Hoài Kinh bước vào.

Meo meo ngo ngáy trong lòng cô, ngoan ngoan hiền lành, nhìn thấy Hoài Kinh ở sau lưng Hứa Tinh Không, nó miễn cưỡng nhấc mắt nhìn một cái rồi lại cọ lên cổ Hứa Tinh Không. Da Hứa Tinh Không vừa trắng vừa nhạy cảm, bị nó cọ đó ừng meo quý tộc, thỉnh thoảng cũng sẽ kén ăn, cho nên Hứa Tinh Không đã chuẩn bị không ít cá hồi cho nó.

Hoài Kinh nhìn cảnh chủ và thú cưng âu yếm, hai mắt dần dần hép lại, anh khẽ cười một tiếng, nhắc nhở Hứa Tinh Không sự tồn tại của mình. Vừa mở hộp ra, meo meo liền ngửi thấy mùi hương, kêu lên meo meo một tiếng, rồi thông thả đi đến trước cái hộp.

Lúc này, Hứa Tinh Không mới nhớ tới còn một người phía sau. Cô nhanh chóng nghiêng người một cái, để Hoài Kinh bước vào. Bỏ meo meo xuống, cô đi tới trước tủ lạnh, mở cửa tủ lấy một cái hộp ra. Trước tiên nó dùng chop mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, rồi mới liếm liếm, sau khi xác định đây là mùi vị nó.

Meo meo không khó nuôi lắm, nhưng dù sao cũng là meo quý tộc, thỉnh thoảng cũng sẽ kén ăn, cho nên Hứa Tinh Không đã chuẩn bị không ít cá hồi cho nó mấy sợi lông mềm mại khiến tâm trạng của cô tốt hơn rất nhiều. Cô không ngừng đầu, nhỏ giọng nói một câu.

Vừa mở hộp ra, meo meo liền ngửi thấy mùi hương, kêu lên meo meo một tiếng, rồi thông thả đi đến trước cái hộp. Trước tiên nó dùng chop mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, rồi mới liếm liếm, sau khi xác định đây là mùi vị nó mong muốn, nó liền dụi người vào chân Hứa Tinh Không mấy sợi lông mềm mại khiến tâm trạng của cô tốt hơn rất nhiều. Cô không ngừng đầu, nhỏ giọng nói một câu.

“Anh nuôi nó nửa năm, nó chưa từng hôn anh như vậy.” Nhưng mỗi lần anh hỏi lại, nếu như cô lặp lại câu đó, thì câu thì thầm kia không có ý gì khác.

Hứa Tinh Không tay đặt trên đầu meo meo, mấy sợi lông mềm mại khiến tâm trạng của cô tốt hơn rất nhiều. Cô không ngừng đầu, nhỏ giọng nói một câu không có ý gì khác. Còn nếu như cô nói không có gì, thì tám phần mười câu nói thì thầm kia là không có ý tốt.

“Không phải đồng loại thì làm sao hôn được?” Ngồi xổm càng làm cô trông nhỏ và gầy hơn, chỗ kia dưới cổ áo cũng càng sâu hơn.

Hoài Kinh phát hiện, thỉnh thoảng Hứa Tinh Không sẽ nói vài câu bằng một giọng nói rất nhỏ. Nhưng mỗi lần anh hỏi lại, nếu như cô lặp lại câu đó, thì câu thì thầm kia không có ý gì khác. Còn nếu như cô nói không có gì, thì tám phần mười câu nói thì thầm kia là không có ý tốt. Hoài Kinh hỏi, Hứa Tinh Không đi đến lấy mấy túi đồ ăn trong tay Hoài Kinh, sau đó đi vào nhà bếp mình anh lại.

Cúi đầu nhìn Hứa Tinh Không, cô ngồi xổm bên cạnh meo meo, gương mặt hơi ửng đỏ vì sự chênh lệch nhiệt độ giữa bên trong và ngoài nhà. Ngồi xổm càng làm cô trông nhỏ và gầy hơn, chỗ kia dưới cổ áo cũng càng sâu hơn. Làm một bác sĩ nổi tiếng, vì vậy Liễu Khiêm Tu còn chu đáo triệt sản con mèo này luôn. dịu dàng

“Em nói gì?” Hoài Kinh hỏi. Hứa Tinh Không đi đến lấy mấy túi đồ ăn trong tay Hoài Kinh, sau đó đi vào nhà bếp mình anh lại ở trong căn phòng.

Hứa Tinh Không vẫn không ngừng đầu lên, vuốt meo meo tay của dừng lại, nàng tránh thoát Hoài Kinh tầm mắt, từ tốn nói một câu lưng cô biến mất ở nhà bếp, lại cúi đầu nhìn meo meo đang ăn đồ hộp, rồi cũng ngồi xổm xuống cạnh nó.

“Không có gì, em đi làm cơm.” Con mèo này là quà tân gia của Liễu Khiêm Tu – một người trong “tứ thiếu Hạ Thành” tặng cho anh.

Hoài Kinh: “...” Một người trong “tứ thiếu Hạ Thành” tặng cho anh, chính là người bác sĩ hôm nay anh đến bệnh viện tìm.

Nói xong, Hứa Tinh Không đi đến lấy mấy túi đồ ăn trong tay Hoài Kinh, sau đó đi vào nhà bếp mình anh lại ở trong căn phòng lớn như vậy, cho nên tặng cho anh con mèo để náo nhiệt một chút.

Hoài Kinh nhìn bóng lưng cô biến mất ở nhà bếp, lại cúi đầu nhìn meo meo đang ăn đồ hộp, rồi cũng ngồi xổm xuống cạnh nó sợ anh sẽ làm gì meo meo. Nhưng trong lúc cô đang dùng sức thì anh lại dúi tầm mắt lên người cô.

Con mèo này là quà tân gia của Liễu Khiêm Tu – một người trong “tứ thiếu Hạ Thành” tặng cho anh, chính là người bác sĩ hôm nay anh đến bệnh viện tìm. Cậu ta bảo một mình anh lại ở trong căn phòng lớn như vậy, cho nên tặng cho anh con mèo để náo nhiệt một chút. Hoài Kinh dần tới lại, học theo động tác của Hứa Tinh Không, đưa tay đặt lên đầu meo meo.

Làm một bác sĩ nổi tiếng, vì vậy Liễu Khiêm Tu còn chu đáo triệt sản con mèo này luôn dịu dàng mềm mại của Hứa Tinh Không hơn cái tính mạnh mẽ quyết liệt thể này nhiều.

“Meo meo...” Hoài Kinh khẽ gọi tên nó một tiếng, rồi lên nó nụ cười đó còn lui về sau mấy bước, khi né tránh, bộ lông mềm mại trên đầu nó quết vào lòng bàn tay anh.

Anh vẫn nhớ con mèo này là mèo được. Hứa Tinh Không nắm chặt áo anh, sợ anh sẽ làm gì meo meo. Nhưng trong lúc cô đang dùng sức thì anh lại dúi.

Ánh mắt Hoài Kinh dần tới lại, học theo động tác của Hứa Tinh Không, đưa tay đặt lên đầu meo meo. Con mèo nhỏ đang ở ăn lập tức né đi, sau đó còn lui về sau mấy bước, khi né tránh, bộ lông mềm mại trên đầu nó quết vào lòng bàn tay anh.

Hứa Tinh Không hơn cái tính mạnh mẽ quyết liệt thể này nhiều.

“Meo meo ~” Meo Meo nghe rằng về phía anh mắt trầm trầm, cười lạnh nói: “Nhưng mới không gặp mấy ngày, hình như đã thân với em hơn rồi.”

“O hay ~” Hoài Kinh dúi mắt hơi núng lên một cái, kinh ngạc hỏi: “Không thích sao?” Hứa Tinh Không vẫn rất nhanh, sau khi hai người ăn cơm xong, cô chưa kịp đuổi Hoài Kinh về

Meo meo vẫn không buông lỏng cảnh giácột ngọt nóng lên, cánh tay anh vẫn đặt bên hông Hứa Tinh Không, đôi môi mềm mại rơi trên cổ cô.

Hoài Kinh không thấy thú vị, anh thích tính cách dịu dàng mềm mại của Hứa Tinh Không hơn cái tính mạnh mẽ quyết liệt thể này nhiều. Anh cong môi, đứng dậy đi vào nhà bếp. Hoài Kinh đi hai bước thì dưới chân đột nhiên hơi vướng. Anh chau mày, nhìn xuống, một cái móng vuốt.

Hiệu suất nấu nướng của Hứa Tinh Không vẫn rất nhanh, sau khi hai người ăn cơm xong, cô chưa kịp đuổi Hoài Kinh về, đã bị anh đè vào tường ở cửa phòng bếp. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, cảm xúc của Hứa Tinh Không dần dần bị anh khơi gợi phát ra một tiếng cười khẽ, trong lúc hai mắt đang nhắm nhắm, đã bị anh ôm.

Advertisement / Quảng cáo

Không khí đột ngột nóng lên, cánh tay anh vẫn đặt bên hông Hứa Tinh Không, đôi môi mềm mại rơi trên cổ cô, hàm răng nhẹ nhàng cắn một cái. Anh chau mày, nhìn xuống, một cái móng vuốt của Meo Meo kéo lấy quần anh.

Hứa Tinh Không nhú mày, khẽ rên một tiếng anh sẽ làm gì meo meo. Nhưng trong lúc cô đang dùng sức thì anh lại dúi tầm mắt lên người cô.

Trong mũi Hoài Kinh phát ra một tiếng cười khẽ, trong lúc hai mắt đang nhắm nhắm, đã bị anh ôm ngang lên anh trầm thấp, có chứa chút không vui, ánh mắt lạnh lùng, nét mặt cũng sầm lại.

Hoài Kinh đi hai bước thì dưới chân đột nhiên hơi vướng. Anh chau mày, nhìn xuống, một cái móng vuốt của Meo Meo kéo lấy quần anh, đang xổng tới nghe rằng với nó. Hoài Kinh ánh mắt trầm trầm, cười lạnh nói: “Nhưng mới không gặp mấy ngày.”

Hứa Tinh Không cúi đầu, cũng nhìn thấy cảnh này cười lạnh nói: “Nhưng mới không gặp mấy ngày, hình như đã thân với em hơn rồi.”

“Trước đây nó là mèo của anh.” Hoài Kinh ánh mắt trầm trầm, cười lạnh nói: “Nhưng mới không gặp mấy ngày, hình như đã thân với em hơn rồi.”

Giọng anh trầm thấp, có chứa chút không vui, ánh mắt lạnh lùng, nét mặt cũng sầm lại.

Hai tay Hứa Tinh Không nắm chặt áo anh, sợ anh sẽ làm gì meo meo. Nhưng trong lúc cô đang dùng sức thì anh lại dúi tầm mắt lên người cô.

Hoài Kinh cúi đầu nhìn Hứa Tinh Không, trong mắt mang theo ý cười, nói.

“Không sao, anh cũng ‘thân’ với em.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Nếu được như vậy thật, thì anh đã mang em về là từ lâu rồi.”

Hứa Tinh Không vừa đến công ty, Trần Uyển Uyển liền bỏ văn kiện trên tay xuống, đi tới bên cạnh cô. Hứa Tinh Không ngồi ở chỗ của mình vừa sắp xếp đồ đạc vừa nhìn Trần Uyển Uyển đang đi tới, sắc mặt của cậu ấy rất khó coi.

Đến khi đi tới bên cạnh Hứa Tinh Không, Trần Uyển Uyển giống như cuối cùng cũng tìm được người tâm sự, khoanh hai tay đứng dựa vào bàn của Hứa Tinh Không, liếc mắt nói: “Lý Diệu Tuyết sắp nằm lên người lão Hoàng luôn rồi kia.”

Theo tầm mắt của Trần Uyển Uyển, Hứa Tinh Không nhìn thoáng qua một cái. Lý Diệu Tuyết và Hoàng Thiên Tùng đang cười nói gì đó, với thời tiết hiện tại mà cô ta vẫn ăn mặc vô cùng mát mẻ. Dưới lớp váy ngắn, cặp đùi cô ta trắng như tuyết, vừa thẳng vừa dài.

Hoàng Thiên Tùng là trưởng phòng phiên dịch, năng lực làm việc không thể nghi ngờ, nhưng về phương diện tác phong thì quả thật có chút vấn đề. Hắn hơi háo sắc, nghe nói cuộc hôn nhân trước kia của hắn cũng tan vỡ vì hắn ngoại tình. ...

Lý Diệu Tuyết và Hoàng Thiên Tùng quan hệ rất mập mờ, có điều Lý Diệu Tuyết cũng rất thu đoạn, thường ngày không quá thân mật với Hoàng Thiên Tùng. Nhưng hôm nay, cô ta thật sự như lời nói của Trần Uyển Uyển, sắp nằm sấp lên người hắn rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng hỏi: “Hai người họ hẹn hò với nhau rồi sao?”

“Không biết.” Trần Uyển Uyển tức giận trả lời, sau đó cười châm biếm, cúi đầu nhìn Hứa Tinh Không, bổ sung thêm: “Lần này chắc Chung đại nhân không về làm được nữa, vì vậy vị trí phó phòng đang trống.”

Ngẩng đầu nhìn Trần Uyển Uyển một cái, tuy rằng đã cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn có thể nhận ra ánh mắt cô ấy rất lo lắng.

Trần Uyển Uyển và Lý Diệu Tuyết vào phòng phiên dịch cùng một lúc, so với Lý Diệu Tuyết mọi việc đều thuận lợi, thì Trần Uyển Uyển chú trọng năng lực làm việc hơn. Trong phòng phiên dịch, Trần Uyển Uyển làm việc rất cẩn trọng, năng lực nghiệp vụ luôn đứng nhất nhì phòng. Chung Du Quân đi rồi, nếu tính theo trình độ và kinh nghiệm, thì hai người họ đúng là đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ.

Trần Uyển Uyển nắm chặt tay, đến mức gân xanh và khớp xương đều hiện lên trên mu bàn tay. Hứa Tinh Không cầm tay cô ấy, Trần Uyển Uyển cúi đầu nhìn cô, Hứa Tinh Không nói.

“Hôm nay tan việc, chúng ta cùng đi thăm Chung đại nhân nhé.”

Ánh mắt Trần Uyển Uyển khẽ chuyển động, rồi gật đầu, nói: “Được.”

Đến lúc tan việc, Trần Uyển Uyển gọi điện thoại về nhà nói tới nay về trễ, rồi cùng Hứa Tinh Không đi đến bệnh viện. Xế chiều hôm nay, người của phòng nhân sự nói Chung Du Quân đã được ra khỏi phòng quan sát, hiện tại đang nằm trong phòng bệnh, còn về tình hình sức khỏe thì không nói cụ thể.

Khi hai người đến phòng bệnh thì vợ của Chung Du Quân đang lau mặt cho anh ấy. Chồng nằm liệt giường, nên sắc mặt của chị ấy cũng rất buồn rầu, nhưng đã sinh động hơn hôm qua vài phần. Nhìn thấy chị ấy như vậy, chắc tình hình đã tốt hơn hôm qua. Hoàng Thiên Tùng muốn chọn người thay thế vị trí phó phòng, nhất định sẽ hỏi ý kiến của Chung Du Quân.

Thường ngày Chung Du Quân có rất được lòng đồng nghiệp trong công ty, nên phòng bệnh chất đầy quà tặng, chắc đều là quà tặng của bạn bè và đồng nghiệp.

Hứa Tinh Không và Trần Uyển Uyển đẩy cửa bước vào, vợ anh Chung ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Tinh Không. Ánh mắt chị ấy sáng lên, mỉm cười với Hứa Tinh Không.

“Chào chị dâu.” Hứa Tinh Không và Trần Uyển Uyển chào hỏi chị ấy.

Chị Chung gật đầu, thấy hai cô mang theo quà, liền khách khí nói: “Tổn kém quá, cảm ơn các em.”

“Chị dâu khách sáo quá, bình thường Chung đại nhân giúp chúng em không ít mà.” Trần Uyển Uyển nói rồi để quà xuống. Đi tới trước giường, thấy Chung Du Quân mở mắt nhìn hai cô, Trần Uyển Uyển khẽ chớp mắt, vui vẻ nói: “Đại nhân, anh tỉnh rồi à?”

“Ừ, mới vừa tỉnh, bác sĩ đã đến khám, nói là nhờ đưa đến bệnh viện kịp thời, hơn nửa lúc đó Hứa tiểu thư đã sơ cứu ngay, không chậm trễ thời gian cấp cứu.” Nói đến đây, chị Chung lại cảm kích nhìn Hứa Tinh Không, sau đó nói: “Thời gian sau chỉ xem khôi phục thế nào thôi.”

Trận bệnh nặng này, Chung Du Quân đã giành lại được nửa cái mạng. Tuy rằng đáng ăn mừng, nhưng đối với Chung gia cũng không phải là chuyện tốt, chỉ có thể nói là không quá tệ.

Thế nhưng giai đoạn sau, Chung Du Quân sẽ cần tốn nhiều chi phí thuốc men và chi phí phục hồi, mẹ và vợ anh ấy thì không có việc làm, điều này sẽ trở thành một gánh nặng kinh tế rất lớn.

Ý thức của Chung Du Quân đã thanh tỉnh, mắt có hồn, môi cũng có thể cử động, nhưng vẫn không thể nói chuyện. Lúc Trần Uyển Uyển và Hứa Tinh Không đến, anh ấy còn cười với hai cô, rồi lại ngủ thiếp đi.

Sợ làm phiền Chung Du Quân nghỉ ngơi nên hai cô không ở lại lâu. Sau khi tạm biệt chị Chung, hai cô lên ra về. Khi đi tới cửa phòng bệnh, đúng lúc gặp mẹ Chung đang xách theo hộp thức ăn.

So với ngày hôm qua, tóc mẹ Chung càng bạc nhiều hơn, lúc tóc chỉ có vài sợi tóc bạc, còn bây giờ đã như bị phủ một lớp tuyết, chỉ lưa thưa vài sợi tóc đen, trong đấy mắt ẩn chứa sự bi thương, Hứa Tinh Không nhìn thấy bà như vậy, trong lòng cũng xót xa.

“Đúng là bệnh tới như núi sập, Chung đại nhân bị bệnh trận này, cả nhà anh ấy cũng loạn cả lên.” Trần Uyển Uyển vừa đi vừa bùi ngùi nói.

Hứa Tinh Không đi xuống bậc thang, nói: “Bệnh này của anh ấy phải tốn không ít tiền đâu.”Hoàng Thiên Tùng và Chung Du Quân đã làm việc với nhau từ khi tập đoàn IO còn làm một tập đoàn công ty đã quý nhỏ nhà.

Nhắc tới nhắc lui cũng nói đến chủ đề này. Trần Uyển Uyển thở dài, ngược mắt nhìn cô nói: “Còn không phải sao? Có người bình thường nào mà không bị bệnh, mà ngã bệnh là sẽ hao tiền tốn của. Cho nên...”

Advertisement / Quảng cáo

“Cho nên phải kiếm nhiều tiền.” Hứa Tinh Không tiếp lời.

Trần Uyển Uyển cười, vỗ vai cô nói: “Chính xác.”

Chung Du Quân ngã bệnh, làm Hứa Tinh Không rất xúc động. Cô đã xác định trước mình sẽ sống một thân một mình, cho nên cần phải chuẩn bị thật nhiều tiền, để tránh ngày sau già yếu ngã bệnh, không có tiền đường lão.

“Tớ muốn đầu tư kiếm chút tiền.” Trong tay Hứa Tinh Không còn một số tiền. Sau khi ly hôn với Vương Thuần Sinh được hai trăm vạn, cô gửi một trăm vạn vào tài khoản ở Hoài Thành, một trăm vạn còn lại cô mang theo tùy thân.

Một trăm vạn ở Hoài Thành, cô không định động tới, phòng khi sau này Lâm Mỹ Tuế đau bệnh hoặc cần dùng đột xuất khi có chuyện ngoài ý muốn. Một trăm vạn còn lại, cô muốn dùng nó làm tiền vốn để tiền đẻ ra tiền.

Nghe Hứa Tinh Không nói vậy, Trần Uyển Uyển chợt dừng bước lại. Cô tỏ ra tán thành, đưa tay chọc chọc Hứa Tinh Không, nói: “Đúng đúng đúng, suy nghĩ này của cậu rất đúng. Hiện tại có phương hướng rồi chưa?”

Hứa Tinh Không lắc đầu nói: “Vẫn chưa. Cậu thì sao? Có đề nghị gì không?”

Chiêm Lương Đình — chồng của Trần Uyển Uyển là người Hạ Thành, cô ấy gả đến đây nhiều năm như vậy, hẳn là có không ít bạn bè.

“Bây giờ cậu không nên đầu tư vốn quá nhiều, trước hết cứ đầu tư một ít thử xem sao.” Trần Uyển Uyển nói, “Nhà tớ không dư dả nhiều, nhưng lão Chiêm có không ít bạn bè giàu có, có cửa hàng trên cách khu phố thương mại. Trước tiên cậu có thể đầu vào chuỗi cửa hàng trà sữa hoặc bánh ngọt, khu vực đó rất sầm uất, hơn nữa toàn là văn phòng, kinh doanh rất tốt.”

Nghe xong lời đề nghị của Trần Uyển Uyển, Hứa Tinh Không cảm thấy rất có hứng thú, cô hỏi: “Hot như vậy à, sẽ không sập tiệm chứ?”

“Ha ha ha.” Trần Uyển Uyển cười gian, nói: “Cậu yên tâm đi, chị đây đã báo cậu tới Hạ Thành, thì nếu cậu có khó khăn gì, tớ nhất định sẽ giải quyết cho cậu. Tớ sẽ báo lão Chiêm rảnh rỗi thì đi hỏi thăm một chút, có tin tức sẽ báo cho cậu ngay.”

Lời nói của Trần Uyển Uyển làm lòng Hứa Tinh Không rất ấm áp. Cô nhìn bạn tốt cả mình, nói lời cảm kích từ đáy lòng. Hứa Tinh Không được Trần Uyển Uyển khen đến ngượng ngùng, cô biết Trần Uyển Uyển thân thiết với cô, cho nên mới thấy cô hoàn hảo.

“Cảm ơn.”

“Cậu khách sáo với tớ cái gì?” Trần Uyển Uyển trắng mắt liếc Hứa Tinh Không, rồi ôm cánh tay cô, nói: “Nếu muốn nói cảm ơn thì tớ phải cảm ơn cậu vì hôm nay đã dẫn tớ tới thăm Chung đại nhân mới đúng.”

Hoàng Thiên Tùng và Chung Du Quân đã làm việc với nhau từ khi tập đoàn IO còn làm một tập đoàn công ty đã quá nhỏ. Hai người họ quen biết nhiều năm, Chung Du Quân lại từng là phó phòng, Hoàng Thiên Tùng muốn chọn người thay thế vị trí phó phòng, nhất định sẽ hỏi ý kiến của Chung Du Quân.

Mà Hứa Tinh Không là ân nhân của Chung Du Quân, hôm nay Hứa Tinh Không dẫn cô tới đây, thứ nhất là muốn thăm Chung Du Quân, thứ hai là hy vọng sau này khi Chung Du Quân đề cử người làm phó phòng với Hoàng Thiên Tùng, thì anh ấy có nói tốt cho Trần Uyển Uyển vài câu. Hứa Tinh Không muốn Chung Du Quân trả ơn cho cô bằng cách giúp Trần Uyển Uyển.

Trần Uyển Uyển không thể không bội phục Hứa Tinh Không, cô đứng ở cửa đại sảnh bệnh viện, nhìn ánh mặt trời trên đỉnh đầu, rồi lại nhìn bạn tốt bên cạnh, cảm thán một tiếng.

“Năm đó lúc tốt nghiệp, nếu như cậu không lấy chồng mà ở lại Hạ Thành, thì nhất định hiện tại còn lợi hại hơn tớ nhiều.”

Nhắc tới chuyện trước kia, Hứa Tinh Không chỉ cười cười, cô nhìn Trần Uyển Uyển, kéo tay cô ấy, cười nói: “Năm đó sau khi tốt nghiệp, tớ đã lựa chọn kết hôn mà không chọn dốc sức cho sự nghiệp của mình, chỉ với điểm này thì tớ đã thua cậu.”

Trần Uyển Uyển lắc đầu, mỉm cười nhìn Hứa Tinh Không, đáng tiếc nói: “Tên khốn kiếp Vương Thuần Sinh kia bị mù, với điều kiện bây giờ của cậu, tìm đại một người cũng tốt hơn hẵn.”

Hứa Tinh Không được Trần Uyển Uyển khen đến ngượng ngùng, cô biết bởi vì Trần Uyển Uyển thân thiết với cô, cho nên mới thấy cô hoàn hảo. Chính vì vậy, cô mới càng cảm thấy thân thiết với cô ấy hơn.

Còn về câu nói của cô ấy... “Kỹ thuật lái xe của tớ kém như vậy sao?”

Tìm đại một người cũng tốt hơn Vương Thuần Sinh sao?

Advertisement / Quảng cáo

Ánh nắng chiều rơi vào khóe mắt cô, Hứa Tinh Không lắc đầu không đồng ý, nhưng cũng không phản bác.

Hai người cùng nhau đến bãi đỗ xe, lúc Trần Uyển Uyển đi mở cửa xe, thì điện thoại của Hứa Tinh Không nhận được một tin nhắn. Cô lấy điện thoại ra, khi nhìn thấy nội dung tin nhắn, đôi mắt cô liền mở to.

“Đi thôi, tớ đưa cậu về nhà.” Trần Uyển Uyển bỏ túi xách vào trong xe, nói với Hứa Tinh Không.

“Không cần.” Hứa Tinh Không căng thẳng, cô không chế giọng nói một câu.

“Cậu đã theo tớ đến bãi đỗ xe rồi mà.” Trần Uyển Uyển trừng mắt nói.

“Tớ tự đón xe về là được rồi.” Hứa Tinh Không cắt điện thoại đi động, cũng không nhiều lời, sau khi nói hẹn gặp lại với Trần Uyển Uyển, liền đi về phía cửa bệnh viện.

“Nàyyyy!” Trần Uyển Uyển không thể tưởng tượng nổi gọi một tiếng, tro mắt nhìn Hứa Tinh Không đón taxi. Cô ấy không trả lời, chui vào xe, sau khi xe chạy đi, Trần Uyển Uyển lăm bắm một câu.

“Kỹ thuật lái xe của tớ kém như vậy sao?” Trần Uyển Uyển trừng mắt nói.

Hứa Tinh Không xuống xe taxi, khi đi vào cổng nhà trọ thì bước đi nhanh hơn. Cô sống ở tòa nhà số 8 cuối dãy, đến khi cô tới nơi, nóng tới đã bao phủ đầy đặc. Đèn đường trong tiểu khu “tách!” một tiếng, cùng với âm thanh dây tóc đốt cháy, ánh đèn như khoét một lỗ bóng tối, chiếu sáng một vùng.

Khu chung cư Hòa Phong là khu chung cư cao cấp, thiết kế bên trong tiểu khu rất rộng rãi, hai bên đường có vài cây xanh và một hàng ghế gỗ giống như trong công viên. Dưới tán cây, lá ngọc lan trắng rơi lên hàng ghế, trên mặt ghế có lác đác vài lá vàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit + Beta: team Hoa Tuyết Sơn Trang

***

“Anh nghĩ lừa em lên đây, đùa giỡn em, sau đó... ăn em”

***

Sau khi Chung Du Quân nghỉ việc thì công việc phiên dịch và dự án với Đức liền hoàn toàn rơi vào người phó phòng Nhan Gia Lâm. Đương nhiên, Hứa Tinh Không cũng đi theo chị ấy.

Khác với Chung Du Quân, Nhan Gia Lâm làm phó phòng nhưng rất ít xuất hiện. Nhưng không phải do chị ấy không có khí thế, ngược lại, chị ấy mạnh mẽ đến lạnh lùng, là một nữ cường nhân thật sự mà Hứa Tinh Không gặp được.

Chị ấy không hay qua lại thân thiết với đồng nghiệp trong phòng, thường ngày ăn nói rất thận trọng, lẽ loi một mình, chỉ khi cần giao việc mới dẫn dõ mọi người vài câu.

Năm nay Nhan Gia Lâm 30 tuổi, được bảo dưỡng vô cùng tốt. Mặt mày tuy không đẹp xuất sắc nhưng lại có nét đẹp của phụ nữ Phương Đông. Khi tham dự hạng mục này đã được không ít lãnh đạo của tập đoàn TIE khen ngợi.

Đồng thời năng lực làm việc của chị ấy cũng được đánh giá rất cao.

Trong hạng mục phiên dịch này, chị ấy cũng thể hiện tốt hơn Chung Du Quân rất nhiều. Hứa Tinh Không đã theo Nhan Gia Lâm xuất ngoại phiên dịch trực tiếp hai lần, chị ấy dịch rất chuẩn và sinh động, năng lực nghiệp vụ cũng rất mạnh, điều này càng làm Hứa Tinh Không kính phục chị nhiều hơn, đồng thời càng chú ý làm việc hơn.

Hôm nay làm xong công việc phiên dịch tại hiện trường thì tan việc, Hứa Tinh Không vừa về tới nhà đã nhận được điện thoại của Hoài Kinh. Hôm nay Hoài Kinh rất bận rộn, đến giờ vẫn còn ở trong phòng làm việc. Người ở phòng phiên dịch bận dịch thuật, còn anh thì bận toàn bộ hạng mục này. Dù sao hạng mục này cũng là hạng mục lớn cuối cùng trong cuối năm nay của tập đoàn đá quý IO, Hoài Kinh nhất định phải bận tới mất tới cuối.

Bây giờ nếu như Hoài Kinh không đến tìm Hứa Tinh Không, cũng sẽ báo với cô một tiếng, việc này càng giống tình nhân hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Nói chuyện điện thoại với Hoài Kinh xong thì Hứa Tinh Không coi đồ đi phòng tắm. Hôm nay cô chạy cả một ngày đêm, nên một mỏi toàn thân.

Sau khi tắm xong, Hứa Tinh Không tự làm com tối, tự yên lặng ăn, rồi lại để thêm chút thức ăn cho Meo Meo. Đến 7 giờ, Hứa Tinh Không nấu nước, chuẩn bị pha hồng trà uống, nhưng nước mới vừa sôi thì Hứa Tinh Không nhận được điện thoại của Nhan Gia Lâm.

Cũng giống như cô, giọng nói của Nhan Gia Lâm cũng hơi có cảm giác mệt mỏi, nhưng vẫn mang theo sự nghiêm túc trong công việc.

Cùng là cấp trên, nhưng khi đối mặt với Nhan Gia Lâm, Hứa Tinh Không lại khẩn trương hơn khi đối mặt với Chung Du Quân nhiều.

“A lô, chị Gia Lâm.”

Bên đầu kia điện thoại, Nhan Gia Lâm vẫn chưa nói gì, hình như chị ấy còn đang làm việc, tiếng gõ bàn phím lạch cạch rơi vào tai cô. Chị ấy cần dặn qua ai đó mấy câu rồi mới nói với Hứa Tinh Không.

“Ngày mai phải phiên dịch trực tiếp những thông tin trong tư liệu ở trên bàn lão Hoàng, tối nay em xem qua một chút đi, ngày mai cần dùng.”

Nhìn lại thời gian, Hứa Tinh Không nhẹ giọng đáp: “Em biết rồi.”

“Xem xong nhớ để lại chỗ cũ, tư liệu chỉ có một phần, anh ta vẫn chưa xem đấy.” Nhan Gia Lâm dặn dò.

“Vâng.” Hứa Tinh Không nói.

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Tinh Không vào phòng ngủ tìm một chiếc áo khoác không cổ mặc vào. Tắm rửa xong, cô chỉ mặc một chiếc váy liền áo, mà thời tiết buổi tối bên ngoài sẽ hơi lạnh.

Hiện tại, chắc là Nhan Gia Lâm không có ở trong phòng làm việc, bằng không thì đã biết cô đã về nhà. Có điều cấp trên đã giao việc, thì cô nhất định phải hoàn thành. Sau khi Hứa Tinh Không chuẩn bị xong liền ra ngoài đón xe đến công ty.

Khi taxi đến cửa toàn nhà tập đoàn IO thì Hứa Tinh Không xuống xe. Gió đêm lạnh giá thổi qua, cô quần lấy áo khoác, ngẩng đầu nhìn lên toà nhà. Phòng làm việc trên tầng cao nhất vẫn sáng đèn, Hoài Kinh còn chưa tan việc.

Hứa Tinh Không đi đến đại sảnh rồi vào thang máy, đến phòng phiên dịch, bên trong đã tối om. Thật sự công việc ở bộ phận phiên dịch cũng không nhiều lắm, trừ khi có tình huống đặc biệt, không thì rất ít tăng ca. Hiện giờ đã là bảy giờ rưỡi tối, mọi người đã về hết từ sớm.

Hứa Tinh Không mở ba ngọn đèn quanh bàn làm việc, ánh sáng xuyên qua bóng đêm, cô lần mò đi vào phòng làm việc của Hoàng Thiên Tùng.

Vì Nhan Gia Lâm đã thông báo, nên Hoàng Thiên Tùng không khóa cửa phòng. Hứa Tinh Không đến trước cửa, nắm tay vặn cửa, nhẹ nhàng vặn mở.

Đẩy cửa ra đi vào, không khí trong phòng khiến Hứa Tinh Không hơi cau mày. Phòng làm việc của Hoàng Thiên Tùng khá sạch sẽ ngăn nắp, không biết vị này từ đâu tới.

Có điều cô không quan tâm đến chuyện này, men theo ánh đèn bên ngoài đi tới bàn làm việc của Hoàng Thiên Tùng. Trên bàn có một cái đèn bàn, Hứa Tinh Không mở lên.

Trên bàn làm việc của Hoàng Thiên Tùng bày rất nhiều tài liệu, Hứa Tinh Không lật tìm rồi rút tập tài liệu Nhan Gia Lâm nói ra. Tập tài liệu này ít nhất cũng mười trang, cô lật xem, cảm thấy nó không đúng lắm.

Cô lấy di động ra, bắt đầu chụp từng trang.

Nhanh chóng chụp xong mười mấy trang, Hứa Tinh Không để tập tài liệu về chỗ cũ, tắt đèn bàn rồi ra khỏi phòng làm việc của Hoàng Thiên Tùng.

Hứa Tinh Không cầm di động xem mấy tấm ảnh vừa chụp, thấy chắc chắn không có sai sót gì, mới tắt đèn trong phòng làm việc. Cuối cùng đóng cửa cẩn thận, sau đó đến trước thang máy chờ thang máy xuống.

Một đêm xem mười trang tài liệu không là một chuyện đơn giản. Hứa Tinh Không thấy lúc này thang máy vẫn đang đi lên, bèn lấy di động ra, mở ảnh lên bắt đầu xem.

Năng lực làm việc của Nhan Gia Lâm rất giỏi, cũng có nghĩa chị ấy có yêu cầu khá cao với cấp dưới. Phần tài liệu này, Hứa Tinh Không mới nhìn hai trang, đã bị một đoạn trong đó làm đau đầu.

Cô thở dài, vừa định mở phần mềm phiên dịch lên tra thì lại có tin nhắn đến.

Cô ấn xem, tin nhắn mới chạy trên màn hình.

- Hoài Kinh: Đang làm gì đó?

Hứa Tinh Không ngần ra, sau khi phản ứng lại thì trả lời.

- Tinh Không: Xem tài liệu, có một chỗ không hiểu lắm, đang tra.

Gửi tin nhắn xong, Hứa Tinh Không nhìn sang thang máy, thang máy đang xuống, sắp đến tầng của cô. Cùng lúc đó, Hoài Kinh lại gửi tin nhắn đến.

- Hoài Kinh: Gửi anh xem xem

Bất kể phương diện tiếng Đức hay công nghiệp trang sức, Hoài Kinh đều được xem là tiền bối của cô, Hứa Tinh Không hoàn toàn không hề nghi ngờ năng lực của anh.

Cô mỉm cười, mở ảnh lên, khoanh đó đoạn không hiểu rồi gửi cho anh.

Không lâu sau, Hoài Kinh đã trả lời.

- Hoài Kinh: Đến phòng làm việc của anh đi, anh giải thích cho em.

Hứa Tinh Không cảm thấy hơi phiền phức. Mới định từ chối thì cửa thang máy mở ra. Cô ngẩng đầu nhìn lên, một người đàn ông đang đứng bên trong, là người lần trước đưa cô đến nhà để xe dưới tầng hầm.

Cậu ta là trợ lý của Hoài Kinh.

Leo cười với cô, vừa đưa tay giữ cửa thang máy vừa nói: “Cô Hứa, tổng giám đốc Hoài bảo tôi xuống đón cô.”

Mới Hứa Tinh Không giật giật, muốn từ chối, nhưng thấy nụ cười của Leo, cuối cùng cô vẫn vào thang máy.

Đây là lần đầu tiên cô tới phòng làm việc của Hoài Kinh.

Vừa vào phòng, phía sau, Leo đã đóng cửa lại.

Hứa Tinh Không quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt, tiếng bước chân của Leo bên ngoài càng lúc càng xa. Cô lấy lại tinh thần, đưa mắt nhìn vào phòng làm việc.

Advertisement / Quảng cáo

Bây giờ cô đang đứng ở lối vào, ở đây không bật đèn, trong văn phòng cũng chỉ mở một ngọn đèn. Ánh sáng nhạt đó rọi đến mấy lối vào, chiếu sáng hai chân Hứa Tinh Không.

Cứ tưởng rằng đi nhanh về nhanh nên cô chỉ mang đôi dép ở nhà. Cô nhấp mí mắt, bước theo ánh sáng vào trong.

Mới vừa đi khỏi lối vào, tầm mắt liền như căng ra, lập tức được mở rộng.

Phòng làm việc của Hoài Kinh rất rộng, rộng đến mức Hứa Tinh Không nhìn không hết. Cách bày trí trong phòng cũng như ở nhà anh, đơn giản mà sang trọng. Bàn làm việc của anh giáp với cửa sổ sát sàn, đối diện là phòng họp. Cạnh phòng họp có phòng ăn, phòng nghỉ, thậm chí còn có một cái sân golf nhỏ.

Hứa Tinh Không nhanh chóng nhìn lướt qua, đập vào mắt cô là không gian sang trọng khiến cô há mồm. Cuối cùng, tầm mắt cô lướt vào trong phòng làm việc, rồi dừng lại ở trên người Hoài Kinh đang ngồi làm việc.

Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, ngay chỗ Hoài Kinh ngồi làm. Ngọn đèn chiếu từ trên xuống, như vây anh trong ánh sáng dịu dàng.

Khi anh không xuất hiện trước người khác, thì luôn không đeo cao vạt, về ngoài của anh cũng như chính con người anh, không thích bị ràng buộc. Cổ áo mở hai nút, ánh đèn tạo một cái bóng nhỏ sau xương quai xanh, áo sơ mi ôm lấy nửa người trên của anh, làn da trắng đến nỗi sắp hòa vào trong ánh đèn.

Mà khi hòa vào đó, càng làm đường nét gương mặt anh rõ ràng hơn.

Khi cô đang ngắm nhìn thì anh hơi cau mày, như đang suy nghĩ gì đó. Cảm giác có người đến, anh khẽ ngẩng đầu nhìn, đuôi mắt nhếch lên, vẻ nghiêm túc trong đôi mắt nâu nhạt dần.

Ngón tay thon dài bấm nút máy, phát ra tiếng “lạch cạch” rồi đẩy nắp bút lại, Hoài Kinh khẽ nhếch môi, hỏi: “Tài liệu đâu? Mang tới đây anh xem.”

“À.” Hứa Tinh Không dời mắt, đáp một tiếng rồi tìm ảnh trong điện thoại, nhanh chóng bước tới trước bàn làm việc của Hoài Kinh.

Bàn làm việc của anh rất rộng, nhưng không có nhiều đồ lăm, chỉ một cái laptop màn hình lớn và mấy tập tài liệu. Hứa Tinh Không vòng qua bàn làm việc, đi tới bên cạnh anh, đưa điện thoại đến trước mặt anh, chỉ vào màn ảnh, nói: “Là chỗ này...”

Cô còn chưa nói xong thì Hoài Kinh bỗng đứng dậy. Dáng người anh cao lớn, làm Hứa Tinh Không như lọt thỏm trong lòng anh. Cô giật mình, dựa ra sau theo phản xạ, chống hai tay lên bàn làm việc.

Cô rất khần trương, Hoài Kinh có thể nhận ra được qua ánh mắt thẳng thốt của cô. Cô mặc váy, bên ngoài khoác áo len, hai tay chống ra sau, khiến bà vai mở rộng, áo khoác len cũng vì vậy mà tuột xuống một bên, lộ ra bờ vai tròn bóng.

Mặt cô đỏ bừng đỏ.

Không riêng gì mặt và cổ, mà vành tai và xương quai xanh lúc này cũng đỏ bừng.

Trong khi anh vẫn chưa làm gì cả.

Hoài Kinh cong môi, tay chống lên mặt bàn ở hai bên người cô.

Hứa Tinh Không không dám nhúc nhích, cô ngược mắt nhìn anh, bầu không khí trong phòng làm việc yên tĩnh vắng lặng dần nóng lên vì động tác của anh.

Hoài Kinh rũ mắt nhìn cô rồi cười khẽ, luồn hai tay vào áo len, nắm lấy eo cô.

Bàn tay của anh rất nóng, nhiệt độ ở lòng bàn tay xuyên qua lớp vải mỏng sườn ấm eo cô. Người Hứa Tinh Không run lên, tránh né theo bản năng. Nhưng chưa tránh được thì, anh đã lần tay xuống, một tay vén váy cô lên.

Phía dưới mát lạnh khiến tâm trí Hứa Tinh Không run lên, không thể tưởng tượng nổi mờ to mắt, đồng thời thể hiện ý nghĩ của mình.

“Em không...”

Hứa Tinh Không vẫn chưa thể hiện ý nghĩ xong, hai tay Hoài Kinh đã nâng eo cô lên, cả người bị nhấc ngồi lên trên bàn làm việc. Mặt bàn lạnh lẽo, đến mức cô phải nắm chặt hai tay anh.

Hoài Kinh đứng thẳng người, cầm lấy điện thoại trong tay cô rồi đặt xuống bên cạnh cô. Anh khẽ nâng cằm, đường cong bờ môi cực kì gợi cảm. Anh cup mắt nhìn màn hình điện thoại, chỉ tay vào bức ảnh, nói:

“Bây giờ, em đã biết nó có nghĩa gì chưa?”

Yết hầu Hứa Tinh Không căng cứng, tầm mắt theo ngón tay anh nhìn vào hình ảnh trên điện thoại mình. Anh không chỉ phản cô đánh dấu mà lại chỉ vào đoạn cạnh đó.

Trong ảnh, cũng dưới ánh sáng hẹp của đèn bàn, trên góc tài liệu in rõ dấu nửa vòng tròn.

Mặt bàn làm việc của Hoàng Thiên Tùng phủ sơn, khi mặt bàn ẩm ướt, chạm tay vào thì sẽ dễ bị dấu, giống như hà hơi vào cửa kính rồi dùng tay viết lên. Dấu vết kia rất nhạt, nhưng dưới ánh đèn lại trở nên vô cùng rõ.

Dấu nửa vòng tròn này là móng dè lên mà ra.

Đang ngồi trên mặt bàn lạnh băng mà Hứa Tinh Không lại như là bị lửa đốt. Cô nhảy xuống bàn, mặt mày càng đỏ dữ hơn. Cô luống cuống, giải thích lộn xộn.

“Em... Em không hỏi cái này, em muốn hỏi...”

Đòi hỏi Hứa Tinh Không mềm mại, bỗng im bất.

Hai tay Hoài Kinh vẫn chống lên bàn làm việc hai bên hông cô, vây cô trong lòng mình, lúc này đang cúi đầu hôn cô.

Advertisement / Quảng cáo

Anh mở mắt, ý cười đọng đầy trong con ngươi nâu nhạt, thậm chí còn có chút nồng nàn... Hứa Tinh Không nhìn không thấu, cũng nhìn không rõ, tim cô đang nhảy điên cuồng. Đối diện với ánh mắt anh, mọi ý nghĩ của cô cứ như bị đóng băng.

Cô chìm trong sự dậu dăng của anh.

Hoài Kinh không dừng lại trên môi cô, anh men theo môi cô hôn đến cằm, rồi đến gò má, cuối cùng cắn nhẹ vành tai cô.

Con đau nhẹ nhàng khiến cả người cô run lên.

Hoài Kinh rất thích phản ứng này.

Anh lại cắn vành tai cô rồi cười một tiếng, cất giọng khàn khàn trầm thấp.

“Anh biết.”

Nụ cười của anh rất khẽ nhưng lại rất quyến rũ, cổ họng của Hứa Tinh Không khô khốc.

“Vậy...”

“Anh cố ý đấy.” Anh nói như đương nhiên.

Hứa Tinh Không hơi sưng sờ.

Hoài Kinh lại cắn cắn vành tai Hứa Tinh Không rồi cười nói.

“Anh nghĩ lừa em lên đây, đùa giỡn em, sau đó... ăn em.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ý của câu này chẳng phải là ‘bạn nhỏ khác đều được chồng đón về hết rồi, chồng mình lúc nào mới đến đón mình đây’ sao?”

Love

Bên trong phòng làm việc đèn đã tắt hết, bóng người lay động cũng dừng lại. Trong bóng tối tiếng thở dốc kim nén của đôi nam nữ làm bầu không khí vốn lạnh lẽo dần nóng lên.

“Đừng nhúc nhích.” Hoài Kinh kim chặt hai tay, áp Hứa Tinh Không đang muốn chạy trốn vào trong lòng. Giọng nói của anh lúc này khàn khàn trầm thấp, vô cùng gợi cảm.

Động tác của Hứa Tinh Không dừng lại, quanh viền mắt cô đỏ ửng, trong người lại càng nóng. Cô hơi cong người lại để lưng rời khỏi lồng ngực của anh, giọng nói run run hỏi:

“Không phải đã...”

“Ừ?” Hoài Kinh lười biếng lên tiếng, giọng nói như bị ma sát. Thu cánh tay vừa bị cô né tránh lại, kéo cô vào lòng mình.

Hứa Tinh Không ngồi trên người Hoài Kinh, cơ thể hai người dán sát vào nhau làm cô cảm nhận được thân thể nóng rực cùng nhịp tim mạnh mẽ của anh. Giây giữa không có kết quả, cô đánh cán chặt mỗi chịu đựng. Cảm giác xấu hổ cùng với dư vị trong cơ thể chưa biến mất, Hứa Tinh Không nhắm mắt lại, khẽ cúi đầu, cảm run run.

“Anh không mang bao.” Hoài Kinh đột nhiên nói một câu. Anh vừa nói xong, cái cảm đặt trên vai Hứa Tinh Không trượt xuống, thật thân mật hôn sau tai cô.

Sau tai nhột nhột, Hứa Tinh Không chớp chớp mắt, cô quay đầu lại, cam đoan: “Em sẽ uống thuốc.”

Cô nói chắc nịch làm Hoài Kinh dừng nụ hôn lại. Anh ngược mắt nhìn cô đang xiết chặt cằm, từ từ rút người ra. Khi tách ta, tầm nhìn trống trải hơn, tấm lưng trần của cô rơi vào mắt anh.

Cô cả người đều đỏ ửng, phía sau lưng cũng không tránh khỏi, là loại trắng mịn pha ửng hồng. Bởi vì vừa vận động xong nên sau lưng cô còn ướt mồ hôi. Những sợi tóc sau gáy lộn xộn, dán lên làn da trắng nõn, khiến cô trông quyến rũ khác thường.

Sóng lưng cô căng cứng, trông cực kỳ giống con mèo nhỏ bị giật mình sau khi giường nham múa vuốt. Cô muốn tránh thoát ngực anh, kháng cự sau khi thân mật với anh.

Anh lại không thêm đề ý đến điều này, vậy cô trong vòng tay mình. Hứa Tinh Không quay đầu lại kháng cự. Nhưng sự kháng cự của cô đối với anh chỉ như mèo con cào, hoàn toàn không có tác dụng gì cả. Hoài Kinh ôm lấy Hứa Tinh Không đang ngọ nguậy, cười khẽ một tiếng, nụ cười mang theo sự đắc ý vì chiến thắng. Anh dựa người sát vào người cô, trong lúc Hứa Tinh Không đang giãy giụa, há miệng cắn vành tai cô.

“A...” Bị hàm răng lạnh lạnh cắn, Hứa Tinh Không khẽ kêu một tiếng, rụt cổ về phía sau ngẩng lên.

“Anh không có ý đó.” Hàm răng của anh nhẹ ma sát vành tai cô, trầm giọng cười, hơi thở nóng hổi nhẹ nhàng lướt bên tai cô, từng chữ từng chữ trong câu nói của anh đều như tiếng trống gỗ vào màng nhĩ cô.

“Ý anh là, anh không mang bao nên giúp em chặn lại, không để thứ kia chảy ra.”

Người trong ngực lập tức cứng đờ, khiến Hoài Kinh lại bật cười. Thu cánh tay vừa bị cô né tránh lại, kéo cô vào lòng mình.

Đầu óc Hứa Tinh Không trống rỗng, cô mờ mịt, luống cuống ngồi ở trên đùi anh, thân thể như có một ngọn lửa, nóng hổi, đỏ rực. Cô luống cuống muốn rời khỏi người, nhưng lại sợ đúng như lời anh nói...

Cô sốt ruột vịn lấy bàn, cúi đầu, mái tóc dài che kín khuôn mặt, giọng nói nhỏ gần như không thể nghe thấy.

“Cũng... cũng không thể làm thế này được.”

“Ừ.” Tầm mắt Hoài Kinh lại nhìn cơ thể ửng hồng của cô, trong ánh mắt mang theo chút ý cười ngả ngớn. Sau khi thờ ơ trả lời, Hoài Kinh đưa tay với lấy điện thoại Hứa Tinh Không. Anh mở màn hình, trên màn hình thời gian hiển thị đã hơn 9 giờ.

Cô tới đây đã hơn một tiếng.

Lại nhấn xuống cái nữa, màn hình di động lập tức tối lại, Hoài Kinh đưa điện thoại cho cô, hỏi.

“Còn vấn đề gì muốn hỏi không?”

Tư duy của anh đột ngột nhanh, yết hầu của Hứa Tinh Không khẽ nhúc nhích. Nếu cô không cách nào cử động, vậy cứ dứt khoát không động đậy nữa. Cô lấy điện thoại lại, nhẹ giọng nói.

“Có.” “Cũng... cũng không thể làm thế này được.”

Advertisement / Quảng cáo

Liên quan đến vấn đề phiên dịch, tập trung vào công việc khiến Hứa Tinh Không bớt ngại ngùng phần nào. Hứa Tinh Không mở điện thoại tìm hình, đưa cho Hoài Kinh ở sau lưng nhìn.

“Ồ đây...”

“Chỗ nào?” Hoài Kinh nheo mắt, anh lười biếng tựa vào ghế, làm như không thấy được.

Hứa Tinh Không: “...”

Hứa Tinh Không đưa điện thoại ra sau, nói: “Đây này...”

Cô còn chưa dứt lời, tay đã bị anh kéo qua. Tay anh kéo điện thoại trên tay cô, hơi dùng lực, Hứa Tinh Không không kịp buông máy ra, thân thể cũng bị kéo ngồi vào trong lòng anh. Anh gác cằm bên gáy cô, trong giọng nói mang theo ba phần nghiêm túc, chỉ về phía điện thoại trong tay cô hỏi.

“Ồ đây à?”

Hơi thở của anh nhảy mất vậy quanh cô, tìm Hứa Tinh Không đập như ngồi xe băng núi. Tầm mắt cô nhìn theo hướng anh chỉ, giọng nói run run đáp.

“Ừ.” còn khiến tim cô khó khăn chế hờn cả lúc trên giường.

Vừa nói xong, Hứa Tinh Không lập tức phản ứng kịp, dùng dằng muốn đứng lên. Hai người quá thân mật thể này khiến cô hơi xấu hổ và lúng túng, còn khiến tim cô khó khăn chế hờn cả lúc trên giường.

Người trong lòng anh giãy giụa như là mèo cào, làm lòng anh ngứa ngáy, Hoài Kinh nhìn chuỗi tiếng Đức trên màn hình, một tay giữ chặt cô lại. Khi Hứa Tinh Không ngừng đầu nhìn anh, anh lại cúi đầu cắn vành tai cô, trầm giọng căn dặn.

“Đừng nhúc nhích, tiền bối Hoài giải thích cho em”

Hứa Tinh Không tròn hai con mắt, cả người căng cứng như tượng gỗ, trượt xuống ngực anh.

Lúc Hứa Tinh Không về đến nhà đã mười giờ.

Xuống taxi đi bộ một đoạn về nhà trọ, hai chân cô đi hơi mất tự nhiên, anh ở trong người cô quá lâu, khiến đến bây giờ cô vẫn cảm thấy trong người như có cái gì chặn lại, về đến nhà phải nghỉ một lúc mới được.

Meo Meo chạy đến cạnh chân chào đón, Hứa Tinh Không đỡ thất lưng từ từ ngồi xổm xuống. Cô sờ sờ đầu Meo Meo rồi đi thẳng vào nhà tắm.

Mở vòi sen, Hứa Tinh Không coi đồ ra, đứng dưới vòi sen. Nước nóng như cánh hoa rơi trên người cô, Hứa Tinh Không nhắm mắt lại cảm nhận dòng nước ấm, trong đầu nhớ lại lúc cơ thể hai người tách ra, rồi lại nhớ lúc triển miên.

Cả người lạnh ngắt, Hứa Tinh Không mở mắt ra, trong ánh mắt tràn đầy hoảng loạn và luống cuống. Cô vốc một bụm nước lên mặt, muốn đem cảm giác này rửa đi.

Tắm xong, Hứa Tinh Không lau khô người rồi đi vào phòng ngủ. Bên trong phòng ngủ không có bật đèn, Hứa Tinh Không đứng ở cửa, bóng tối lại khiến cô không hiểu vì sao cảm thấy thẹn thùng.

Cảm giác xấu hổ không ngừng dâng lên khi cô nhớ đến cảnh diễn cuồng cùng Hoài Kinh trong phòng làm việc đêm nay, nhưng rồi sâu trong lòng cô lại sinh ra sự phấn khởi và vui sướng.

Hứa Tinh Không có chút sợ hãi, bởi vì cô phát hiện cơ thể cô rất yêu thích và kích thích mỗi khi ở cùng Hoài Kinh. Thậm chí ngay cả tim cô cũng đang có biến hóa.

Cô đang bị ảnh dần dần thay đổi, loại thay đổi này đúng như kì vọng ban đầu của cô, nhưng đến khi thật sự cảm nhận được nó, cô lại lưỡng cổng. Loại thay đổi này khiến cô không biết phải làm sao.

Hai người bọn họ cuối cùng sẽ đi về đâu? “Chào buổi sáng.” Hứa Tinh Không cười chào hỏi

Đối với vấn đề này, Hứa Tinh Không không có thời gian nghỉ ngơi nhiều. Cô mở đèn ngủ, lấy điện thoại đi động ra tiếp tục xem tư liệu. Cảm giác buồn ngủ từ từ kéo tới, Hứa Tinh Không mới chỉ nhìn hai trang đã ngủ gục lúc nào không biết.

Bởi vì trong đầu nhớ kĩ mình còn chưa xem xong tài liệu nên hôm sau Hứa Tinh Không dậy rất sớm, sau khi trang điểm nhẹ rồi đến công ty.

Xem tài liệu xong, đồng nghiệp trong phòng cũng lần lượt tới. Trần Uyển Uyển mới vừa quẹt thẻ đi vào cửa, Hứa Tinh Không đã ngẩng đầu lên gọi cô ấy một tiếng.

“Uyển Uyển.” Trong đầu Trần Uyển Uyển chợt lóe sáng.

“Đây.” Trần Uyển Uyển ném túi xách lên bàn làm việc của mình, rồi bước nhanh tới bên cạnh Hứa Tinh Không, khoác tay lên trên bả vai cô, cười hi hi hỏi: “Có việc gì?”

“Chào buổi sáng.” Hứa Tinh Không cười chào hỏi, nghiêm túc đưa điện thoại đi động tới trước mặt cô ấy, chỉ lên màn hình hỏi.

“Đây là tư liệu ở phòng làm việc của lão Hoàng, cậu xem giúp mình chỗ này xem...” Nói xong, ngón tay Hứa Tinh Không vô thức vẽ một vòng quanh tập tài liệu bên cạnh.

“Cái này mà cậu không biết sao...” Trần Uyển Uyển nghi ngờ hỏi, đồng thời tầm mắt nhìn theo ngón tay Hứa Tinh Không, cuối cùng lại hai con dấu hình nửa vòng tròn đóng trên đó.

Trong đầu Trần Uyển Uyển chợt lóe sáng.

Cô nhướng mày, gạt ngón tay Hứa Tinh Không ra, nhìn chăm chăm màn hình hỏi: “Cậu nói cái này ở đâu?”

“Phòng làm việc lão Hoàng, đây là bàn làm việc của ông ta.” Hứa Tinh Không thêm vào.

Trần Uyển Uyển bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt vốn đã to lúc này càng mở thật lớn.

Hứa Tinh Không hơi nín thở, cười cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Học mấu!” Trần Uyển Uyển lắc đầu cảm thán một câu, “Hèn gì hai ngày nay lão Hoàng và Lý Diệu Tuyết lại đến trễ như vậy...”

“Hà?” Hứa Tinh Không không hiểu cho nên nhìn Trần Uyển Uyển.

Trần Uyển Uyển nhướng mày vui vẻ. nhưng sau tối hôm qua thì cô đã hiểu.

Trần Uyển Uyển gửi tấm hình đó qua máy mình, sau đó ôm lấy gương mặt không hiểu gì của Hứa Tinh Không, nói: “Mình muốn đi tìm chị Gia Lâm. Về phần cái này, có nói cậu cũng không hiểu đâu, haha.”

Trần Uyển Uyển cười ha ha, chạy vào phòng làm việc của Nhan Gia Lâm.

Hứa Tinh Không nhìn bạn thân, cười cười. Cô cúi đầu nhìn lướt qua hình ảnh trên điện thoại, vành tai đỏ lên. Kéo cổ áo lên cao che cầm lại, Hứa Tinh Không cúi đầu tiếp tục xem tài liệu.

Trước kia cô còn không hiểu thật, nhưng sau tối hôm qua thì cô đã hiểu.

Nhưng ở trước mặt Trần Uyển Uyển, cô phải giả vờ không biết gì. Trần Uyển Uyển hiểu cô rất rõ, nếu như cô tỏ ra hiểu rõ thì Trần Uyển Uyển nhất định sẽ truy hỏi làm sao cô biết được.

Cô làm thế nào hiểu được tất nhiên không thể nói với cô ấy.

Trần Uyển Uyển đến phòng làm việc của Nhan Gia Lâm, Hứa Tinh Không không biết cụ thể cô ấy sẽ nói gì, nhưng cô tin tưởng với kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn của cô ấy thì sẽ biết nên làm thế nào với tấm hình kia.

Xế chiều hôm đó, bộ phận phiên dịch tổ chức hội nghị, Hoàng Thiên Tùng đề nghị đưa Trần Uyển Uyển thay vị trí Chung Du Quân, làm việc dưới quyền Phó bộ trưởng Nhâm. Trong bộ phận phiên dịch, ngoài Lý Diệu Tuyết có sắc mặt không tốt thì những người khác đều không ý kiến gì. Đại bộ phận đều không có gì dị nghị, nên hội nghị cứ thế kết thúc, việc Trần Uyển Uyển thăng chức Phó bộ trưởng được trình lên trên.

Trần Uyển Uyển đối nhân xử thế không tệ, lần này thăng chức mọi người đều chúc mừng cô, còn bắt cô mời cơm. Trần Uyển Uyển cười hứa nhất quyết sẽ mời, rồi đi từ trong đám đông ra, ôm vai Hứa Tinh Không.

“Trần Phó bộ trưởng mời cơm đi.” Hứa Tinh Không cười híp mắt nhìn cô, trêu ghẹo.

Trần Uyển Uyển nhìn Hứa Tinh Không, ý cảm ơn trong ánh mắt không thể nói hết. Cô biết lần này mình có thể thăng chức, chắc chắn nhờ không ít công lao của Hứa Tinh Không. Mà sở dĩ cô ấy giúp cô, cũng chỉ vì tình cảm.

Cuộc đời có thể có một người bạn như vậy, Trần Uyển Uyển cảm thấy thật có may mắn.

“Đương nhiên rồi.” Trần Uyển Uyển ôm Hứa Tinh Không, nên con xúc động xuống, cười hi hi nói: “Hôm nay tan tầm thì đi luôn, hai ta nhất định không say không về!”

Hứa Tinh Không cười đồng ý.

Cuộc họp buổi chiều vừa kết thúc, Hứa Tinh Không đã bị Nhan Gia Lâm gọi đi. Hạng mục lần trước đã dần được triển khai, phiên dịch các cô cũng phải đi theo.

Theo Nhan Gia Lâm, Hứa Tinh Không học tập được không ít. Cô cũng vì thích nên mới chọn chuyên ngành tiếng Đức, vì vậy cũng học tập vô cùng nghiêm túc.

Lần này cô chuẩn bị tài liệu rất đầy đủ, biểu hiện vô cùng tốt. Phiên dịch xong, cô lên xe Nhan Gia Lâm trở về công ty.

Mặc dù đã là lần dịch trực tiếp thứ hai, nhưng đi cùng Nhan Gia Lâm, Hứa Tinh Không vẫn cứ khẩn trương. Cũng may Nhan Gia Lâm không nói nhiều, khi nói chuyện cũng chỉ xoay quanh vấn đề công việc, Hứa Tinh Không đối đáp không tệ, về tới công ty thì cảm giác khẩn trương cũng dần dần biến mất.

“Trong tài liệu về ngọc có một đoạn rất khó, sao em dịch được vậy?” Nhan Gia Lâm hỏi.

Chị ấy đang hỏi về đoạn mà hôm qua Hoài Kinh dạy cô. Nhan Gia Lâm lại hỏi ngay đoạn này, làm Hứa Tinh Không bỗng căng thẳng.

Tất nhiên không thể nói là Hoài Kinh chỉ, Hứa Tinh Không liếc liếc môi dưới, nói dối Nhan Gia Lâm.

“Em hơi thấy gáo.” là một nơi rất thích hợp để tiếp đãi tân khách.

Nhan Gia Lâm đưa mắt lên nhìn Hứa Tinh Không, không hỏi tiếp nữa.

Xe ngừng lại dưới hầm, Nhan Gia Lâm đỗ xe xong thì quay sang nói với Hứa Tinh Không đang mở dây an toàn.

“Ngày kia Văn Thành có một hạng mục cần em theo chị đi một chuyến. Khoảng chừng 3 ngày, em chuẩn bị hành lý trước đi.”

Tập đoàn IO chiều dài chủ hộ không phải chỉ ở nội thành mà có đôi khi tổ chức ở những thành phố xung quanh. Văn Thành là một thành phố cổ mang đậm hơi thở văn hóa. Quan trọng nhất là ngoại ô Văn Thành có khu Bạch Sơn, phong cảnh rất đẹp, đi sâu vào còn có suối nước nóng nổi tiếng trong nước.

Nơi này cảnh sắc tươi đẹp, lịch sự tao nhã, ý vị nồng hậu, là một nơi rất thích hợp để tiếp đãi tân khách.

Nhan Gia Lâm là người đọc lai độc vãng, bình thường đi công tác rất ít chỉ định người theo, hoặc là Hoàng Thiên Tùng cử người đi với chị ấy. Bây giờ đột nhiên chị ấy muốn cô đi theo làm Hứa Tinh Không hơi sững sốt, đồng thời cũng có chút lo lắng vì được ưu ái.

Nhan Gia Lâm chủ động đưa cô đi công tác, thứ nhất chứng minh chị ấy thừa nhận năng lực của Hứa Tinh Không, thứ hai thể hiện chị ấy xem cô như người một nhà, điều này nói lên về sau chị ấy sẽ bồi dưỡng cô nhiều hơn.

Với chức vụ hiện tại mà có thể được cấp trên tài giỏi bồi dưỡng năng lực, đây tuyệt đối là một bước tiến dài.

Mắt Hứa Tinh Không sáng lên, cô quay sang cười nói với Nhan Gia Lâm: “Vâng, cảm ơn chị Gia Lâm”

Khi về công ty đã gần tan tầm, Trần Uyên Uyên đang chờ cô. Hứa Tinh Không quay về thu dọn đồ đạc rồi hai người họ cùng rời khỏi phòng làm việc. Mới ra tòa nhà IO, Trần Uyên Uyên liền bắt xe, nói địa chỉ cho tài xế.

“Đến quảng trường Giai Đình.”

“Hà?” Hứa Tinh Không nhìn Trần Uyên Uyên. Cô cười rộ lên, trong lòng dần có chút mong đợi.

Trần Uyên Uyên nháy mắt với cô mấy cái, nói: “Đúng lúc ngày hôm qua lão Chiêm vừa xem được một vài cửa hàng, trên con đường thương mại phía sau quảng trường Giai Đình, tớ dẫn cậu đi xem trước.”

Trần Uyên Uyên không hồ danh là bạn gái thân thiết nhất của cô, chuyện của cô đã thành chuyện của cô ấy, hiệu suất làm việc cực kỳ nhanh, không quá mấy ngày đã tìm được địa điểm cô cần.

Hứa Tinh Không thật lòng nói cảm ơn, sau đó bị Trần Uyên Uyên liếc một cái. Cô cười rộ lên, trong lòng dần có chút mong đợi.

Nhớ hồi đại học, trong ký túc xá của Hứa Tinh Không có tổng cộng bốn người, lúc đó lão đại cả ngày nói sau này sẽ mở một cửa hàng trà sữa sau quảng trường Giai Đình, rảnh rỗi thì đọc sách, tiền vừa đủ xài là được, thời gian lại tự do.

Hứa Tinh Không cũng từng mơ ước có cuộc sống như vậy, nhưng cuối cùng mơ ước cũng chỉ là mơ ước mà thôi. Phong tục ở Hoài Thành vẫn còn tương đối bảo thủ, con gái được học đến đại học rất ít, chưa đủ tuổi đã lấy chồng, chờ đủ tuổi lại nhận giấy chứng nhận kết hôn. Hứa Tinh Không học xong đại học thì đã hai mươi hai, xem như là “gái lỡ thời”, bởi vì đi học nên lấy chồng trễ, còn bị họ hàng thân thích nói ra nói vào.

Hiện tại ước mơ của cô sắp thành sự thật. Dừng tiền của mình làm chuyện mình muốn, đây là việc khiến Hứa Tinh Không vui vẻ nhất từ sau khi ly hôn.

Xuống xe đi bộ từ quảng trường Giai Đình đến con đường thương mại phía sau nó. Con đường thương mại này tên là đường Hòa Bình, là một con đường rất dài, đã phát triển bảy tám năm nay.

Bây giờ là thời điểm tan ca, trên đường Hòa Bình đông người chen chúc, Trần Uyên Uyên khó khăn lắm mới có thể kéo Hứa Tinh Không đến được trước một cửa hàng nằm giữa khu phố.

Cửa hàng này rất nhỏ, chỉ rộng 1m5, chủ tiệm trước đây buôn bán trứng gà, bây giờ đã chuyển đi nơi khác. Ở trước cửa, có vài người bày bán bánh nướng và gà nướng ở hai bên.

Advertisement / Quảng cáo

“Xin nhường đường một chút a.” Trần Uyên Uyên lễ phép báo đảm nhường đường để hai người đi vào.

Mặc dù lối vào rất hẹp, nhưng bên trong lại khá rộng, bởi vì sâu trong cửa hàng là kiểu không gian gia đình, cho nên chiều dài bên trong vẫn rất ổn, có khoảng năm mét. Chỗ này hoàn toàn có thể làm một bệ bán trà sữa, ngoài bán hàng bên ngoài còn có thể bày thêm một vài cái ghế chân cao.

“Đây là chỗ mà lão Chiêm nghe ngóng được từ bạn của bạn lão ấy, chủ cửa hàng này trước kia đánh bạc thua một khoản, trở thành con nợ, nên ngân hàng thu hồi cửa hàng. Nghe nói lão Chiêm cần nên bạn của bạn lão đã giữ lại cho chúng ta đây.” Trần Uyên Uyên vỗ vỗ vào tường, nói: “Haizz, chỗ này sửa sang lại cũng không tồi đâu, không phải phí công sức sửa sang trang hoàng nhiều.”

“Được.” Hứa Tinh Không đứng ở một tác vuông, nhìn lên trần nhà không cao lắm, trên trần nhà còn dính mấy tờ quảng cáo của tiệm trứng gà vẫn chưa xé xuống. Cô cong môi cười, nghĩ đến việc bản thân sắp có một cửa hàng nhỏ thuộc về mình, trong lòng cô tràn đầy cảm giác thỏa mãn và yên bình.

“Cậu đã hài lòng rồi, vậy mình sẽ nói với lão Chiêm một tiếng, giữ cửa hàng lại cho cậu.” Trần Uyên Uyên dẫn Hứa Tinh Không đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Chuyện hợp đồng thì không cần vội, đợi cậu từ Văn Thành về rồi bàn sau đi.”

“Làm phiền lão Chiêm rồi.” Hứa Tinh Không nói.

“Khách khí gì chứ?” Trần Uyên Uyên liếc cô một cái, hào phóng nói: “Chồng của mình cũng là chồng của cậu, ngoài việc không thể ngủ cùng cậu ra, mấy cái khác tùy cậu sử dụng thôi.”

Nói xong, cả hai người cùng cười rộ lên.

Hai người xem xong cửa tiệm rồi lại cùng nhau nhắc về chuyện đưa bạn cùng phòng ngày xưa muốn mở quán trà sữa. Hồi ức bỗng chốc quay về nên cả hai dứt khoát quyết định ăn cơm ở một tiệm cơm nhỏ trong trường học cũ của họ, nằm ở cửa Nam Hạ Đại. Nơi đây gần kí túc xá của họ, là nơi họ thường đến đến ăn cùng nhau.

Tiệm cơm không lớn lắm, nhưng buổi tối có không ít học sinh lên đến ăn. Hai người lớn các cô ngồi trong góc của tiệm cơm nhỏ, sau khi đồ ăn đã được bày hết lên, hai người bắt đầu nâng ly.

Hôm nay đã xác định mình được thăng chức, trái tim bất an của Trần Uyên Uyên cuối cùng cũng được hạ xuống rồi. Lại thêm chuyện Hứa Tinh Không được Nhan Gia Lâm coi trọng và tìm được cửa hàng nhỏ mà cô định đầu tư, bây giờ cô vô cùng nhẹ nhõm, không thể vui hơn được nữa. Bìa trong ly thủy tinh trào bọt ra, Trần Uyên Uyên một hơi uống hết bìa, sau đó đặt ly xuống bàn, cực kì phóng khoáng “hà” một tiếng.

“Ly này là chúc cậu tiền đồ sáng lạn!” “Ồ kìa, cậu không cần xấu hổ.”

Giọng nói của Trần Uyên Uyên khá lớn, Hứa Tinh Không nhận thấy mọi người xung quanh đang nhìn họ. Cô cũng đưa ly rượu lên môi uống một hớp, mùi vị của bìa lúa mạch tràn đầy khoáng miệng, làm viên mắt Hứa Tinh Không đỏ lên.

“Tớ thì có chuyện gì mà chúc mừng.” Hứa Tinh Không cười nói, âm thanh vừa nhỏ vừa nhẹ.

“Ồ kìa, cậu không cần xấu hổ.” Trần Uyên Uyên lại rót thêm một ly bìa, nói: “Cả một phòng phiên dịch hơn ba mươi người, chị Gia Lâm lại chọn trúng cậu, đây chính là sự khẳng định lớn nhất với cậu rồi.”

Hứa Tinh Không gấp lên một miếng thịt cá lên, cắn nhẹ một cái, bắt đầu đi cười cười.

“Hôm nay chúng ta nhất định phải uống không say không về!” Trần Uyên Uyên đưa cho Hứa Tinh Không một ly đầy.

Tâm tình Trần Uyên Uyên rất tốt, Hứa Tinh Không cũng thuận theo cô. Cô tự biết tư lượng của mình có giới hạn nên không uống nhiều lắm. Thật ra thì tư lượng của cô cũng rất khá, chỉ là rất dễ đổ mặt nên nhìn như đã uống rất nhiều thôi.

Hai người uống hết nửa tiếng, tán gẫu từ chuyện đại học đến cuộc sống hiện tại, Trần Uyên Uyên đã hơi say. Ánh mắt có mơ màng, giọng nói cũng to hơn, cầm ly bìa nhìn Hứa Tinh Không, hỏi: “Bây giờ cậu ở IO công việc ổn định rồi, chuyện của cửa hàng cũng quyết định xong, sau này có dự định ở lại Hạ Thành luôn không?”

Bìa trong ly hơi sóng sánh, Hứa Tinh Không nâng mắt nhìn gò má ửng hồng của Trần Uyên Uyên, đầu tiên cô cười cười, sau đó uống 1 ngụm bìa rồi mới nói: “Chắc phải trở về Hoài Thành thôi, mẹ tớ với Tinh Viễn ở đấy mà.”

“Vậy cậu cũng không thể ở cùng mẹ với em trai cả đời chứ?” Ánh mắt Trần Uyên Uyên mờ mịt, đầu cô nặng trĩu, sau khi cười một tiếng lại nói tiếp: “Bây giờ cậu đừng vội kết luận, nói không chừng sau này cậu gặp Mr. Right của cậu ở Hạ Thành rồi giả đến Hạ Thành thì sao?”

“Hà?” Hứa Tinh Không ngẩng ra một lúc, sau đó lại cười.

Trần Uyên Uyên vẫn không từ bỏ ý định bắt có lấy chồng, trong lòng Hứa Tinh Không có hơi dao động. Cô rũ mắt nhìn bạn tốt, sau khi cười một cái, uống hết ly bìa.

Trong mắt Trần Uyên Uyên, Hứa Tinh Không điểm nào cũng tốt, nhưng dù điểm nào cũng tốt thì cũng đâu thể dễ dàng gặp được người mình yêu. Mà coi như gặp được người mình yêu rồi thì cuộc hôn nhân của hai người thật sự có thể đi đến cuối đời sao?

Ban đầu, cô và Vương Thuần Sinh cũng rất yêu nhau.

Đối với hôn nhân, Trần Uyên Uyên rất có lòng tin, là vì cô ấy già đúng người. Mà Hứa Tinh Không thì lại bi quan hơn cô ấy rất nhiều.

Cuối cùng Trần Uyên Uyên cũng uống say, rất đúng với câu không say không về. Từ phẩm* của cô ấy không tốt, bình thường đã là một người năng nổ, sau khi uống say cô ấy lại càng năng nổ hơn.

(*) *mấy cái đặc tính sau khi say: người thì ngủ, người thì hát, hành động không bình thường...*

Thấy Trần Uyên Uyên nằm bò ra bàn, Hứa Tinh Không thanh toán hóa đơn, sau đó đu cô ấy lên rồi rời khỏi cửa quán cơm. Vừa rời Trần Uyên Uyên có gọi một cuộc cho Chiêm Lương Đình, báo anh ấy đến đón mình, Chiêm Lương Đình trả lời sẽ lập tức đến, dặn cô ấy cứ đợi bên đường.

Hứa Tinh Không đỡ Trần Uyển Uyển đứng ở bên đường gần cửa quán cơm. Dáng người Trần Uyển Uyển nhỏ nhắn, nhưng khi say sức lực lại rất lớn, Hứa Tinh Không đỡ cô ấy có chút khó khăn.

Gió đêm hơi lạnh, lướt qua đôi gò má nóng bừng vì rượu của Hứa Tinh Không làm cô tỉnh táo hơn nhiều. Cô kéo Trần Uyển Uyển say khướt vào trong lòng, còn cô nằng thì bắt đầu lái nhai.

“Tinh Không à, tớ không muốn... cho cậu về... Hoài Thành, mà muốn cậu... ở lại Hạ Thành, ở dưới... mí mắt tớ... tớ mới có thể bảo vệ...cậu, không để người khác.....ức hiệp cậu. Cả nhà cậu... đều hiền lành, cho nên...mới bị Vương Thuấn Sinh...mới bị Vương Thuấn Sinh ức hiếp đến vậy. Tớ.....đm...Vương Thuấn Sinh, bà đây mà gặp... hần... sẽ đá vỡ trứng của hần!”

Hứa Tinh Không: “...” Chiêm Lương Đình trách cứ Trần Uyển Uyển.

Đi qua đi lại nơi này đều là học sinh, Trần Uyển Uyển say rượu lăm lăm, giọng nói rất lớn. Câu cuối cùng càng vang dội hơn, nên tức thời, trong đám người xung quanh liền truyền đến tiếng cười khê.

Mặt Hứa Tinh Không đỏ mặt, nhưng không hề thấy xấu hổ. Cô cúi đầu nhìn Trần Uyển Uyển say đến mức mắt không mở được mà vẫn tiếp tục mắng Vương Thuấn Sinh, trái tim như bị rượu làm nóng lên, dễ chịu ảm áp.

“Đàn ông ầy à...” Trần Uyển Uyển cảm khái, sau đó dứt khoát nói hết câu “Chẳng có người nào tốt cả.”

Cô ấy vừa nói ra chữ cuối cùng thì chiếc Passat đen bên cạnh hai người dừng lại, sau đó một người đàn ông bước từ vị trí lái ra, chính là Chiêm Lương Đình.

Trần Uyển Uyển là một kẻ nhan không, nên chồng của cô ấy hiển nhiên rất đẹp trai. Chiêm Lương Đình mày rậm mắt to mũi thẳng, dáng người cao ráo, mang vẻ đẹp trai và uyên bác.

Câu cuối cùng “đàn ông chẳng có ai tốt cả” của Trần Uyển Uyển đã bị anh nghe được, Chiêm Lương Đình thờ dãi một tiếng, ầy náy cười với Hứa Tinh Không, rồi bắt đầu đi đi đến diu vợ mình.

“Sao lại uống nhiều như vậy?” Chiêm Lương Đình trách cứ Trần Uyển Uyển.

Trần Uyển Uyển nghe thấy giọng nói của Chiêm Lương Đình thì đôi mắt vốn đang nhắm thoảng cái mở ra. Cô ấy như đứa trẻ đưa hai tay ôm lấy mặt Chiêm Lương Đình, sau đó “Ừ” một tiếng rồi hôn anh.

Sau khi hôn “chặt” một cái, Trần Uyển Uyển nằng nổ lập tức biến thành chú gà con, hai chân quăn quanh người Chiêm Lương Đình, ôm cổ anh vui mừng nhảy cẫng lên.

“Chồng ơi chồng.....em thăng chức...húc...rồi, vậy sau này... em có thể... chi tiền mua quần áo... nhiều hơn chút chứ?”

Trần Uyển Uyển tiêu tiền như nước, nên trong nhà là Chiêm Lương Đình giữ tiền. Chiêm Lương Đình làm việc ở Cục điện lực, mỗi tháng tiền lương phải chi nhiều hơn Trần Uyển Uyển một nửa. Tính ra, mặc dù Trần Uyển Uyển và Chiêm Lương Đình đã có con, nhưng người tiêu nhiều nhất trong gia đình họ vẫn là Trần Uyển Uyển, mà con trai Chiêm Giai Khang không hề để ý, vẫn cùng với bố nướng chiều mẹ.

“Được được được.” Ngoài miệng Chiêm Lương Đình trách cứ, nhưng trong mắt lại toát ra sự yêu chiều. Anh mở cửa xe, nhét vợ vào cạnh ghế lái, còn chu áo lau nước trên khoe môi cô ấy, mới thắt dây an toàn cho cô ấy.

Sau khi chỉnh cho Trần Uyển Uyển ngồi vững, Chiêm Lương Đình mới quay lại, thấy mặt Hứa Tinh Không cũng đỏ rực thì cứ tưởng rằng cô cũng đã uống nhiều.

“Em lên xe đi, anh đưa em về trước.” cô gắt đầu: “Được, hai người đi trước đi.”

Hứa Tinh Không nhìn đôi vợ chồng trẻ mà trong lòng mừng thay Trần Uyển Uyển, nhưng cũng bị ngược đến hơi buồn bã cô đơn. Cô nhìn Trần Uyển Uyển trên ghế phó lái, mỉm cười lắc đầu, nói: “Anh đưa cậu ấy về đi, dạ dày Uyển Uyển không tốt, còn uống nhiều...”

“Đúng thế, cô ấy uống nhiều đến sắp nôn rồi.” Chiêm Lương Đình nhủ mảy tiếp lời, đau lòng nhưng lại không biết làm sao.

Lời còn lại đã bị Chiêm Lương Đình nói, Hứa Tinh Không ngăn ra một hồi rồi bật cười.

Chiêm Lương Đình thấy Hứa Tinh Không không đáng ngại lắm, nên không khách sáo nữa. Hôm nay bố mẹ anh về quê thăm người thân rồi, con trai đang ở nhà một mình, thật sự anh cũng không yên tâm

“Vậy anh đi trước, Khang Khang đang ở nhà một mình.” Chiêm Lương Đình còn nói thêm một câu “Khang Khang nói nó nhớ đi Tinh Không lắm, có thời gian ghé nhà anh chơi nhé.”

Lúc Hứa Tinh Không mới đến Hạ thành còn chưa tìm phòng ở đã ở nhà Uyển Uyển hai ngày. Con trai Trần Uyển Uyển rất đáng yêu, hoạt bát cởi mở, đặc biệt dính người.

Nghĩ đến Chiêm Giai Khang, trong lòng Hứa Tinh Không bỗng chốc mềm mại, cô gắt đầu: “Được, hai người đi trước đi.”

Chiêm Lương Đình đáp lại một tiếng rồi lập tức lên xe, vừa lên xe, Trần Uyển Uyển liền nhào qua đôi ôm. Chiêm Lương Đình nói với cô ấy câu gì đó rồi ním cười ôm cô ấy một cái, sau đó mới khởi động xe rồi đi.

Dưới đèn đường, chiếc Passat đen dần ẩn vào trong dòng xe tấp nập.

Trong cảnh náo nhiệt đông đúc thế này, Hứa Tinh Không lại là loi một mình, nhìn dòng xe và đoàn người qua lại, cô bỗng cảm thấy hơi cô đơn.

Hứa Tinh Không không về nhà ngay, sau khi tốt nghiệp, đã rất lâu rồi cô chưa về thăm trường cũ. Cô quyết định đi về phía trường Hạ Đại, tiện thể tỉnh rượu luôn.

Hứa Tinh Không có yêu cầu rất cao với tư lượng của bản thân, hiện tại cô chỉ chệnh choáng nhưng không uống say. Bởi vì cô biết nếu cô uống say thì sẽ chẳng có ai đón cô về nhà cả.

Gió đêm lạnh thấu xương, Hứa Tinh Không quăn chặt áo ấm, xuyên qua dòng xe đi vào cửa Nam Hạ Đại.

Bây giờ đã là tám giờ tối, ra vào cửa Nam đều là sinh viên vừa tan tiết tự học buổi tối. Hạ Đại quy định, sinh viên mới năm nhất phải tự học buổi tối. Sinh viên năm nhất năm nay, tính ra chỉ vừa mới mười mười tám tuổi, kém cô tròn mười tuổi.

Quay về chốn cũ, cảnh còn người mất, Hứa Tinh Không nhìn những gương mặt non nớt, cuối cùng không tiếp tục đi vào nữa. Cô đi đến dưới tàng cây long não bên cạnh tấm bảng cửa Nam, chỗ đó có ghế đá để ngồi nghỉ. Hứa Tinh không đi đến, kéo chặt áo gió vào người, sau đó ngồi trên ghế đá ngăn người nhìn sinh viên qua lại.

Uống rượu nếu như không uống say thì chẳng những không thể giải sầu mà ngược lại nổi sầu còn phóng đại lên vô số lần. Trong lúc Hứa Tinh Không chống hai tay lên chân, cái lạnh của ghế đá dần dần thấm qua quần áo đi vào cơ thể cô, giống như nỗi cô đơn không thể trốn thoát, găm nhăm thề xác và tinh thần cô.

Hứa Tinh Không ngẩng đầu lên, trên đỉnh đầu là cảnh long não rậm rạp lá. Nhưng tầng lá dày đặc đó cũng có kẽ hở, xuyên qua những kẽ hở đó, cô có thể nhìn thấy ánh trăng và sao trong đêm đen.

Hành tinh này lớn như thế, nhưng cũng chỉ là một điểm sáng nhỏ trong vũ trụ bao la, giống như cô trong biển người mênh mông của Hạ Thành, cũng chỉ là một người xa lạ.

Trời đêm nay rất đẹp, Hứa Tinh Không nhớ lại đêm hôm đó.

Ánh đèn rực rỡ của Hạ Thành cùng với ánh sao trời lấp lánh trong đêm đen, Hoài Kinh trên người cô, trong ánh mắt đầy sao.

Điện thoại rung cắt đứt suy nghĩ miên man của Hứa Tinh Không, cô lấy lại tinh thần, hai bên má vừa bị gió thổi lạnh đi lại nóng rang lại.

Sao cô lại nghĩ đến đêm đó, nghĩ đến người đó ...

Chắc là cô điên rồi. Cửa cô là 98, còn của anh là 88.

Lấy điện thoại trong túi xách ra, Hứa Tinh Không vừa nhìn thấy tên cùng dãy số trên màn hình thì ním chặt môi.

Cô vẫn nhớ tình cảnh khi lần đầu tiên nhập số của anh vào điện thoại mình.

Lúc ấy anh đưa danh thiếp cho cô, cô chỉ lạnh nhạt nhìn qua một cái đã nhớ số điện thoại của anh ngay, bởi vì số của anh giống với số điện thoại cô từng dùng hồi đại học, chỉ khác số cuối áp cuối.

Của cô là 98, còn của anh là 88.

Cũng bởi lẽ đó, cho nên dù lúc đó cô đã động lòng nhưng vẫn không hề do dự cự tuyệt danh thiếp anh đưa.

Bởi vì cô biết, nếu mình muốn liên lạc với anh thì chắc chắn sẽ liên lạc được, cô đã ghi nhớ số điện thoại của anh rồi.

Điện thoại vẫn đang rung, kéo những suy nghĩ phiêu tán của Hứa Tinh Không trở lại. Cô lắc lắc đầu, rõ ràng chưa uống say nhưng đầu óc lại cực kì mất tập trung.

Hứa Tinh Không cười tự giễu rồi ẩn nghe. Gió đêm lạnh giá, Hứa Tinh Không vừa há miệng thì răng liền va vào nhau cảm cập.

“Alo.”

Trong điện thoại truyền đến âm thanh “lạch cạch” quen thuộc, là tiếng dây nắp bút, Hoài Kinh vừa kết thúc một ngày làm việc. Anh nghe ra được Hứa Tinh Không đang ở bên ngoài, vừa nói lòng cả vạt vừa thần nhiên hỏi.

“Đang ở đâu vậy?” “Lát nữa em tự bắt xe về, hôm nay không đến chỗ anh đâu.”

“Hạ Đại.” Hứa Tinh Không trả lời, cô cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân mình, nhấc lên rồi lại hạ xuống, “Em uống chút rượu với bạn.”

Advertisement / Quảng cáo

Ngón tay kéo cả vạt hơi dừng lại, khớp ngón tay hơi gập khúc. Hoài Kinh kéo cả vạt xuống, đặt trên bàn làm việc. Trong phòng làm việc không một bóng người, chỉ có mấy chiếc đèn làm bạn với anh. Anh đứng cạnh cửa sổ sát đất, xuyên qua cửa kính phản quan ánh mắt anh trầm lắng nhìn dòng xe lao như sao băng dưới tầng.

“Bạn em đâu?” Hoài Kinh hỏi.

“Hả?” Hứa Tinh Không dường như nghe không hiểu, suy nghĩ chậm nửa nhịp mới nói: “Chồng cô ấy đón cô ấy về rồi.”

Đầu lười liếm qua môi dưới, ánh mắt Hoài Kinh lóe sáng, anh vươn tay cời nút trên cửa áo sơ mi, hơi nghiêng đầu, trong cửa kính, khoe môi anh nhếch lên, cười ngả ngớn.

“Còn em?” Hoài Kinh hỏi tiếp.

“Hả?” Hứa Tinh Không lại chậm nửa nhịp, cô nhủ mi, vỗ vỗ đầu mình rồi nói: “Lát nữa em tự bắt xe về, hôm nay không đến chỗ anh đâu.”

“Được.” Hoài Kinh thần nhiên đáp một tiếng, sau khi cúp máy rồi lập tức lấy chìa khóa xe đi ra ngoài.

Người đàn ông này nói chuyện điện thoại luôn ngắn gọn, nghe tiếng máy bận trong đường dây, tâm trí hỗn loạn của Hứa Tinh Không bỗng run lên. Cô đưa điện thoại đến trước mắt, thấy hiển thị đối phương đã cúp máy, lòng cô chột lạnh.

Sự lạnh lẽo này làm cô hơi bối rối...

Hoài Kinh và cô vốn là quan hệ lợi ích, cô từ chối lời mời của anh, anh cúp điện thoại, cô lạnh lòng cái gì chứ? Chẳng lẽ cô còn muốn anh đến đón mình sao?

Hứa Tinh Không cười yếu ớt, ngơ ngác nhìn mấy chiếc lá rụng trên đất. Mặc dù lá đã rụng, nhưng mặt lá vẫn còn xanh, chắc là không chịu nổi cơn gió này nên mới bị thổi rụng xuống.

Ngắn người cách giết thời gian tốt nhất, tâm trí Hứa Tinh Không rồi bởi nghĩ về nhiều chuyện, đây là lần đầu cô uống rượu kể từ sau khi ly hôn, cho nên hồi ức tự nhiên là bắt đầu từ Vương Thuần Sinh. Càng nghĩ lòng cô càng bi thương, đợi đến khi mệt cơn gió nữa lại thổi đến, thì cô đã lạnh đến run cảm cập, co rút vai.

Khi cô đang co vai rụt cổ thì một cái áo từ trên không phủ xuống, sự ấm áp chặn cơn gió lạnh lại, độ ẩm quen thuộc, mùi hương quen thuộc, bỗng chốc bao bọc cô lại.

Hứa Tinh Không sửng sốt, cô cảm nhận được độ ẩm có sẵn trên chiếc áo khoác giống như cá con bơi từ bà vai ra sau lưng rồi tiến vào trong thân thể cô. Sự ấm áp này quá quen thuộc, gần đây dường như đêm nào tình lại có cũng có thể cảm nhận được nó.

Trái tim Hứa Tinh Không đập thình thịch, cứ như đang mơ, cô ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt màu nâu nhạt.

Hoài Kinh chỉ mặc một áo sơ mi xám nhạt và quần tây đen, áo sơ mi vắt ngang hông, nửa thân trên cao lơn, nửa người dưới thon thả. Dáng người cao lớn đứng dưới bóng ngọn đèn trước cửa trường, thẳng tắp rắn rỏi, hòa thành làm một với màn đêm.

Bởi vì chênh lệch độ cao nên anh hơi cúi người, một bên mặt bị ánh đèn rọi vào, làm rõ đường nét sắc bén. Máu da trắng nõn càng nổi bật trong bóng tối, cô có thể thấy được hàng mi cong, sóng mũi cao thẳng và bờ môi hơi nhếch lên của anh.

Anh đang mỉm cười, đối với người ngoài, nụ cười của anh luôn không tới đáy mắt, chỉ lịch sự tạo nhã, nhưng ở trong mắt Hứa Tinh Không, nụ cười của anh luôn ngả ngớn. Cô nhìn vào đôi mắt nâu nhạt của anh, nhìn nụ cười thần nhiên, cảm thấy không muốn dời mắt đi.

Hứa Tinh Không ngược nhìn anh, khi thấy anh càng lúc càng cười tươi hơn, ánh mắt cô bỗng run run, dời tầm nhìn đi. Vành tai và gương mặt Hứa Tinh Không từ từ đỏ lên, cô cúi đầu, khẽ mấp máy môi.

“Sao anh đến đây?” “Câu này em có nói.”

“Em bảo anh đến mà.” Giọng anh trầm ấm, hoà trong bóng đêm, càng gọi cảm hơn.

Từ trước đến nay anh cứ thích trêu ghẹo cô, Hứa Tinh Không buồn bực hờn dỗi phản bác. “Em không có.”

“Không có?” Hoài Kinh nâng âm cuối lên.

Anh hỏi ngược lại làm tim Hứa Tinh Không run lên, cô nhớ lại một lúc lâu rồi trả lời chắc chắn: “Không có thật mà.”

“Em nói bạn em được chồng cô ấy đón về rồi.” Hoài Kinh trầm giọng nói.

“Hả?” Hứa Tinh Không hoài nghi nhìn Hoài Kinh, thành thật gật đầu thừa nhận: “Câu này em có nói.”

Anh cắn môi một cái, rũ mắt nhìn có gái đang ngửa mặt nhìn mình, thấy người phụ nữ của mình, ánh mắt anh nhu hòa hơn, nói. “Ý của câu này chẳng phải là ‘bạn nhỏ khác đều được chồng đón về hết rồi, chồng mình lúc nào mới đến đón mình đây’ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Che cho kỹ vào, nói không chừng đêm nay sẽ lại có thêm vài dấu mới đây.”

Love

Hoài Kinh nói lời này mà mặt không hề thay đổi, Hứa Tinh Không bị dọa đến ngây người. Cô ngửa đầu nhìn, thấy ý cười trong ánh mắt Hoài Kinh ngày càng rõ thì nhủ mảy. Cô cúi đầu xuống, có chút oán giận nói khẽ: “Anh đừng nói giống như vậy nữa.”

Đuôi mắt Hoài Kinh nhếch lên, hai chân anh đứng thẳng nhưng lại hơi cong eo, cúi đầu nhìn Hứa Tinh Không cười khê.

“Được, vậy anh sẽ nói thật.” Hoài Kinh hơi dùng sức nâng cằm của cô lên, âm cuối hơi cao, hỏi:

Hứa Tinh Không cảm thấy hơi rung động, lại ngẩng đầu lên. Về mặt của Hoài Kinh rất nghiêm túc, ngay cả ánh mắt ngả ngớn của anh cũng trở nên thâm trầm, nghiêm nghị.

Anh hơi cong môi, trịnh trọng nói:

“Thật ra là Meo Meo gọi cho anh, nó bảo nó đói bụng nên kêu anh đến đón em về cho nó ăn.”

Chờ đến khi nói hết câu, ánh mắt thâm trầm của Hoài Kinh lại lơ lên ý cười kín đáo, khẽ môi anh nhếch lên, mỉm cười nhìn phản ứng của Hứa Tĩnh Không. Anh đoán mặt cô sẽ đỏ ửng lên, thờ gáp và nhìn anh bằng ánh mắt hờn giận. Chỉ nghĩ vậy thôi trong lòng anh đã chợt nhận nhạo như có con mèo nhỏ dùng móng vuốt cào cào, thật ngứa ngáy.

Nhưng Hứa Tĩnh Không lại không phản ứng như anh mong chờ, nét mặt cô không có những biểu hiện sinh động như anh nghĩ mà ngược lại cô hơi ngơ ngác. Cô mông lung nhìn khuôn mặt tươi cười của Hoài Kinh, sau đó quả quyết lắc đầu, nói: “Anh lừa em”

Nụ cười của Hoài Kinh khựng lại.

Hơi lạnh trên ghế đá xuyên qua quần áo truyền vào người, Hứa Tĩnh Không lạnh đến nỗi phải đứng lên. Hai chân cô có hơi tê mõi làm cô lao đảo, cuối cùng đảo đến đứng bên cạnh Hoài Kinh.

Hoài Kinh mặc rất ít áo nhưng khi cô đứng gần anh thế này, Hứa Tĩnh Không lại cảm thấy cả khuôn mặt đều bị anh hun đến nóng rát. Cô ngẩng đầu nhìn Hoài Kinh đứng trước mặt, vô cùng nghiễm túc nói:

“Meo Meo sẽ không gọi điện cho anh đâu, nó ghét nhất là mấy con cún con hay cắn người.”

Advertisement / Quảng cáo

Biệt danh “Cún con hay cắn người” này làm Hoài Kinh vốn chỉ đang cười nhẹ giờ càng cười tươi hơn. Anh nén cười, cúi đầu ngắm nhìn người phụ nữ đứng trước mặt anh. Hứa Tĩnh Không dường như rất hài lòng với biệt danh này của anh, ánh mắt long lanh ánh lên sự vui vẻ như ngôi sao trên trời.

Hoài Kinh trầm giọng cười, ngón tay ấm áp lướt qua gò má của Hứa Tĩnh Không, cuối cùng lại nắm lấy cằm cô. Hoài Kinh hơi dùng sức nâng cằm của cô lên, âm cuối hơi cao, hỏi:

“Thật không?”

Cầm nhẹ bị nắm vừa đau lại mõi làm đầu óc Hứa Tĩnh Không trở nên tỉnh táo hơn một chút. Nhận ra mình vừa mõi nói gì, sắc đỏ lại từ từ hiện lên trên khuôn mặt Hứa Tĩnh Không, cô giãy giụa muốn né tránh, nhưng còn chưa thành công trốn thoát thì Hoài Kinh đã cúi đầu hôn lên môi cô.

Khi Hoài Kinh đặt nụ hôn xuống thì Hứa Tĩnh Không hơi cứng người lại. Anh nhếch môi, khẽ mở miệng, cắn nhẹ lên môi mềm mại của Hứa Tĩnh Không một cái. Hứa Tĩnh Không chớp chớp mắt, trong thoáng chốc vành mắt đã đỏ lên. Cô mở to hai mắt nhìn anh cười xấu xa lù lù ra, đầu lưỡi liếm liếm môi, thế mà lại bị hắn dấu răng.

Nhìn thấy đầu lưỡi mềm mại của cô rút vào trong miệng, hầu kết Hoài Kinh khẽ nhúc nhích, ánh mắt anh nhìn chăm chú vào dấu răng còn in trên môi cô. Hoài Kinh tiến gần lại bên tai cô, trong lúc cô tránh né theo bản năng thì anh đưa tay đỡ lấy thắt lưng cô lại rồi ôm cô vào ngực.

Hoài Kinh cười cười nói nhỏ bên tai cô: “Vậy con chó nhỏ cắn em trước một cái.”

Cho tận đến khi về đến nhà Hoài Kinh, Hứa Tĩnh Không mới biết được cái gì gọi là “cắn trước một cái”, điều này có nghĩa là sau đó cô còn bị cắn thêm mấy cái nữa. Hứa Tĩnh Không say rượu, trên giường bị Hoài Kinh làm đi làm lại mấy lần mới dần dần tỉnh táo lại. Trong lúc làm, vì để trả thù mà Hoài Kinh cắn gặm trên dưới người cô nhiều không đếm xuể. Ngày hôm sau khi đi tắm, Hứa Tĩnh Không nhìn những dấu cắn trên người mình mà suýt ngất đi vì xấu hổ.

Vậy mà Hoài Kinh còn in dấu răng lên cả hai mu bàn tay cô, tuy dấu rất cạn nhưng lại tím xanh một mảng, nhìn như do hôn sâu để lại, đến cả tay áo cũng không che đi.

Hứa Tĩnh Không tắm rửa xong liền mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Hoài Kinh cũng đã dậy, tinh thần anh phấn chấn đứng bên cửa sổ cái cổ tay áo. Ngón tay anh thon dài khéo léo cái nút lại, phần cổ tay áo ôm lấy cổ tay trắng nõn của anh. Vì cổ tay hơi cong lại làm nổi bật xương cổ tay tinh tế đẹp đẽ.

Hứa Tĩnh Không không phải là một người nghiện ngắm tay (thủ khổng), nhưng tay của Hoài Kinh thật sự rất đẹp, nên cô cũng cho phép bản thân ngắm nhìn nhiều một chút. Cho đến khi Hoài Kinh cài nút áo xong xuôi, nghiêng đầu sang, bờ môi hơi nhếch lên, nhìn cô, Hứa Tĩnh Không mới hoàn hồn nhớ lại điều mình muốn nói:

“Từ nay về sau anh không được cắn em nữa.” Tuy rằng lúc này cô đang lên án anh nhưng sao sau khi nói ra những lời này anh lại nhướng mắt lên làm cô có chút không bối rối, giọng nói càng lúc càng nhỏ lại: “Em... em chỉ che được một vài nơi thôi.”

Hoài Kinh vừa ung dung thắt cả vạt vừa ngược mắt nhìn Hứa Tĩnh Không, cười nói:

“Chính em bảo anh cắn em mà.”

Mắt Hứa Tĩnh Không nheo lại, máu nóng chảy ngược lên. Cô nhìn Hoài Kinh tươi cười, cảm thấy bản lĩnh ngấm máu phun người của anh càng ngày càng cao siêu. Cô nhàu nhu mày, lắc đầu không chịu thừa nhận, “Em không có bảo anh cắn em”

Hoài Kinh chỉnh cả vạt lại, cầm lấy áo khoác rồi thông thả bước đến trước mặt Hứa Tĩnh Không.

Chân anh rất dài nên nếu muốn đối diện với Hứa Tĩnh Không thì anh phải cúi người xuống. Anh hơi khom lưng và nghiêng người về phía trước, ghé vào tai Hứa Tĩnh Không cất giọng trầm ấm như cây cỏ đuôi ngựa quét qua trái tim cô.

“Hôm qua ai nói anh là con chó nhỏ hay cắn người ấy nhỉ?”

Tiếng “nhỉ” kia làm trái tim Hứa Tĩnh Không treo lơ lửng. Hôm qua tuy cô uống rượu nên hơi mơ hồ nhưng vẫn có chút ấn tượng với những chuyện đêm qua.

Hứa Tĩnh Không liếc cúi đầu, vành tai dần ửng hồng lên, nhưng lại không có cách nào phản bác lại.

Hoài Kinh thấy một lúc lâu cô vẫn không lên tiếng nên đứng thẳng người lại. Khi anh vừa thay đổi tư thế thì cô liền thì thầm một câu.

“Đừng là em có nói thế nhưng anh cũng không thể cắn em được.”

Hoài Kinh mỉm cười, hơi cúi đầu, hỏi: “Em nói gì cơ?”

“Không có gì.” Hứa Tĩnh Không lắc đầu, khi ngẩng đầu lên thì nhìn anh chuyển hướng đề tài: “Tối nay em không thể về đây được, mai em phải đi công tác rồi nên tối phải về nhà thu dọn hành lý.”

Hoài Kinh rũ mắt xuống, hỏi: “Đi công tác ở đâu?”

Hứa Tĩnh Không xoa xoa mắt, nói: “Văn Thành.”

Hoài Kinh lại hỏi: “Đi mấy ngày?”

Nhắc đến thời gian, Tĩnh Không liền tươi cười, giương mắt đáp: “Ba ngày.”

Sự vui vẻ trên gương mặt cô không che giấu được, ngay cả ánh mắt cũng mở to, đen lầy lóng lánh.

Hoài Kinh nghiêng đầu, đứng thẳng người nhìn ngắm Hứa Tĩnh Không rồi nhàu mày: “Em thật sự rất vui về à?”

Về điểm này Hứa Tĩnh Không không hề muốn che giấu, cô gật đầu nói: “Ừ, đi cùng chị Gia Lâm có thể học được rất nhiều điều. Hơn nữa...”

Hoài Kinh: “Hử?”

Hứa Tĩnh Không đột nhiên cúi đầu, giọng nói nhỏ dần đi.

“Hơn nữa, hai ngày này có thể dưỡng mấy vết bầm anh cắn...” Ngày hôm sau khi đi tắm, Hứa Tĩnh Không nhìn những dấu cắn trên người mình mà suýt ngất đi vì xấu hổ.

Hứa Tinh Không nói xong thì cả mặt đã đỏ hết lên. Cô chạy nhanh đi lấy áo khoác chuẩn bị đi làm thì lại bị Hoài Kinh kéo tay lại. Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt âm trầm không nhìn được biểu tình.

“...Anh nghe thấy rồi.”

Hứa Tinh Không: “...”

Công việc phiên dịch triển khai theo công việc của công ty, lần này địa điểm công tác của công ty là ở suối nước nóng Mậu Bạch, chứng tỏ chuyển công tác này có kết hợp với vui chơi. Trong thời gian các nhân viên cao cấp của công ty nghỉ ngơi, thì Hứa Tinh Không và các đồng nghiệp cũng có thể đi tắm suối nước nóng. Trước giờ Hứa Tinh Không chưa từng đi suối nước nóng nên trong lòng rất rất mong chờ.

Hứa Tinh Không và Nhan Gia Lâm được tài xế công ty ủy nhiệm đưa đến Văn Thành, Văn Thành ở phía nam Hạ Thành, hai thành phố này cách nhau bốn tiếng lái xe. Khi hai cô tới Văn Thành thì đã là giữa trưa. Vì để không chậm trễ công tác phiên dịch nên cả hai đều đến địa điểm làm việc trước, buổi chiều hôm nay mới chính thức đàm phán hợp đồng cần phiên dịch. Bộ dụng cụ pha trà này trông vô cùng tinh xảo

Suối nước nóng Mậu Bạch của Văn Thành nằm ở ngoại ô bên dưới chân núi Mậu Bạch, mùa này ở núi Mậu Bạch cây cối vẫn xanh tươi rậm rạp. Khắp núi đều được phủ một màu xanh biếc của rừng trúc, từ xa xa nhìn lại, chúng còn ẩn hiện trong hơi nước mang lại cảm giác như một bộ phim điện ảnh vô hiệp.

Núi Mậu Bạch cũng không bằng phẳng, trên núi có một con suối nước nóng chảy xuống từ giữa khe núi, hơi nước bốc lên theo làn nước chảy xuống, những bọt nước trắng xóa văng lên khắp nơi, đem lại một cảm giác nên thơ khác thường.

Văn Thành không hổ danh là thành cổ, ở đây như một bức tranh thủy mặc, dù suối nước nóng Mậu Bạch đã được thương mại hóa nhưng nó vẫn mang đậm nét văn hóa, vẫn có thể áp chế được hơi thở thương mại ở đây, tàn ra một hơi thở khoan thai, điềm tĩnh.

Hứa Tinh Không đứng dưới chân núi, tâm tình dần dần an ổn, yên tĩnh lại.

Advertisement / Quảng cáo

Suối nước nóng Mậu Bạch vẫn được trang trí theo đặc trưng riêng của Văn Thành, phong cách cổ xưa, không khí thoải mái. Đi vào đại sảnh làm thủ tục nhận phòng, Nhan Gia Lâm mới đưa thẻ phòng cho Hứa Tinh Không.

“Em ở kế bên phòng chị. Bốn giờ chiều, bộ trưởng Dương đích thân thay mặt tập đoàn đón tiếp đoàn Felix viếng thăm tại phòng trà Văn Thành. Đến lúc đó chúng ta sẽ phiên dịch trực tiếp, em phụ trách ghi chép lại buổi họp nhé.”

Nhận lấy khóa phòng, Hứa Tinh Không gật đầu đáp: “Vâng, chị Gia Lâm, em rõ rồi.”

Dọn đồ xong, Nhan Gia Lâm trở về phòng nghỉ ngơi. Hứa Tinh Không cũng mang hành lý tới phòng mình, tra thẻ vào rồi mở cửa ra.

Hứa Tinh Không ở phòng cỡ vừa, loại phòng đơn dành cho những người đến đây để ngâm suối nước nóng. Tuy rằng chỉ là phòng đơn vừa nhưng so với mấy khách sạn khác thì tốt hơn rất nhiều.

Căn phòng được trang trí đồng nhất với phong cách trang trí bên ngoài, toát ra hơi thở cổ xưa trầm lắng và yên tĩnh. Trong phòng không có giường, bởi vì hơi ẩm của suối nước nóng dưới lòng đất truyền đến nên có thể trực tiếp ngủ trên mặt đất. Chăn đệm được trải trên mặt đất rất sạch sẽ gọn gàng. Hứa Tinh Không cởi giày bước lên thảm, cảm nhận sự ấm áp từ gan bàn chân dần dần lan ra cả cơ thể cô.

Ngoài chăn đệm ra thì căn phòng thực sự rất đơn giản. Phía đầu đệm có một cái tủ cao cao tới đầu gối, trên tủ có trưng một bộ trà cụ và một bình hoa màu trắng sữa. Miệng bình được quấn dây gai trang trí, bên trong là một nhánh mai vàng bằng nhựa, tuy mộc mạc nhưng lại giúp căn phòng càng tươi sáng hơn.

Hiện tại mới là đầu giờ chiều, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, tạo ra những ô sáng vuông theo quy tắc in trên đệm.

Hứa Tinh Không lấy tài liệu ra xem lại một lát, ánh mặt trời chiếu vào làm cô thấy hơi lười nhác. Chỉ một lát sau, cô đã nhắm mắt ngủ gật.

Ba giờ rưỡi, chuông báo đánh thức cô dậy, Hứa Tinh Không sửa soạn một chút rồi rời khỏi phòng. Đúng lúc vừa ra khỏi cửa thì gặp Nhan Gia Lâm, chị ấy đưa mắt nhìn Hứa Tinh Không, thần nhiên nói: “Đi thôi.”

Hứa Tinh Không nhanh chóng bước theo. “Vâng, chị Gia Lâm, em rõ rồi.”

Khu thương mại và khách sạn của suối nước nóng Mậu Bạch được tách ra, hai nơi này nối nhau bởi một hành lang dài. Đi qua hành lang, hai người bước qua một cánh cửa không rộng không hẹp, mà sau khi bước vào cửa kia cứ như đã bước vào chốn tiên cảnh.

Kiến trúc của khu thương mại là dạng hành lang nối tiếp và ao nước nóng được vây quanh bởi dãy hành lang nối tiếp này. Trong suối nước nóng có những hòn non bộ, kết hợp với hơi nước ở đây tạo cho mọi người cảm giác như thần tiên đang cưỡi mây đạp gió.

Văn Thành vốn nằm ở phía nam Hạ Thành, nơi đây vốn ẩm áp lại có thêm hơi nóng từ suối nước nóng nên không khí có hơi cao hơn Hạ Thành. Hứa Tinh Không đi được một đoạn, trên mặt đã phấm hồng, trông như rất nóng nực.

Buổi chiều bắt đầu từ việc tham quan nghệ thuật pha trà của Văn Thành, tiếp đãi khách chu đáo, đó là điều cơ bản nhất trước khi bàn chuyện kinh doanh.

Những người khác nhanh chóng đến, Nhan Gia Lâm dẫn Hứa Tinh Không đến phòng trà ở hành lang trước. Bộ dụng cụ pha trà này trông vô cùng tinh xảo

Vừa bước qua cửa vào bên trong phòng trà, Hứa Tinh Không đã cảm nhận được hương trà tươi mát. Núi Mậu Bạch trồng rất nhiều trà xanh, hơn nữa trong nền văn hóa từ xưa thì văn hóa trà đạo chiếm một vị trí quan trọng.

Cởi giày ra, hai người cùng bước qua cửa vào sâu bên trong phòng trà đạo. Nghệ nhân pha trà là một người đàn ông sáng sủa ngoài ba mươi tuổi, ngồi ngay ngắn trước bàn gỗ cổ, trước mặt bày một bộ dụng cụ pha trà gọn gàng.

Bộ dụng cụ pha trà này trông vô cùng tinh xảo, nghĩ lại có lẽ đây là đồ cổ.

Lát nữa khi phiên dịch, nhất định phải dịch chính xác lời nói của nghệ sư pha trà, Nhan Gia Lâm ngồi xếp bằng xuống trò chuyện với nghệ sư pha trà, Hứa Tinh Không đứng bên cạnh, cầm cuốn sách giới thiệu về nghệ thuật pha trà lên đọc.

Nhan Gia Lâm cùng nghệ nhân pha trà nói chuyện được một lát thì đứng dậy đi ra ngoài cửa, trong phòng chỉ còn Hứa Tinh Không và nghệ sư pha trà. Hứa Tinh Không cầm cuốn sách trong tay, đi đến ngồi cạnh nghệ sư pha trà rồi nói:

“Xin chào, tôi tên là Hứa Tinh Không, trợ lý của trưởng phòng Nhan.” Hứa Tinh Không mở lời giới thiệu rồi lật cuốn sách kia ra, hỏi: “Một lát nữa những thao tác pha trà và nội dung anh giới thiệu đều ở trong cuốn sách này phải không?”

“Tôi là Lâm Trí.” Nghệ sư pha trà cũng mỉm cười tự giới thiệu, sau đó nhìn lướt qua nội dung trong quyển sách rồi đáp: “Có một số điều trong quyển sách này là nội dung ngày hôm nay.” Tuy mộc mạc nhưng lại giúp căn phòng càng tươi sáng hơn.

Hứa Tinh Không ngược mặt nhìn anh ta rồi tươi cười nói: “Nhiều quá.”

Nói xong cô lại nhìn thoáng qua đôi tay của Lâm Trí, đáng người anh ta nho nhã và bàn tay cũng rất đẹp. Ngón tay gầy nhưng không cần còi, dài nhưng không chậm chạp, các khớp xương rõ ràng. Có lẽ quanh năm hay đụng vào trà nên đầu các ngón tay hơi màu xanh.

“Chắc anh đã pha trà rất nhiều năm rồi nhỉ?”

“Ừm.” Lâm Trí gật đầu, trò chuyện với Hứa Tinh Không: “Từ khi tốt nghiệp đại học tôi đã bắt đầu làm việc này. Các cô từ Hạ Thành tới à?”

Nhan Gia Lâm thường đến suối nước nóng Mậu Bạch nên chắc Lâm Trí biết chị ấy. Hứa Tinh Không gật gù đầu cười nói: “Đúng vậy.”

“Tôi cũng học đại học ở Hạ Thành.” Lâm Trí bắt đầu có hứng thú tán gẫu cùng Hứa Tinh Không hơn: “Trường tôi học là Hạ Đại.”

Nghe được cái tên Hạ Đại, động tác lật sách của Hứa Tinh Không bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Lâm Trí cười nói: “Tôi cũng học ở Hạ Đại.”

Không ngờ lại gặp được bạn học, hai người đều thấy rất ngạc nhiên, sau đó liếc nhìn nhau cười.

Hứa Tinh Không đang tán gẫu với Lâm Trí thì bên ngoài đã truyền đến tiếng nói chuyện. Tuy giọng nói rất nhỏ nhưng Hứa Tinh Không nhận ra đó là tiếng Đức, hẳn là đoàn khách người Đức đã đến rồi. Nhưng sao cô lại có cảm thấy giọng nói này có chút quen tai nhỉ?

Đến khi giọng nói truyền từ lối vào đến trước cửa phòng, Hứa Tinh Không mới ngừng đầu nhìn ra cửa. Vừa rồi cùng Lâm Trí trò chuyện nên trên mặt cô vẫn mang nụ cười, đối diện với ánh mắt của người đàn ông đi đầu đang đứng ở cửa phòng, tìm Hứa Tinh Không bỗng rung lên, sau đó từ cạnh bên Lâm Trí đứng lên.

Hoài Kinh đang nói chuyện với một người Đức đứng cạnh, anh vừa bước vào phòng thì tầm mắt đã lướt qua người Hứa Tinh Không rồi đảo qua người nghệ sư pha trà đang nói chuyện với cô, sau đó nụ cười trên môi bỗng nhạt đi. Khi Hứa Tinh Không đứng dậy, anh mới dời tầm mắt đi, cứ như căn bản không hề chú ý đến cô.

Nhan Gia Lâm đi vào cửa, điểm tĩnh bất tay chào đón những người của tập đoàn TIE, chỉ ấy vào định chuẩn bị bắt đầu phiên dịch thì Hoài Kinh đứng bên cạnh đột nhiên nói một câu.

“Để cô ấy dịch đi.” tìm Hứa Tinh Không bỗng rung lên, sau đó từ cạnh bên Lâm Trí đứng lên.

Bị điểm danh, Hứa Tinh Không đang cầm quyển sách trong tay sững sờ đứng yên một chỗ.

Nhan Gia Lâm đảo mắt nhìn hai người, ngay sau đó liền nghe theo phân công của Hoài Kinh, nói với Hứa Tinh Không: “Tinh Không, em đến phiên dịch đi.”

“Vâng.” Hứa Tinh Không đáp.

Người đàn ông đứng sau Hoài Kinh thờ ơ nhìn cô một cái rồi gật giọng hỏi.

“Người mới à?” Nhan Gia Lâm nhắc nhở cô hai câu thôi mà mặt cô đã muốn nóng đỏ lên rồi.

Hứa Tinh Không mỉm cười rồi gật đầu trả lời. “Đúng vậy.”

Hoài Kinh hơi nheo mắt lại, thản nhiên nói với cô: “Chỉ là giới thiệu sơ lược thôi, không cần căng thẳng.”

“Vâng.” Hứa Tinh Không liền đáp lại.

Advertisement / Quảng cáo

Giọng điệu của Hoài Kinh làm Hứa Tinh Không hơi khó hiểu. Nhưng đối diện với nhiều người như vậy, nói không kham trương thì là nói dối. Hứa Tinh Không chỉ đánh cổ găng hết sức, giới thiệu sơ lược về kỹ thuật trà đạo.

Phát âm tiếng Đức của cô không thể nói là chuẩn, thậm chí còn pha chút giọng Hoài Thành nên khi phiên dịch thỉnh thoảng vẫn sai vài từ, Nhan Gia Lâm nhắc nhở cô hai câu thôi mà mặt cô đã muốn nóng đỏ lên rồi.

Tầm mắt Hoài Kinh dừng trên phía sau tai của cô, ánh mắt dần đen lại.

Hứa Tinh Không giới thiệu tuy ngắn gọn, nhưng đều là tên những loại hoa quả khô nên khi nghệ nhân pha trà, ánh mắt những vị khách người Đức đều không hề che dấu khám phục tán thưởng.

Đến khi Hứa Tinh Không sắp chống đỡ không nổi thì Nhan Gia Lâm mới dịch tiếp thay cô, bởi vì thời gian giới thiệu cũng khá dài, nên Hoài Kinh lui ra sau đứng cạnh cửa sổ phòng trà. Anh đứng thẳng tắp, sườn mặt toát lên vẻ đẹp tinh tế sắc nét. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt, con ngươi màu nâu nhạt trông sáng lạ thường, ngay cả lông mi anh cũng bị ánh nắng làm tỏa sáng lấp lánh.

“Đem cuốn sách giới thiệu đó đến đây anh xem.” Hoài Kinh xoay người, ngoắc Hứa Tinh Không.

“Vâng, Hoài tổng.” Hứa Tinh Không trả lời rồi mang cuốn sách qua. Dáng người Hoài Kinh cao lớn, chắn hết ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ, cô đứng dưới bóng anh, không hề bị nắng rọi đến nhưng mặt lại ngày càng đỏ lên.

Hoài Kinh nhận lấy cuốn sách cô đưa rồi lo lắng lật hai ba trang sách, nhưng tầm mắt lại không dừng trên đó. Anh đóng sách lại, nhìn thấy vàng tai ừng hồng của cô, liền trầm giọng hỏi:

“Nóng lắm sao?”

“Hả?” Hứa Tinh Không sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh trong trẻo lạnh lùng, làm Hứa Tinh Không nhìn không thấu. Cô hơi mím môi, kéo tay áo xuống, che dấu răng chừa nhạt hằn trên mu bàn tay, đáp: “Không nóng.”

Hoài Kinh hừ một tiếng lại mở sách ra lần nữa, tầm mắt anh tập trung vào sách, hờ hững nói: “Không nóng thì tốt.” Hai người đều thấy rất ngạc nhiên, sau đó liền nhìn nhau cười.

Hứa Tinh Không nháu mày, cô giương mắt nhìn người đàn ông đang đọc sách mà lòng hơi ấm ức. Cô mang khăn quàng cổ không phải là do mảy dàu rằng anh để lại sao, thế mà anh còn có ý hỏi có nóng không.

Cô gái bên cạnh bắt đầu thờ dờn đập như bắt đầu hờn dỗi. Hoài Kinh nghe tiếng thở của cô, ánh mắt vẫn tập trung vào trang sách, để khước môi đang muốn cười lại, ánh mặt trời chiếu lên bờ môi mềm mại của anh.

“Che cho kỹ vào, nói không chừng đêm nay sẽ lại có thêm vài dấu mới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Em quên mang theo một thứ này.”

“Hả?” “Quên mang cái gì?”

“Quên mang theo anh.”

Love

Hứa Tinh Không giương mắt nhìn Hoài Kinh, đáy mắt có chút hờn giận. Cô hé môi như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ trừng mắt với anh, nói nhỏ đến mức chỉ hai người nghe thấy.

“Em không đồng ý.” Nhưng chỉ nóng lúc vừa vào, còn một lúc sau thì vô cùng thoải mái.

Câu nói này như viên băng nhỏ rơi vào nước nóng, vừa gặp nước đã bị hòa tan, thật sự không có chút lực sát thương nào.

Dưới ánh mặt trời, Hoài Kinh nháu mày, ý cười trên môi lại càng thêm sâu.

Người đánh giá trà nghệ là người trong nước, nên cần phiên dịch của IO truyền đạt lại cho người bên TIE, ngoài chuyện này ra thì Nhan Gia Lâm và Hứa Tinh Không chủ yếu phụ trách phiên dịch lời nói của đối phương thành tiếng Hán cho nhân viên công ty.

Kết thúc buổi thưởng thức trà nghệ, đoàn người mới đi vào chủ đề chính, đến phòng họp bàn bạc chuyện công việc. Thật ra chuyện hợp tác cùng tập đoàn TIE, những chuyện cơ bản đã thống nhất và ký hợp đồng rồi, chỉ có một vài vấn đề nhỏ cần xây dựng thêm. Vấn đề cần bộ phận nghiệp vụ cũng có thể ứng phó được, không ngờ Hoài Kinh lại đến đây.

Tuy Hoài Kinh đến, nhưng người chủ trì hội nghị vẫn là trưởng phòng Dương của phòng nghiệp vụ. Hoài Kinh ngồi ở vị trí đầu, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt nâu nhạt bình thản nhìn chăm chăm văn kiện trong tay, hơi cong ngón tay thờ ơ lật xem.

Cả vạt của anh được thắt chặc chần tình tế, âu phục được cắt may khéo léo, phong cách lạnh lùng lịch sự. Toàn bộ quá trình cuộc họp anh đều không nói gì, chỉ điểm tĩnh ngồi đó, trông đặc biệt vượt trội. Làm người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ngay anh mới chính là người quyết định cuối cùng trong hội nghị này.

Hứa Tinh Không làm thư ký, đuôi mắt tình cờ liếc qua anh, mỗi lúc như vậy, cô lại nhớ đến lời anh nói ở phòng trà nghệ.

Thật ra Hứa Tinh Không chưa từng bị uy hiếp vì dù sao quan hệ của hai người là bạn giường, ngang hàng, chứ không phải anh bao nuôi cô. Cho nên nếu hai người phát sinh quan hệ thì phải cần có đồng ý.

Bên cạnh nhau một thời gian, càng lúc anh càng bá đạo hơn, Hứa Tinh Không nhận ra rằng, cô ngày càng mất kiên định trước anh. Đây không phải là dự tính ban đầu của cô, bởi vì từ đầu hai người đến với nhau là do nhu cầu. Mà

hiện tại lại trở thành Hoài Kinh muốn gì được nấy.

Cô đến đây là để công tác chứ không phải cùng anh đến du lịch.

Advertisement / Quảng cáo

Nghĩ đến đây, Hứa Tinh Không dần có chút tự tin.

Cô điều, Hoài Kinh thật giống khách du lịch. Nhưng chỉ nóng lúc vừa vào, còn một lúc sau thì vô cùng thoải mái.

Sau khi hội nghị kết thúc thì cũng đã đến bữa tối. Ăn tối xong, mọi người mới giải tán, Hứa Tinh Không về phòng trước.

Trở về phòng, Hứa Tinh Không liền thu xếp đồ đến khu spa của suối nước nóng Mậu Bạch, trước khi đến Văn Thành, cô đã đặt một phòng ôn tuyền đơn.

Phòng ôn tuyền đơn quy định tối đa ba người một phòng, nhưng Hứa Tinh Không chỉ ngâm một mình, chẳng những dễ rộng rãi, mà còn dễ tránh người khác nhìn thấy nẩy dầu hôn trên người lại xấu hổ.

Toàn bộ khu suối nước nóng Mậu Bạch là hình tam giác, bao gồm khách sạn, khu thương mại giải trí và khu spa, ở ba giao điểm của hình tam giác. Khu spa ở giao điểm trong cùng của Mậu Bạch, ba nơi đều có hành lang dài nối tiếp, Hứa Tinh Không từ khu khách sạn đi qua một đoạn hành lang dài mới đến khu ôn tuyền. Sau đó nhân viên phục vụ dẫn cô đến phòng bao.

Tới cửa phòng bao, Hứa Tinh Không lấy thẻ mở cửa phòng. Cửa vừa mở ra, khí nóng liền phả vào mặt, Hứa Tinh Không bị hơi nước xông đến mặt hơi đỏ lên. Cô đẩy cửa vào quan sát bên trong phòng.

Gian phòng không lớn, chỉ khoảng mười mét vuông. Cạnh cửa là tủ thay quần áo, chính giữa là những tảng đá xếp chồng lên nhau tạo thành một cái hồ nước nóng. Bên trong hồ nước nóng có vòi sen, phòng rượu và sau cùng là cửa sổ.

Nước nóng ở đây được lấy từ suối nước nóng hoặc nước sông, chảy qua những ống trúc nối vào phòng. Ống trúc chạy dọc vào phòng cập cửa sổ, trong ống trúc dẫn nước nóng từ suối nước nóng.

Song song với việc liên tục dẫn nước nóng mới từ suối nước nóng vào, nước nóng cũ trong hồ cũng được dẫn thoát ra bên ngoài.

Thiết kế như vậy vừa đơn giản lại sạch sẽ tiện lợi.

Hứa Tinh Không một mình một phòng, nên dứt khoát cởi toàn bộ quần áo ra. Nước nóng hơn 40 độ, trong phòng hơi nước tỏa lên như đang xông hơi, Hứa Tinh Không đã đổ mồ hôi đầy người cho nên không thể qua loa với Lâm Vi Du.

Sau khi cởi quần áo, trước tiên Hứa Tinh Không ngâm chân vào nước nóng. Nước trong hồ cao hơn nhiệt độ cơ thể, nên cô thấy hơi nóng. Hứa Tinh Không vừa cho chân vào đã rụt lại ngay, sau khi giặt giặt ngón chân rồi cho chân vào nước lần nữa.

Chờ cơ thể từ từ thích ứng với độ ấm, Hứa Tinh Không mới ngâm cả người vào trong nước rồi thoải mái thở ra một hơi.

Hồ nước nóng chỉ được xây từ những tảng đá xếp chồng lên nhau, dưới hồ cũng thế, vừa làm tăng độ thẩm mỹ lại giữ được độ ấm của nước. Hứa Tinh Không vừa ngâm mình vào, chưa thẳng băng tốt nên bị ngã xuống đáy hồ, tảng đá nóng bên dưới làm cô giật mình nên vội vọt và đứng dậy. Nhưng chỉ nóng lúc vừa vào, còn một lúc sau thì vô cùng thoải mái. Hứa Tinh Không ngâm mình một lúc, sau đó quen với độ ấm rồi thì chỉ muốn ngồi ở đó không đứng lên.

Suối nước nóng mang đến cảm giác thoải mái và dễ chịu, nên làm người ta dễ buồn ngủ.

Ý nghĩ Hứa Tinh Không dần bay xa, cô ngả đầu nhìn trần nhà.

Trần trần nhà là một bức tranh hoa sen chớm nở được tạo nên từ những ánh đèn, thỉnh thoảng trong ánh đèn lại có bóng một cái đuôi vẩy qua, tựa như cá chép đang tung tăng trong ao sen.

Lần này sau khi đi công tác về, cô sẽ không được thư thả như thế này nữa. Phải ký hợp đồng, trang trí tiệm trà sữa, rồi lại ra thông báo tuyển nhân viên. Sau đó đào tạo nhân viên rồi bắt đầu kinh doanh, chuyện nào chuyện nấy cũng cần mấy chục vạn.

Hiện tại Hứa Tinh Không không nói đến lợi nhuận, thậm chí đến thời gian thu hồi vốn cũng chưa tính đến. Nếu tương lai cửa tiệm không thu hồi được vốn thì cô sẽ trở về Hoài Thành, coi như lần đầu tư này là công dã tràng.

Nghĩ đến đây, Hứa Tinh Không lại nhớ đến một vấn đề.

Cô sẽ còn ở Hạ Thành bao lâu nữa đây?

Bây giờ cô sống ở Hạ Thành chẳng khác nào yên vui trên vách đá cheo leo, nhìn thì có vẻ thoải mái thư thả nhưng lại không ổn định. Bất cứ lúc nào cô cũng có khả năng rơi xuống, đến khi rơi xuống thì chính là lúc cô về Hoài Thành.

Tận đây lòng Hứa Tinh Không không muốn về Hoài Thành, càng ở nơi phong hoa như Hạ Thành cô lại càng nhận ra Hoài Thành cổ hủ bảo thủ biết bao, nó gò bó cô đến không thở nổi.

Nhưng Hoài Thành lại có người thân của cô, có mẹ và em trai cô, còn Hạ Thành lại không có.

Nước quá nóng, nên một lát sau Hứa Tinh Không thấy hơi khát, ngược lại đã bớt một mối buồn ngủ hơn nhiều. Tuy nhiệt độ nước cao nhưng Hứa Tinh Không vẫn thích ngâm mình trong đó. Xem ra cô đã thực sự đã lớn tuổi rồi.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua cơ thể bị ngâm đến độ hồng của mình, đỏ đến mức có thể che đi mấy dấu răng do Hoài Kinh cắn. Lại ngâm tiếp chắc sẽ bị phỏng mất.

Hứa Tinh Không vội tắm sơ qua rồi thay quần áo rời khỏi phòng. Ở đây vẫn còn khá đông người, Hứa Tinh Không nâng cổ tay nhìn đồng hồ, mới tám giờ tối.

Nếu đã ra đây thì phải thả lỏng chút, nên Hứa Tinh Không không vội trở về. Tìm được sơ đồ suối nước nóng Mậu Bạch, Hứa Tinh Không nhìn thấy ở đây có một khu phố cổ, được giới thiệu là có bán một ít đặc sản và đồ kỉ niệm, cô thấy thích thú nên liền đi về hướng phố cổ.

So với ban ngày thì suối nước nóng Mậu Bạch về đêm có vẻ cổ kính hơn, đèn lồng sáng rực, ánh đèn bao phủ lên kiến trúc cổ kính làm cảnh vật ngập tràn ý thơ.

Đến cuối đại sảnh là hai cánh cửa gỗ chạm rồng rặng mờ. Hứa Tinh Không nhấc chân bước qua, bên ngoài là con đường dài không thể thấy điểm cuối.

Phố cổ đều là những cửa tiệm nhỏ san sát nhau, cửa tiệm trang trí theo phong cách cổ xưa, bảng hiệu bằng vải bố, hai bên mỗi cửa tiệm đều treo hai cái đèn lồng.

Đêm uống rượu cùng Trần Uyển Uyển, cô ấy đã nói con trai mình rất nhớ cô. Lần này trở về cô phải đi thăm Khang Khang mới được, vậy cứ mua quà tặng ở đây đi.

Chỗ này bán rất nhiều đồ chơi, Hứa Tinh Không nhìn trúng món đồ đan từ lá tre. Hứa Tinh Không đang định đi đến gian hàng đó thì lại nhìn thấy một mùi thơm ngào ngạt.

Cô quay lại nhìn thì thấy quầy hàng phía sau có một người phụ nữ đang cầm muối nước đường làm kẹo.

Hứa Tinh Không thích ngọt, bình thường đi siêu thị rất hay mua kẹo về ăn. Cô đi tới chỗ bán kẹo đường, nhìn thoáng qua mấy cây kẹo, chọn một cây con bướm rồi cười nói với người phụ nữ sau quầy hàng: “Chị làm cho em cây thế này đi.”

Cây kẹo hình bướm rất nhanh đã làm xong, Hứa Tinh Không trả tiền rồi nhận lấy. Con bướm được làm bằng nước đường màu vàng, trong suốt dưới ánh đèn, vô cùng xinh đẹp.

Hứa Tinh Không đặt con bướm bên miệng, liếm nhẹ một cái, đôi mắt cong cong.

Thật ngọt.

Lúc Hứa Tinh Không đang ăn kẹo thì di động vang lên. Cô lấy ra nhìn, là Nhan Gia Lâm gọi tới.

“Chị Gia Lâm.” Lâm Vi Du chỉ miễn cưỡng được xem là diễn viên hạng hai.

“Lâm Vi Du đến rồi, em đến làm phiên dịch cho cô ấy đi.” Nhan Gia Lâm sắp xếp

Đầu lưỡi Hứa Tinh Không tê dại vì ngọt nhưng vẫn lập tức hiểu ra: “Được, ở đâu thế?”

“Ồ phòng cảm nghệ, Hoài tổng và Felix cũng ở đó. Lần này Hoài tổng đến đây chủ yếu là cùng với bên TIE chọn ra người phát ngôn trang sức.” Nhan Gia Lâm giải thích sơ lược.

Thì ra lần này Hoài Kinh đến là vì chuyện người phát ngôn.

Ban đầu cô còn tưởng anh đi du lịch, quả nhiên cấp cao trong công ty không nhân nhả như cô nghĩ.

“Được, em đến ngay.” Hứa Tinh Không trả lời.

Cô nhớ rõ khi ở phòng trà nghệ xem pha trà thì thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng đàn tranh, hình như phòng cảm nghệ ở bên cạnh phòng trà nghệ.

“Lâm Vi Du là người được bên Hoài thị chỉ định là người phát ngôn, em nói chuyện cẩn thận một chút.” Cuối cùng Nhan Gia Lâm còn dặn dò thêm.

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không hiểu ý Nhan Gia Lâm, Lâm Vi Du là người phát ngôn mà tập đoàn Hoài thị điều động nội bộ, nên nhất định có quan hệ với cán bộ cấp cao của tập đoàn. Cô chỉ là một phiên dịch nhỏ của công ty con thuộc tập đoàn, cho nên không thể qua loa với Lâm Vi Du.

Rời khỏi phố cổ, Hứa Tinh Không đi đến phòng cảm nghệ. Sợ làm lỡ việc phiên dịch, không được chu đáo với Lâm Vi Du, nên cô gần như đã chạy đến. Tới cửa phòng cảm nghệ, Hứa Tinh Không hít vào thở ra rồi đẩy cửa đi vào.

Cô vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng tỳ bà thánh thót truyền từ trong phòng cảm nghệ ra. Cửa vào cách phòng cảm nghệ một bức bình phong, sau bức bình phong có người đang dùng tiếng Đức nói chuyện với nhau, giọng nói rất nhỏ, rất nhanh hòa vào tiếng tỳ bà.

Phòng cảm nghệ có mùi hương đặc trưng của nhạc cụ, đó là mùi cây mộc hương cổ xưa, thoang thoảng dịu nhẹ làm người khác dễ chịu và thư thái.

Cô nhận quả nhiên thật tao nhã.

Hứa Tinh Không đi vào trong. Lâm Vi Du chỉ miễn cưỡng được xem là diễn viên hạng hai.

Bố cục của phòng cảm nghệ không khác phòng trà nghệ lắm, chỉ là bục biểu diễn của ở đây lớn hơn phòng trà nghệ một chút. Hiện tại trên bục, một người phụ nữ mặc Hán phục đang gảy tỳ bà. Cây đàn tỳ bà che mất nửa khuôn mặt cô ấy, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt hạnh xinh đẹp long lanh, dịu dàng đa tình, quyến rũ mê người.

Hứa Tinh Không vừa bước vào cửa thì Hoài Kinh đã như cảm nhận được ngay, cơ thể không động đậy nhưng mắt lại nhìn qua. Hình như cô đã chạy đến, ngực hơi phập phồng, làn da vốn trắng nõn lại hơi ửng đỏ.

Cô đang nhìn lên bục, một bên mặt xinh đẹp dịu dàng, trên tay cô còn cầm một cây kẹo. Dưới ánh đèn, đường nét của cây kẹo hiện ra, là một con bướm bị thiếu một góc cánh.

Một góc nhỏ bị thiếu kia hiển nhiên đã bị cô ăn mất.

“Thích ăn kẹo à?” Hoài Kinh nhìn cây kẹo trong tay cô, hỏi khẽ.

Hứa Tinh Không hoàn hồn từ trong tiếng tỳ bà, cúi đầu nhìn cây kẹo trong tay mình, ánh mắt hơi hoảng hốt, sau đó nhỏ giọng nói xin lỗi rồi vội thùng rác ở cửa, vứt cây kẹo vào đó.

Vút xong thì màn biểu diễn trên bục cũng kết thúc, Hứa Tinh Không cúi đầu nói với Hoài Kinh: “Em đến phòng trang điểm đón Lâm tiểu thư đây.”

Ở phía sau có phòng trang điểm riêng, Hứa Tinh Không đến đó gõ cửa một cái thì trợ lý Lâm Vi Du ra mở cửa.

Hứa Tinh Không lịch sự cười với trợ lý rồi tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là phiên dịch của tập đoàn IO, đến đây làm phiên dịch cho Lâm tiểu thư.”

Trợ lý nhìn cô, thản nhiên nói một câu: “Biết rồi, cô ra cửa chờ đi.”

Nó xong liền đóng cửa lại.

Nếu đối phương đã nói chờ thì Hứa Tinh Không cũng không thúc giục. Dù sao Lâm Vi Du cũng là minh tinh nên có hơi kiêu ngạo vẫn chấp nhận được.

Lâm Vi Du xuất thân từ chương trình tuyển chọn.

Trước kia cô ta tham gia một chương trình tuyển diễn viên quy mô cả nước cho một bộ phim truyền hình, và đứng hạng thứ năm toàn quốc. Năm đó bộ phim này rất hot, trong phim, cô ta đóng vai nữ phụ số ba.

Tính cách nữ phụ số ba rất hợp với cô ta, nhân vật này cũng rất được yêu thích, nhờ đó mà Lâm Vi Du cũng hot một thời gian.

Sau bộ phim này, cô ta có nhận mấy kịch bản nữa nhưng đều không tạo được cơn sốt, hiện tại trong giới giải trí, Lâm Vi Du chỉ miễn cưỡng được xem là diễn viên hạng hai.

Đêm nay Nhan Gia Lâm nói Lâm Vi Du tới, Hứa Tinh Không chỉ ngạc nhiên nhất thời rồi lại nhanh chóng hiểu ra, bởi vì chuyện Lâm Vi Du làm người phát ngôn cho bộ trang sức IO và TIE hợp tác đã truyền ra từ trước tết trung thu.

Lúc đó trong công ty xôn xao rằng Lâm Vi Du có quan hệ mờ ám với Hoài Kinh, còn có lời đồn là Hoài Kinh muốn nâng đỡ cô minh tinh hạng hai này ra thế giới.

Lúc ấy Hứa Tinh Không và Hoài Kinh đã xác định quan hệ bạn giương. Khi Trần Uyên Uyên kể chuyện bát quái này cho cô nghe cô đã nói không tin. Trần Uyên Uyên biết cô từ trước đến nay không quan tâm tới mấy chuyện thế này, vậy mà lần này lại đột nhiên quan tâm nên còn tra hỏi cô có biết chuyện này không.

Hứa Tinh Không đương nhiên là không biết, có điều khi đó hầu như ngày nào Hoài Kinh cũng đón cô tới nhà anh qua đêm, hơn nữa đêm nào cũng lăn lộn thật lâu, chắc hẳn không còn tinh lực có quan hệ mờ ám với Lâm Vi Du đâu.

Nghĩ đến đây, mặt Hứa Tinh Không chợt đỏ ửng.

Lúc này cửa phòng trang điểm mở ra, Hứa Tinh Không nghe thấy tiếng mở cửa thì lập tức đứng dậy, cười với Lâm Vi Du.

Lâm Vi Du đã thay bộ Hán phục biểu diễn vừa nãy ra, hiện đang mặc một chiếc váy đen dài. Cổ, tai và cổ tay đều đeo trang sức của IO và TIE hợp tác.

Cô ta có phong cách thanh thuần, mặt mày trắng sáng thuần khiết, mà trang sức của IO và TIE hợp tác thiên về xa hoa, cô ta đeo cả bộ tuy trông không hợp nhưng cũng đặc sắc. Người của IO cũng không ngốc, mặc dù phía Hoài thị đã chỉ định cô ta nhưng nếu là hồng thương hiệu thì bọn họ cũng sẽ không dùng.

Lâm Vi Du nhìn Hứa Tinh Không, cười áy náy: “Thật ngại quá, đã để cô phải chờ lâu như vậy.” Cô cầm cây kẹo, đôi mắt tròn to trong sáng.

Hứa Tinh Không cười khẽ, tiến lên phía trước nói: “Xin mời Lâm tiểu thư, Hoài tổng và mọi người còn đang chờ cô đấy.”

Vừa rồi khi Lâm Vi Du nói chuyện cùng cô thì đứng hơi gần, Hứa Tinh Không ngửi thấy trên người cô ta có mùi thuốc lá, nhưng rất nhạt và đã bị mùi nước hoa át đi.

Hình tượng của Lâm Vi Du là ngọc nữ thanh thuần, không ngờ là cũng hút thuốc. Có điều là minh tinh trong giới giải trí, áp lực cũng rất lớn, hút thuốc để giảm sức ép cũng là chuyện bình thường, chỉ là hút thuốc cũng rất có hại.

Hôm nay cũng không còn sớm, nên trước khi Lâm Vi Du ra ngoài đã làm quen qua loa với Felix. Felix lại không tiếc lời khen ngợi Lâm Vi Du, khi Hứa Tinh Không dịch những lời khen này, Lâm Vi Du tỏ ra ngại ngùng khiêm tốn, nhưng mặt lại không hề đỏ.

Mọi người trò chuyện một lúc rồi bàn đến chuyện chọn Lâm Vi Du làm người phát ngôn trang sức. Sau khi chuyện phát ngôn được quyết định, Lâm Vi Du liền hoàn thành nhiệm vụ, vội đi chuẩn bị ra thông báo. Felix bận rộn cả ngày nay nên cũng chuẩn bị đi nghỉ. Tất cả cứ thế giải tán.

Sau khi tạm biệt Felix và Lâm Vi Du thì Hứa Tinh Không hoàn thành công việc. Cô xoay người định về phòng, bận rộn cả một ngày, cô cũng muốn về nghỉ ngơi.

Nhưng cô vừa quay người đi thì Hoài Kinh đứng cạnh Felix đã gọi cô lại: “Chúng ta tiện đường, về chung đi.”

Hứa Tinh Không dừng chân, quay đầu nhìn lại.

Sau khi gọi Hứa Tĩnh Không, Hoài Kinh lại dùng tiếng Đức nói với Felix mấy câu. Hoài Kinh chúc Felix ngày mai đi chơi vui vẻ, hẹn gặp lại linh tinh, có vẻ như không định tiếp Felix nữa.

Rõ ràng hôm nay Felix đã chơi rất vui, sau khi ôm Hoài Kinh một cái rồi đi cùng phiên dịch của mình. Đợi bọn họ đi rồi, Hoài Kinh liền thông thả đi tới cạnh cô.

Dáng người cao lớn của anh trùm lên cô làm Hứa Tĩnh Không có cảm giác bị áp bách.

“Đi thôi.” Sườn mặt tinh xảo như bị ánh đèn viền một đường viền vàng.

Thiết nghĩ Hoài Kinh tới Văn Thành là vì chuyện người phát ngôn nên Hứa Tĩnh Không cũng không nghĩ lung tung nữa.

Cô nín thở đi theo. Hứa Tĩnh Không mới đi được hai bước thì Hoài Kinh phía sau gọi lại:

Chân anh dài nên đi nhanh, Hứa Tĩnh Không ở phía sau phải chạy chậm mới theo kịp. Cả đường đi hai người đều không nói gì, nhìn cứ như người xa lạ đi cạnh nhau.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Hứa Tĩnh Không bỗng thấy không đúng. Đường hai người đang đi không phải đường về phòng cô. Hứa Tĩnh Không chạy lên mấy bước, đuổi kịp Hoài Kinh, thờ phỉ phò nói: “Hoài tổng, phòng tôi không phải hướng này...”

Cô nói xong hai người lại đi được một đoạn nữa, nghe Hứa Tĩnh Không nói vậy, Hoài Kinh cũng không dỗi sắc, anh chỉ ừ một tiếng, sau đó đi ra một cánh cửa.

Hứa Tĩnh Không cùng theo anh ra ngoài, ánh đèn dịu dàng trước mắt làm cô như nín thở.

Advertisement / Quảng cáo

Bọn họ đi đến phố cổ rồi. Hứa Tĩnh Không mới đi được hai bước thì Hoài Kinh phía sau gọi lại:

Hứa Tĩnh Không đứng ở cửa phố cổ, giương mắt nhìn anh đến trước quầy hàng bán kẹo đường. Ánh sáng đèn lồng màu cam chiếu vào làm cả người anh như được phủ trong sự dịu dàng.

Anh rũ mắt nhìn cây kẹo trên quầy hàng, đôi mắt chuyển động theo đường cong trên tay người chủ quầy. Sườn mặt tinh xảo như bị ánh đèn viền một đường viền vàng, lông mi dài khẽ run, mí mắt cũng dao động theo.

Cây kẹo được làm rất nhanh, bà chủ vẽ xong thì đưa cho anh. Anh thấp giọng nói cảm ơn rồi nhận lấy. Lúc này, anh xoay mặt lại, mí mắt cong cong, mắt hoa đào nhướng lên, sống mũi thẳng, gương mặt sắc bén bị ánh sáng làm nhu hòa hơn, quyến rũ đến nỗi làm Hứa Tĩnh Không không thể rời mắt.

Đối diện với ánh mắt của Hứa Tĩnh Không, đuôi mắt anh hơi nhếch lên, sự lạnh lùng cũng bị ánh đèn làm dịu đi, anh cong môi cười, đi tới.

Nụ cười này làm Hứa Tĩnh Không đang bất động tĩnh lại. Trái tim cô như gõ một cái, vỡ ra từng mảnh, ngọt ngào đến nỗi cô không mở nổi mắt.

Đợi anh đến trước mặt, Hứa Tĩnh Không mới nhìn rõ cây kẹo trong tay anh, là cây kẹo hình con bướm giống cây cô đã vứt ở phòng cầm nghệ. Đôi mắt Hứa Tĩnh Không nhìn tới bàn tay đang anh cầm cái que gỗ được quấy khăn giấy, ngón tay thon dài trắng trẻo, sau đó anh đưa cây kẹo cho cô.

Hứa Tĩnh Không nhận lấy, đưa kẹo lên miệng ngậm. Ngọt, ngọt đến nỗi tìm Hứa Tĩnh Không cũng mềm ra. Cô cầm cây kẹo, đôi mắt tròn to trong sáng.

Hoài Kinh rũ mắt nhìn cô, dặn dò: “Ăn nhiều kẹo sẽ đau răng.”

Chuyện này Hứa Tĩnh Không cũng đồng ý, cô liếm vụn đường trên môi, có chút bất đắc dĩ nói: “Em thường ăn đến đau răng, nhưng vẫn cứ muốn ăn.”

Hoài Kinh nhìn cô cắn ánh bướm y như con chuột con, khẽ cười nói: “Giống anh.”

Hứa Tĩnh Không ngậm kẹo, ngẩng đầu nhìn anh.

Đối diện với ánh mắt cô, ý cười trong mắt Hoài Kinh càng sâu hơn, anh nói: “Anh ăn em cũng ngọt đến đau răng nhưng vẫn cứ muốn ăn.”

Cái răng đang cắn kẹo ê buốt, tai Hứa Tĩnh Không đỏ lên, ánh mắt lúng túng, xoay người đi về phía đại sảnh, vừa đi vừa nói: “Em về phòng đây.”

Hứa Tĩnh Không mới đi được hai bước thì Hoài Kinh phía sau gọi lại: “Em quên mang theo một thứ này.”

“Hả?” Hứa Tĩnh Không mở mồm quay đầu lại, tìm xung quanh rồi ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Quên mang cái gì?”

Anh điềm nhiên đi đến cạnh cô, rũ mắt nhìn cô rồi chỉ vào chính mình rồi nói: “Quên mang theo anh.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Anh ta đẹp trai hay anh đẹp trai?”

Love

Vì một cây kẹo đường bướm bướm mà trên người Hứa Tĩnh Không lại có thêm vài dấu răng.

Dấu răng mới sau một đêm, sáng hôm sau thường hơi ngứa.

Hứa Tĩnh Không hí hửng, rời cửa sổ trong phòng hơi hé mở, ánh nắng dịu nhẹ xuyên qua cửa sổ chiếu lên giường.

Bây giờ cô đang ở trong phòng Hoài Kinh, phòng của anh thuộc kiểu căn hộ, chỉ mỗi phòng ngủ cũng lớn hơn cả căn phòng của cô rất nhiều. Nghe kỹ còn có tiếng nước loáng thoáng, đó là tiếng chảy của nước nóng được dẫn vào phòng.

Cô đưa tay sờ sau lưng, phần lưng trần ê ẩm đến khó chịu cho thấy đêm qua họ đã vui vẻ thế nào.

Ngón tay mảnh khảnh của Hứa Tĩnh Không gãi lên lưng mấy cái nhưng không đến chỗ ngứa. Cô ngứa đến cuống cuồng, đôi mắt nhắm nghiền dần mờ ra, hốc mắt ửng đỏ.

Vào lúc ngón tay cô đang ngứa thì một bàn tay với khớp xương rõ ràng trùm lên tay cô. Bàn tay này vừa khéo lớn hơn tay cô, ôm trọn bàn tay cô, ngón tay thon dài cong cong, gãi nhẹ vào chỗ ngứa của cô.

Tay bị lòng bàn tay anh bao trùm, Hứa Tĩnh Không cảm nhận được nhiệt độ của anh, ngón tay cô cứng đờ, rút tay ra, chỉ để lại bàn tay anh trên lưng mình.

Đầu ngón tay anh gãi nhẹ lên những vết hồng hồng làm cô ngứa, xung quanh làn da trắng nõn như bị nhuộm, dần dần đỏ lên.

“Cắn một cái là một viên kẹo.” Hoài Kinh trầm giọng nói. Ánh mắt anh nhìn dọc từ lưng xuống eo cô, ngón tay cũng di chuyển theo tầm mắt, nhẹ nhàng chạm vào mấy vết hồng hồng, nghiêm chỉnh công bằng nói: “Anh còn nợ em ba viên kẹo.”

Nghe anh nói vậy, người cô khẽ run lên. Cô cong xương bướm lên, chỗ giữa lưng lõm xuống, làm cơ thể mình cách xa ngón tay anh.

Advertisement / Quảng cáo

Yết hầu Hứa Tinh Không chuyển động, tuy đã cách xa ngón tay anh nhưng cô vẫn có chút tức tối. Mí tâm cô nhún lại, nhẹ giọng nói: “Em không đồng ý.”

Hoài Kinh ở phía sau khẽ cười, giọng nói khàn khàn đầy gọi cảm

“Em nói gì?” nghe xong, mí tâm vừa giãn ra lại nhú chặt.

Hứa Tinh Không mở mắt, quay người lại. Cô nhìn Hoài kinh, chưa nói chuyện mà mặt đã đỏ lên, lớn tiếng lặp lại lần nữa.

“Em không đồng ý.”

“Hả?” Hoài Kinh cao giọng, tầm mắt thản nhiên chạy dọc trên người cô. Cuối cùng, đuôi mắt anh nhếch lên nhìn thẳng vào mắt cô. Trong lúc mắt Hứa Tinh Không đang dần trọn to thì anh cúi người cắn mạnh lên đầu vai cô.

“A...” Hứa Tinh Không kêu khẽ.

Hoài Kinh cười, ngẩng mặt lên, chớp mũi hơi chạm vành tai ửng đỏ của cô, nói: “Bốn viên.”

Hứa Tinh Không: “...” tầm mắt thản nhiên chạy dọc trên người cô

Thấy mặt cô đỏ ửng vì luống cuống và hoảng loạn, mắt Hoài Kinh kè lên một tia sáng, môi hơi giương lên, giọng nói chứa ý cười: “Vẫn muốn mua kẹo cho em ăn.”

***

Hoài Kinh chỉ công tác ở Văn Thành một ngày rồi mang theo món nợ bốn viên kẹo rời khỏi suối nước nóng Mậu Bạch, trở về Hạ Thành.

Khi anh đi rồi, Hứa Tinh Không cũng dậy, trước khi bắt đầu làm việc thì đi về phòng mình.

Hai người trải qua một đêm yêu đương vụng trộm đầy kích thích, Hứa Tinh Không không thể phủ nhận đêm đó anh đã làm cô vui sướng, thậm chí hai ngày tiếp theo ở Văn Thành, khi đầu rãng trên người đã phai mất, cô vẫn không quên.

Anh đã để lại trên người cô những ấn ký không thể xóa nhòa.

Hứa Tinh Không không biết thế này với mình là tốt hay xấu.

Chuyến công tác ở Văn Thành kết thúc vào thứ bảy, sau khi Hứa Tinh Không về nhà, đầu tiên là đến bệnh viện thú cưng đón Meo Meo về. Mấy ngày không gặp, dường như Meo Meo rất nhớ cô nên càng dính người hơn. Hứa Tinh Không ôm nó, tím như mềm ra.

Lấy đồ ăn cho Meo Meo xong, Hứa Tinh Không liền gọi điện thoại cho Trần Uyên Uyên.

Trần Uyên Uyên nhanh chóng bắt máy, vui vẻ hỏi: “A lô, Tinh Không, cậu đã về rồi à?”

Bên kia điện thoại hơi ồn ào, lại có tiếng bé trai gòn gĩa: “Dì Tinh Không, dì Tinh Không...”

Tiếng đứa nhỏ ngọt ngào làm lòng Hứa Tinh Không như bói mật, khóe mắt cong cong.

“Khang Khang.”

“Haizz, con gấu nhỏ này.” Trần Uyên Uyên có chút bất đắc dĩ, nói: “Chờ mẹ nói chuyện điện thoại đã.”

“Hôm nay cậu bận sao?” Nghe giọng bé trai ở đầu bên kia xa dần, Hứa Tinh Không liền hỏi Trần Uyên Uyên. Cô gọi cho Trần Uyên Uyên là để xác nhận chuyện hợp đồng cho thuê cửa hàng trà sữa.

“A?” Trần Uyên Uyên bận đến choáng váng, vội nói xin lỗi: “Hôm nay tớ không có thời gian. Bố mẹ chồng tớ từ quê lên, dẫn theo một đồng bóng bà con thân thích. Hôm nay tớ đang tiếp đón họ đấy. Có phải cậu hỏi chuyện hợp đồng cửa hàng không? Lão Chiêm đã chuẩn bị xong, chúng ta hẹn vào ngày mai nhé?”

“Được.” Ngày mai Hứa Tinh Không vẫn được nghỉ nên sao cũng được.

Trần Uyên Uyên nghe bên Hứa Tinh Không im ắng, nên quan tâm hỏi thăm: “Thứ bảy này cậu chỉ làm ở trong nhà à?”

Hứa Tinh Không mỉm cười, nhắc nhở bạn thân: “Còn có Meo Meo nữa.”

“Meo cái gì mà meo!” Thái dương Trần Uyên Uyên giật gật, nói: “Cậu nên làm việc của một cô gái độc thân nên làm. Ra ngoài ăn cơm, xem phim, tối đi quán bar, hẹn hò!”

“Hả?” Nghe thấy hai chữ hẹn hò, mặt Hứa Tinh Không đỏ lên.

Trần Uyên Uyên cũng biết mình vừa mạnh mẽ hù dọa Hứa Tinh Không nên cười nói: “Tớ nói đùa đấy. Không hẹn hò, vậy xem phim thôi được chứ? Haizz, thần tượng Hứa Trí Viễn của cậu mới ra một bộ phim, cậu không đi xem sao?”

“Đã chiếu rồi à?” Hứa Tinh Không hỏi.

Vừa nói cô vừa nhìn qua lịch vạn niên, đúng là đã đến ngày công chiếu.

Cô đi công tác có vài ngày mà đã quên luôn ngày tháng.

“Được.” Hứa Tinh Không nói tạm biệt với Trần Uyên Uyên rồi cúp máy.

Hứa Tinh Không tìm phần mềm đặt vé, đặt vé xem phim vào ba giờ chiều. Buổi trưa cô nấu cơm ăn, ngủ trưa dậy rồi ra ngoài.

Gần nhà cô có rạp chiếu phim Hướng Thần, Hứa Tinh Không ngồi mấy trạm xe buýt là đến.

Cô không hẳn là đặc biệt hâm mộ các ngôi sao, chỉ thích vài ca sĩ và diễn viên. Mà Hứa Trí Viễn vừa là ca sĩ vừa là diễn viên, cô đã thích anh ấy rất nhiều năm, anh được xem như một ngôi sao gạo cội trong giới giải trí.

Nghĩ tới đây, Hứa Tinh Không hơi sùng sốt rồi bật cười.

Chẳng qua là Hứa Trí Viễn ra mắt sớm mà thôi, năm nay anh cũng mới 34 tuổi, không lớn hơn cô bao nhiêu, vậy mà cô lại xem người ta là gạo cội.

Lúc Hứa Tinh Không đến rạp mới hai rưỡi, lấy vé xong, cô đi mua một cốc trà sữa và một hộp bắp rang bơ lớn. Bắp rang bơ ở rạp này rất ngon, vụn đường dính trên bắp rang bơ, vị như viên đường nhỏ. Tuy chỉ một mình nhưng lần nào cô cũng mua hộp to nhất.

Advertisement / Quảng cáo

Chờ đến ba giờ, Hứa Tinh Không kiểm vé vào xem. Tên phim là “Mô kim”, là một bộ điện ảnh đề tài trộm cắp. Hứa Trí Viễn vô cùng coi trọng danh tiếng, nên phim nhận tình tiết luôn không tệ, Hứa Tinh Không xem rất say sưa.

Phim chiếu được một nửa thì điện thoại trong túi xách rung lên. Cô lấy điện thoại nhìn thoáng qua màn hình rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Là Hoài Kinh gọi đến. “VẬY anh đến rạp chiếu phim quốc tế Hướng Thần đi.”

Rời khỏi phòng chiếu phim tới đến, ánh đèn bên ngoài làm Hứa Tinh Không hơi híp mắt, trong tay cô vẫn ôm bắp rang bơ, cầm điện thoại đi động bất nghe.

“Đã về rồi à?” Tiếng đàn ông trầm trầm, giọng điệu rất thành thoi.

“Ừ.” Hứa Tinh Không cắn một viên bắp rang bơ, đáp.

Cô đứng ở cửa rạp, nèn vẫn nghe âm thanh bên trong truyền ra, dường như anh cũng nghe thấy hỏi: “Đang làm gì đấy?”

Hứa Tinh Không thành thật trả lời: “Xem phim.”

Nghe cô nói đang xem phim, Hoài Kinh buộc miệng thốt lên: “Ồ đâu?”

“Anh đừng đến.” Hứa Tinh Không nói, “Em xem sắp xong rồi.”

Nghe cô nói vội, Hoài Kinh cười cười, hình như anh chuyển động cơ thể nên trong điện thoại có tiếng vài cọ sát. Anh nín cười, nhẹ giọng mập mờ nói: “Xem xong rồi thì anh đến đón em.”

Giọng đàn ông khe khẽ lại hơi khàn khàn tựa như ma sát quanh tai cô. Tim Hứa Tinh Không hơi dao động, cô bỏ một viên bắp rang bơ vào miệng, chậm rãi nhai, rồi nói: “Vậy anh đến rạp chiếu phim quốc tế Hường Thần đi.”

Hứa Tinh Không cúp điện thoại rồi quay về phòng, trên màn hình đang chiếu đến đoạn Hứa Trí Viễn đang làm anh hùng cứu mỹ nhân. Sau khi Hứa Tinh Không nói chuyện điện thoại trở về, trong lòng như suy đoán một chuyện.

Hai mươi phút sau, điện thoại Hứa Tinh Không rung lên, cô nhận được một tin nhắn ngắn “Dây E18 gần lâu hai”. Là chỗ để xe, anh đã đến.

Hứa Tinh Không ăn bắp rang bơ, xem phim nà trong lòng lại có chút phân tâm. Chờ đến khi đoạn nhạc cuối phim vừa vang lên, Hứa Tinh Không liền lập tức đứng lên.

Đôi tình nhân trẻ ngồi phía sau nhỏ to với nhau.

“Chúng ta không đi sao?” Vấn đề này làm Hứa Tinh Không phải suy nghĩ,

“Phần cuối có cảnh hậu trường, xem xong rồi đi.”

Hứa Tinh Không dừng lại, nhìn thoáng qua màn hình, là danh sách nhân viên chế tác, chữ có rất nhiều và nhỏ.

Dù sao sau này cũng có thể xem cảnh hậu trường trên mạng mà.

Hứa Tinh Không tự nhủ một câu rồi ra khỏi rạp.

Vào thang máy, Hứa Tinh Không trực tiếp chọn phím 2, thang máy xuống rất nhanh, cô ra khỏi thang máy, bắt đầu tìm dây E18.

Rạp chiếu phim quốc tế Hường Thần rất lớn, hôm nay lại là thứ bảy nên có rất nhiều người đến xem phim. Trong tầng hầm để xe, xe ô tô để rất trật tự, kín cả tầng hầm.

Hứa Tinh Không tìm được khu E, liếc mắt một cái đã thấy chiếc xe châu âu của anh.

Chiếc xe châu âu của anh có màu sắc rất bình thường nhưng lại là dòng xe cao cấp, nên nhìn thoáng qua một cái là cô đã nhận ra.

Hứa Tinh Không đi về phía chiếc xe, đến trước xe thì dừng lại.

Người đàn ông ngồi trong xe mặc một cái áo len cao cổ nhạt màu, bên ngoài khoác áo jacket màu đen, dáng người cao to, lưng thẳng dựa lưng vào lưng ghế lái. Ánh đèn tầng hầm bãi đỗ xe xuyên qua kính xe chiếu vào, chiếu sáng nửa gương mặt lạnh lùng nhả nhận của anh. “Chúng ta không đi sao?”

Anh đang cầm điện thoại đi động xem gì đó, mi tâm nhăn lại, môi mỏng hơi nhếch lên, cái cằm tron bóng cũng hơi căng.

Hứa Tinh Không vừa đi tới thì anh đã nhận ra. Dời tầm mắt khỏi điện thoại, thấy Hứa Tinh Không đứng trước xe, mi tâm anh giãn ra, khóe môi giương lên.

Hứa Tinh Không cười cười, đi đến chỗ ghế phụ, mở cửa ngồi vào.

Cô vừa đi vào liền mang theo một mùi hương ngọt ngào của bắp rang bơ. Hoài Kinh thấy cô ôm một hộp bắp rang bơ lớn trong ngực, đợi cô vừa lên xe thì đưa tay tới hộp bắp rang bơ. Vấn đề này làm Hứa Tinh Không phải suy nghĩ,

Dường như cô đã nhận ra ý đồ của anh, co người vào góc theo bản năng, hai tay ôm lấy hộp bắp rang bơ, ánh mắt to tròn lấp lánh cảnh giác nhìn anh, trông cực kỳ giống con chuột nhỏ bảo vệ thức ăn của mình.

Hình như không ngờ rằng cô sẽ hành động thế này, Hoài Kinh nhìn cô, trong mắt mang theo chút bồn cợt.

Hứa Tinh Không lấy lại tinh thần, đó mặt đưa hộp bắp rang bơ ra, cho anh một viên bắp rang bơ.

Hoài Kinh nhận lấy viên bắp rang trong tay cô bỏ vào miệng, mùi thơm bắp rang bơ tan ra trong miệng, ngọt ngào. Hoài Kinh mỉm cười, vừa khởi động xe vừa nói chuyện phiếm với Hứa Tinh Không.

“Xem phim gì?”

Ngồi thấy vị ngọt kia, Hứa Tinh Không lại muốn ăn. Cô lấy hai viên bắp rang bơ bỏ vào miệng, nói: “Mô kìm.”

“Đẹp không?” Hoài Kinh nghiêng nhìn sang cô, hỏi.

“Ừ.” Hứa Tinh Không gật đầu, nói: “Hứa Trí Viễn, em là fan của anh ấy.”

Xe dừng ở cửa xuất nhập khẩu, Hoài Kinh nghiêng mặt qua nhìn cô một cái, hỏi: “Thích anh ta ở điểm nào?”

Vấn đề này làm Hứa Tinh Không phải suy nghĩ, cô cúi đầu nhìn bắp rang bơ trong ngực, vừa ăn vừa nói: “Anh ấy đẹp trai, giọng nói dễ nghe, dáng người cũng rất đẹp.”

Advertisement / Quảng cáo

Bảo vệ mở cửa, Hoài Kinh khởi động xe, vừa lái xe vừa nghe Hứa Tinh Không nói, nghe xong, mi tâm vừa giãn ra lại nhú chặt.

Đúng lúc xe dừng lại ở cột đèn giao thông trước giao lộ, Hoài Kinh nhìn qua Hứa Tinh Không, giọng nói nặng nề: “Anh ta đẹp trai hay anh đẹp trai?”

“Hả?” Hứa Tinh Không hơi sững sốt, cô dời mắt từ hộp bắp rang bơ sang mặt Hoài Kinh.

Hiện tại là 5 giờ chiều, mặt trời đã lặn, bầu trời vừa được phủ một tầng bóng đen. Mặt mày anh vốn sắc nét, dưới bóng tối lại càng đẹp trai lạ thường.

Tầm mắt Hứa Tinh Không chuyển động một cái, cô thu hồi ánh mắt, nhìn hộp bắp rang bơ, nói dối lòng: “Anh ấy đẹp trai.”

Chiếc xe di chuyển từng chút, Hoài Kinh nhìn Hứa Tinh Không, ánh mắt đen lay như dần chìm đen vào bóng đêm.

“Giọng của anh ta dễ nghe hay giọng anh dễ nghe?”

Giọng anh trầm thấp, đặc biệt từ tính như nhạc trong đĩa phát ra, làm người nghe hết sức thoải mái.

Hứa Tinh Không khẽ mỉm môi, cô nghe ra anh muốn phân thắng bại.

Cố gắng nâng khóe môi, Hứa Tinh Không nghiêm túc nói: “Giọng anh ấy dễ nghe.”

Hai lần đều bị thua nhưng Hoài Kinh báms riết không tha, anh rũ mắt nhìn Hứa Tinh Không hỏi: “Dáng người anh ta đẹp hay dáng anh đẹp?”

Bị hỏi đến đây, mặt Hứa Tinh Không hơi đỏ lên, cô như muốn trêu anh, không đợi anh hỏi xong đã đáp: “Anh ấy đẹp.”

“Em đã từng sờ rồi sao?” Hoài Kinh nhìn cô, khóe môi bên phải hơi nhếch. Đèn xanh sáng lên, anh đi về phía trước, thản nhiên nói: “Em chỉ từng sờ anh.”

Hứa Tinh Không: “...”

Hứa Tinh Không muốn trêu đùa anh nhưng lại nhay vào cái hố mà anh đào, ngược lại có cảm giác bị anh trêu đùa. “Hứa Trí Viễn, em là fan của anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Có phải thấy di Tinh Không hiền lành dễ bắt nạt nên con mới thích không?”

“Không phải mà, di Tinh Không dễ bị bắt nạt nên con mới càng phải bảo vệ di.”

Love

Hứa Tinh Không dùng cả đêm để nhận thức lòng háo thắng mạnh mẽ của Hoài Kinh.

Khi cô xuống taxi thì hai chân đều mềm nhũn. Vừa mở cửa xe thì đã thấy Trần Uyên Uyên đứng bên cạnh xe mình trước cửa tiểu khu, vẫy tay với cô.

Hứa Tinh Không cần mồi, đứng dậy đi tới.

Trần Uyên Uyên cúi đầu nhìn thoáng qua hai hộp kẹo trên tay cô, nhủ thầm hỏi: “Cậu mua nhiều kẹo thế làm gì? Không đau răng à?”

Hứa Tinh Không rũ mắt nhìn tám bịch kẹo trái cây trong mỗi hộp trên tay mình, bị ánh nắng chiếu vào, cô hơi híp mắt, thờ dãi nói: “Không thể kiểm chế được.”

Trần Uyên Uyên cười một tiếng, nói: “Bao lớn rồi còn không kiểm chế được? Còn không bằng Khang Khang nhà tớ đấy.”

Nhắc tới Khang Khang, Hứa Tinh Không cong môi cười, thừa nhận: “Đúng vậy.”

Anh ấy cũng không bằng. Chiêm Lương Đình cười cười,

Tuy tối qua Hoài Kinh cần cô rất nhiều nhưng cũng may toàn cần ở những chỗ che được, bên eo và đùi hơi ngứa, Hứa Tinh Không mím môi, mở cửa lên xe.

Trần Uyên Uyên đi cùng Chiêm Lương Đình, sau khi Hứa Tinh Không lên xe liền chào hỏi anh ta: “Làm phiền rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

“Không có gì.” Chiêm Lương Đình cười cười, vừa lái xe vừa nói: “Cửa tiệm này cho thuê từ một năm trở lên nhưng anh khuyên em nên thuê dài hạn. Thứ nhất là tiền thuê ưu đãi hơn, thứ hai, đây là nơi có vị trí đẹp nên có khả năng sau này sẽ bị đầu giá.”

Nghe Chiêm Lương Đình nói vậy, Hứa Tinh Không không hề do dự, gật đầu nói: “Được.”

Trần Uyên Uyên nghe Hứa Tinh Không nói sẽ thuê dài hạn thì rất vui. Điều này có nghĩa là cậu ấy sẽ ở Hạ Thành lâu hơn. Nghĩ đến điều này, Trần Uyên Uyên xoa tay, nói: “Vì cửa tiệm này, tớ cũng phải tìm cho Tinh Không nhà tớ một người chồng ở Hạ Thành mới được, để cậu hoàn toàn cảm ở lại Hạ Thành luôn.”

Nói xong, Trần Uyên Uyên vỗ chông một cái, nói: “Lão Chiêm, phải nắm bắt cơ hội nha, trong đơn vị có thanh niên nào giỏi giang đẹp trai hay tiểu thư tươi gi đó thì giao hết ra đây.”

Chiêm Lương Đình bị vỗ lên bật cười, anh ta vừa nghiêm túc lái xe, vừa nói: “Đồng nghiệp ở đơn vị bọn anh phần lớn đều là thành gia lập nghiệp hết rồi.”

“Vậy anh còn có ích lợi gì?” Trần Uyên Uyên kéo tai Chiêm Lương Đình.

Trần Uyên Uyên chỉ kéo nhẹ, Chiêm Lương Đình cũng không giận, cười ha ha nói: “Cho em một gia đình.”

Câu này làm Trần Uyên Uyên đỏ mặt, vỗ anh một cái, muốn mắng một câu lại không mắng nên lời.

Hai vợ chồng cứ anh một câu em một câu, làm Hứa Tinh Không bất giác mỉm cười. Cô cúi đầu nhìn hai hộp kẹo trong tay, rồi cắt chúng vào trong túi.

Chiêm Lương Đình đã thảo luận chuyện hợp đồng được kha khá từ trước nên lúc này cực kỳ thuận lợi. Về chuyện sửa sang cửa tiệm, Chiêm Lương Đình cũng đã tìm người, ngày mai sẽ bắt đầu khởi công. Giờ chỉ việc ra thông báo tuyển nhân viên và đào tạo họ, những việc này Hứa Tinh Không sẽ tự làm.

Sau này cô sẽ là bà chủ phát lương cho người ta, nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Tinh Không rất có cảm giác thành tựu.

Sau khi xong việc, bọn họ đi về nhà Trần Uyên Uyên.

Nhà Uyên Uyên ở gần chỗ làm việc của Chiêm Lương Đình, là một căn nhà ở bên trong công ty điện lực. Có rất nhiều người sống trong tiểu khu này, xe cộ ra vào đều là người quen, Trần Uyên Uyên chào hỏi từng người.

Đến trước nhà, sau khi Chiêm Lương Đình dừng xe, ba người cùng nhau vào thang máy. Công ty điện lực rất giàu có, nên tiểu khu này thiết kế không tồi, từ độ rộng thang máy và hành lang có thể nhìn ra được.

Thang máy vừa đến, cửa nhà Trần Uyên Uyên liền mở ra. Một bé trai rất to, khuôn mặt thông minh chạy ra.

Nhìn thấy Hứa Tinh Không, ánh mắt bé trai sáng lên, ngọt ngào kêu một tiếng “Di Tinh Không”, sau đó tựa như chim nhỏ bay về phía Hứa Tinh Không, lao vào lòng cô.

Hứa Tinh Không cười tủm tỉm giang hai cánh tay, bế bé trai thơm mùi sữa vào lòng.

Ba mẹ Chiêm Lương Đình đi theo Chiêm Giai Khang ra cửa, nhìn thấy Hứa Tinh Không cũng mỉm cười.

“Di Tinh Không, con rất nhớ di.” Khang Khang ngọt ngào nói, cười hi hi ôm lấy cổ Hứa Tinh Không.

“Di cũng nhớ con.” Giọng Hứa Tinh Không dịu dàng chứa ý cười.

Trần Uyên Uyên nhìn về mặt Hứa Tinh Không, lại nghĩ đến chuyện cô không thể sinh con, cảm thấy rất đau lòng. Cô liền trừng Chiêm Giai Khang, nói: “Có con trai để làm gì chứ? Thấy di xinh đẹp là đến cả cha mẹ cũng không cần.”

Hứa Tinh Không cười dịu dàng. Ngón tay Hứa Tinh Không khẽ run, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

Khang Khang quay đầu lại, nhìn Trần Uyên Uyên, tuy giọng nói còn non nớt nhưng lại nói rất nghiêm túc: “Con có thể thấy mẹ mỗi ngày nhưng đã lâu con không thấy di Tinh Không, cho nên con mới ôm di trước thôi.”

Câu nói của Khang Khang làm ám lòng, cánh tay Hứa Tinh Không siết chặt, ôm Chiêm Giai Khang vào nhà nói: “Sau này di sẽ thường xuyên đến.”

Khang Khang nghe vậy, lập tức vui mừng. Một lần nữa bé lại đưa tay ôm cổ Hứa Tinh Không, chôn mặt vào cổ cô.

Ôm Khang Khang trong lòng, mà lòng Hứa Tinh Không như được lấp đầy, lại như bị khoét đi một thứ gì đó.

Nhà Trần Uyên Uyên là ba phòng ngủ hai phòng làm việc, hơn một trăm năm mươi mét vuông, vì có cha mẹ chồng ở chung nên nhà cửa được dọn dẹp vô cùng ngăn nắp sạch sẽ. Ánh sáng mặt trời từ ngoài ban công chiếu vào, bao phủ một lớp nắng ấm áp lên cả ngôi nhà.

Cha mẹ của Chiêm Lương Đình là người Hạ Thành nhưng không phải là khu vực nội thành Hạ Thành. Hai người họ đều là giáo viên nên rất lịch sự và trí thức, điều này rất có ích cho tư tưởng của Trần Uyên Uyên.

Trần Uyên Uyên vừa vào nhà liền ôm mẹ Chiêm, cười hỏi: “Mẹ, mẹ làm tóc cá quế sao?”

(*) Sōngshǔ yú [松鼠鱼] or Squirrel Fish vì cách món ăn được trình bày và tương tự như đuôi của một con sóc.

Mẹ Chiêm cười nói: “Ừa, đặc biệt chuẩn bị cho Tinh Không đấy.”

Xa nhà đã lâu, Hứa Tinh Không rất cảm động vì câu nói này, bởi có rất ít người đặc biệt chuẩn bị thứ gì cho cô.

Hứa Tinh Không cảm kích cười, nói: “Cảm ơn dì.”

“Không cần cảm ơn.” Mẹ Chiêm cười hiền lành, nói: “Đi rửa tay rồi ăn cơm thôi.”

Khang Khang rất thích Hứa Tinh Không, ngay cả rửa tay cũng muốn dính lấy cô. Mà Hứa Tinh Không càng thích trẻ con hơn, nên cô liền bế bé đi phòng vệ sinh.

Hứa Tinh Không kiên nhẫn rửa tay cho Khang Khang, sau đó hai người nắm tay nhau đi ra bàn ăn. Trên bàn bày đầy những món ăn thường ngày trong gia đình, mọi người quây quần một chỗ, chuyện chén đũa cho nhau, hòa thuận vui vẻ, vô cùng náo nhiệt.

Hứa Tinh Không nhớ đến Hoài Kinh, đây là nơi có vị trí đẹp nên có khả năng sau này sẽ bị đầu giá.”

Thật ra khi ở nhà ăn cơm một mình cô hoàn toàn không cảm nhận được hương vị gia đình, mà lúc này mới có.

Một bữa cơm vô cùng hòa hợp, Hứa Tinh Không ăn rất no. Ăn cơm xong, Trần Uyên Uyên bắt Chiêm Lương Đình đi rửa bát, Khang Khang thì dẫn Hứa Tinh Không lên phòng bé chơi đồ chơi.

Từ xưa đến nay, Trần Uyên Uyên luôn nuôi dưỡng con trai theo chế độ nghèo nàn. Đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân là do bình thường cô mua sắm quá nhiều, đã tiêu sạch tiền.

Trong phòng không có nhiều đồ chơi lắm, mấy món đồ chơi trong phòng thì trông như đã bị chơi rất nhiều lần.

Hứa Tinh Không ngồi trên thảm, cầm con rùa đen nhỏ mà Khang Khang vừa đưa cho, còn Khang Khang thì cầm một con khủng long. Khang Khang cầm khủng long, bắt chước âm thanh ồ ồ của khủng long, giờ con bay qua bay lại, nói: “Ta là khủng long lớn đấy...”

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không tưởng là bé sẽ nói khủng long lớn muốn ăn rùa đen nhỏ, vừa định giấu rùa đen nhỏ ra đằng sau thì Khang Khang đặt khủng long chặn trước mặt rùa đen nhỏ.

“Ta là khủng long lớn, ta phải bảo vệ di Tinh Không rùa đen nhỏ.”

Giọng bé trai vừa non nớt lại vừa mang theo sự nghiêm túc và chắc chắn đúng với độ tuổi. Ngón tay Hứa Tinh Không khẽ run, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào. Cô nhìn Khang Khang cười với mình mà mắt cay cay, cô dụi mắt, viên mắt đỏ ửng, nói: “Cảm ơn Khang Khang.”

Thật hâm mộ. Sân bóng Tân Duyệt Hạ Thành.

Ăn cơm xong rồi chơi một lúc thì Hứa Tinh Không muốn về. Cô vừa nói phải đi, mặt Khang Khang liền xụ xuống. Trần Uyên Uyên vốn định đưa cô về nhà nhưng Hứa Tinh Không nói gọi xe là được. Cuối cùng, cả nhà xuống lầu tiễn cô.

Hứa Tinh Không phải đi, Khang Khang lưu luyến không rời, từ trong lòng cô sà vào lòng Trần Uyên Uyên, nói: “Lần khác đi Tinh Không lại đến chơi nhé.”

Trần Uyên Uyên thấy con trai như vậy, cười trừu ghẹo: “Có phải thấy di Tinh Không hiền lành dễ bắt nạt nên con mới thích không?”

Khang Khang lắc đầu, tựa đầu vào vai mẹ, nức nở nói: “Không phải mà, di Tinh Không dễ bị bắt nạt nên con mới càng phải bảo vệ di.”

Một câu nói của bé làm cả hai người phụ nữ đều sững sốt.

Hứa Tinh Không cảm động, khóe môi run run nói: “Cảm ơn Khang Khang.”

Trần Uyên Uyên ôm con trai, nhìn bạn tốt, nói: “Yên tâm đi, sau này sẽ có người bảo vệ di Tinh Không mà con.”

“Thật không ạ?” Khang Khang ngẩng đầu nhìn Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không bị hỏi đột ngột nên hơi sững sốt. Cô cười cười, gật đầu một cái nói: “Thật.”

Sau khi Hứa Tinh Không về nhà liền ôm máy tính lên sofa ngồi. Cô đăng thông báo tuyển dụng lên mạng. Cô vừa lên sofa, Meo Meo cũng thông thả nhảy lên, nó cọ một hồi, cọ vào lòng cô rồi bị Hứa Tinh Không ôm lấy.

Meo Meo vừa được tắm rửa nên cả người thơm ngát ngọt.

Thấy Hứa Tinh Không bận rộn đánh chữ, dường như Meo Meo có chút bất mãn, đưa móng vuốt ra cào bàn phím hai cái.

Văn bản bị thêm mấy ký tự mới, Hứa Tinh Không bật cười, cúi đầu tựa cằm lên đầu nó, đưa tay gãi cổ nó, an ủi: “Chị kiểm tiền mua cá cho em mà.”

Được gãi thoải mái, Meo Meo không quấy nữa, yên lặng ghé vào người cô.

Sau khi đăng thông báo tuyển dụng lên các web tuyển dụng, Hứa Tinh Không đuổi người, chuẩn bị đi nấu cơm. Cô vừa định đứng dậy thì điện thoại rung lên một cái, Hứa Tinh Không mở máy xem, Hoài Kinh gửi cho cô một tin nhắn trên Wechat.

Là một địa điểm.

Sân bóng Tân Duyệt Hạ Thành.

Sau đó, anh lại gửi một tin nữa.

(Hoài Kinh: Mang một bảng tài liệu tổng hợp buổi hội nghị ở Văn Thành đến cho anh.)

Hứa Tinh Không: “...”

Tài liệu hội nghị ở Văn Thành luôn chuyển đến IO, hơn nữa còn có thể trực tiếp download trên website nội bộ công ty. Quan trọng nhất là Hoài Kinh không cần xem loại tư liệu nhỏ không đáng kể này mà?

Bây giờ là năm giờ rưỡi, Hứa Tinh Không nhìn ra cửa sổ, bên ngoài trời đang dần tối.

Hứa Tinh Không mở máy tính, download một bảng tài liệu hội nghị ở Văn Thành rồi vào phòng ngủ thay quần áo. Ra đến cửa, Hứa Tinh Không đổ thêm chút thức ăn cho mèo.

Sân bóng Tân Duyệt là sân bóng tư nhân nhỏ. Hứa Tinh Không vừa xuống taxi liền thấy biển hiệu đèn led “Tân Duyệt”.

Cửa không lớn, trong đại sảnh đèn đỏ sáng trưng, bên trong cũng không ít nhân viên làm việc.

Hứa Tinh Không vừa vào cửa thì đã có người đến đón, người đó hỏi: “Là Hoài Kinh mời cô đến sao?”

Hứa Tinh Không gật đầu, nói: “Đừng vậy.”

Người kia nói: “Mời đi theo tôi.” “Không thể kiểm chế được.”

Hai người cùng vào thang máy, lên đến tầng hai thì thang máy dừng lại, cửa thang máy vừa mở ra thì Hứa Tinh Không liền nghe thấy tiếng gậy bóng rổ ma sát trên sàn sân bóng. Hứa Tinh Không nhìn lên, đi theo hành lang vào trong.

Đến trước cửa, người kia mở cửa ra, ánh mắt Hứa Tinh Không lập tức sáng ngời.

Anh mặc một đồng phục bóng rổ màu đỏ lam làn da càng thêm trắng. Tay anh đang chuyển bóng, phía trước có người chặn lại, anh làm một động tác giả, tay đập bóng nhắm ngay rổ, nhảy người lên.

“Àm” một tiếng, bóng thành công vào rổ.

Tay anh nắm lấy rổ, xoay nhảy xuống, đập tay với người bên cạnh. Anh quay đầu lại, vén áo lên làm lộ ra cơ bụng sáu múi.

Anh vừa vén áo lau mồ hôi xong, đang định nhận bóng, nhưng vừa nhìn ra ngoài thì chạm phải ánh mắt của Hứa Tinh Không.

Hoài Kinh ném bóng sang một bên, chạy đến chỗ cô.

Vừa vận động xong vậy mà trên người anh lại mang một hơi thở khoan khoái nhẹ nhàng, anh chạy đến, lông mi chớp chớp, mồ hôi chảy trên mặt, anh lại vén áo lên lau. Người anh hơi nóng, hơi nóng đó làm mặt Hứa Tinh Không dần đỏ.

“Mang tài liệu đến rồi à?” Hoài Kinh trầm giọng hỏi. Thần sắc anh hơi nghiêm túc giống như đang làm việc. Đã chảy mồ hôi thế này nhưng hơi thở anh cũng chỉ hơi gấp một chút. Thể lực anh tốt đến mức nào, Hứa Tinh Không rất rõ.

“Vâng.” Hứa Tinh Không hoàn hồn, đưa tài liệu trên tay qua.

Advertisement / Quảng cáo

Hoài Kinh không nói chuyện, chỉ rừ mắt nhìn lấy tài liệu, ngọn tóc anh hơi ướt, đôi mắt nâu đặc biệt sáng trong.

Lúc anh xem tài liệu thì đột nhiên cửa phía sau mở ra, một người đi vào gọi Hoài Kinh một tiếng.

“Hoài Kinh.” “Không thể kiểm chế được.”

Nghe thấy có người gọi tên, tầm mắt Hoài Kinh rời khỏi tài liệu, cười đập tay với người kia một cái.

“Cậu tới rồi à?”

Nghe thấy giọng nói này, cả người Hứa Tinh Không run lên. Người đó đứng ở sau cô, Hứa Tinh Không xoay người lại nhìn một cái, sau đó liền há hốc mồm.

Hứa Trí Viễn!

Dường như Hứa Trí Viễn cũng thấy Hứa Tinh Không, nét mặt hơi khựng lại, anh ta nhìn Hoài Kinh hỏi: “Ai vậy?”

“Nhân viên công ty đến đưa tài liệu cho tôi.” Hoài Kinh vừa nói vừa quơ quơ văn kiện trên tay.

“Gọi tôi đến chơi bóng mà anh còn làm việc à?” Hứa Trí Viễn giả bộ bất mãn nói.

“Xong nhanh thôi.” Hoài Kinh nói, “Anh đi thay quần áo trước đi.”

“Được.” Hứa Trí Viễn cười cười, trước khi đi còn cười với Hứa Tinh Không một cái.

Hứa Tinh Không nhìn theo bóng lưng anh ta, trong thoáng chốc vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ. Có thu hồi tầm mắt, quay đầu lại nhìn Hoài Kinh đang đứng trước mặt mình xem tài liệu bằng ánh mắt không thể tin được.

Người đàn ông trước mặt đóng tài liệu lại, lơ đãng nhìn cô, khoe môi ngà ngời giương lên, quơ quơ văn kiện trên tay.

“Thế nào? Đặc biệt chuẩn bị cho em gặp mặt thần tượng đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Lần sau anh sẽ đi xem cùng em, em sẽ không cần phải sốt ruột nữa.”

Love

Ở bên ngoài Hứa Trí Viễn còn đẹp trai hơn trên màn ảnh, anh ấy mang vẻ đẹp tiêu chuẩn, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, môi gợi cảm, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng.

Năm nay anh ấy đã ba mươi bốn tuổi, không còn là tuổi thiếu tuổi trẻ nữa cho nên hiện tại đang chuyển sang hình tượng đàn ông trưởng thành, da màu lúa mạch khỏe mạnh, dáng người gầy mà không yếu, cơ bắp săn chắc cứng rắn.

Có thể anh ấy thường xuyên chơi bóng rổ cùng Hoài Kinh nên hai người phối hợp hết sức ăn ý. Hứa Tinh Không ngồi ở khu vực nghỉ ngơi xem bọn họ chơi bóng, trên sân hai người liên tục ghi điểm. Giọng nói cô như lạc mất ở chỗ họ.

Được tận mắt nhìn thấy thần tượng, Hứa Tinh Không cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Hứa Trí Viễn là người rất hiền hòa, lúc nghỉ giữa trận, thấy Hứa Tinh Không còn ôm tài liệu đứng đó, anh ấy vừa dùng khăn lông lau vừa mồ hôi nói: “Vẫn phải tặng ca sao?”

Được thần tượng bắt chuyện, mặt Hứa Tinh Không đỏ lên, hơi hé môi, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ nhưng cuối cùng chỉ đáp một tiếng “Vâng”.

Lúc Hứa Trí Viễn đến đây, Hoài Kinh cũng đuổi theo, giờ đã đi tới. Anh cầm nước tăng lực, ngửa đầu uống. Trước khi Hứa Trí Viễn đến thì anh đã chơi được một lúc, chơi bóng rổ vận động nhiều nên anh đổ mồ hôi đầy người. Khi uống nước, mồ hôi lần từ hầu kết xuống, nhẹ nhàng chảy xuống cạnh xương quai xanh, vồ vồ gợi cảm.

Hoài Kinh ngồi cạnh Hứa Trí Viễn nên thấy rất rõ vóc dáng hai người khác nhau. Da anh trắng, cổ vồ không khỏe mạnh nhưng thật ra dáng người anh lớn hơn Hứa Trí Viễn một chút, khi ném bóng vào rổ, quả bóng bay lên, cơ bụng như ẩn như hiện.

Đúng là thần hình anh đẹp hơn Hứa Trí Viễn.

Ban đầu, Hứa Tinh Không cho rằng khi anh hỏi dáng người ai đẹp hơn chỉ là do lòng háo thắng của đàn ông, không ngờ Hoài Kinh biết Hứa Trí Viễn thật cho nên cảm thấy cô kết luận như vậy là thiên vị. Giọng nói cô như lạc mất ở chỗ họ.

“Nghỉ cuối tuần còn bắt người ta đưa tài liệu, cậu bắt nạt con gái nhà người ta quá rồi đấy.” Hứa Trí Viễn cầm chai nước, quay lại nói với Hoài Kinh.

Advertisement / Quảng cáo

Ngon trỏ và ngon cái giữ chai nước, ngón tay vì dùng sức mà khớp xương hiện rõ, hai tay anh chống trên đầu gối, Hoài Kinh bỏ chai nước xuống, nghiêng đầu liếc Hứa Tinh Không một cái, nói: “Thế này mà tính là bắt nạt à?”

Giọng anh thản nhiên nhưng dường như lời nói chứa ẩn ý. Hứa Tinh Không nhìn vào mắt anh, ánh mắt anh vẫn lạnh lùng lười biếng như ngày thường. Nhưng Hứa Tinh Không lại như bị ánh mắt này cắn một cái, hoảng loạn dời mắt đi.

Quả thật thế này không tính là bắt nạt, anh mà bắt nạt thì dữ hơn nhiều.

“Haizz, bây giờ cô có thể đến Cục lao động kiện anh ta được rồi đó.” Hứa Trí Viễn chỉ tay vào Hoài Kinh, khuyên Hứa Tinh Không.

“Tôi tự nguyện tăng ca.” Hứa Tinh Không thấy Hứa Trí Viễn bênh vực mình, khuôn mặt vì kích động mà có chút ửng hồng, cô mím môi, nhẹ giọng nói: “Tôi là fan của anh đấy.”

Hứa Trí Viễn hơi ngạc nhiên bởi lần đầu gặp một fan thành thật như thế. Bây giờ có rất nhiều cơ hội nói chuyện nhưng cô chỉ ngoan ngoãn ngồi một chỗ, không hề đến gần. Lần này nếu mình không bắt chuyện thì có khi cô cũng không chủ động nói.

Hứa Trí Viễn rất thích fan như vậy, vì có rất nhiều fan nhìn thấy thần tượng là không khống chế được cảm xúc, thường làm anh phải hủy bỏ vài lịch trình. Vì thế, có khi lại làm lỡ chuyện.

“Thật hay giả?” Hứa Trí Viễn cười hỏi. Hứa Tinh Không mỉm cười, gia đình cô tuyệt đối không thể mỹ mãn,

Hứa Tinh Không dần thả lỏng tâm trạng, gật đầu nói: “Thật đó.”

Hứa Trí Viễn lại cười, anh vắt chéo hai chân, cười xấu xa hỏi Hứa Tinh Không: “Vậy cô nói xem, tôi và ông chủ cô ai chơi bóng đẹp trai hơn?”

Hứa Tinh Không: “...”

Lần này lại là lòng háo thắng của dân ông nữa?

Trước khi trả lời, Hứa Tinh Không nhìn Hoài Kinh một cái, anh đang nhìn người huấn luyện, dường như không chú ý đến bên này.

Hứa Tinh Không mím môi, nghĩ một đặng nói một nẻo: “Anh đẹp trai hơn.”

“Ha ha ha!” Hứa Trí Viễn vỗ Hoài Kinh một cái làm tim Hứa Tinh Không cũng run lên.

Hình như Hoài Kinh đã quen bị Hứa Trí Viễn trêu chọc, ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ liếc mắt sang bên này rồi lại nhanh chóng dời mắt đi.

Hứa Tinh Không thăm thấy yên lòng, cô hỏi Hứa Trí Viễn: “Anh có thể ký tên cho tôi không?”

“Được chứ.” Câu trả lời của Hứa Tinh Không làm Hứa Trí Viễn vô cùng hào lòng nên anh hào phóng hỏi: “Ký vào đâu?”

Thấy Hứa Trí Viễn đáp ứng, Hứa Tinh Không thăm vui vẻ. Tuy cô không phải fan cuồng nhưng có thể được thần tượng ký tên, trong lòng cô vẫn rất kích động.

“Ồ đây.” Hứa Tinh Không vội vàng cầm một quyển sách trong túi, lấy bút đưa tới.

Hứa Trí Viễn nhận sách, nhìn thấy tên sách, đuôi mắt chứa ý cười, nhìn cô, nói: “Mô kìm?” Nhưng xe lại không đi về hướng nhà anh mà sau khi quẹo vào một con đường.

“Vâng.” Hứa Tinh Không gật đầu.

Hứa Trí Viễn rất thích fan thế này, thích anh vì tác phẩm chứ không phải vì vẻ bề ngoài. Suy cho cùng theo thời gian bề ngoài cũng sẽ dần thay đổi nhưng tác phẩm của anh sẽ càng ngày càng nhiều theo năm tháng.

Hứa Trí Viễn sáng khoai mở bút, lật đến bìa trong, vừa ký vừa hỏi: “Đã xem phim chưa?”

“Đã xem rồi.” Hứa Tinh Không trả lời: “Hôm qua tôi vừa xem phim, hôm nay mới mua quyển sách này về đọc.”

Xem phim ngay trong ngày đầu công chiếu, thật là một fan kiểu mẫu. Hứa Trí Viễn cười cười, viết thêm vài chữ.

“Đừng rồi, cô xem phần đặc sắc ở cuối phim không?” Hứa Trí Viễn ký xong còn vẽ thêm một trái tim nhỏ sau tên.

Hứa Tinh Không nhìn trái tim nhỏ, ngây ngốc không nói gì trước câu hỏi đó. Cô nhấp máy môi, nhìn Hoài Kinh đang đứng bên cạnh nói chuyện phiếm với người khác, tiếc nuối nói: “Không có, lúc đó vội quá.”

Hứa Trí Viễn không để ý nói: “Phần đặc sắc không liên quan gì đến nội dung phim, không xem cũng không sao, dù sao trên mạng cũng sẽ có nhanh thôi.”

Nghe Hứa Trí Viễn nói vậy, Hứa Tinh Không cười cười, nhận lấy sách anh đưa tới.

Hứa Trí Viễn vô cùng chu đáo, ký kín cả bìa trong, phần lớn là cảm ơn sự yêu thích pla pla. Cuối cùng, trước khi ký, để lại hai câu chúc “Thuận buồm xuôi gió, gia đình mỹ mãn.”

Nhìn bốn chữ cuối cùng kia, Hứa Tinh Không mỉm cười, gia đình cô tuyệt đối không thể mỹ mãn, nhưng vẫn cảm ơn lời chúc của anh.

Được thần tượng ký tên, tâm tình Hứa Tinh Không rất tốt, Hoài Kinh lái xe chở cô đi trong màn đêm. Nhưng xe lại không đi về hướng nhà anh mà sau khi quẹo vào một con đường, chạy hai ba phút rồi ngừng lại trước một siêu thị chuyên đồ nhập khẩu.

Xe dừng lại, Hứa Tinh Không liền nhìn người ngồi bên ghế tài xế. Cửa siêu thị mở rộng, ánh đèn chiếu lên cửa sổ, in bóng lên mặt anh.

Hoài Kinh quay đầu lại, nói với cô: “Tôi nay đi giúp việc không tới làm cơm, anh cũng chưa ăn cơm chiều.” Hứa Tinh Không ngồi ở khu vực nghỉ ngơi xem bọn họ chơi bóng.

Hứa Tinh Không chớp chớp mắt, cô hiểu ý, còi dây an toàn: “Được.”

Hoài Kinh nhìn bóng lưng cô, khẽ cong môi cười, cùng cô vào siêu thị.

Rau củ trong siêu thị nhập khẩu rất tươi và nhiều, không thua gì ở chợ. Dù loại rau củ đặt ngay ngắn trên kệ, nhìn rất tươi mới, Hứa Tinh Không chọn mấy loại, nhìn giá cả, quả thực đắt vô cùng.

Nhưng nhìn thấy nơi sản xuất... chỉ có thể nói thông tin hàng hóa rất quan trọng.

Hứa Tinh Không mua đồ ăn một lúc thì không biết Hoài Kinh đã đi đâu. Cô chọn rau củ xong, đẩy xe đồ đi tìm anh.

Advertisement / Quảng cáo

Siêu thị này chỉ có một tầng nên xếp đồ rất cao, vì vậy kệ đồ cũng rất cao, cô giương mắt nhìn nhưng hoàn toàn không thể thấy. Hứa Tinh Không không tìm được Hoài Kinh nên đơn giản liền đẩy xe đến quầy thu ngân chờ.

Trên quầy hàng cạnh quầy thu ngân bày đầy kẹo với đủ màu sắc hình dạng. Hứa Tinh Không nhìn lướt qua, cảm thấy hàm răng âm ỉ đau, xấu hổ dời tầm mắt đi.

Lúc Hứa Tinh Không tính tiền thì Hoài Kinh đi tới. Cô đang bỏ nguyên liệu nấu ăn vào túi mua hàng, người thu ngân vừa vận tính xong bó bóng cái cuối cùng.

Hoài Kinh đứng cạnh quầy thu ngân, sau khi chơi bóng rồi xong, anh đổi một bộ đồ thể thao, kéo cao cổ áo dựng lên che kín cổ.

Cô anh cao đẹp, cổ áo dựng lên còn có thể nhìn thấy cái cằm tron bóng. Anh hơi cúi đầu, mím môi, ánh mắt sâu xa nhìn động tác của nhân viên thu ngân, cuối cùng nói một câu: “Tính cả cái này nữa.” “Không phải kẹo, là bao-cao-su đấy.

“Bộp” một tiếng, thả một hộp giấy tinh xảo xuống trước mặt thu ngân.

Hứa Tinh Không nghe tiếng động nên ngừng đầu lên, thấy trên đó có hình quả đào mặt, cổ họng cô như thắt lại, nhớ đến buổi sáng nhận được hai hộp kẹo kia. Hoài Kinh nhận thấy tầm mắt của cô nên nhìn sang. Hứa Tinh Không

dời mắt, cúi đầu, ánh đèn chiếu sáng đôi tai đã đỏ hồng của cô.

Đôi tình nhân trẻ đứng ở quầy thu ngân bên cạnh nhìn sang bên này, nữ sinh lặng lẽ hỏi bạn trai: “Đó là gì? Kẹo à?”

Nam sinh bên cạnh híp mắt nhìn qua, tựa như không thấy rõ nhưng vẫn nói: “Không phải kẹo, là bao-cao-su đấy. Cậu nhìn xem mặt cô gái kia đã đỏ thế nào rồi kia?”

Mặt Hứa Tinh Không nóng hằm hập, cô như vừa nín thở, vừa bỏ hộp kẹo vào túi mua hàng, trả tiền rồi ra ngoài trước.

Nếu là bao cao su thì đã không làm mặt cô đỏ như vậy.

Hứa Tinh Không cúi đầu nhìn thoáng qua cái hộp trong đồng rau củ.

Lại là tám viên, mặt Hứa Tinh Không dần nóng lên. (Thật ra Hoài Kinh mua kẹo đấy, tám viên là... lại thêm sáu =))

Hoài Kinh chân dài bước lớn, rất nhanh đã đuổi kịp cô gái đang buồn bực đi phía trước. Đợi đến bên cạnh cô, anh thuận tay cầm lấy túi mua đồ trên tay cô rồi ném một hộp đồ khác vào.

“Nhờ hai người họ nhắc nhở, không thì đúng là đã quên.”

Hộp vừa ném vào hộp gì, Hứa Tinh Không không cần nhìn cũng biết. Cô đuổi kịp bước chân Hoài Kinh lên xe, không gian kín làm cô càng thêm lúng túng.

Cũng may rất nhanh đã đến nhà Hoài Kinh, sau khi Hứa Tinh Không vào cửa liền cầm nguyên liệu nấu ăn vào bếp.

Đây là lần đầu Hứa Tinh Không vào phòng bếp nhà Hoài Kinh, phong cách phòng bếp không khác lắm so với phòng khách – vô cùng đơn giản, lạnh lẽo và trống trải. Đồ làm bếp mới tinh, sạch sẽ bày trên kệ bếp, trong đây chỉ có vài thứ đã dùng qua, chắc hẳn là đi giúp việc dùng để nấu cơm cho anh.

Ngoại trừ phòng bếp quá lớn nên khó tìm đồ ra thì xem như bữa cơm này Hứa Tinh Không làm khá thuận lợi. Cô bung đồ ăn ra nhà ăn, thuận tiện gọi Hoài Kinh một tiếng.

Sau khi Hoài Kinh về nhà liền thay đồ thể thao ra, mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái. Anh đi từ cầu thang xuống, cùng Hứa Tinh Không vào nhà ăn.

Không ngoài dự đoán của Hứa Tinh Không, nhà ăn cũng rất lớn. Một bàn ăn dài hình bầu dục, ít nhất có thể dành cho mười mấy người ngồi, Hứa Tinh Không và Hoài Kinh mỗi người ngồi một bên, dưới ánh đèn cũng có chút “không khí”.

Hứa Tinh Không nhớ đến thời điểm ăn trưa ở nhà Trần Uyên Uyên.

Khi nào nàng mới có thể được ngồi dùng cơm cùng nhiều người như vậy?

Mẹ, em trai, con mình... cùng Hứa Tinh Không vào nhà ăn.

Đến đây, mạch suy nghĩ của Hứa Tinh Không dừng lại, cô bỏ một miếng củ từ vào miệng, nén ý nghĩ chua xót này xuống.

“Cuối tuần này em rất bận.” Hứa Tinh Không ngắt đầu nói với Hoài Kinh một câu.

Hoài Kinh đang thơm thà ăn cơm, nghe vậy nhấc mắt hỏi: “Chuyện công ty?”

Hứa Tinh Không húp một muỗng canh rồi lắc đầu, nói: “Em mở một cửa tiệm nhỏ, thời gian sắp tới em bận trang trí tiệm và tuyển nhân viên, sau khi tan tầm không có thời gian đến đây nữa.”

“Thiếu tiền sao?” Hoài Kinh nhìn Hứa Tinh Không hỏi.

Hứa Tinh Không trầm ngâm nói: “Không phải, em chỉ muốn kiếm chút tiền thôi.”

Hoài Kinh nghe vậy thì dựa người vào lưng ghế, thần sắc nghiêm túc nói: “Công ty không cho đầu tư bên ngoài thì phải?”

Hứa Tinh Không đang uống nước thì bị sặc một cái, mắt cô hồng hồng nhìn Hoài Kinh, bối rối hỏi: “Ai quy định?”

Anh rút một miếng khăn giấy đưa qua, khẽ nhếch môi, giọng nói chứa ý cười: “Anh vừa quy định.”

Hứa Tinh Không nháu mày, như đã bị anh chọc giận.

Nhìn có mang vẻ tức giận lâu miệng, ánh mắt anh cũng cười, bảo đảm với Hứa Tinh Không: “Nhưng em yên tâm, anh sẽ giữ bí mật cho em, không nói cho ai biết hết.”

Hứa Tinh Không: “...” Cô bung đồ ăn ra nhà ăn, thuận tiện gọi Hoài Kinh một tiếng.

Hoài Kinh ăn xong thì cô điện thoại, anh đứng dậy ra ban công nghe. Hứa Tinh Không ăn xong, nhìn thoáng qua mặt bàn, thực sự thấy hơi không cam lòng, bung bát đĩa vào phòng bếp.

Hoài Kinh nghe điện thoại xong trở vào, trong nhà ăn đã không một bóng người. Bàn ăn vốn lộn xộn cũng đã được lau sạch sẽ bóng loáng, phản chiếu ánh đèn.

Hoài Kinh nháu mày, nghe tiếng nước từ phòng bếp truyền ra.

Phòng bếp nhà Hoài Kinh dùng đèn màu cam, ánh sáng mềm mại, dự định ban đầu của người thiết kế là dùng đèn màu cam để phòng bếp quanh quẽ trông ấm áp hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng thiết kế này tác dụng không lớn, thậm chí không bằng người con gái đứng cạnh bồn rửa bát bây giờ.

Hứa Tinh Không đứng rửa bát, dưới ánh sáng nhu hòa, bóng dáng cô càng xinh đẹp nữa nhận trầm tĩnh hơn. Mái tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa đơn giản, bên vành tai trắng nõn, vài sợi tóc con rơi xuống hai bên mặt cô. Cô rũ mắt, lông mi cong dài tạo thành một bóng tròn dưới mí mắt, sống mũi xinh xắn cao thẳng làm ngu quan cô càng thêm sắc sảo.

Trên tay còn một cái chén cuối cùng, Hứa Tinh Không đã nhận ra Hoài Kinh đứng cạnh cửa, động tác cũng không dừng lại, chỉ ngắt đầu nhìn anh, nói: “Sắp xong rồi đây.”

Hoài Kinh nhìn cô cầm bát đĩa, dòng nước chảy qua rửa sạch bọt, lộ ra đôi tay sạch sẽ trắng ngần.

Tím anh như sợi vonfram mang điện, rung động một lúc rồi sáng bừng lên.

Anh cũng đi vào trong ánh sáng nhu hòa ấy.

Trong tay cô còn một cái bát cuối cùng, Hoài Kinh đến bên cạnh cô, cái bóng trùm lấy một bên mặt cô. Anh nâng cằm cô, cúi đầu hôn lên.

Hứa Tinh Không bị hôn bất ngờ nên hơi luống cuống, tay cô chụp được vành bát, khước môi cọ qua môi anh, gương mặt ửng đỏ, nói khẽ: “Sắp... sắp xong rồi.”

Hoài Kinh hôn lên tóc cô rồi lần đến bên tai, khẽ cắn vành tai cô, trầm giọng nói: “Anh không chờ được.”

Hôm nay được Hoài Kinh sắp xếp cho gặp thần tượng, Hứa Tinh Không vì cảm ơn nên ở trên giường cũng chiều theo anh. Vốn nghĩ rằng chơi bóng rổ đã tiêu hao nhiều thể lực thì đêm nay sẽ không bị gầy vò nhiều...

Nhưng cô đã đánh giá anh quá thấp.

Giọng nói có như lạc mất ở cổ họng, Hoài Kinh thờ gập dừng lại. Anh hơi rũ mắt nhìn xuống cô gái ửng hồng dưới thân hỏi: “Sợ anh chờ sốt ruột nên không xem phần đặc biệt?”

Giọng anh khàn khàn trầm thấp như một cơn gió thổi qua miệng cô. Hứa Tinh Không mở mắt ngắt đầu, trong mắt mờ mờ chứa một làn nước. Vành mắt cô ửng đỏ, ngực phập phồng, rồi như dần nhớ ra gì đó, khe khẽ ừ một tiếng.

Ánh mắt Hoài Kinh lấp lánh ý cười, cử động người mới cái, hai tay cô liền nắm chặt lấy cánh tay anh. Giọng nói cô như lạc mất ở cổ họng,

Hoài Kinh nói: “Lần sau anh sẽ đi xem cùng em, em sẽ không cần phải sốt ruột nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau, Hứa Tinh Không liên bận rộn.

Sáng sớm Trần Uyển Uyển đã hỏi cô về chuyện thông báo tuyển dụng nhân viên cửa tiệm, trên đường đi, Hứa Tinh Không đã xem qua mấy bản lý lịch rồi chọn mấy người đưa cho Trần Uyển Uyển xem. Trần Uyển Uyển làm việc nhiều năm, ánh mắt sắc bén, cô ấy lại loại bỏ vài người.

“Còn loại nữa thì không còn ai đâu.” Hứa Tinh Không nhìn ba bảng lý lịch còn lại, nói.

Trần Uyển Uyển không thêm đề ý, chỉ vào màn hình điện thoại di động của cô nói: “Cứ thế này thôi, tuy thời gian có hạn nhưng cũng không thể hạ thấp tiêu chuẩn. Nhân viên cửa hàng của cậu không chỉ phải pha trà sữa mà còn phải trông coi cửa tiệm cho cậu, quản lý chuyện lớn nhỏ trong tiệm, tương đương với quản lý trường. Yêu cầu phải có năng lực làm việc, năng lực nghiệp vụ, năng lực xã giao đều phải xem, cũng không thể không có kinh nghiệm.” “Tôi là tổ trưởng đội trang trí, cô cứ gọi tôi là lão Trương đi.”

Nghe Trần Uyển Uyển nói như vậy, Hứa Tinh Không mới cảm thấy áp lực. Tuy cô chỉ là một bà chủ nhỏ nhưng chuyện phải quan tâm vẫn quá nhiều.

Thấy cô nhui mày, Trần Uyển Uyển cười cười, ôm cô nói: “Mấy ngày nay cậu cứ tập trung vào chuyện này, chuyện công ty tớ sẽ sắp xếp ỉ lại.”

Hứa Tinh Không cười, nhìn Trần Uyển Uyển, nói: “Cảm ơn Trần phó phòng.”

Không ngờ bị Hứa Tinh Không trêu, Trần Uyển Uyển tròn mắt, kinh ngạc một lúc lâu mới vỗ cô một cái nói: “Yên tâm đi bà chủ Hứa! Phó phòng chị đây sẽ đặc biệt âm thầm lèo lái bảo vệ che đậy cho em.”

Trong công việc, tuy Hứa Tinh Không theo Nhan Gia Lâm nhưng vẫn còn có công việc khác. Những việc này Trần Uyển Uyển đều một mình làm hết, Hứa Tinh Không gần như chỉ cần đi theo Nhan Gia Lâm là được. Cô cảm kích Trần Uyển Uyển đồng thời cũng tăng nhanh tốc độ tuyển dụng nhân viên cho cửa tiệm.

Ban ngày phải đi làm nên cô quyết định thời gian phỏng vấn là sau 7 giờ tối. 5 giờ rưỡi tan tầm, Hứa Tinh Không liền đi một chuyến đến cửa tiệm.

Bây giờ là giờ tan tầm, đường Hòa Bình rất đông đúc. Hứa Tinh Không đi từ đầu đường đến cửa tiệm, nhìn thấy bên trong có ba người thợ đang làm việc.

Cửa tiệm nhỏ chật đầy trang thiết bị, mấy tấm áp phích ban đầu trên trần nhà đã được gỡ ra, kệ để hàng cũng đang chuẩn bị dọn đi.

Cửa tiệm này vốn trang trí không tồi nên lúc thiết kế lại không cần thay đổi nhiều. Ba người thợ mặc đồ chuyên dụng, làm việc nghiêm túc, là đồng nghiệp Chiêm Lương Đình giới thiệu đến.

Hứa Tinh Không đặt đồ uống lên bàn, cười nói: “Mọi người đã vất vả rồi, qua đây uống nước nghỉ ngơi chút đi.”

Ba người quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Tinh Không, bọn họ liền khó hiểu nhìn nhau.

Bọn họ chỉ gặp Chiêm Lương Đình chứ chưa từng gặp Hứa Tinh Không.

“Tôi là Hứa Tinh Không, bạn của Chiêm Lương Đình, đây là cửa tiệm của tôi, hẳn là anh ấy đã nói với các anh rồi nhỉ.”

Nghe cô nhắc đến cái tên Chiêm Lương Đình thì ba người mới nở nụ cười, một người hơn bốn mươi tuổi mờ mắt, cười nói: “Rất vui được gặp cô.”

Advertisement / Quảng cáo

Chủ tiệm đến còn mang theo đồ uống, ba người đều rất vui. Một người cầm một cốc đồ uống nóng, nói cảm ơn một tiếng, sau đó lại tiếp tục mài miết làm việc. Người vừa nói chuyện đi tới, lấy đồ uống rồi giới thiệu: “Tôi là tổ trưởng đội trang trí, cô cứ gọi tôi là lão Trương đi.”

“Chào anh.” Hứa Tinh Không cười gật đầu, đưa tay muốn bắt tay lão Trương.

Lão Trương ngại ngừng cười nói: “Tay tôi bẩn, không cần bắt.”

Hứa Tinh Không mỉm cười rút tay về, cũng không ép. TIE cũng sẽ tham gia. Cậu có muốn đi không?”

Lão Trương biết Hứa Tinh Không đến xem tiến độ nên ông mở bản vẽ ra, chỉ cho Hứa Tinh Không nhìn: “Chúng tôi muốn bỏ tù hàng lúc trước, để có khoảng trống đặt bàn ghế.”

Hứa Tinh Không cũng đã đặt bàn ghế, chỉ chờ sửa sang xong sẽ chờ đến đây sắp xếp.

Cô nhìn bản vẽ, nói: “Hôm nay cũng đã làm được rất nhiều rồi nhỉ.”

Lão Trương được khen, lại ngại ngừng cười nói: “Công việc đơn giản nên làm nhanh, dự tính trong mười ngày là có thể hoàn thành.”

Nghe lão Trương nói vậy, Hứa Tinh Không liền tính toán thời gian. Mười ngày hoàn thành, sau đó sẽ lắp bảng hiệu, sắp xếp bàn ghế, quyết định biểu ngữ và in ấn poster, lại còn phải chờ giới thiệu ngày khai trương cửa tiệm, vậy nếu không có gì thay đổi thì khoảng hai tuần là có thể khai trương.

Như bầu trời rạng sáng, Hứa Tinh Không nhìn thấy một tia hy vọng và mong chờ, đồng thời, cô cũng phải tuyển nhân viên nhanh hơn.

Hôm nay cô phỏng vấn hai người, nhưng đều không hài lòng lắm. Trong đó một người ba hoa khoác lác, còn một người thì đòi tiền lương quá cao. Hứa Tinh Không đánh phải tuyển tiếp, may mà Trần Uyển Uyển vẫn luôn ở bên giúp đỡ.

Buổi sáng Hứa Tinh Không đi theo Nhan Gia Lâm, lúc về thì đụng phải phó phòng quan hệ xã hội Mã Mạnh Quang. Anh đứng ở gara, hình như đang đợi ai đó. Sau khi Nhan Gia Lâm dừng xe thì có một chiếc Mercedes-Benz đi vào bãi đỗ xe.

Mã Mạnh Quang chạy nhanh ra đón, chiếc Mercedes-Benz dừng lại, cửa mở ra, một nhóm người đi xuống. Đi đầu chính là Lâm Vĩ Du.

Nhan Gia Lâm tỏ ra không thấy gì, mặt không đổi sắc tiếp tục đi về phía trước. Hứa Tinh Không cũng đánh thán nhiên nhìn lướt qua rồi đi theo Nhan Gia Lâm đến trước thang máy.

Nhưng hai người vừa đến trước thang máy thì bị gọi lại.

“Trưởng phòng Nhan!” Giọng điệu của Mã Mạnh Quang mang ý cười, chào Nhan Gia Lâm. “Tôi là tổ trưởng đội trang trí, cô cứ gọi tôi là lão Trương đi.”

Mặt Nhan Gia Lâm không đổi, xoay người nhìn sang, lịch sự cười: “Trưởng phòng Mã!”

Phần lớn người ở phòng quan hệ xã hội đều giới ăn nổi, khả năng ứng biến rất tốt. Mã Mạnh Quang thấy Nhan Gia Lâm chào lại thì cũng cười cười. Sau khi thang máy đến, đoàn người cùng vào thang máy, Mã Mạnh Quang liền giới thiệu qua về hai bên.

Giới thiệu xong, Mã Mạnh Quang nói với Nhan Gia Lâm: “Hôm nay có Lâm đến để ký hợp đồng phát ngôn, tập đoàn TIE cũng phái người đại diện tới đây, việc phiên dịch phải làm phiền cô rồi.”

Nhan Gia Lâm đã biết chuyện hợp đồng phát ngôn từ lâu, chuyện này cũng chẳng có gì rắc rối, Nhan Gia Lâm cười nhẹ: “Không có gì.”

Nghe Mã Mạnh Quang giới thiệu Nhan Gia Lâm là phiên dịch, Lâm Vĩ Du cũng cười chào hỏi: “Chào trưởng phòng Nhan.”

Nhan Gia Lâm khẽ gật đầu. TIE cũng sẽ tham gia. Cậu có muốn đi không?”

Tầm mắt Lâm Vĩ Du chuyển sang người Hứa Tinh Không, định chào hỏi cô. Thấy cô ta hơi do dự, Hứa Tinh Không lễ độ mỉm cười: “Chào cô Lâm, tôi họ Hứa.”

Nghe cô tự giới thiệu xong, Lâm Vĩ Du cười, có chút áy náy nói: “Chào cô Hứa, rất vui được gặp cô.”

Nghe Lâm Vĩ Du nói vậy, Hứa Tinh Không chỉ thản nhiên cười, không hề để ý. Mỗi ngày mình tình đều gặp rất nhiều người, không nhớ ra cô cũng là bình thường.

Mà Nhan Gia Lâm nghe Lâm Vĩ Du nói xong thì nhìn sang cô ta, vẻ mặt âm trầm khó dò.

Khi thang máy đến nơi thì đoàn người bước xuống thang máy. Hứa Tinh Không và Nhan Gia Lâm đã xuống thang máy trước, lúc này chỉ còn người đến ký hợp đồng.

Vừa xuống thang máy, trợ lý Lâm Vĩ Du hơi khó chịu cau mày: “Trưởng phòng Nhan kia là thứ trưởng sao? Trông thật kiêu ngạo.”

Đối với ánh mắt vừa rồi của Nhan Gia Lâm, Lâm Vĩ Du rất không thoải mái. Nhưng cô ta không biểu hiện ra ngoài mà nói với trợ lý: “Đừng nói nữa.”

Mã Mạnh Quang nghe thấy hai người nói vậy liền cười nói: “Tinh cô Nhan vốn như vậy đấy, Sophia – bạn thân của cô ấy cũng vậy. Sophia là thư ký của Hoài tổng, có quan hệ khá tốt với Hoài tổng. Ngoài ra cô ấy còn là bạn của Leo, trợ lý của Hoài tổng.”

Nghe Mã Mạnh Quang nói vậy, người trợ lý vốn đang định phản nản gì nữa liền ngậm miệng. Đường Hòa Bình tấp nập và chật hẹp, không thích hợp đốt pháo.

Điều Mã Mạnh Quang nhắc nhở rất quan trọng, Nhan Gia Lâm là người có “quan hệ gốc gác” đấy.

Buổi chiều ký hợp đồng, Nhan Gia Lâm đến nhưng không dẫn theo Hứa Tinh Không. Sau khi cô ấy trở lại thì gọi Trần Uyển Uyển đến văn phòng Hoàng Thiên Tùng. Ba người ở văn phòng nói gì đó rồi giải tán.

Trần Uyển Uyển ra khỏi văn phòng liền đến trước bàn Hứa Tinh Không, tiết lộ tin tức cho cô.

“Chị Gia Lâm nói lần này sau khi Lâm Vĩ Du ký hợp đồng phát ngôn thì sẽ mở hợp báo giới thiết sản phẩm mới. Buổi họp báo này mở dưới danh nghĩa dạ tiệc từ thiện, đến lúc đó người của tập đoàn TIE cũng sẽ tham gia. Cậu có muốn đi không?”

Đã có người của TIE thì sẽ có không ít phiên dịch đi. Hơn nữa dạ tiệc này nhất định sẽ có mình tinh tham dự, Trần Uyển Uyển đang muốn ưu tiên cho Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không nhìn Trần Uyển Uyển cười hỏi: “Lúc nào?”

Trần Uyển Uyển nói: “Cuối tuần.”

Hứa Tinh Không nghe vậy, tính thời gian một chút rồi thờ dãi: “Tớ định khai trương vào cuối tuần.” “Tôi là tổ trưởng đội trang trí, có cứ gọi tôi là lão Trương đi.”

Trần Uyển Uyển nhướn mày nói: “Nhanh vậy sao?”

“Khai trương sớm an tâm sớm.” Hứa Tinh Không nói, “Chậm một ngày thì phí thêm một ngày vốn mà.”

Trần Uyển Uyển thấy cô nói cũng có lý nên gật đầu: “Vậy được rồi, cậu tự thể thì tớ sẽ không thêm tên cậu nữa. Buổi tiệc này mời không ít minh tinh, tớ thấy có Hứa Trí Viễn, tớ vốn định cho cậu đến gặp thân tượng đấy.”

Hứa Tinh Không sững sốt, nhớ lại lần trước gặp Hứa Trí Viễn. Nếu trước kia chưa từng gặp, nói không chừng cô sẽ đi. Nhưng đã gặp rồi thì lần này không đi cũng không quá tiếc nuối.

Buổi chiều sau khi tan tầm, Hứa Tinh Không tiếp tục phỏng vấn. Sau khi phỏng vấn hai người xong thì đã 9 giờ tối. Hôm nay cũng không tìm được người thích hợp nên Hứa Tinh Không có chút lo. Cô xem giờ, ngồi đợi người cuối cùng tới phỏng vấn.

Chỉ chốc lát sau, có một nam sinh từ phía sau đi tới, lễ phép hỏi: “Xin hỏi cô là cô Hứa phải không?” Đường Hòa Bình tấp nập và chật hẹp, không thích hợp đốt pháo.

Hứa Tinh Không quay đầu nhìn người vừa đến.

Nam sinh này khá trẻ, cao khoảng một mét tám, mặc áo khoác Hàn Quốc đen, mặt mày sáng sủa, khi cười còn lộ ra hai cái răng khểnh, trông rất nhanh nhẹn rạng rỡ.

Ấn tượng đầu tiên không tồi, Hứa Tinh Không gật đầu nói: “Phải.”

Nam sinh mỉm cười, bắt tay cô, tự giới thiệu: “Em là Đỗ Nhất Triết.”

Hứa Tinh Không nhìn cậu ngồi xuống, bảo nhân viên của hàng mang cà phê lên, cười nói: “Vậy chúng ta bắt đầu nhé.”

Nhấp một hớp cà phê, Đỗ Nhất Triết gật đầu nói: “Được ạ.”

Năm nay Đỗ Nhất Triết 23 tuổi, sau khi tốt nghiệp liền làm việc ở một tiệm trà sữa, đã có kinh nghiệm làm việc rất khá. Nghe cách cậu nói chuyện thì khả năng tư duy logic cũng không tồi.

Hứa Tinh Không rất hài lòng với lần phỏng vấn này.

Cô đã hài lòng nên cũng hỏi đối phương có gì hài lòng hay chưa hài lòng không. Hứa Tinh Không nhìn lý lịch, hỏi: “Còn về tiền lương?”

Advertisement / Quảng cáo

Đỗ Nhất Triết vỗ cùng thoải mái, cười nói: “Cứ theo chị quyết định đi.”

Thăm thò phào nhẹ nhõm, cuối cùng hai bên cũng nói chuyện và thỏa thuận xong. Hứa Tinh Không cười nói: “Được, vậy cứ quyết định thế nhé.”

Đỗ Nhất Triết lại thấy Hứa Tinh Không có chút dễ dãi, cười hỏi: “Không phải phỏng vấn đều phải trở về chờ tin tức sao?”

“Không cần.” Hứa Tinh Không nói: “Bây giờ cửa tiệm đang sửa sang, ngày mai cậu có thể đi làm đúng không? Ngày mai cậu giúp tôi giám sát việc trang trí cửa tiệm, cậu cũng có thể góp ý với mấy thợ trang trí. Tối mai tôi sẽ đến tiệm ký hợp đồng với cậu.”

Đỗ Nhất Triết không có ý kiến gì với sự sắp xếp của Hứa Tinh Không. Cô xem thời gian, cười nói: “Cứ vậy đi, mai gặp lại.”

Tạm biệt Đỗ Nhất Triết, Hứa Tinh Không đứng dậy chuẩn bị về, nhưng mới bước ra khỏi bàn thì có một con chó lớn chạy đến vây quanh cô. Con chó có bộ lông vàng rực, ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt long lanh có ý muốn làm quen.

Hứa Tinh Không nhìn thấy mà mềm lòng, cô nhìn cô gái đang ngồi bên kia.

Cô gái mặc trang phục như nhân vật hoạt hình, váy caro đỏ, vớ trắng dài, giày da màu nâu cổ thấp. Tóc cô gái uốn cong, dùng một cái nơ cùng màu với váy buộc thành nơ con bướm.

Cô gái trông rất đáng yêu, khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt to đen sáng ngời, nhìn cô cười.

Thấy chủ nhân thân thiện, Hứa Tinh Không cũng mỉm cười. Cô đặt tay lên đầu con chó, hỏi: “Kim mao (Giống chó Golden Retriever)?”

Cô gái thấy cô nói chuyện với mình, vui vẻ gật đầu, ngọt ngào nói: “Đúng vậy, nó tên là A Kim.”

Kim mao vốn là giống chó lớn ngoan ngoãn nhất, A Kim lại càng ngoan ngoãn.

Hứa Tinh Không nhìn A Kim, cười nói: “Thật đẹp. Chị cũng có nuôi một con mèo.”

Mắt cô gái sáng lên, hỏi: “Giống mèo gì vậy ạ?”

“Bồ ngấu (giống mèo Ragdoll), tên Meo Meo, rất dính người.” Hứa Tinh Không nói chuyện cùng cô gái.

Trong mắt cô gái không giấu được sự hâm mộ, có chút chần nán nói: “Em cũng rất thích mèo nhưng bạn trai em không chăm sóc được, nên không cho em nuôi.”

Đỗ Nhất Triết đứng sau đột nhiên nói: “Sức lực anh có hạn, chăm sóc em còn không xong làm sao có sức nuôi mèo nữa.” trong con người nầu nhật ẩn chứa sự can rở ngả ngớn.

Hứa Tinh Không sững sốt, cô gái đối diện cười ngọt ngào, thề lười với Đỗ Nhất Triết.

Hứa Tinh Không đứng lên, nhìn ra phía sau, Đỗ Nhất Triết ngượng ngừng cười, giải thích: “Đây là bạn gái em, cô ấy sợ ở nhà một mình vào buổi tối, em không biết làm sao nên đưa cô ấy đến đây luôn.” Chuyện còn lại chính là trang hoàng và khai trương.

Nói xong, hai bạn trẻ liếc nhau, có thể nhìn rõ sự chiều chuộng trong mắt chàng trai và vẻ làm nũng trong mắt cô gái.

Một đôi tình nhân, một con sùng vật, thật tốt đẹp quá.

Sau khi tuyển xong nhân viên, Hứa Tinh Không bắt đầu sửa sửa thêm một số đồ đặc trưng tiệm. Chuyện hợp đồng đã ổn thỏa, bằng hiệu cửa tiệm cũng đã làm xong, tên là “I drink”.

Trước kia Đỗ Nhất Triết từng làm ở chuỗi cửa hàng trà sữa, đã được huấn luyện, điều này giúp Hứa Tinh Không bớt được không ít thời gian.

Chuyện còn lại chính là trang hoàng và khai trương.

Đường Hòa Bình tấp nập và chật hẹp, không thích hợp đốt pháo nên Hứa Tinh Không chỉ định treo một biểu ngữ và dán hai tờ poster lớn, ngoài ra còn in thêm một ít tờ rơi, đến lúc đó sẽ phát ở đầu đường Hòa Bình để quảng cáo.

Trà sữa là đồ uống chính, được nhiều người yêu thích, lại thêm mấy loại đồ uống đặc biệt khác, chắc hẳn buôn bán sẽ không quá tồi.

Ban đầu Hứa Tinh Không định giảm giá 50% trong ba ngày khai trương nhưng bị Trần Uyên Uyên mắng nên đành thôi.

“Cậu định làm từ thiện à? Giảm 50%, sao cậu tặng không cho người ta luôn đi.”

Hứa Tinh Không xoa mũi, hỏi: “Vậy 40%?”

“20%!” Trần Uyên Uyên bất đắc dĩ nói: “Cũng không phải không có người mua.”

Trần Uyên Uyên phải tham gia dạ tiệc từ thiện nên có rất nhiều chuyện phải lo, gần đây rất bận. Hứa Tinh Không thỉnh thoảng sẽ bàn bạc với cô ấy một chút, chuyện còn lại, phần lớn đều trao đổi với Đỗ Nhất Triết.

Đỗ Nhất Triết ở đâu thì bạn gái cậu – Hoàng Phủ Nhất Đóa cũng sẽ ở đó. Cô ấy là tác giả truyện tranh, mỗi ngày viết bản thảo xong không có việc gì thì rất thích bám lấy Đỗ Nhất Triết.

Cô nàng thường ngồi an tĩnh chơi với A Kim, không hề làm ảnh hưởng đến Đỗ Nhất Triết làm việc. Hứa Tinh Không cũng không có ý kiến gì với việc này.

Tình yêu tuổi hai mươi luôn làm người ta cảm thấy tươi mới đơn thuần và tràn đầy sức sống. Hứa Tinh Không cảm thấy khi tình yêu tốt đẹp, tâm hồn cũng như trẻ hơn.

Đến cuối tuần, cửa tiệm khai trương, trải qua quá trình chuẩn bị chu đáo nên cửa tiệm rục rờ hẳn lên.

Ngoài cửa, hai chữ “I drink” bằng đèn LED sáng rực trên bảng hiệu, phía dưới treo biểu ngữ đỏ với dòng chữ “Ba ngày khai trương giảm 20% đồ uống”.

Đi vào trong là một dãy bàn sắt tường có độ cao thích hợp, trước bàn bày mấy cái ghế cao màu trắng sữa. Bàn đặt ngay cạnh kệ hàng, trên kệ có bày mấy loại đồ uống đặc biệt. Ở trên quầy có hai màn hình hiển thị thực đơn trà sữa và đồ uống.

Đỗ Nhất Triết đứng sau quầy, cậu đội mũ đen, đeo tạp dề xanh sẫm đang kiểm tra nguyên vật liệu. Phía sau cậu có một gian nhỏ để chứa đồ, trong đó có tủ lạnh bảo quản các đồ cần giữ lạnh.

Cửa tiệm trang trí theo phong cách tươi mới trang nhã, màu sắc phối hợp tạo sự thoải mái. Đây cửa vào là vào một không gian mang hương trà nồng đậm cùng hương sữa ngọt ngào.

Hứa Tinh Không đứng ở ngoài cửa nhìn vào trong cửa tiệm, lòng đầy thỏa mãn và hạnh phúc.

Đây chính là sự nghiệp nhỏ mà cô đầu tư, dần dần được cô chăm chút thành diện mạo thế này, tựa như một đứa con của cô.

Ngày đầu tiên khai trương, Trần Uyên Uyên vốn muốn đến giúp nhưng trùng hợp dạ tiệc cũng vào ngày hôm đó. Cô ấy phải chạy qua chạy lại, bận bịu bù đầu. Khi cô ấy gọi điện thoại cho Hứa Tinh Không, giọng điệu rất vội vàng: “Chúc mừng bà chủ Hứa, tớ không đi được.” Trần Uyên Uyên nói. Chuyện còn lại chính là trang hoàng và khai trương.

Tuy không đi được, nhưng dù có bận hơn vẫn phải gọi điện thoại cho cô. Hứa Tinh Không cười nói: “Cậu vẫn còn thời gian gọi cho tớ à, mau đi làm việc đi.”

Trời đã tối, bây giờ là bây giờ, dạ tiệc đã sắp bắt đầu. Hứa Tinh Không đứng ở đầu đường, nhìn lên bầu trời, cô như người thấy hơi ảm, rất có thể tối nay sẽ có mưa.

“A a a, không nói nữa, tớ và chị Lâm đi tiếp đại diện bên TIE, nhóm người Hoài tổng cũng chắc sắp đến rồi.”

Nói xong, Trần Uyên Uyên liền cúp điện thoại.

Nghe thấy bên kia ngắt điện thoại, Hứa Tinh Không bật cười. Cô nhìn khách sạn quốc tế Ngân Thị ở bên kia đường.

Khách sạn như một tổ ong dưới ánh đèn, khung cửa sổ nào cũng tỏa sáng. Tòa nhà này được xây rất cao, sân thượng ở tầng trên cùng, là nơi tổ chức dạ tiệc, hiện tại rực rỡ ánh đèn như ánh trăng sáng giữa đêm tối.

Buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới mà IO và TIE hợp tác được tiến hành ở đây.

Hoài Kinh cũng sẽ tham dự.

Tuy hai người cùng công ty nhưng chức vụ cách quá xa nên chưa từng gặp nhau ở công ty. Lần trước cô nói với Hoài Kinh là mình rất bận, thế là hai tuần qua anh không hề gọi cho cô. Vừa tách khỏi nhau thì quan hệ bạn tình của hai người càng rõ ràng hơn. Anh không làm phiền tôi, tôi cũng không làm phiền anh, điều này chứng minh hai người không vượt qua giới hạn, đều biết tự giữ lấy tim mình.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu có cứ bận mãi, không gọi cho anh thì có phải anh cũng sẽ không liên lạc lại với cô không?

Màn đêm buông xuống, người trên đường Hòa Bình dần nhộn nhịp, trời cũng dần lạnh hơn.

Đầu phố rất đông qua lại nên Hứa Tinh Không muốn phát tờ rơi ở đây.

“Chào mừng ghé thăm!” Cô vừa phát tờ rơi vừa cười nói. Lúc tờ rơi trên tay đã gần hết thì bàn tay chợt lạnh, cô cúi đầu nhìn thấy hạt mưa lấm tẩm trên mu bàn tay.

Quả nhiên sẽ mưa. trong con người nầu nhút ần chứa sự can rở ngà ngón.

Lúc đầu trời mưa không lớn, Hứa Tinh Không cũng không bận ý, nhưng một lúc sau càng lúc càng nặng hạt hơn. Một giọt mưa rơi trên lông mi làm Hứa Tinh Không chớp chớp mắt, cô vừa dụi mắt vừa đưa tờ rơi cho một người che ô màu đen.

Người đó đưa tay qua, ngón tay thon dài nhận tờ rơi, làn da trắng nõn rất nổi bật trong đêm tối. Ngón tay cái của anh hơi cong lại nắm lấy tờ rơi, xương ngón cái nhô lên, đẹp dễ tính tẻ.

Tầm mắt Hứa Tinh Không dừng lại trên bàn tay đẹp đẽ ấy. Cô thờ ơ, yết hầu khẽ động.

Cây ô của người đó đã che lên cho cô.

Hoài Kinh mặc tây trang màu đen được cắt may vừa vặn, cài nơ cẩn thận, dường như vừa rời khỏi bữa tiệc kia. Anh đứng thẳng tắp dưới đèn đường, cái bóng bị ánh sáng cam chiếu thật dài và mảnh.

Trên tán ô, hạt mưa rơi trong ánh đèn tựa như sao băng giữa trời đêm.

Dưới ô, làn da trắng làm mặt mày anh càng sắc xảo hơn. Đôi mắt nâu hơi rử xuống nhìn tờ rơi trên tay, lông mi dài và dày cũng buông xuống tại một cái bóng hình trắng khuyết dưới mí mắt. Dưới sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ khẽ mở, giọng trầm như nước: “Toàn bộ đều giảm 20% à, có ngọt không?”

Như được một cơn gió trên thảo nguyên thổi qua tìm, mắt Hứa Tinh Không nâng lên, giọng nói run run: “Anh... Sao anh...”

Cô ngược mắt nhìn tầng thượng khách sạn quốc tế Ngân Thị, khi dời mắt đi thì thấy Leo đứng cách đó không xa, sắc mặt nôn nóng, cau mày, như đang tìm ai đó.

Hứa Tinh Không hiểu được, cô nhìn Leo, đang muốn gọi anh ta thì bị người che ô đen ôm vào lòng.

Mùi hương và xúc cảm quen thuộc làm Hứa Tinh Không nhất thời hoảng loạn. Cô bị anh ôm chặt, ô hơi nghiêng ra sau làm hai người như hòa cùng màn đêm.

Mặt Hứa Tinh Không ửng đỏ, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Hoài Kinh nhướng mày, trong con người nầu nhút ần chứa sự can rở ngà ngón. Anh rử mắt nhìn cô, khóe môi giương lên, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên môi cô.

“Suyt, anh đang lên đến thăm em”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Hứa Tinh Không cảm ô về tiệm, Đỗ Nhất Triết đang pha trà sửa, thấy cô gấp ô thì hỏi: “Ngoài trời mưa to lắm à chị? Còn mua ô nữa?”

Nói xong, tầm mắt Đỗ Nhất Triết dừng trên chiếc ô đen. Đó là một cái ô rất đẹp, tán ô đen như mực, cán ô rất nặng, trông rất đẹp và chất lượng, không giống như có thể tùy tiện mua được.

Thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Đỗ Nhất Triết, mặt Hứa Tinh Không hơi nóng lên, cô đặt ô một bên rồi nói: “Có một người bạn đến thăm tôi.”

Hoàng Phủ Nhất Đóa đang chơi với A Kim, nghe vậy thì ngừng đầu lên. Hôm nay cô mặc một chiếc váy bông màu xanh lá cây, cùng màu với đồ của Đỗ Nhất Triết, đầu đội mũ Beret, trên tóc vẫn cài một cái nơ con bướm to, đôi mắt to lạnh lợi nhìn Hứa Tinh Không, cười lộ ra hai má lúm đồng tiền: “Là bạn trai chị phải không?”

Hứa Tinh Không không có tâm trạng, cười nói: “Không phải.” “Có bà chủ như cậu thật tốt.”

Đỗ Nhất Triết và Hoàng Phủ Nhất Đóa nhìn nhau cười ngọt ngào, không nói gì thêm.

***

Hôm sau, chuyện đầu tiên khi Trần Uyển Uyển đến văn phòng là hỏi Hứa Tinh Không tối hôm qua buồn bán thế nào, Hứa Tinh Không cảm thấy rất hài lòng, cô cười nói: “Cũng không tệ lắm.”

Trần Uyển Uyển thấy cô cười vui vẻ, liền nhường mấy cười nhạo: “Bà chủ Hứa đặc ý quá.”

Hứa Tinh Không sửa sang tài liệu trên tay, cười nói: “Nhận lời chúc của trưởng phòng Trần. Tối qua mọi người thế nào?”

Nhắc đến chuyện này, Trần Uyển Uyển nhún vai, oán trách nói: “Thấy không ít mình tính người mẫu nhưng đến thời gian xin chữ ký cũng không có, toàn bộ thời gian đều chạy theo phòng Sản phẩm và phòng Phát triển làm phiên dịch, ngay cả cơm cũng không được ăn no.”

Đưa tay lấy máy đóng sách, Hứa Tinh Không cười nói: “Đây là công việc.”

“Đúng vậy.” Trần Uyển Uyển cũng cười rộ lên, tổng kết một câu: “Nói tóm lại, ngoại trừ mờ đầu Hoài tổng đến muộn một lát thì những chuyện khác đều hoàn mỹ!”

Hứa Tinh Không chớp mắt, tay cầm máy đóng sách hơi khựng lại, sau đó “cạch” một tiếng ghim tài liệu lên.

“Cửa tiệm của cậu cũng đã khai trương, gần đây chắc cũng rảnh rồi phải không?” Trần Uyển Uyển vừa soạn lại tài liệu vừa hỏi.

Hứa Tinh Không cẩn thận nhìn số trang tài liệu, trả lời Trần Uyển Uyển: “Tiểu Triết chưa từng tự kinh doanh cửa tiệm, tớ còn phải đến giúp đỡ.”

“Chắc.” Trần Uyển Uyển cười hi hi nói: “Có bà chủ như cậu thật tốt.”

Hứa Tinh Không cười nói: “Còn không phải vì kiếm tiền sao.”

Nhắc tới kiếm tiền, Trần Uyển Uyển lại nhớ đến một chuyện: “Người bạn đại gia của lão Chiêm tặng hai vé đến chùa Khanh Bình. Thứ bảy này tớ và cậu đi giải sầu thuận tiện cầu tài vận luôn, đi không?”

Chùa Khanh Bình trên núi Thanh Cửu ở ngoại ô Hạ Thành, ngôi chùa được xây dựng từ xa xưa, hương khói đã kéo dài hàng ngàn năm, là một ngôi chùa rất thiêng. Mà cũng vì thiêng nên rất đông người đến cầu tài cầu duyên. Nhưng để bảo vệ kiến trúc cổ của chùa Khanh Bình nên hiện tại hạn chế lượng người đến thăm, vì vậy rất khó khăn có được vé vào. Về cơ bản, bây giờ có thể đến đó đều là người có tiền có thế.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Mỹ Tuệ tin phật, trong nhà còn thờ tượng phật, Hứa Tinh Không mưa dầm thấm đất nên cũng tin rằng có tâm thành kính thì sẽ linh nghiệm.

“Lão Chiêm không đi à?” Hứa Tinh Không hỏi.

“Anh ấy? Đàn ông không tin những thứ này đâu.” Trần Uyển Uyển xem thường nói.

Hứa Tinh Không cười cười, nói: “Được, vậy tớ đi.”

Hai người hẹn vào thứ bảy, hôm đó Trần Uyển Uyển sẽ lái xe đến nhà đón cô đi.

Thứ bảy, Hứa Tinh Không vừa thức dậy, Meo Meo đã luôn chạy qua chạy lại bám lấy cô. Khoảng thời gian này cô bận rộn nên cũng bỏ bê nó nhiều. Hứa Tinh Không bế nó lên, mở tủ lạnh lấy cho nó một hộp thức ăn, nhìn lịch rồi xoa đầu nó nói: “Nên cho mày tiêm vắc xin phòng bệnh rồi.”

Meo Meo cứ dỗi theo động tác tay của Hứa Tinh Không, cô lại vuốt nó vào cái rờ mờ hộp đồ hộp ra, thả nó xuống ăn.

Thấy Meo Meo ăn ngon lành, Hứa Tinh Không cũng cảm thấy đói bụng. Cô đến tủ lạnh nhìn qua, đã lâu rồi không nấu cơm, tủ lạnh cũng không có đồ gì ăn được. Bây giờ đi mua cũng không kịp nữa, Hứa Tinh Không đành cầm hai miếng sandwich bỏ vào miệng.

Vừa ăn sandwich Hứa Tinh Không vừa dự tính tối nay phải đi chợ mua thức ăn.

Nhất định phải mua một con cá trước.

Trần Uyển Uyển đến chung cư Hòa Phong thì gọi cho Hứa Tinh Không. Hứa Tinh Không cầm túi vào thang máy, thang máy vừa đến tầng một, mở cửa ra thì một cậu bé “oa” một tiếng nhảy từ góc tường ra.

Hình như sợ dọa cô, nhóc con chỉ “oa” một tiếng rất nhỏ.

Hứa Tinh Không nghe thấy tiếng liền cười gọi: “Khang Khang.”

Chiêm Giai Khang đứng ở cửa thang máy, cười híp mắt chờ Hứa Tinh Không ra, đợi cô ra khỏi thang máy thì con nhóc liền giang hai cánh tay bay đến chỗ cô.

“Di Tinh Không.” “Được, Khang Khang ngoan lắm.”

Ngọt ngào gọi một tiếng làm tim Hứa Tinh Không cũng mềm ra.

Đội Hứa Tinh Không lên xe, giúp Chiêm Giai Khang cài chắc dây an toàn trên ghế trẻ nhỏ, Trần Uyển Uyển còn ở ghế trước lái nhai cần nhả oán hận.

“Đều tại lão Chiêm! Ban đầu Khang Khang không muốn đi với tớ, lão lại làm mồm lở miệng nói cậu cũng đi, làm tiêu tử này nhất định đi theo. Chùa Khanh Bình lớn như vậy làm sao tớ chăm nó nổi đây.”

“Mẹ ời, con ở cùng di Tinh Không mà.” Chiêm Giai Khang nói, tay nhỏ vội vàng nắm lấy tay Hứa Tinh Không. Năm ngón tay mềm mại đan lấy tay Hứa Tinh Không, mười ngón tay giao nhau, đưa lên cho Trần Uyển Uyển thấy: “Thế này, con sẽ không lạc được.”

Ngón tay thẳng bé thật mềm và ấm, chủ do có nắm chắc thì cũng không có bao nhiêu sức. Hứa Tinh Không nắm tay cậu lắc lắc, cười nói: “Được, Khang Khang ngoan lắm.”

Trần Uyển Uyển nhìn hai người phía sau vui vẻ thì cười cười không nói gì nữa.

Chùa Khanh Bình ở ngoại ô Hạ Thành, phải mất lái xe hơn hai giờ, đi được một lát, lúc chờ đèn xanh, Trần Uyển Uyển lấy một quyển truyện trong cái hộp trước mặt đưa cho Hứa Tinh Không.

“Cậu kể chuyện cho nó ngủ một lúc đi, chứ không tí nữa đến chùa Khanh Bình thì nó lại mệt.”

Quyển truyện này là truyện tranh, tên là “You Are Umasou”, là một bộ truyện nói về khủng long rất nổi tiếng của Nhật Bản.

Tuy tình tiết câu chuyện gây cần nhưng đều bày tỏ suy nghĩ tốt đẹp, khi Hứa Tinh Không kể chuyện, Chiêm Giai Khang không sợ chút nào, lại còn chỉ vào hình vẽ hỏi lung tung.

“Trái cây nhỏ này ăn có ngon không ạ?”

“Nước biển có vị mặn, vậy gió thổi trên biển thì sao ạ?”

“Nó ngâm Umasou trong miệng rồi, Umasou có cần đau không ạ?”

Hứa Tinh Không lắng nghe những câu hỏi ngây thơ của bé mà cười đến chảy nước mắt. Cô nhìn con khủng long lớn ngâm khủng long nhỏ trong ánh, cười nói: “Sẽ không đau đâu, bởi vì khủng long lớn yêu khủng long nhỏ nên sẽ không làm nó đau.”

Nói xong câu đó, Hứa Tinh Không bỗng sững sờ, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh anh cần cổ cô. “Dì Tinh Không.”

Hai người ba tuần không gặp, mấy vết cần kia đã biến mất và không có ngứa nữa.

Lại nói, anh cần cũng không hề đau.

Mặt Hứa Tinh Không hơi phồng hồng, Chiêm Giai Khang không phát hiện ra. Vì câu chuyện đã kết thúc nên bé hơi buồn ngủ. Cậu bé nắm lấy tay Hứa Tinh Không, nhắm mắt ngủ một cái.

“Dì Tinh Không, đi có thể nhặt một con khủng long nhỏ không?”

Hứa Tinh Không nhìn hình vẽ khủng long, lòng khẽ run lên. Chiêm Giai Khang hy vọng cô nhặt được một con khủng long nhỏ về làm bạn với cô à?

Hứa Tinh Không khẽ cười, khép sách lại, dịu dàng sờ đầu cậu.

Đứa bé thật tốt bụng, mơ ảo như tiên cảnh.

Trần Uyên Uyên lái xe, tầm mắt dừng lại giữa gương chiếu hậu. Trong gương, Hứa Tinh Không rũ mắt nhìn Chiêm Giai Khang, khuôn mặt vô cùng dịu dàng.

Lòng Trần Uyên Uyên cảm xúc lẫn lộn.

Với Hứa Tinh Không mà nói, so với hôn nhân thì cô càng muốn có con hơn. Nói đúng hơn là cô sợ hôn nhân, không muốn bắt đầu yêu đương lần nữa, cũng chính là vì cô không thể sinh con.

Chuyện này thật sự quá tàn nhẫn với một người phụ nữ.

“Bây giờ kỳ kinh nguyệt của cậu vẫn không chuẩn chứ?” Cổ họng Trần Uyên Uyên hơi chuyển động, hỏi một câu.

Hứa Tinh Không hoàn hồn, giương mắt nhìn Trần Uyên Uyên ở phía trước, cảm nhận tốt căng chặt, hình như đang cắn răng.

“Không chuẩn, sau khi đến Hạ Thành vẫn chưa có.”

Trần Uyên Uyên khẽ thờ dài rồi hỏi: “Đề mai tới với cậu đến bệnh viện xem thế nào.”

“Không cần.” Hứa Tinh Không lại mở sách ra, cười nói: “Nên khám đều đã khám hết, vô dụng thôi.”

Trần Uyên Uyên lại cắn chặt răng, mơ ảo như tiên cảnh.

Núi Thanh Cửu là một ngọn núi rất dốc và là ranh giới ngăn cách Hạ Thành với Văn Thành. Núi Thanh Cửu có hơi nước bao phủ quanh năm, cây cối cao vút rậm rạp xanh mướt, chùa Khanh Bình tọa lạc tại chân núi đến tận sườn núi.

Tuy chùa Khanh Bình có kiến trúc cổ nhưng được xây dựng không thua kém gì những tòa nhà biệt thự hiện đại. Trước ngôi chùa là hồ Cửu Tiên sóng biếc lăn tăn, vào mùa đông, hơi nước vẩn vơ trên mặt hồ, từ trên nhìn xuống, hồ nước trong suốt như pha lê.

Bắt kể núi Thanh Cửu hay hồ Cửu Tiên thì cũng là cảnh quan tự nhiên chưa được khai thác của Hạ Thành. Chính vì vậy mà chùa Khanh Bình mới có thể sừng sững tọa trấn ở giữa hồ và núi, mơ ảo như tiên cảnh.

Tiếng chuông chùa cổ vang lên, trang nghiêm và thanh tịnh không tả xiết.

Hứa Tinh Không đứng ở cửa chùa Khanh Bình, nghe tiếng tụng kinh trong chùa, sự ồn ào trong lòng dần lắng xuống. Mặt cô thanh thuần cùng Trần Uyên Uyên đi vào.

Chùa Khanh Bình khác những ngôi chùa khác, nơi này chủ yếu là tăng nhân tu hành, khách hành hương đến cầu khấn không nhiều lắm.

Hứa Tinh Không và Trần Uyên Uyên không dừng lại trong sân mà dắt Khang Khang vào trong đại điện.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi gỗ đàn thoang thoảng. Nơi này đông khách hành hương, không thiếu tiền nhang đèn nên ngay cả hương cũng là hương gỗ đàn thuần quý.

Hứa Tinh Không bước vào thì sư thầy đưa chín nén hương cho cô.

Dâng hương trong chùa, ba nén là cầu phúc cho mình, sáu nén là cầu phúc cho cha mẹ, chín nén là cầu phúc cho con cháu.

Có lẽ sự thấy hiểu lầm Khang Khang là con cô nên mới đưa cho cô chín nén hương. Hứa Tinh Không cũng rất muốn được vậy nhưng cô lại không có cái số này.

Hứa Tinh Không gặt đầu cảm ơn rồi để Trần Uyên Uyên nhận hương còn mình thì lấy sáu nén. Cổ họng Trần Uyên Uyên hơi chuyển động, hỏi một câu.

Advertisement / Quảng cáo

Hai bên chính điện có tầng lầu tụng kinh, thanh âm trầm lắng như tiếng chuông Phật nơi núi sâu, dập tan đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Hứa Tinh Không nhắm mắt, cảm nhận sự trang nghiêm chốn Phật gia, im lặng khấn cầu.

Cầu cho bản thân được thuận lợi, cầu cho người nhà được khỏe mạnh.

Cầu khấn xong, Hứa Tinh Không nâng hương ngang mi rồi cắm vào lư hương.

Sau khi kết thúc, ba người liền đi ra chính điện.

Nếu đã đến đây một lần thì cũng không về vội, Trần Uyên Uyên kéo Hứa Tinh Không nói: “Ồ hậu viện có cây Nguyệt Lão, cầu tình duyên rất linh, chúng ta cũng đến xem đi.”

“Thôi bỏ đi.” Hứa Tinh Không nói, bây giờ cô không có ý định lấy chồng thì cầu tình duyên làm gì. Huống chi, tình duyên là xem ở duyên phận, sao có thể dễ cầu như vậy?

“Đi đi mà!” Không đếm xỉa đến sự cự tuyệt của Hứa Tinh Không, Trần Uyên Uyên quyết kéo đến hậu viện.

Hai người tới hậu viện, nhận dây vải đỏ từ tay ni cô, dưới sự giám sát của Trần Uyên Uyên, Hứa Tinh Không treo dây vải đỏ lên thân cây. Đợi cô treo xong, Trần Uyên Uyên vỗ tay, cầm một dây tơ hồng buộc vào cổ tay cô, lại còn buộc một cái nút chết.

“Hôm nay không được tháo nó ra.” Trần Uyên Uyên trừng mắt uy hiếp.

Hứa Tinh Không: “...” Nơi này đông khách hành hương,

Vào lúc Hứa Tinh Không không biết làm sao thì Trần Uyên Uyên đột nhiên nắm chặt tay cô, ngạc nhiên nói: “Má ơi, có một ni cô để tóc, đi giày Chanel, chùa Khanh Bình quả nhiên là ngoại hử tàng long.”

Cây Nguyệt Lão mọc từ hậu viện dài đến sau núi, che rợp mọi phòng ở. Vì núi Thanh Cửu thanh tịnh nên có không ít người đến nơi này thanh tu, cho nên có khá nhiều người để tóc.

Nghe Trần Uyên Uyên nói vậy, Hứa Tinh Không cũng hơi ngạc nhiên. Cô chợt quay đầu lại, chỉ thấy một góc áo lướt qua cửa, không thấy bóng người đâu.

Hứa Tinh Không không nhìn nữa mà quay đầu lại.

Com trư ă ở nhà Trần Uyên Uyên, chiều lại chơi cùng Khang Khang một lát, khi Hứa Tinh Không về nhà thì đã ba giờ. Cô vừa mở cửa thì Meo Meo đã vây quanh, ngira đầu liên tục kêu “meo meo~” với cô.

Hứa Tinh Không cười, cúi người ôm nó lên, cọ mặt trên người nó rồi đóng cửa lại.

Meo Meo ở trong ngực Hứa Tinh Không, móng vuốt nhỏ chạm vào dây tơ hồng trên tay cô. Cô nhớ đến lời Trần Uyên Uyên dặn thì bất đắc dĩ cười, vuốt đầu Meo Meo, dịu dàng hỏi: “Có đẹp không?”

Đem thịt Meo Meo chạm vào dây tơ hồng tiếp tục kêu “meo meo”.

Ở trọ trong chung cư Hòa Phong đa số là người độc thân, phần lớn người độc thân thích nuôi chó mèo, cho nên đối diện chung cư có bệnh viện thú cưng.

Buổi sáng, Hứa Tinh Không đã đặt lịch tiêm vắc xin phòng bệnh cho Meo Meo nên sau khi đến bệnh viện thú cưng, cô liền đưa Meo Meo cho bác sĩ rồi đến trước kệ hàng xem có thứ gì mua cho Meo Meo không.

Ở đây có đầy đủ mọi thứ, Hứa Tinh Không nhìn thấy một cái ghế chọc mèo, khi cầm lên lục lục nhỏ kêu leng keng. Tiếng lục lục vừa vang lên thì di động của cô cũng đổ chuông.

Hứa Tinh Không lấy điện thoại ra, nhìn thấy số điện thoại thì ngón cái đặt trên màn hình khẽ run lên.

Là Hoài Kinh. Cô vừa mở cửa thì Meo Meo đã vây quanh,

Hai người đã ba tuần không gọi cho nhau, Hứa Tinh Không nhìn số điện thoại mà có hơi hoảng hốt. Cô chạm vào phím nghe, nhẹ nhàng nói “A lô”.

Giọng anh không đổi, vẫn trầm thấp như thế, nghe cô nhận điện thoại, anh cất giọng lười biếng hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Tay cô nghịch gậy chọc mèo làm lục lục vang lên, cô mím môi, trả lời: “Em đang ở bệnh viện thú cưng, đi tiêm vắc xin phòng bệnh cho Meo Meo.”

Nghe thấy cô có thời gian cho mèo đi tiêm vắc xin, anh hơi dừng lại, giọng nói chứa ý cười: “Xong việc rồi à?”

“Ừ.” Hứa Tinh Không lên tiếng, “Cửa tiệm bên kia đã thu xếp xong rồi.”

“Tối nay anh đến đón em.” Anh chuyển đề tài, nói thẳng.

Hứa Tinh Không khẽ mấp máy môi, cúi đầu nhìn gậy chọc mèo trong tay, nhẹ nhàng nói: “Được.”bất quai nghe được lần trước, xem ra chuyện mẹ Hoài Kinh xuất gia là thật.

Đưa Meo Meo về nhà, Hứa Tinh Không vừa xuống lầu thì anh đã chờ trong xe. Chiếc Maserati Bordeaux đỏ rượu đậu bên lề đường, kiếng trước xe phản xạ ánh sáng, mặt người anh ở bên trong bị ánh sáng và bóng cây che khuất.

Hứa Tinh Không đi tới, mở cửa xe bước vào xe.

Thời tiết hiện tại rất lạnh, cô mặc váy dài, bên trong là quần tất đen, bên ngoài là áo khoác nâu. Váy dài, cổ áo không cao viền hoa, bao quanh cái cổ trắng ngần mịn màng. Làn da cổ cô rất trắng, không chút tỳ vết, tựa như món đồ sứ trắng hoàn mỹ.

Đã lâu không ở cùng nhau, những dấu vết anh lưu lại trên người cô đều đã biến mất.

Hoài Kinh thấy cô đã cài dây an toàn, nghiêng mặt nhìn cô, ánh sáng trong đôi mắt nâu bị lá cây che đi.

“Đi không?”

Gặp được cô, anh cũng không hề nóng vội.

Cô có hơi ửng đỏ, cổ họng khẽ nhúc nhích, nhỏ nhẹ nói: “Ừ.”

Bảy giờ mới bốn giờ chiều, ráng chiều đã thành một vầng đỏ, ánh sáng đỏ chiếu sáng dọc đường như nhuộm một tầng son đỏ.

Hai người trong xe dọc đường đi không nói gì, Hứa Tinh Không cảm thấy hơi buồn bực. Cô nhìn ra cửa sổ xe, mặt trời đỏ treo trên sườn núi, sắp bị ngọn núi nuốt vào.

Giữa những dãy núi kề nhau, mặt trời có vẻ nhỏ hơn, cực kỳ giống trái cây nhỏ.

Hứa Tinh Không nhớ đến câu chuyện hôm nay cô kể cho Chiêm Giai Khang.

Cô ấn nút cửa sổ xe, hạ cửa xuống một chút.

Cửa sổ vừa mở, gió biển thổi lên làm tóc cô bay lộn xộn trên má. Hứa Tinh Không ngửi hương vị của gió biển, mắt bị sợi tóc bay vào nên chớp chớp, kẻ mặt đến gần cửa sổ, từ từ vươn lưỡi ra.

Gió biển rất lạnh, làm đầu lưỡi Hứa Tinh Không có cảm giác tê dại, chứ không nếm được hương vị gì. Cô còn chưa rút đầu lưỡi lại thì bên ghế lái đã truyền đến tiếng cười sâu kín của Hoài Kinh. Hứa Tinh Không khẽ mấp máy môi,

Hứa Tinh Không nhanh chóng rút lưỡi, đầu lưỡi lạnh lẽo dần ấm lại trong miệng. Cô nhu mảy, tai dần đỏ lên, cảm thấy mình cứ như một kẻ ngốc.

Hoài Kinh nghiêng mặt nhìn thoáng qua cô gái ngồi ở ghế phụ, cô đã rút lưỡi về, sắc đỏ từ cái cổ trắng ngần lan đến sau tai, vài sợi tóc bị gió thổi bay lộn xộn trên má. Cả người cô như bị hoảng hốt nhuộm đỏ, nhả nhặn mà dịu dàng.

Hoài Kinh nhớ đến bộ dáng cô vươn lưỡi khi nãy. Đầu lưỡi hồng nhuận như anh đào chín. Mà hương vị đầu lưỡi kia còn ngọt hơn anh đào.

Ánh mắt Hoài Kinh trầm xuống, ngay lập tức gạt bỏ những ý nghĩ kia, khẽ cười một tiếng rồi hỏi: “Đói à?”

Hứa Tinh Không khẽ mấp máy môi, mặt cô đỏ như mầu: “Không. . . Không có.”

Đánh tay lái một vòng, Hoài Kinh khẽ ngừng đầu, dừng xe ven đường. Anh lấy điện thoại di động, gọi một cuộc điện thoại, tai nghe bluetooth màu trắng lóe lên ánh sáng xanh.

“A lô, cô Hà à, com tối làm hai con cá.”

Khi anh nói, cả người lười biếng dựa vào ghế, ngón tay thon dài nắm lấy tay lái, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng.

Bên kia điện thoại dường như hỏi gì đó, ngón tay anh gõ lên tay lái nói: “Bây giờ.”

Sau đó anh còn đáp một câu với người bên kia điện thoại: “Tôi không đói bụng.”

Hoài Kinh nhìn sang Hứa Tinh Không trên ghế phụ, cô đang ngược mắt nhìn anh. Sự lạnh lùng trong ánh mắt biến mất, môi anh hơi giương lên, nói: “Có con mèo nhỏ đói bụng.”

Hứa Tinh Không: “. . .” bất quai nghe được lần trước, xem ra chuyện mẹ Hoài Kinh xuất gia là thật.

Cúp điện thoại, Hoài Kinh lại khởi động xe, rẽ vào một con đường không xa nhà anh. Đi theo đường nhỏ, không lâu sau đi đến đỉnh núi.

Hoài Kinh dừng xe, vừa cời dây an toàn vừa nói với Hứa Tinh Không: “Chắc còn phải một lúc nữa com tối mới được làm xong, chút nữa chúng ta hãy đến đó.”

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không hơi khó hiểu, tuy ở đây là khu biệt thự nhưng đỉnh núi lại rất trống trải, trên đường lớn có rất ít xe cộ đi lại, hiện giờ xem ra cũng chỉ có hai người bọn họ.

Hứa Tinh Không nhớ đến lần trước ở đỉnh núi, lần trước tốt xấu gì cũng là đêm tối, bây giờ mặt trời còn chưa xuống núi. . .

Hoài Kinh mở cửa xuống xe, rồi cúi người đứng cạnh cửa xe bên Hứa Tinh Không ngồi, ngón tay thon dài gõ gõ cửa sổ: “Xuống xe.”

Hứa Tinh Không nắm lấy dây an toàn, do dự nhìn anh.

Ánh mắt Hoài Kinh mang theo chút nghi hoặc, đến khi nhìn ra sự cảnh giác trong mắt Hứa Tinh Không qua cửa kính, anh mới khẽ cười. Nụ cười này không ngả ngón lại mang theo chút bất đắc dĩ.

Hứa Tinh Không còn chưa hiểu ra thì Hứa Kinh đã mở cửa xe, cúi người cúi dây an toàn, sau đó bẻ cổ lên.

“Thà... Thà em xuống.” Cơ thể đột nhiên bị nhấc lên làm Hứa Tinh Không hơi hoảng loạn. Cô giãy dụa muốn xuống dưới, ngo ngáy đến mức đôi mắt cũng phẩm hồng.

Nhưng sức của cô lại không có tác dụng gì trước anh, Hoài Kinh rũ mắt nhìn cô, đôi mắt nâu bỗng bị sự sâu lắng che kín, làm Hứa Tinh Không hơi sợ.

Khi cô vừa định mở miệng cự tuyệt thì anh bế cô thả lên mũi xe, còn anh cũng thuận thế ngồi bên cạnh cô. Hoài Kinh chỉ về phía mặt trời đỏ còn chưa xuống núi ở trước mắt, nói với Hứa Tinh Không: “Chúng ta ở đây ngắm mặt trời lặn.”

Ánh sáng đỏ dịu dàng chiếu lên mặt anh, như phủ một lớp vải đỏ mỏng lên anh, cặp mắt hoa đào hơi sếch, khoe môi hơi nhếch lên mang theo sự ngả ngón đặc trưng của anh.

Tím Hứa Tinh Không khẽ run lên. Ngày mai lại mọc lên nên ngắm mặt trời lặn cũng không mang lại cảm giác đau buồn.

Trước mắt bọn họ cũng không phải một nơi mệnh mỏng bất ngất, tầm nhìn bị dãy núi che đi, ánh sáng mặt trời không thể xuyên khỏi những dãy núi trùng điệp kia, chỉ có thể chiếu đến nơi không bị che chắn.

Tuy bây giờ mặt trời lặn nhưng bên trong lại chứa một sức sống không nói nên lời.

Hôm nay lặn xuống, ngày mai lại mọc lên nên ngắm mặt trời lặn cũng không mang lại cảm giác đau buồn. Nó tựa như con người, dù thế nào vẫn hy vọng vươn lên một lần nữa được.

Chống hai tay ở hai bên, Hứa Tinh Không ngắm mặt trời lặn, tâm tình cũng dần sáng khoái.

“Em đi chùa Khanh Bình à?” Hoài Kinh ngồi bên cạnh đột nhiên hỏi.

“Sao anh biết?” bất quá nghe được lần trước, xem ra chuyện mẹ Hoài Kinh xuất gia là thật.

Hoài Kinh rũ mắt xuống, đôi mắt nâu nhuộm sắc đỏ, chỉ có tay cô, nói: “Dây tơ hồng này. Mẹ anh xuất gia ở chùa Khanh Bình, anh nhận ra nó.”

Hứa Tinh Không nhớ đến mấy chuyện bất quá nghe được lần trước, xem ra chuyện mẹ Hoài Kinh xuất gia là thật.

Cô đặt cổ tay lên đùi, dây tơ hồng trùng với màu mặt trời đỏ rực, có hơi chói mắt. Cô là người từng ly hôn mà vẫn tin những thứ này, chắc hẳn Hoài Kinh thấy cô buồn cười lắm.

Hứa Tinh Không tự giễu cười cười, nói: “Đeo chơi thôi, nhân duyên nào có dễ cầu như vậy, đàn ông tốt đều kết hôn hết rồi.”

“Cũng không nhất định.” Anh khẽ cười, liếm môi dưới, bình thần nói: “Anh còn chưa kết hôn đây này.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi hai người về đến nhà thì trong nhà không có ai, nhưng vẫn để đèn sáng. Cả căn phòng khách rộng rãi ngập trong ánh sáng, trông càng lạnh lẽo hơn. Cửa sổ sát sàn hé mở, gió biển nhẹ nhàng thổi vào, thổi mấy tấm rèm cửa buông xòa bay phấp phới.

Hứa Tinh Không ngửi thấy mùi cá trong gió biển thổi đến, cái mũi nhỏ giật giật.

Hoài Kinh nhìn động tác nhỏ ấy, đôi mắt hơi nhếch lên: “Ăn cơm đi.”

Trong nhà ăn đã làm xong cơm canh, bốn mâm hai canh. Trong đó có hai con cá, một con kho và một con nấu canh. Cá kho đầy đủ sắc hương, canh cá trắng sữa tươi ngon khiến người ta phải bật ngón cái khen ngợi. “Ăn ngon không?”

Trên bàn ăn chỉ có một bát cơm, Hứa Tinh Không ngẩng đầu nhìn Hoài Kinh. Anh hiểu ý, nói: “Anh không đói, em ăn trước đi.”

Đã lâu Hứa Tinh Không không ăn cá cho nên vừa nhìn thấy cá đã đói. Không nghĩ đã lớn thế này rồi còn tham ăn như thế. Cô đỏ mặt gật đầu, kéo ghế ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, cô cầm đũa gắp một miếng cá, cá mềm mà không nát, Hứa Tinh Không ăn một miếng, hương vị rất ngon.

Hoài Kinh nhìn động tác gắp xương cá của cô, hỏi: “Ăn ngon không?”

Hứa Tinh Không gật đầu, đôi mắt trong veo sáng lên lộ vẻ thỏa mãn.

“Ừ, di ấy nấu rất ngon.”

“Từ nhỏ anh đã thích cơm di Hà làm rồi.” Hoài Kinh nói, “Mẹ anh cũng thích. Có điều mẹ ở đại trạch, bình thường phải chăm sóc bà nội, chỉ có cuối tuần mới đến ăn cơm cùng anh.”

Hoài Kinh nói rất nhiều nhưng Hứa Tinh Không chỉ nghe chứ không hỏi gì. Đại trạch hẳn là nhà cũ Hoài gia, chỉ có bà nội anh và chú hai ở. Cha anh qua đời, mẹ xuất gia, em gái thì du học... Một mình anh ở trong căn nhà lớn như vậy, nhưng lại rất cô độc.

Hứa Tinh Không đang mãi ăn cơm, Hoài Kinh nhìn một lúc thì di động vang lên. Anh cong ngón tay gõ lên bàn một cái, rồi giơ cái điện thoại lên. Hứa Tinh Không gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Hoài Kinh cầm điện thoại đứng dậy, ra cửa liền nghe điện thoại.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng thiếu nữ vui vẻ: “Anh!”

“Ừ.” Hoài Kinh nhẹ nhàng đáp. Hứa Tinh Không đang ngồi trước dương cầm, t

Lúc Hoài Kinh ra ngoài nghe điện thoại, Hứa Tinh Không chỉ mới ăn được một ít, vậy mà sau khi cô ăn no, Hoài Kinh vẫn chưa nghe điện thoại xong. Lo anh bị đói, nên cô không động đến những món khác ngoài cá, cô bọc lại đồ ăn rồi bỏ vào tủ lạnh, sau đó mang bát đĩa đi rửa.

Làm xong những việc này, Hứa Tinh Không ra khỏi nhà bếp.

Cửa sổ sát sàn mở rộng hơn lúc nãy, bên ngoài cửa sổ, anh đứng cạnh bể bơi nghe điện thoại. Ban công chưa bật đèn, chỉ có ánh sáng trong phòng hắt ra ngoài, xuyên qua cửa kính thì bị cắt thành những hình vuông có quy tắc, chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của anh.

Anh hơi nhếch môi nói chuyện, tuy tỏ ra không vui, nhưng sắc mặt lại không lạnh lùng như trước nữa.

Chắc anh phải nghe điện thoại một lúc nữa, Hứa Tinh Không thu hồi tầm mắt, quyết định tự đi dạo một lát. Cô đưa mắt nhìn sang phòng khách, phát hiện trong phòng khách có một giá sách.

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt Hứa Tinh Không sáng lên, cất bước đến đó. Hoài Kinh hay đọc sách, chắc hẳn đều liên quan đến ngọc, bằng không lần trước sẽ không để cử cho cô mấy cuốn sách đó.

Hứa Tinh Không đến trước giá sách, còn chưa đụng đến sách, đã thấy ở trước cửa sổ đối diện giá sách có đặt một cây dương cầm.

Nhà Hoài Kinh rất lớn, có đến mấy cái ban công. Hiện tại anh đang ở ban công gần bể bơi, mà chỗ Hứa Tinh Không còn cách chỗ đó một vườn hoa nhỏ. Dưới bóng đêm, cảnh lá trong vườn hoa rung rinh làm hương thơm bay thoang thoảng.

Hứa Tinh Không lại dời tầm mắt về cây dương cầm.

Đó là một cây dương cầm hình tam giác, đen nhánh, phản chiếu ánh sáng mờ nhạt. Trên đàn không ghi thương hiệu, nhưng nhìn chất liệu và công nghệ làm đàn và giá đỡ thì cũng biết giá cả của nó rất xa xỉ.

Nâng nắp dương cầm lên, bàn phím đen trắng đều đặn, cây gỗ đỡ ở giữa sáng bóng nặng trĩu, cứ như một tác phẩm nghệ thuật trưng bày ở đây, tỏa ra hơi thở nghệ thuật nồng đậm.

Mắt Hứa Tinh Không sáng ngời, hành thót, kết thúc bản nhạc, anh nhấc tay lên rồi.

Hoài Kinh cúp điện thoại, trở lại phòng khách thì nghe thấy tiếng dương cầm ngắt quãng. Anh đưa mắt nhìn về phía ban công.

Hứa Tinh Không đang ngồi trước dương cầm, tay trái đặt trên ghế, tay phải đặt lên phím đàn. Cô ngồi thẳng lưng, mái tóc đen dài buông xõa, cũng dịu dàng như chính cô.

Dường như cô đang tìm âm.

Hứa Tinh Không đứng là đang tìm âm nhưng cô không chắc lắm, tám mươi tám phím đàn trên con quái vật khổng lồ này làm cô không điều khiển được. Ngón tay cô cứ ấn phím này rồi lại ấn phím khác, đang nhũn mảy buồn rầu thì có một bàn tay khác xuất hiện trên phím đàn.

Bàn tay kia dường như sinh ra là để chơi dương cầm.

Ngón tay thon dài trắng nõn lướt trên phím đàn, động tác đẹp đẽ tao nhã.

Hứa Tinh Không ngừng đầu, Hoài kinh đứng sau cô, hơi cúi người xuống, mắt nhìn phím đàn, vẻ mặt nghiêm túc chỉnh lại mấy âm cô đàn sai.

Là bài “Phong cảnh cổ hương”. cũng không che giấu, cô nói:

Tiếng dương cầm thánh thót, kết thúc bản nhạc, anh nhấc tay lên rồi nhìn Hứa Tinh Không, mắt chứa đầy ý cười.

Lúc này Hứa Tinh Không mới hoàn hồn, đỏ mặt nói: “Thật xin lỗi, chưa được anh đồng ý đã...”

Dường như Hoài Kinh không để ý đến điều này mà lại hỏi: “Thích dương cầm à?”

Cô hơi sững sốt, khẽ gật đầu nói: “Ừ, hồi nhỏ em muốn học nhưng điều kiện kinh tế trong nhà không cho phép, cha em đã dạy em thổi huyền.”

(*) cái huyền bằng đất (nhạc khí cổ bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ)

Huyền, hèn chỉ lại đàn “Phong cảnh cổ hương”.

Hoài Kinh nhũn mảy, cười nói: “Tiếng huyền rất êm tai.”

Hứa Tinh Không được khen thì cười cười.

Hoài Kinh thấy cô còn nhìn cây dương cầm, bèn hỏi: “Muốn học không?”

“Có.” Hứa Tinh Không lên tiếng, cũng không che giấu, cô nói: “Em muốn đăng ký một lớp dương cầm.”

Bây giờ cô có công việc ổn định, có tài chính, cũng có thời gian rảnh rỗi nên muốn bù đắp tiếc nuối trước kia.

Đang lúc Hứa Tinh Không nghĩ xem nên đăng ký học ở đâu thì đột nhiên anh nói: “Anh dạy em.”

Hứa Tinh Không ngạc nhiên, cô ngược mắt nhìn anh, trong mắt đầy nghi ngờ.

Thấy ánh mắt cô, Hoài Kinh cười nói: “Cuối tuần anh ở nhà, có thể dạy em. Về học phí, em lo một ngày ba bữa cho anh là được.”

Nghe thấy lời đề nghị của Hoài Kinh, Hứa Tinh Không có chút động lòng. Như vậy vừa có thể tiết kiệm được tiền học phí lại vừa không cần chạy đi chạy lại giữa hai nhà...

Nhưng nghĩ kỹ lại thì đến cuối tuần hai người cũng ở bên nhau, như vậy phải hơi kỳ quái không?

Hứa Tinh Không còn chưa trả lời thì Hoài Kinh lại nói tiếp: “Em gái anh cũng là do anh dạy, ở đây còn có dương cầm, em muốn luyện lúc nào cũng được, đi học lại phải giành giật dùng với những người khác.”

Mấy lời này đã hoàn toàn thuyết phục Hứa Tinh Không. Anh đã dạy cho em gái thì tức là đã có kinh nghiệm dạy, cô tiếp thu tốt hơn. Hơn nữa ở đây có đàn, cô có thể luyện đàn bất cứ lúc nào.

Hứa Tinh Không gật đầu nói: “Được.”

Cứ thể quyết định chuyện học đàn, trong lòng Hứa Tinh Không vừa vui vẻ vừa chờ mong. Cô cúi đầu nhìn phím đàn, ngón tay ấn xuống phím trắng một cái, phát ra âm thanh thanh thùy.

Thật hay. Anh khẽ cắn môi cô, nói giọng khàn khàn:

Cô cúi đầu nhìn phím đàn, ngón tay tìm kiếm trên phím đen trắng. Tay cô trắng nõn, khi cúi đầu thì tóc buông hai bên, lộ ra cằm cổ thon dài trắng nõn.

Đoạn cổ trơn bóng đẹp đẽ, không chút tỷ vết.

Ánh mắt Hoài Kinh tối xuống, đặt tay lên tay cô.

Tay anh đặt trên tay cô, lòng bàn tay mềm mại chạm vào móng tay cô. Tay liền tâm, Hứa Tinh Không giật mình, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đứng.

Ánh mắt anh thâm trầm, nâng cằm cô lên, cúi người ôm cô vào lòng rồi dịu dàng hôn.

Hai người vừa chạm môi vào nhau thì cơ thể đều run lên.

Cầm Hứa Tinh Không run run, vừa cảm thấy bàn tay bên hông hơi dùng sức, cô liền bị bế bổng lên. Cô được đặt ngồi xuống, tiếng đàn vang lên...

Hoài Kinh đặt cô lên trên phím đàn, tầm mắt Hứa Tinh Không dừng lại, má ửng đỏ,

Đôi mắt Hứa Tinh Không mờ lờn, mắt như chứa nước, vầng mắt đỏ hồng, khẽ gầy gù, giọng nói run run: “Ngồi... ngồi đàn hồng mắt.”

Động tác tay vẫn không dừng lại, anh rũ mắt nhìn người con gái đang thẹn thùng hoảng loạn, ánh mắt càng sâu thẳm. Anh khẽ cắn môi cô, nói giọng khàn khàn: “Không hồng đâu.”

Vừa nói chuyện, anh vừa chuyển động, tiếng đàn lại vang lên lộn xộn. Mắt Hứa Tinh Không như bị ánh sáng đâm vào, cơ thể cô run lên, ôm lấy vai anh, khẽ cắn môi.

Tiếng đàn dương cầm giòn giã mà hỗn loạn vang lên trong phòng khách, hòa lẫn cùng tiếng trầm thấp của anh.

“Kêu lên đi.”

“Không... Nghe không hay.” tầm mắt Hứa Tinh Không dừng lại, má ửng đỏ,

“Hay, anh rất thích nghe.”

***

Khi Hứa Tinh Không tỉnh lại thì anh vẫn đang ngủ. Hai người đã không làm ba tuần liền, anh tựa như đã bỏ sung tất cả trong một đêm, cuối cùng vẫn là cô không chịu nổi.

Hứa Tinh Không tỉnh dậy, lâu không làm khiến eo đau chân mỏi, gò má cô ửng đỏ, tùy tiện mặc đồ rồi đứng dậy đi vào nhà tắm.

Hứa Tinh Không tắm rửa qua loa rồi lau khô người. Nhìn vào gương, vết cắn đỏ như hoa nở khắp người cô, làn da trắng nõn đối lập với vết cắn đỏ tươi làm cô nhìn vào thấy sợ.

Mặt Hứa Tinh Không hơi nóng. Cô mặc bộ áo ngủ rộng vào, để lộ mấy vết cắn ở cổ và xương quai xanh. Ở nhà Hoài Kinh nên không cần cổ che đậy, cô ra khỏi phòng tắm, đi xuống phòng khách dưới lầu.

Bên bờ biển, mặt trời đã lên cao, treo trên vùng biển xanh lam rộng mênh mông. Mặt trời xuyên qua song cửa sổ tiến vào ban công, chiếu vào cây đàn dương cầm nơi đó làm nó như phát sáng lấp lánh.

Cảnh tượng điên cuồng của hai người đêm qua vẫn rõ mồn một trước mắt, Hứa Tinh Không dỗi tằm mắt, mặt hơi đỏ lên.

Cô phải đi chuẩn bị bữa sáng, đồ là học phí của cô.

Mạch hồi tưởng của Hứa Tinh Không dừng lại. Cô nhất định phải học đàn với anh sao? Cuối tuần đều ở đây, vậy xem như ở chung rồi?

Nghĩ đến đây, Hứa Tinh Không đi đến cạnh đàn dương cầm. Ngón tay cô đặt trên nhưng lại không dám nhấn xuống, bởi Hoài Kinh còn chưa tỉnh.

Mặt trời sáng sớm mùa đông chiếu lên người mang theo chút khô ráo ấm áp, Hứa Tinh Không vuốt ve phím đàn, cảm thấy rất thích thú. Đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên xuất hiện, đè lên phím đàn một cái, thanh âm “ding” vang lên.

Hứa Tinh Không giật mình.

Advertisement / Quảng cáo

Cô quay đầu lại, Hoài Kinh đang đứng sau lưng nhìn cô. Tóc anh hơi tán loạn làm anh trông càng thêm ngà ngời tùy ý hơn. Anh đứng dưới ánh mặt trời, làn da trắng nõn bị chiếu đến trong suốt, ánh mặt trời tập trung vào cổ anh, tia nắng tỏa sáng, dừng lại trên cơ bắp nửa thân trên của anh.

Dưới cơ bụng rắn chắc, nhân ngư tuyến như ẩn như hiện.

(*) NHÂN NGƯ TUYẾN là đường xuyên cạnh 2 tay anh trong ảnh ý.

Anh chỉ mặc quần ngủ vì áo ngủ đã ở trên người Hứa Tinh Không.

Thấy anh cúi trần đứng đó, tằm mắt Hứa Tinh Không dừng lại, má ửng đỏ, cô xoay người nói: “Em... em đi thay đồ.”

Cô mới đi hai bước, anh đã đuổi tay túm cổ áo, xách cô trở về ngồi trên ghế, rũ mắt nhìn cô, đuổi mắt hơi nhếch.

“Anh không muốn mặc.”

Hứa Tinh Không: “...” Trong phòng, đồ ăn trong bát Meo Meo không còn bao nhiêu.

Hai người đều đã dậy nên Hứa Tinh Không vào nhà bếp làm bữa sáng. Ăn sáng xong, cả hai sẽ chuẩn bị học đàn.

Nhưng đang ăn thì Hoài Kinh lại nhận một cuộc điện thoại, sau khi phân phó vài câu thì anh nhũn mày nói: “Tôi sẽ đến ngay.”

Hứa Tinh Không uống một ngụm sữa tươi, ngược mắt nhìn anh.

Hoài Kinh lấy khăn lau môi, nói với Hứa Tinh Không: “Anh có một số việc cần xử lý, em ở nhà chờ anh.”

Bốn chữ “ở nhà chờ anh” làm Hứa Tinh Không hoảng hốt. Anh vừa đứng dậy ra ngoài thì cô gọi anh lại, đứng lên nói: “Em đi cùng anh. Ở nhà không để nhiều thức ăn cho mèo, chắc giờ Meo Meo đói rồi.”

Cô không ngờ sẽ ở lại nhà Hoài Kinh cả ngày hôm nay nên muốn về nhà lấy vài món đồ.

Hoài Kinh nhìn sang cô rồi gật đầu đồng ý.

Sau khi thả Hứa Tinh Không xuống xe, Hoài Kinh liền lái xe rời đi. Cửa tiểu khu có hơi dốc làm cô đi lại khó khăn. Đến khi vào thang máy thì người cô đã đổ một lớp mồ hôi.

Thang máy đi lên trước nhà, Hứa Tinh Không vừa lấy chìa khóa ra đã nghe thấy tiếng Meo Meo cào cửa. Cô cong môi cười, cầm chìa khóa mở cửa ra.

Cửa vừa mở, Meo Meo liền lao vào ngực cô. “Trưởng phòng Trần có…”

“Ôi chào.” Hứa Tinh Không khẽ kêu một tiếng rồi mỉm cười ôm nó vào lòng, sau đó đi vào.

Trong phòng, đồ ăn trong bát Meo Meo không còn bao nhiêu. Hứa Tinh Không nhìn thoáng qua, cảm thấy rất áy náy. Cô mở hộp rồi thả Meo Meo xuống. Nhìn nó ăn mấy miếng, Hứa Tinh Không xoa đầu nó, nhẹ giọng xin lỗi: “Xin lỗi mấy nhé.”

Meo Meo ăn mà vẫn không rời khỏi cô, ở quanh cô ve vẩy cái đuôi. Meo Meo thật sự rất thích cô, từ lần đầu gặp đã thích. Hứa Tinh Không nghĩ đến sau này cuối tuần đều đến nhà Hoài Kinh thì lại không yên tâm về nó.

Hay là đem nó cùng đến nhà Hoài Kinh?

Hứa Tinh Không nháu mày, nghĩ một lúc.

Hai người bọn họ sẽ không đánh nhau chứ?

Lúc Meo Meo ăn, Hứa Tinh Không vẫn ngồi xôm cạnh nó. Ăn xong, nó liền xoay người đặt chân trước lên cổ tay cô. Một ngón chân đặt lên đây tờ hồng trên cổ tay cô.

Hứa Tinh Không nhìn đây tờ hồng, nhớ đến Trần Uyển Uyển.

Nói đi cũng phải nói lại, cửa tiệm của cô giờ đang dần ổn định, cô cũng nên mời cả nhà Trần Uyển Uyển một bữa. Dù sao từ ban đầu, hai vợ chồng họ đã giúp đỡ cô rất nhiều. Đưa tiền thì chắc chắn Trần Uyển Uyển sẽ không nhận, thế nhưng com vẫn phải mời một bữa. Tuy Trần Uyển Uyển nói vậy nhưng trong lòng lại rất âm ảp.

Cô nhìn đồng hồ, vừa qua mười giờ, Hứa Tinh Không gọi cho Trần Uyển Uyển.

“Ôi, bà chủ Hứa có gì sai bảo thế?” Giọng nói vui vẻ của Trần Uyển Uyển vang lên.

Hứa Tinh Không cười, mặc cho cô áy treu, hỏi: “Trưa nay trưởng phòng Trần và trưởng phòng Chiêm có rảnh không? Rất hân hạnh được ăn com cùng các vị.”

“Vừa đúng lúc nha.” Trần Uyển Uyển vui vẻ nói: “Trưởng phòng Trần có…”

Sau khi nói xong, không biết Chiêm Lương Đình bên kia nói gì mà Trần Uyển Uyển lại “há” một tiếng, rồi cười nói: “Trưởng phòng Chiêm không có thời gian nhưng anh ấy sẽ phái Tiểu Chiêm qua đây.”

Trần Uyển Uyển vừa nói xong, thì giọng nói ngọt ngào liền Khang Khang vang lên: “Dì Tinh Không.”

Hứa Tinh Không mỉm cười, ánh mắt cong cong như vàng trắng khuyết: “Được, vậy mang Tiểu Chiêm đi, tớ mời mọi người.”

Biết Hứa Tinh Không mời com là để cảm ơn bọn họ, Trần Uyển Uyển không để tâm những chuyện này, nhưng cô ấy biết nếu mình mà không đi thì Hứa Tinh Không sẽ băn khoăn, cho nên cô ấy liền sáng khoái đáp ứng.

Vốn nghĩ cô chỉ tùy tiện mời một bữa, không ngờ lại đặt một phòng riêng ở nhà hàng Tây.

Trần Uyển Uyển vừa đến đã muốn đi, nhưng bị Hứa Tinh Không kiên quyết kéo vào. Hai lớn một nhỏ vào phòng đã đặt trước. Phòng riêng cạnh cửa sổ, Trần Uyển Uyển nhìn ra thì thấy tầng lầu rất cao, là cô ấy có chút choáng váng.

“Sau khi bà chủ Hứa làm bà chủ thì đã học được tiêu xài hoang phí rồi.” Trần Uyển Uyển trêu cô. “Hèn chi mà đắt như vậy, thật sự rất ngon.”

Hứa Tinh Không cũng không để ý, cô nhìn thực đơn, thân nhiên nói: “Chẳng phải cậu vẫn muốn ném thư sao?”

“Ăn một bữa ở mấy chỗ này này là đi mất một cái túi xách, tớ không thêm đâu.” Tuy Trần Uyển Uyển nói vậy nhưng trong lòng lại rất âm ảp.

“Cho nên tớ mới mời cậu đó.” Hứa Tinh Không ngược mắt nhìn cô ấy cười.

Trần Uyển Uyển lườm cô, ngoài miệng oán trách nhưng môi lại mỉm cười.

“Dì Tinh Không cũng mời con nữa.” Khang Khang ngồi trên ghế trẻ em, giờ thia lên.

“Đừng vậy.” Giọng Hứa Tinh Không êm dịu, nheo nheo mắt cậu, ngọt ngào nói: “Chủ yếu là mời Khang Khang.”

Nói xong, hai dĩ cháu nhìn nhau cười rồi dán mặt vào nhau.

Nhìn hai người hòa thuận vui vẻ, Trần Uyển Uyển “hừ” một tiếng, nói: “Hai người tình cảm quá nhì, tớ tặng con trai cho cậu rồi sinh đứa khác.”

Hứa Tinh Không sững sốt, Khang Khang bên cạnh ngạc nhiên mở to mắt nhìn Trần Uyển Uyển mà hỏi: “Thật chứ ạ?”

Trần Uyển Uyển: “…” “Anh không đồng ý.”

Hai người lớn nhìn nhau, Trần Uyển Uyển dờ khóc dở cười, chỉ vào con trai nói: “Con đúng là muốn đi thật mà!”

Hứa Tinh Không bật cười.

Đồ ăn rất nhanh được mang hết lên, Trần Uyển dùng bữa ăn đáng giá một cái túi xách, cảm khái: “Hèn chi mà đắt như vậy, thật sự rất ngon.”

Hứa Tinh Không cười bất đắc dĩ, cắt bỏ bit tết và gan ngỗng cho Khang Khang.

Mỗi lần đưa Khang Khang theo, là cô ấy hoàn toàn không cần động tay, Hứa Tinh Không luôn chăm sóc thẳng bé rất tốt. Cô ấy nhìn Hứa Tinh Không rồi gõ gõ bàn, nghiêm túc nói: “Mẹ chồng tớ giới thiệu một thầy thuốc trung y, điều dưỡng cơ thể rất giỏi, cậu đi với tớ một chuyến đi.”

Nói là điều dưỡng cơ thể, nhưng thật ra là để chữa bệnh vô sinh của cô. Hứa Tinh Không vừa nghe, ánh mắt liền sáng lên, sau đó lại lập tức vụt tắt. Cô rất cảm kích Trần Uyển Uyển nhưng lại cảm thấy không cần thiết.

Cô vừa định cự tuyệt thì Trần Uyển Uyển lại nói: “Cậu đừng từ chối, thầy thuốc trung y này rất giỏi, tớ đã hẹn trước cho cậu rồi, còn là chen ngang nữa. Hẹn vào cuối tuần, cậu không đi thì tớ cũng sẽ áp giải cậu đi.”

Nghe cô ấy nói vậy, Hứa Tinh Không bất đắc dĩ cười rồi gật đầu nói: “Được.”

Bỏ hạt com bên mép vào miệng, Khang Khang nhìn hai người, lo lắng hỏi: “Dì Tinh Không bị bệnh ư?”

Đôi mắt cậu nhóc chớp chớp đầy lo lắng làm lòng Hứa Tinh Không mềm đi, cô gật đầu nói: “Ừ, nhưng đi sẽ nhanh chóng khỏi thôi.”

Nghe cô nói vậy, Khang Khang yên tâm hơn. Cậu ngọt ngào dặn Hứa Tinh Không: “Dì nhớ uống thuốc đó. Uống thuốc thì sẽ khỏi bệnh, dì Tinh Không cũng sẽ vui vẻ hơn.”

Hứa Tinh Không ngạc nhiên, khòe môi cười tươi. Cô ôm cậu nhóc, dán mặt lên mặt cậu bé: “Được, đi nghe lời Khang Khang.”

Khi mọi người đang vui vẻ ăn com, thì điện thoại của Hứa Tinh Không đổ chuông. Cô bỏ dao đĩa xuống, lấy điện thoại ra, thấy tên hiện thị trên màn hình, ánh mắt cô hơi hoảng hốt.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Uyển Uyển nhìn thoáng qua: “Ai vậy?”

“Cửa tiệm.” Hứa Tinh Không đáp rồi cầm điện thoại ra ngoài.

“Cửa tiệm gọi thì sao phải ra ngoài nghe chứ?” Trần Uyển Uyển nháu mày, cảm thấy Hứa Tinh Không hơi bất thường. Cô vừa định đứng dậy thì bị Khang Khang nắm lấy tay.

“Mẹ đừng nghe trộm đi Tinh Không nghe điện thoại. Di muốn nói cho chúng ta biết thì sẽ nói thôi.”

Bị con trai dạy dỗ, Trần Uyển Uyển lườm con một cái, cùng con trai mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Cô ấy gấp một miếng thịt bò cho con trai, lầm bầm: “Con cũng thật hiểu chuyện.”

Hứa Tinh Không đi đến phòng nghỉ trong nhà hàng, bên trong phòng sạch sẽ thanh nhã, quan trọng là không có ai. Cô đứng cạnh bồn hoa trên cửa sổ, nhận điện thoại.

“Anh xong việc rồi, giờ anh đến nhà đón em” Hoài Kinh nói.

“A.” Hứa Tinh Không mỉm cười, nói với Hoài Kinh: “Bây giờ em không ở nhà, em đang ăn cơm với bạn ở bên ngoài.”

Ăn cơm xong, các cô còn muốn đưa Khang Khang đến công viên giải trí chơi, ước chừng xế chiều mới trở về. Hứa Tinh Không tính thời gian rồi nói: “Có thể phải đến bốn giờ chiều mới kết thúc.”

Hứa Tinh Không nói xong, Hoài Kinh ở bên kia hừ nhẹ trong mũi, giọng nói chứa chút lười biếng và bất mãn: “Vây cuối tuần em còn luyện đàn không?”

Hứa Tinh Không bị hỏi đến sững sờ, cô cần môi chợt dạ nói: “Chiều về luyện.”

Hỏi xong vấn đề này, Hoài Kinh chính lại dòng suy nghĩ trong đầu: “Cho nên giờ em nói cho anh biết bốn giờ chiều nay em mới đến luyện đàn đúng không?”

Hứa Tinh Không nghe anh tổng kết, rồi đáp: “Đúng.”

Người bên kia điện thoại thờ dài một hơi, giọng nói mang chút lạnh lẽo hỏi cô: “Em không coi anh là thầy dạy dương cầm phải không?”

“A?” Hứa Tinh Không hơi nghi hoặc, nhanh chóng hiểu ra, sau đó vội nói: “Không phải, em sẽ học mà.”

“À?” Anh nâng cao âm cuối, thản nhiên nói: “Vây chiều nay em không đi học, sao không chủ động xin anh nghỉ học?”

Vậy thì đúng là có hơi không tôn trọng anh. Hứa Tinh Không nhìn ra ngoài phòng nghỉ, Trần Uyển Uyển hình như ra ngoài tìm cô. Cô mỉm cười, nói khẽ: “Từ giờ đến bốn giờ chiều, em muốn xin nghỉ.”

Nghe cô nói xong, Hoài Kinh khẽ cười một tiếng, thậm chí Hứa Tinh Không còn có thể tưởng tượng ra anh đang nhếch môi.

“Anh không đồng ý.”

Hứa Tinh Không: “...”

Ngay từ đầu cô không nên làm theo ý của anh thì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Không đồng ý chỉ là đùa, giống như lễ Quốc Khánh lần trước vậy.

Hứa Tinh Không đỏ mặt, hơi sốt ruột nói: “Anh đừng đùa nữa.”

“Được.” Hoài Kinh đồng ý rồi lại hỏi: “Nhưng em ăn cơm ở ngoài, vậy anh đói thì ăn gì đây?” Cho nên lần này cho dù kết quả thế nào, mọi người cũng không phải nghỉ ngơi

Hứa Tinh Không: “...”

Trước kia lúc cô không đến nhà anh nấu cơm, anh cũng không có đói chết mà.

Hứa Tinh Không phản tích rồi giải quyết vấn đề, nghiêm túc nhẫn nại nói: “Anh báo đi giúp việc nấu một bữa trước đi, cơm chiều em sẽ về nấu, cúp máy đây.”

Hoài Kinh còn chưa kịp nói gì thì điện thoại bên kia đã ngắt. Nghe tín hiệu máy bận từ điện thoại, anh cười một tiếng rồi đặt điện thoại sang một bên.

Anh nhìn ra cửa, lá cây ngọc lan trắng bay bay trong gió. Hoài Kinh đánh vô-lăng một vòng, quay xe rời khỏi căn hộ Hòa Phong.

Sắp đến tháng mười hai, cũng là tháng cuối cùng của năm nay. Các dự án lớn của tập đoàn IO đã kết thúc, kiểm tra đánh giá năng lực của các bộ phận cũng sắp bắt đầu.

Buổi chiều hôm sau trước giờ tan việc, Hoàng Thiên Tùng tập hợp các bộ phận đến họp bàn về chuyện này. Anh ta đứng trước bàn hội nghị, về mặt hoà nhã.

“Nếu năng lực làm việc chênh lệch nhiều, thì kết quả đánh giá năng lực sẽ có chênh lệch, cuộc khảo sát lần này chắc chắn sẽ diễn ra công bằng. Bộ phận phiên dịch chúng ta tuy rằng chỉ là một khâu, nhưng lại nằm trong phạm vi quản lí của bộ phận thị trường nước ngoài, sau khi làm xong khảo sát, tôi phải nộp kết quả lên cho trưởng phòng Sa của bộ phận thị trường này. Điểm số của lần khảo sát này sẽ do từng lãnh đạo đánh giá, nhưng chỉ có những lãnh đạo cấp cao mới có thể sửa kết quả. Cho nên lần này cho dù kết quả thế nào, mọi người cũng không cần phải nghỉ ngơi.”

Kết thúc cuộc họp, Hứa Tinh Không cùng Trần Uyển Uyển vừa rời công ty vừa nói chuyện.

“Lão cáo già Hoàng Thiên Tùng này, tuy bộ phận thị trường nước ngoài quản lí bộ phận phiên dịch, nhưng lại không nắm rõ về bộ phận phiên dịch. Kết quả đánh giá cuối cùng như thế nào, còn không phải nằm trong tay hắn sao. Hắn còn ở đây khu vực môi mưa mập, hừ.”

Kết quả kiểm tra đánh giá cuối năm còn ảnh hưởng đến tiền thưởng cuối năm và con đường thăng chức sau này, nên Hứa Tinh Không khá quan tâm. Cô hỏi Trần Uyển Uyển: “Cái này khi nào có kết quả?”

Trần Uyển Uyển trả lời: “Khoảng thứ năm, hôm đó bên lão Hoàng có kết quả rồi thì sẽ đưa cho mình và chị Gia Lâm xem, nhưng khả năng thay đổi kết quả rất nhỏ.”

Lúc hai người đang trò chuyện thì Lí Diệu Tuyết vừa gọi điện thoại vừa đi từ phía sau đến, giày cao gót của cô ta nện xuống sàn vang lộp cộp, giọng điệu ồ ạt.

Advertisement / Quảng cáo

“Được, em qua đó ngay.” hơi nhướn mày, khẽ môi nâng lên, nói:

Lúc đi ngang qua hai người, cô ta còn như có như không nhìn lướt qua, Trần Uyển Uyển thấy vậy, huyết thái dương không tự chủ được giật giật.

Trước kia lúc Lí Diệu Tuyết không được lên làm phó phòng thì vốn định từ chức, kết quả lại được lão Hoàng khuyên ở lại. Cũng không biết khuyên cách nào, nhưng chắc chắn đã cho cô ta lợi ích gì đó. Sau chuyện lần đó, cô ta còn chưa làm gì Trần Uyển Uyển và Hứa Tinh Không. Lần này rất có thể sẽ mượn việc khảo sát kết quả để trả thù hai người.

Nhìn thấy cô ta ra khỏi cửa, thái dương Trần Uyển Uyển mới dần ra, cô ấy thật sự rất chú ý mắt Lí Diệu Tuyết, chỗ nào cũng không vừa mắt cả.

“Lão Hoàng cũng không dám làm khó cậu đâu, dù sao vẫn còn có chị Gia Lâm mà.” Trần Uyển Uyển an ủi Hứa Tinh Không.

Nhưng sự thật đã và vào mặt họ rất nhanh.

Sáng thứ năm, Trần Uyển Uyển cầm giấy kiểm tra đánh giá trong tay mà giận run người, định xông vào phòng của Hoàng Thiên Tùng. Hứa Tinh Không nhìn thấy thì vội đứng dậy can cô ấy lại.

Lửa giận của Trần Uyên Uyên đã bốc lên tới đầu, đồng nghiệp xung quanh đều nhìn có ý. Hứa Tinh Không kéo cổ áo vào phòng nghỉ. Đến phòng nghỉ, Trần Uyên Uyên liền ném bảng kết quả kiểm tra đánh giá lên bàn, mắng một câu.

“Hoàng Thiên Tùng là tên khốn khiếp.”

Hứa Tinh Không nhìn thoáng qua kết quả kiểm tra đánh giá. Trần Uyên Uyên thật ra không bị gì, đạt loại A. Phía dưới là Lí Diệu Tuyết, đạt loại A, còn những người phía dưới đều đạt loại B.

Trong bảng kết quả này, B đã là loại thấp nhất.

Bởi vì trong lòng đã sớm suy đến, nên hiện tại kết quả này cũng nằm trong dự đoán của Hứa Tinh Không, nên cô không quá kinh ngạc.

“Cứ như vậy đi. Cậu đừng tranh cãi với lão Hoàng làm gì.” Hứa Tinh Không nói.

Trần Uyên Uyên là phó phòng, Hoàng Thiên Tùng không thể cho điểm quá thấp, nhưng cô thì không giống vậy. Đồng nghiệp trong công ty đa số đều chỉ là quan hệ xã giao, không ai đứng về phe ai cả. Hứa Tinh Không không muốn Trần Uyên Uyên ra mặt, việc này rất bất lợi cho cô ấy. Dù sao cô ấy chỉ mới làm phó phòng chưa được hai tháng.

Hứa Tinh Không nhìn thấy Trần Uyên Uyên giận đến nổi mím chặt môi thì đổi đề tài.

“Ngày mai mấy giờ chúng ta đi? Cậu lái xe sao?”

Ngày mai thứ bảy, hai người đã hẹn cùng nhau đi khám bệnh. Hứa Tinh Không đã xin nghỉ trước với Hoài Kinh.

Trần Uyên Uyên vẫn chưa hết tức giận, một lúc lâu sau mới bình phục, cô ấy nén lửa giận trong lòng xuống, bình tĩnh nói: “Chín giờ, mình lái xe sang đón cậu.”

Thứ bảy, sáng sớm Trần Uyên Uyên đã gọi điện thoại nói sẽ đến đón cô. Hứa Tinh Không đang đánh răng, bèn hỏi: “Cậu có đưa Khang Khang đi cùng không?”

“Không. Nơi đó rất hẻo lánh, thằng bé đến đó sẽ chạy chơi lung tung, không tiện dẫn nói theo.” Trần Uyên Uyên đáp nhanh gọn.

Hứa Tinh Không nhỏ kem đánh răng, nói: “Được rồi.”

Sau khi Hứa Tinh Không nói xong, liền nghe tiếng Khang Khang truyền đến. Giọng điệu trẻ con ngọt ngào nũng nịu, làm Hứa Tinh Không nhoeén khóe môi cười.

“Di Tinh Không, con sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ đi, đi khám bệnh xong trở về khỏe mạnh nha~.” Sau khi chuẩn bị xong, trước khi đi Hứa Tinh Không

Trong lòng Hứa Tinh Không ngọt ngào như rơi vào hố đường, bất giác nhẹ giọng, “Được, cảm ơn con Khang Khang.”

Buổi chiều phải đến nhà Trần Uyên Uyên mới được, bây giờ cô thật sự càng ngày càng không thể rời xa Khang Khang, một tuần không gặp đã thấy nhớ cậu bé. Chút nữa cô sẽ xin Hoài Kinh nghỉ một buổi nữa.

Lại nói tiếp, cô nói muốn học đàn dương cầm, vậy mà bắt đầu từ tuần trước, cuối tuần nào cũng có chuyện. Lúc chưa đi học thì cảm thấy có rất nhiều thời gian rảnh, bây giờ mới thấy thật ra mình vẫn rất bận rộn.

Cũng may Hoài Kinh là thầy dạy đàn dương cầm cho cô nên thời gian tự do hơn một chút. Nếu đi học theo khóa thì phải bỏ lỡ không ít chương trình học.

Đây chính là ưu điểm của hình thức dạy học một-một.

Nghĩ đến đây, Hứa Tinh Không chợt sững sốt, kì thực câu nói kia là câu Hoài Kinh từng nói với cô. Nguyên văn lời nói của anh là: “Em nên nhận ra ưu điểm của hình thức dạy học một-một, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên em hưởng thụ hình thức này.”

Mà lần đầu tiên Hứa Tinh Không hưởng thụ hình thức dạy học một-một trong lời nói của anh chính là lần anh dạy cô trên giường...

Hứa Tinh Không bỗng đỏ mặt, nhúng bàn chải răng vào cốc nước rửa. Không được nghĩ đến những chuyện như vậy nữa! con đường đó không dài,

Sau khi chuẩn bị xong, trước khi đi Hứa Tinh Không lại để ít thức ăn cho Meo Meo. Cô ngồi xuống bên cạnh Meo Meo, vuốt ve bộ lông mềm mại trên đầu nó. Meo Meo vừa ăn được hai miếng nhỏ, liền ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt màu lam trong veo.

Hứa Tinh Không cười cười, nói với Meo Meo: “Chỉ mong lần này sẽ có tiến triển.”

Tuy trong lòng cô cảm thấy chắc vẫn không có tác dụng gì, nhưng trong tiềm thức, cô vẫn hi vọng có thể thành công. Cô rất thích trẻ con, cũng rất muốn được làm mẹ.

Vị bác sĩ Đông y kia họ Bành, phòng khám nằm ở huyện nhỏ thuộc một thị trấn cạnh Hạ Thành.Hai người đi đến căn phòng cuối cùng ở tầng hai.

Thị trấn này mang phong cách cổ xưa, nằm giữa hai dãy núi dài dang dặc. Núi không cao, đa số là đồi, ở phía Bắc có một dòng suối nhỏ, lúc này còn chưa đóng băng. Dòng nước trong vắt chảy theo khe giữa những tảng đá, khiến góc cạnh của chúng đều nhẵn nhụi.

Thị trấn nhỏ chỉ có một con đường, con đường đó không dài, nhìn từ đầu đường là đã có thể nhìn thấy cuối đường.

Trần Uyên Uyên lái xe đến trung tâm thị trấn, nhịp sống nơi này vốn yên lặng dần trở nên náo nhiệt hơn, tất cả mọi người đều tập trung tại mấy tòa nhà cao tầng phía trước.

Tòa nhà không lớn lắm, kiểu dáng rất đơn giản, mặt tường già sù. Chỉ treo một tấm văn gỗ màu trắng bên trái cửa chống trộm, trên đó viết bốn chữ “Đông y Bành thị.”

Cửa phòng khám khá nhỏ, xe đỗ xung quanh lại khá nhiều. Trần Uyên Uyên tìm được một chỗ đỗ xe rồi cùng Hứa Tinh Không xuống xe. Vừa xuống xe, Hứa Tinh Không đã ngửi thấy mùi thảo dược rất dễ chịu. Thảo dược lúc chưa chế thành thuốc Đông y vẫn còn rất thơm mát.

Cô đi phía sau Trần Uyên Uyên, hai người một trước một sau bước vào. Vừa vào cửa đã trông thấy rất nhiều người đang xếp hàng, đã phần là một nam một nữ, chỉ có cô và Trần Uyên Uyên là hai người phụ nữ.

Trần Uyên Uyên nhìn dòng người đang xếp hàng rồi chỉ về phía dãy ghế bên kia nói: “Cậu đợi ở đây, mình đi lấy số.”

Hứa Tinh Không gật đầu, đáp: “Được.”

Sau khi Trần Uyên Uyên rời đi, Hứa Tinh Không ngẩng đầu lên đánh giá xung quanh. Phòng khám không lớn, trên tường treo rất nhiều tranh khắc và những tấm biểu ngữ bằng lụa. Xem ra, phòng khám này cũng rất giỏi.

Chỉ chốc lát sau, Trần Uyên Uyên đã trở lại, nói với Hứa Tinh Không: “Xong rồi.”

Hai người không xếp hàng, mà Trần Uyên Uyên lại kéo Hứa Tinh Không lên tầng hai. Cô còn chưa hỏi, Trần Uyên Uyên đã giải thích: “Bây giờ bác sĩ Bành rất ít khi trực tiếp khám bệnh, ở phía dưới đều là học trò của bà ấy khám thôi. Để mời được bà ấy đến xem bệnh cho cậu, mình đã phải tận dụng rất nhiều mối quan hệ đây.”

Trần Uyên Uyên nói xong còn lắc tấm thẻ màu trắng trong tay, cười haha nói: “Tấm thẻ này quý giá lắm đấy nhé.” Hứa Tinh Không xấu hổ nói.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy Trần Uyên Uyên chạy đôn chạy đáo vì mình như vậy, lòng Hứa Tinh Không cảm động vô cùng. Cô thật sự quá may mắn khi có được một người bạn tốt như cô ấy.

Hai người đi đến căn phòng cuối cùng ở tầng hai. Trên cửa phòng dán một tấm biển, trên đó viết “Phòng viện trưởng”.

Trần Uyên Uyên gõ cửa phòng, sau đó bên trong vang lên tiếng ‘mời vào’, hai cô mới cùng nhau vào trong.

Tuy là phòng viện trưởng, nhưng bên trong lại rất đơn giản. Phòng rộng hơn mười thước, có một khung cửa sổ, một cái tủ sách và hai cái ghế dựa.

Một bà cụ mặc áo blu trắng ngồi trước bàn. Tóc bà bạc trắng, mặt mày lạnh lùng, mang kính viễn thị ngồi đọc sách. Trông thấy có người tiến vào, bà liền quét mắt nhìn hai cô qua chiếc kính.

“Xin chào bác sĩ Bành, chúng tôi là người đã hẹn trước.” Trần Uyên Uyên chào rồi rồi đẩy Hứa Tinh Không lên trước, nói: “Hứa Tinh Không.”

Hứa Tĩnh Không nhìn bà, trịnh trọng chào hỏi: “Xin chào bác sĩ Bình.”

Tuy bác sĩ Bình đầu tóc đã bạc phơ, nhưng da dẻ lại như chỉ mới sáu mươi, dáng ngồi thẳng tắp, trông không có vẻ gì là lớn tuổi cả. Có điều Trần Uyên Uyên nghe nói, thật ra bà cụ đã tám mươi rồi.

Bác sĩ Bình nghe hai người giới thiệu xong thì đưa tay đóng sách lại, cầm mảnh vải sạch màu trắng trên bàn lên, thản nhiên nói: “Xem mạch trước đi.”

“Vâng.” Hứa Tĩnh Không đi tới, sau khi ngồi xuống thì đặt tay lên trên mảnh vải.

Bác sĩ Bình đặt ngón tay lên cổ tay của Hứa Tĩnh Không, vừa bắt mạch vừa hỏi chuyện cô.

“Kinh nguyệt lần trước có vào khi nào?”

Kinh nguyệt của Hứa Tĩnh Không chỉ đến vài lần trong một năm, nên cô nhớ rất rõ. Cô nghĩ ngợi rồi trả lời: “Ngày 27 tháng 8.”

Bác sĩ Bình gật gù, hơi cup mắt xuống, ngón tay di chuyển nhẹ trên cổ tay của Hứa Tĩnh Không.

“Chuyện giường chiếu vẫn bình thường chứ?” Nghe được lời nói của bà, cô thật sự rất kích động.

Mặt Hứa Tĩnh Không đỏ lên, mím môi nói: “Trước khi kinh nguyệt lần trước đến, hầu như đều sinh hoạt hai ba lần một tháng.”

“Ừ.” Bà cụ lên tiếng, tổng kết nguyên nhân có khả năng đầu tiên: “Có thể là sinh hoạt giường chiếu quá ít.”

Mặt Hứa Tĩnh Không đã đỏ như cà chua chín, nhớ đến chuyện gần đây mình cùng Hoài Kinh quan hệ rất nhiều lần.

“Không... Không phải vì vậy.” Hứa Tĩnh Không xấu hổ nói.

Vừa chạm phải ánh nhìn của bác sĩ Bình, mặt Hứa Tĩnh Không càng đỏ hơn. Bà cụ cup mắt, tiếp tục hỏi: “Vây chồng cháu thì thế nào?”

Nhắc đến “chồng”, Hứa Tĩnh Không hơi hoảng hốt, cô lắc đầu nói: “Anh ấy không bị gì cả.”

Trần Uyên Uyên nghe thấy bác sĩ Bình nhắc tới Vương Thuấn Sinh liền không nhịn được, nói: “Đó là chồng trước của bạn cháu, tên đó đàn diều bên ngoài, còn khiến cho tiểu tam của hắn mang thai. Nên chắc nguyên nhân không phải xuất phát từ tên khốn kia.”

Hứa Tĩnh Không nghe Trần Uyên Uyên nói xong liền bắt đầu đi nhìn sắc mặt bác sĩ Bình. Đối với chuyện Vương Thuấn Sinh phản bội, hiện giờ cô đã không muốn nhắc đến nữa. Hơn nữa, bác sĩ Bình là người xem bệnh, không phải là người nghe chuyện bát quái, cô sợ bà sẽ cảm thấy phiền.

Bác sĩ Bình cũng không có biểu tình gì, vẻ mặt vẫn thản nhiên, sau đó lại hỏi đến mấy vấn đề khác. ũng như vợ của người chồng trước của cháu có thai nhanh như thế,

Bắt mạch xong, bác sĩ Bình lấy mảnh vải ra khỏi cổ tay Hứa Tĩnh Không, không nhanh không chậm nói.

“Kinh nguyệt không đều, thời kì rụng trứng không chính xác, nên sẽ khó mang thai. Hơn nữa, thể chất cháu thuộc tính hàn, cho dù có rụng trứng, thụ tinh cũng là cả một vấn đề. Trước tiên tôi sẽ kê vài đơn thuốc để cháu điều dưỡng dần dần, điều dưỡng thân thể thật khỏe rồi hãy tính tiếp.”

Nghe giọng điệu của bác sĩ Bình, hình như sức khỏe cô cũng không gặp vấn đề quá nghiêm trọng. Không biết tại sao, trong lòng Hứa Tĩnh Không lại đặc biệt tin tưởng vị bác sĩ này. Nghe được lời nói của bà, cô thật sự rất kích động, thậm chí tay cô còn hơi run.

“Vây cháu có thể mang thai được không?”

Bác sĩ Bình giương mắt nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, chỉ nói: “Đi bước nào tính bước đó. Mang thai vốn là chuyện có người dễ có người khó, tùy thuộc vào thân thể mỗi người thôi.”

Bà không cho cô một câu trả lời rõ ràng, những câu trả lời như thế này Hứa Tĩnh Không cũng đã nghe nhiều. Cô cố kiềm chế cảm xúc, nhẹ giọng nói cảm ơn.

Bác sĩ Bình vừa cúi đầu viết đơn thuốc vừa dặn dò cô: “Tôi kê trước một số loại thuốc phụ trợ, các cháu xuống hiệu thuốc ở phía dưới lấy, một ngày hai thang, uống trong vòng ba tháng. Ba tháng sau, nếu thời gian hành kinh chuẩn thì cháu hãy đến đây, chúng ta lại tính tiếp. Nếu vẫn không chuẩn, cháu cầm đơn thuốc này đến các bác sĩ ở đây để họ lấy cho cháu uống tiếp.”

Thấy bà cụ viết ra một đồng tên thuốc, Hứa Tĩnh Không gật đầu, nói: “Được, cháu cảm ơn bác sĩ.”

Rất nhanh, đơn thuốc đã được viết xong. Bác sĩ Bình xé đơn thuốc trong sổ ra đưa cho cô. Hứa Tĩnh Không cười nhận lấy.

Cầm đơn thuốc trên tay, Hứa Tĩnh Không và Trần Uyên Uyên vừa cúi đầu xem vừa đi ra ngoài, chuẩn bị đi lấy thuốc. Đi đến cửa thì nghe thấy bác sĩ Bình ở phía sau gọi một tiếng, hai cô liền quay đầu lại.

Bác sĩ Bình vẫn mang kính, trên tay cầm quyển sách vừa lấy, nét mặt vẫn điềm nhiên không đổi, bình tĩnh nhìn hai cô.

“Mang thai phải dựa vào duyên số, cũng như vợ của người chồng trước của cháu có thai nhanh như thế, nhưng đứa nhỏ đó chưa chắc là của hắn.”

Hứa Tĩnh Không: “...” Hoài Kinh nhìn lướt qua túi thuốc Bác rồi chuyển ánh nhìn lên mặt cô.

Trần Uyên Uyên: “...”

“Ha ha ha ha...” Đến tận khi lấy thuốc xong, rời khỏi đó, Trần Uyên Uyên vẫn còn cười, vừa cười vừa để thuốc vào xe, nói: “Bác sĩ Bình thật đặc biệt quá đi! Ôi mẹ ơi, cười chết mình.”

Nhìn Trần Uyên Uyên cười đến nỗi tâm tình cực kỳ sáng khoái, Hứa Tĩnh Không bắt đầu đi nhìn cô ấy. Cô mang về một túi thuốc bắc lớn, những loại thuốc này đều đã được bào chế, chia đều vào từng túi nhỏ với liều lượng thích hợp. Mỗi ngày, cô phải uống hai túi.

Hứa Tĩnh Không vốn thích ngọt sợ đắng, nên thuốc này với cô là một cực hình. Nhưng dù chỉ có một tia hi vọng nhỏ, cô cũng nhất định phải thử, nếu thực sự có tác dụng, đừng nói là một hai túi, dù mười túi hai mươi túi cô cũng cắn răng uống hết.

Hứa Tĩnh Không đến nhà Trần Uyên Uyên chơi một lát mới về. Lúc về đến nhà, Hoài Kinh đang chờ cô. Hôm nay ở ngoài cả ngày, cho anh leo cây, cô cũng hơi áy náy. Sau khi lấy hai túi thuốc, cô liền nhanh chóng xuống lầu.

Com chiều do Hứa Tĩnh Không làm, ăn xong, cô đem bát đĩa đến phòng bếp rửa. Dọn dẹp xong, cô lấy hai túi thuốc ra. Vừa lấy ra đã có thể ngửi được vị đắng, cô hơi nhui mày, rót một ly nước lọc. Anh... anh đừng có mơ!

Hứa Tĩnh Không cầm kéo cắt một cái miệng nhỏ trên túi thuốc, mùi thuốc đắng từ miệng túi lan ra nồng hơn, mấy cô lại càng nhui chặt hơn.

Màu thuốc Bắc nhìn giống cà phê không bỏ sữa, nhưng lại đắng hơn cà phê gấp nhiều lần. Hứa Tĩnh Không nhăn mày, ngậm miệng túi, cắn răng uống hết thuốc trong túi.

Vị đắng xông lên như lửa muốn đốt cháy cả đầu cô, ngon lửa ấy không dừng lại tại khoang miệng mà nhanh chóng lan đến xoang mũi rồi đến hốc mắt, khiến đại não Hứa Tĩnh Không trống rỗng, đắng đến suýt rơi nước mắt.

“Em đang làm gì vậy?” Hoài Kinh đứng trước cửa bếp chau mày.

Advertisement / Quảng cáo

Cô đứng bên bếp, một tay cầm túi gi dó, tay kia vịn vào bếp, khuôn mặt nhỏ nhắn chịu đựng đến đó ửng nhán nhúm, ngay cả hốc mắt và mũi cũng đỏ lên.

Hoài Kinh bước vào, dùng tay bịt một nhúm đường trong lọ rồi nâng cầm cô lên, cho vào miệng cô. Cô nhanh chóng ngậm, anh vừa định rút tay ra thì đã bị miệng cô ngậm lại. Sự mềm mại ấm áp khiến đầu ngón tay anh tê dại như bị điện giật, cảm giác ấy truyền từ đầu ngón tay đến trái tim, khiến đôi mắt anh trầm xuống.

“Đề anh xem xem thứ gì mà lại khiến em thành bộ dạng này.” Lòng mày Hoài Kinh nhăn lại, cầm lấy cái túi trên tay Hứa Tĩnh Không, trên túi chỉ vẽ hình hai chú heo sao màu trắng, ngoài ra không có gì nữa, điển hình của sản phẩm tiêu chuẩn sản phẩm ba không (*không ngày sản xuất, không nhà sản xuất, không giấy chứng nhận chất lượng*).

Vị ngọt trong miệng dần lan ra, át dần vị đắng. Hứa Tĩnh Không mở mắt ra, đại não trống rỗng cũng dần khôi phục, nhưng viền mắt và mũi vẫn đỏ ửng, cứ như vừa bị ăn hiếp. Cô ngược nhìn Hoài Kinh, nhờ giọng nói cảm ơn. Lúc nói chuyện, hai má Hứa Tĩnh Không phồng lên vì ngậm đường, cô đảo đầu lườ, dồn hết đường về một bên má.

“Đây là thuốc Bắc.” Hứa Tinh Không giải thích “Dùng để điều dưỡng cơ thể.”

Hoài Kinh híp mắt lại, bỏ túi thuốc trên tay xuống, nói: “Em không khóc chỗ nào sao?”

Hứa Tinh Không nhìn vào mắt anh, mím môi, vị ngọt trong miệng khiến cô run lên.

“Không phải... thuốc này dùng để chữa bệnh vô sinh...”

Mắt Hoài Kinh khựng lại.

Cửa sổ nhà bếp đang đóng, bên ngoài gió biển gào thét, thổi vào cửa kính khiến căn phòng càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Hứa Tinh Không nói thẳng với Hoài Kinh chuyện này, một là vì sợ sau này anh sẽ hỏi lại, hai là vì cảm thấy cho anh biết cũng không sao cả. Dù sao hai người cũng chỉ là bạn giường, cô không thể mang thai, anh sẽ càng không cần chịu trách nhiệm.

Hoài Kinh nhìn Hứa Tinh Không, cảm xúc trong mắt khó dò.

“Tại sao em uống thuốc vào lúc này?”

“Hả?” Hứa Tinh Không hơi sững sốt.

Hoài Kinh nhìn lướt qua túi thuốc Bắc rồi chuyển ánh nhìn lên mặt cô. Dưới ánh đèn, đôi mắt anh âm trầm như hồ nước sâu không đáy, hơi nhướn mày, khóe môi nâng lên, nói:

“Vì muốn sinh con cho anh sao?”

Hứa Tinh Không: “...” Hứa Tinh Không trống rỗng, đáng đến suýt rơi nước mắt.

Anh... anh đừng có mơ!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Tháng Mười Hai trời qua rất nhanh, mới đó đã nửa tháng.

Chiều thứ sáu, Hứa Tinh Không đến I Drink một chuyến. Năm giờ chiều là giờ cao điểm nên cửa hàng rất đông đúc. Đỗ Nhất Triết đang ở sau quầy pha trà sữa, Hoàng Phủ Nhất Đóa thì ngồi chơi cùng A Kim trước cửa hàng.

(*I drink – Wu Yin mới *thương hiệu đồ uống theo phong cách Hồng Kông chuyên nghiệp dưới sự quản lý của nhà hàng Palo-Trung Quốc.*)

Hôm nay Hoàng Phủ Nhất Đóa mặc một chiếc váy tím xòe, phối cùng chiếc mũ phớt và bộ tóc giả cũng màu tím nốt, trông cực kì đáng yêu.

Hứa Tinh Không vừa đến trước cửa, A Kim liền quay đầu nhìn cô. Cô nhìn nó cười, A Kim thông thả bước từng bước nhỏ đến chỗ cô. Đợi đến khi A Kim đến gần, cô cúi người sờ đỉnh đầu nó, A Kim lại ngẩng đầu cọ cọ vào tay cô.

“A Kim” Hoàng Phủ Nhất Đóa kêu một tiếng.

A Kim giật mình chạy về phía Hoàng Phủ Nhất Đóa, trước khi đi còn quay lại nhìn Hứa Tinh Không một cái, ý bảo cô đuổi theo nó. Cô nắm sợi dây trên cổ nó, bị nó kéo đến chỗ Hoàng Phủ Nhất Đóa.

Đỗ Nhất Triết cũng nhìn thấy Hứa Tinh Không, bèn cười nói với cô:

“Em bận tí việc.” bộ tóc giả cũng màu tím nốt, trông cực kì đáng yêu.

Hứa Tinh Không ngồi xuống bên cạnh Hoàng Phủ Nhất Đóa, cười cười gật đầu nói: “Được.”

Hoàng Phủ Nhất Đóa nhìn Đỗ Nhất Triết cười, kim đồng tiền hai bên má nở rộ trông hết sức ngọt ngào. Cô ấy cầm một quyển tập nhỏ cùng cây bút máy, đang hí hoáy viết gì đó.

Thấy tầm mắt Hứa Tinh Không dừng trên quyển tập của mình, Hoàng Phủ Nhất Đóa hào phóng khoe thứ đang cầm trên tay “Là tranh biếm họa số đặc biệt trong ngày giáng sinh đây chị”

Là một tác giả truyện tranh tự do, Hoàng Phủ Nhất Đóa đã có đến ba bốn tác phẩm, mỗi khi đến ngày lễ đều viết số đặc biệt.

Hứa Tinh Không nhận lấy quyển sổ rồi hăm mộ, nói: “Nhiều tác phẩm như vậy à, tất cả đều tự em sáng tác ra sao?”

“Không khó đâu ạ.” Hoàn Phủ Nhất Đó cười hi hi nói: “Em và A Triết mỗi năm đều đón Giáng Sinh một kiểu khác nhau nên em có nhiều linh cảm lắm”

Hoàng Phủ Nhất Đóa nói xong liền cười ngại ngùng.

Hứa Tinh Không bị nụ cười của cô ấy ánh hưởng, cũng cong môi cười. Cô cúi đầu nhìn vào những dòng chữ trên sổ rồi liên tưởng đến cảnh được miêu tả.

Thời gian: Một đêm tuyết rơi.

Nhân vật: Nam nữ chính.

Địa điểm: Dưới ngọn đèn đường cuối con phố dài

P1. Hoàng Phủ Nhất Đóa kêu một tiếng.

1. Trong không khí náo nhiệt của ngày lễ giáng sinh, nam chính cầm một tán ô đen che cho nữ chính. Vì trước đó không mang theo ô nên trên quần áo nữ chính còn vương vài bông tuyết.

Kịch bản mới chỉ được viết đến đây, Hứa Tinh Không đã hơi sững sốt. Hoàng Phủ Nhất Đóa ‘a’ lên một tiếng rồi thè lưỡi xin lỗi cô, “Linh cảm này của em là bắt nguồn từ lần em thấy chị cầm ô, em viết như vậy chị cảm thấy có gì không tiện không?”

Lời Hoàng Phủ Nhất Đóa làm Hứa Tinh Không nhớ đến đêm hôm đó. Hoài Kinh cầm ô che mưa cho cô, còn nói rằng anh lên trốn đến gặp cô. Lúc đó hai người đã hai tuần không gặp nhau, cô lại bận tối mắt, không ngờ rằng anh sẽ đến gặp cô.

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không đỏ mặt, vội giải thích: “Anh ấy và chị không phải là kiểu quan hệ đó đâu.”

Thấy Hứa Tinh Không không để ý đến chuyện mình lấy linh cảm từ lần đó, Hoàng Phủ Nhất Đóa thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Có quan hệ hay không, em sẽ tự YY.”

Hứa Tinh Không đỏ mặt, có chút bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

Đỗ Nhất Triết làm việc xong thì đi từ trong quầy ra, đưa tay xoa đầu Hoàng Phủ Nhất Đóa. Hai người họ ngày nào cũng ở cùng nhau nhưng vẫn không thấy chán, mỗi ngày đều trôi qua trong ngọt ngào, tựa như vị ngọt của kem vani vậy.

“Chị đến có chuyện gì không?” Đỗ Nhất Triết thu tay lại, cười hỏi Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không gật đầu, nói với Đỗ Nhất Triết: “Hai tuần trước khai trương, hai em giúp đỡ chị nhiều việc mà chị vẫn chưa có dịp cảm ơn. Hôm nay chị muốn dẫn hai đứa ăn một bữa.”

“Yeah!” Nghe Hứa Tinh Không nói vậy, Hoàng Phủ Nhất Đóa lập tức cười vui vẻ.

Thấy hai người vui vẻ như vậy, Hứa Tinh Không cũng vui lây, cô hỏi: “Các em muốn ăn gì?” quần áo nữ chính còn vương vài bóng tuyết.

Đỗ Nhất Triết nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Nhất Đóa rồi cười hỏi: “Con heo nhỏ tham ăn này, em muốn ăn gì?”

Nghe thấy Đỗ Nhất Triết gọi mình heo nhỏ, Hoàng Phủ Nhất Đóa nhủ mì, tò mò giận dỗi dúi đầu vào người Đỗ Nhất Triết. Cậu ấy túm tím cười đỡ lấy đầu Hoàng Phủ Nhất Đóa, cô nằng đánh vào ngực cậu, mặt mày cậu mềm dịu, nói: “Tiểu tiên nữ, em muốn ăn gì?”

Cách gọi này khiến Hoàng Phủ Nhất Đóa thích thú, hưng phấn nhìn Hứa Tinh Không hỏi: “Ăn thịt nướng được không chị?”

Thấy ánh mắt sáng rực của Hoàng Phủ Nhất Đóa, Hứa Tinh Không cười gật đầu: “Được chứ.”

Hoàng Phủ Nhất Đóa vui vẻ đứng dậy, rồi cúi xuống vuốt ve đầu A Kim, nói: “A Kim sắp có xương để gặm rồi nhé.”

Các quán ăn thường không cho mang theo thú nuôi, nên Hoàng Phủ Nhất Đóa đã cố ý tìm quán ăn Hàn Quốc cho phép mang vật nuôi vào.

Ba người cùng A Kim chọn một chỗ ngồi sáng sủa. Nhân viên phục vụ đem thực đơn đến, Hứa Tinh Không nhìn lướt qua rồi đưa thực đơn cho đôi tình nhân trước mặt, nói: “Đây là lần đầu chị đến đây nên cũng không biết gọi gì, hai em chọn món đi.”

Đỗ Nhất Triết và Hoàng Phủ Nhất Đóa không phải lần đầu đến đây nên dĩ nhiên biết chỗ này có món gì ngon. Hoàng Phủ Nhất Đóa lập tức cười vui vẻ.

Hứa Tinh Không lại bổ sung thêm một câu: “Món gì cũng được, muốn ăn gì thì gọi.”

Đôi mắt Hoàng Phủ Nhất Đóa cong như trăng khuyết, dụi thẳng ngón tay cái, nói: “Chị đúng là bà chủ tốt nhất trên đời.”

Hứa Tinh Không nhận lời khen này. Cô uống một ngụm cháo bí ngô tặng kèm của quán, cháo ngọt nhưng không ngấy, rất vừa miệng. Cô định bụng chỉ ăn món này thôi. Không hiểu tại sao từ lúc vừa vào quán cô đã thấy trong người hơi khó chịu, nhưng không biết khó chịu chỗ nào.

Đôi tình nhân trẻ nhanh chóng gọi đồ ăn, Đỗ Nhất Triết đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ đứng bên cạnh, sau đó bàn chuyện công việc với Hứa Tinh Không.

“Chị, Giáng Sinh năm nay chúng ta có tổ chức gì không?”

Mười ngày nữa là đến Giáng Sinh rồi. Đỗ Nhất Triết và Hoàng Phủ Nhất Đóa không phải lần đầu đến đây

Nói đến đây, thật ra Hứa Tinh Không cũng không biết gì nhiều về mấy chuyện này nên hỏi Đỗ Nhất Triết: “Em có đề xuất gì không?”

Đỗ Nhất Triết vừa rót cho Hoàng Phủ Nhất Đóa một ly nước vừa nói: “Các hoạt động của tiệm có thể tổ chức chỉ có mấy loại, ví dụ giảm giá không giới hạn, giảm giá theo giờ, tặng thêm, ... Em thấy hoạt động tặng thêm khá hay, thương hiệu I Drink cũng thường tổ chức hoạt động tặng thêm vào mỗi dịp lễ tết. Có khi tặng ly, có khi là miếng lót ly hoặc các loại bút, vừa tăng doanh thu bán hàng lại vừa quảng cáo thương hiệu.”

Hứa Tinh Không hỏi: “Làm mấy hoạt động này có cần phải xin phép ai không?”

Đỗ Nhất Triết lắc đầu, đáp: “Những cửa hàng lệ thuộc vào công ty lớn thì phải xin phép, còn như chúng ta thì phải tự mua. Cũng không đắt đâu, mua theo số lượng lớn sẽ đỡ tốn hơn. Chúng ta có thể đặt trước bao nhiêu cái như thế này...”

Hứa Tinh Không cảm thấy đề xuất của Đỗ Nhất Triết rất hay. Có cậu ấy giúp nên cô yên tâm hơn nhiều, cậu em trai này vừa giàu kinh nghiệm lại vừa có trách nhiệm.

“Được, vậy em xem thử cần gì thì tự mình quyết định rồi ghi vào sổ gửi cho chị. Chị gửi tiền cho em.”

Đỗ Nhất Triết sáng khoái nói: “Được.” ví dụ giảm giá không giới hạn, giảm giá theo giờ, tặng thêm

Thịt được dọn lên, Đỗ Nhất Triết bắt đầu nướng thịt. Hoàng Phủ Nhất Đóa vừa ăn vừa huyền thoại với Hứa Tinh Không: “Món thịt ba chỉ này ngon lắm, cả thịt bò này nữa...”

Hứa Tinh Không thấy Hoàng Phủ Nhất Đóa nhiệt tình như vậy, tâm trạng cũng vui hơn. Nhưng cô thật sự ăn không vào, nên không động đũa mấy.

Hoàng Phủ Nhất Đóa chú ý thấy Hứa Tinh Không chẳng ăn gì, vừa ném mẩu xương cho A Kim vừa thần thiết hỏi cô: “Chị không khỏe chỗ nào sao?”

Hứa Tinh Không quả thật có chút mệt, vừa muốn lắc đầu muốn bảo rằng mình không sao thì cảm nhận được có dòng nước ấm chảy ra từ phía dưới.

Cô ngăn ra, hiểu rõ được nguyên nhân.

Không ngờ thuốc Bắc đó tốt như vậy, cô mới uống một lần mà kinh nguyệt chậm trễ mấy tháng nay đã đến. Bình thường thì ngày đầu đến tháng không ra nhiều, cô nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Nhất Đóa rồi buông đũa nói: “Chị không sao, chị vào toilet một chút.”

Hoàng Phủ Nhất Đóa nhận ra sự khác thường của cô, cũng buông đũa nói: “Em đi nữa.”

Hai người một trước một sau vào nhà vệ sinh, lúc vừa vào trong, Hứa Tinh Không xấu hổ cười, đó mặt hỏi Hoàng Phủ Nhất Đóa: “Em có mang theo băng vệ sinh không?”

Trùng hợp mấy ngày nay Hoàng Phủ Nhất Đóa cũng sắp đến tháng, cô ấy cúi đầu lục túi của mình rồi đáp: “Có, em cũng sắp đến tháng nên luôn mang theo mấy cái phòng ngừa.”

Hứa Tinh Không cười, thường thì mấy tháng “bà đi” mới đến thăm cô một lần nên cô không chuẩn bị trước. Cô cảm ơn Hoàng Phủ Nhất Đóa rồi cầm băng vệ sinh vào bên trong phòng.

“Chị có đau bụng không?” Hoàng Phủ Nhất Đóa vẫn ở bên ngoài phòng chờ cô.

Hứa Tinh Không thay băng, sau đó sờ bụng rồi đáp: “Không em”

Bụng cô thật sự không đau, chỉ hơi không thoải mái. Lúc trước mỗi lần đến kì cô đều đau đến không chịu nổi, không lẽ là nhờ tác dụng của thuốc? Nghĩ đến đây, Hứa Tinh Không liền cười.

Làm gì có chuyện thần kì như vậy. “Món thịt ba chỉ này ngon lắm, cả thịt bò này nữa...”

Hoàng Phủ Nhất Đóa dựa vào vách tường chờ Hứa Tinh Không, thấy cô ra ngoài, hai người vừa rửa tay vừa nói chuyện: “Mỗi lần đến tháng em đều đau, nhưng chỉ đau ngày đầu tiên thôi. Mỗi lúc như vậy A Triết đều nấu cho em một bát trà gừng nóng, uống xong là hết đau ngay.”

Hứa Tinh Không hơi ngạc nhiên hỏi: “A Triết biết nấu trà gừng nóng sao?”

Ồ Hoài Thành, đàn ông thường rất ít xuống bếp.

“Đương nhiên rồi.” Hoàng Phủ Nhất Đóa cười hi hi nói: “Ồ nhà anh ấy cũng là người nấu ăn đó chị.”

Đây là lần đầu tiên Hứa Tinh Không nghe được chuyện này.

Nhìn kĩ sẽ thấy quan hệ giữa Đỗ Nhất Triết và Hoàng Phủ Nhất Đóa giống như Đỗ Nhất Triết đang nuôi con gái hơn. Cậu ấy luôn cưng chiều Hoàng Phủ Nhất Đóa vô điều kiện, xem cô bé như một cô công chúa nhỏ vậy.

Nghĩ đến đây, Hứa Tinh Không mỉm cười, có chút hâm mộ hai người. Tuy rằng cô tự lập đã quen, nhưng trong lòng vẫn mong muốn có người yêu thương cưng chiều cô vô điều kiện như vậy.

Hoàng Phủ Nhất Đóa nhìn Hứa Tinh Không, xác nhận lần nữa: “Chị thật sự không đau chứ? Hay để A Triết làm cho chị một chén trà long nhãn táo đỏ nhé?”

Hứa Tinh Không lắc đầu, cười nói: “Chị thật sự không đau.”

Nhưng chỉ một tiếng sau, Hứa Tinh Không đã cảm thấy hối hận vì lời nói này.

Sau khi ăn com xong, đôi bạn trẻ nắm tay nhau trở về cửa hàng, còn Hứa Tinh Không một mình đến cổng B chỗ quảng trường Giải Đình để gọi xe về nhà. Lúc vừa quẹo vào trong, bụng cô bỗng đau dữ dội, đau đến nỗi tầm nhìn của cô trở nên mờ hồ, trước mắt chỉ còn một màu trắng xóa.

Con đau ập đến thình lình thường kịch liệt hơn những cơn đau âm ỉ, Hứa Tinh Không toát mồ hôi lạnh. Cô ôm bụng, gắng gượng gồng người lê từng bước đến khu nghỉ ngơi bên trong.

Sau khi ngồi xuống, cơn đau cũng dần giảm đi. Hứa Tinh Không điều chỉnh hô hấp, lấy điện thoại chuẩn bị gọi. Nào ngờ cô chưa kịp gọi thì màn hình hiển thị có cuộc gọi đến.

“Alo.” Hứa Tinh Không ấn nút nhận. Bụng cô thật sự không đau, chỉ hơi không thoải mái.

Ở đầu dây bên kia, Hoài Kinh thân nhiên hỏi: “Mấy giờ em về?”

Hứa Tinh Không mỉm môi, xoa bụng nói: “Tôi nay chắc em không qua chỗ anh đâu.”

Hoài Kinh không ngờ cô sẽ nói như vậy, bất giác nâng cao âm cuối: “Sao vậy?”

“À...” Hứa Tinh Không bối rối, những chuyện xấu hổ thế này, cô không biết phải giải thích với anh thế nào, giọng nói nhỏ như muỗi, “Ừm...em...đến tháng.”

Hoài Kinh không nghe rõ lời cô, bèn hỏi lại: “Cái gì?”

Mặt Hứa Tinh Không đỏ bừng như trái cà chua, lại nói lớn hơn một chút:

“Em đến tháng rồi.” chiến đấu đầm máu sao

Hoài Kinh sững sốt, lần này anh đã hiểu ý cô, tưởng tượng đến vẻ mặt cô lúc nói câu này, anh không khỏi cười nhẹ.

Nghe thấy tiếng cười của anh, Hứa Tinh Không càng xấu hổ hơn, cô ấp a ấp úng nói: “Tôi... tôi nay em sẽ không qua chỗ anh.”

Vì cô đang đến tháng, hai người cũng không thể làm gì được.

Lúc sắc đỏ trên mặt cô vừa giảm bớt, anh bỗng nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Em đang nghỉ gì trong đầu vậy?” Giọng anh trầm thấp và hơi nghiêm túc, nhưng vừa nói xong lại không nhận được cười khê.

“Đến tháng thì không thể đàn dương cầm sao?”

Hứa Tinh Không: “...”

Anh... già bộ trong sáng lừa ai vậy?

Và thực sự là, Hứa Tinh Không không thể đánh đàn được. Hứa Tinh Không đồng ý để Hoài Kinh đến đón cô đến chỗ anh học đàn. Mọi chuyện đều ổn cho đến khi vào trong nhà anh, cô bỗng đau bụng đến mức suýt ngã trước cửa.

Hoài Kinh thấy cô xụi lơ, liền cau mày đỡ lấy cô, trầm giọng hỏi: “Em làm sao vậy?”

Ý thức của Hứa Tinh Không hơi mơ hồ, dựa vào người Hoài Kinh, khó nhọc nói:

“Em đau bụng kinh.” Hứa Tinh Không mỉm môi, xoa bụng nói:

Hoài Kinh hiểu ý cô, cô vừa dứt lời liền bế cô đến phòng ngủ ở lầu hai.

Anh đặt cô lên giường, hai tay chống bên sườn của cô, nhẹ giọng nói: “Em nằm nghỉ ở đây trước đã...”

Hoài Kinh còn chưa nói xong, Hứa Tinh Không đã nhận đau kéo tay anh, nói: “Anh... đưa em về chỗ em đi.” Cô đau đến không chịu nổi nữa rồi.

Ở đây không có băng vệ sinh, hơn nữa cô sợ nếu ngủ ở đây sẽ làm bẩn giường của anh.

Hoài Kinh nhíu mày nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Tại sao lại muốn về chỗ em?”

Hứa Tinh Không mấp máy môi.

Anh cúi đầu quét mắt nhìn khắp người cô rồi hừ cười, khẽ môi khẽ nhếch.

“Sợ tôi nay hai chúng ta sẽ chiến đấu đầm máu sao?”

Hứa Tinh Không: “...”

Cô đỏ mặt đưa tay với lấy chăn trùm lên người, nghiêng mặt sang một bên.

Cô đã thế này rồi mà anh còn trêu chọc nữa.

Sau khi anh đứng dậy ra ngoài, ý thức Hứa Tinh Không dần mơ hồ, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Khi cô tỉnh lại thì căn phòng đã chìm trong ánh đèn dịu nhẹ, cô ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, trên ngăn tủ đầu giường để một đồng hồ các loại băng vệ sinh.

Băng vệ sinh được đựng trong túi ni lon lần trước hai người mua ở siêu thị, chắc là Hoài Kinh đã mua.

Hứa Tinh Không nhìn mấy bịch vuông màu hồng, tưởng tượng ra cảnh một người đàn ông cao lớn đứng ở khu băng vệ sinh hồng nhạt, cảm thấy hình ảnh vô cùng đối lập.

Nhưng trong lòng cô lại vô cùng ấm áp.

Hứa Tinh Không đang thử người thì bỗng ngửi thấy mùi gừng cay nồng. Cô ngẩng đầu nhìn lên, Hoài Kinh đang bưng một cái chén sứ đi vào.

Hứa Tinh Không vẫn nằm trên giường, trông vẫn còn tiêu tụy, nhưng sắc mặt đã đỡ hơn lúc ban nãy nhiều.

Hoài Kinh bưng chén đến, Hứa Tinh Không cúi đầu nhìn, không ngờ lại là trà gừng. Cô ngạc nhiên ngược mắt nhìn anh, hỏi, “Anh mua à?” chắc là Hoài Kinh đã mua.

Hoài Kinh không đáp mà ngồi xuống giường, đưa chén cho Hứa Tinh Không. Cô sững sốt, nói cảm ơn rồi nhận lấy.

Đưa mũi đến ngửi, càng nghe mùi gừng cay nồng hơn. Trong chén sứ trắng có vài miếng gừng nổi bên trên, còn bên dưới là nước đường màu nâu. Tuy trà gừng có màu như thuốc bắc nhưng dễ ngửi hơn nhiều, vị cũng rất ngọt.

Hứa Tinh Không cảm thìa uống từng ngụm, vị ngọt hoà với vị gừng cay, như một ngọn lửa cháy từ cổ họng đến bụng cô. Cả người cô ấm lên, bụng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Thấy cô uống từng thìa một, Hoài Kinh bèn hỏi: “Ngọt không?”

Hứa Tinh Không gật đầu, đáp: “Ngot.”

Ngot đến mức át đi cả vị cay của gừng.

Mùi anh phát ra tiếng cười khẽ, đưa tay điểm lên trán cô một cái.

“Trà gừng nhà ai bán mà nỡ bỏ nhiều đường vậy?”

Hoài Kinh: “...”

Vậy là anh nấu rồi! “Sợ tới nay hai chúng ta sẽ chiến đấu đầm máu sao?”

Hiểu ra, Hứa Tinh Không liền thấy thật kì diệu. Cô nhớ tới lời Hoàng Phủ Nhất Đoá nói, mỗi lần em ấy đau bụng kinh, Đỗ Nhất Triết đều sẽ nấu canh rừng cho em ấy. Chuyện nấu trà gừng, chỉ có những người yêu nhau mới làm cho nhau.

Tím Hứa Tinh Không rung động.

Cảm giác được người khác chăm sóc thật ấm áp, nhưng chắc cô chỉ được hưởng thụ vài lần thôi. Sau này, mỗi khi cô tới tháng, dù không còn liên lạc với Hoài Kinh nữa, cô vẫn sẽ nhớ về lần này.

Sau khi Hoài Kinh tắm xong thì mặc áo ngủ, nằm bên cạnh Hứa Tinh Không. Đây vẫn là lần đầu tiên hai người cùng nằm trên một cái giường mà không làm gì. Sau khi anh nằm xuống thì tắt đèn rồi xoay lưng về phía cô, để lại một tấm lưng cho cô.

Hứa Tinh Không nghĩ lại tất cả những việc anh làm hôm nay vì mình mà trong lòng vô cùng biết ơn. Cô gọi anh một tiếng, hơi thở anh đều đều, cũng không trả lời cô. Tuy anh không lên tiếng, nhưng cô biết anh chưa ngủ.

Hứa Tinh Không đưa một ngón tay chọt chọt vào lưng anh.

“Cảm ơn.” “À, chị là cấp dưới của anh trai em phải không?”

Anh vẫn không trả lời.

Hứa Tinh Không mím môi, vừa định chọt tiếp thì nghe thấy tiếng anh thở dài trong bóng đêm.

“Em thật sự muốn chiến đấu đầm máu sao?”

Hứa Tinh Không: “...”

Sáng hôm sau, khi Hứa Tinh Không tỉnh dậy thì bên cạnh đã không còn ai. Nghĩ ngợi một đêm nên bụng cô đã không đau nữa, chỉ là cơ thể vẫn hơi uể oải.

Cô vén chăn lên, chọn loại băng vệ sinh mình hay dùng trong số băng trên đầu giường. Vừa trở người thì động tác của cô bỗng khựng lại.

Ở dưới cùng của cái túi có cái bịch kẹo trái cây, bao bì rất đẹp, vừa nhìn đã biết rất ngọt.

Hoài Kinh rất ít khi ăn kẹo, chắc là mua cho cô.

Tím Hứa Tinh Không rung nhẹ, lại nhớ tới chén trà gừng tối qua. Hoài Kinh đối với cô không giống như đối xử với bạn giường, mà hơi giống cách Đỗ Nhất Triết đối xử với Hoàng Phủ Nhất Đoá.

Cô ngăn ra, mặt dần đỏ lên, sau đó cười khỏ, ánh mắt lạnh lại.

“Nghĩ đi đâu không biết!”

Hứa Tinh Không thay băng xong thì nhận được điện thoại của Hoài Kinh.

Ở đầu kia điện thoại truyền đến tiếng lật tài liệu, anh thản nhiên nói, “Hôm nay công ty có chút chuyện phải xử lý. Em còn đau bụng không?”

Thình thoảng đến cuối tuần Hoài Kinh vẫn rất bận.

“Hết rồi.” Hứa Tinh Không đáp.

Hoài Kinh ừa một tiếng. Hứa Tinh Không vừa định nói cảm ơn thì anh nói tiếp: “Vậy dậy tập đàn đi. Luyện tập phần anh dạy em mấy hôm trước đấy.”

Câu cảm ơn của Hứa Tinh Không nghẹn lại, trả lời thuận theo lời anh dặn, “Được.”

“Ừa.” Anh khẽ đáp một tiếng, cuối cùng còn nói: “Anh sắp về nhà rồi, về sẽ mang đồ ăn sáng cho em.”

Hứa Tinh Không thay đồ dạng hoàng rồi xuống lầu, vừa vặn, ánh nắng mai chiếu trên ban công, trông rất ấm áp. Cô đi tới, nhìn phần tài liệu tiếng Đức đặt bên cây dương cầm. Mỗi khi Hoài Kinh xem tài liệu một sẽ thường đàn một bản nhạc để thư giãn.

Trước kia cô không biết những điều này, theo thời gian, hai người biết nhau càng lâu thì họ càng hiểu rõ về nhau hơn.

Hứa Tinh Không ngồi trên băng ghế, ngón tay đặt lên phím đàn, ấn vài cái, cô đàn nghe cũng rất hay, âm thanh rất êm tai.

Cô tìm nhạc phổ bài “Hai con cọp” trên điện thoại, rồi chậm rãi đàn. Tuy còn trác trặc nhưng chỉ ít vẫn đúng âm.

Hứa Tinh Không rất vui vẻ. “Sợ tới nay hai chúng ta sẽ chiến đấu đầm máu sao?”

Đang định đàn hết cả bài thì Hứa Tinh Không nghe tiếng ầm ầm ngoài cửa. Cô cứ tưởng Hoài Kinh về nên đứng dậy nhìn ra.

Khi cô đứng lên thì cửa vừa mở, nhưng người bước vào không phải Hoài Kinh mà là một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Cô gái vừa đi vào vừa nói, “Vậy mà lại không đổi mật mã à.”

Advertisement / Quảng cáo

Thấy cô gái có vẻ quen thuộc với nơi này, Hứa Tinh Không hơi giật mình. Cô đang lúng túng không biết phải làm gì thì cô gái cũng đã thấy cô. Cả hai đều ngăn người khi chạm phải ánh mắt của nhau.

Cô gái này thoát nhìn chỉ mười lăm mười sáu tuổi, mặt áo khoác ngắn cổ lông màu hồng, áo len trắng cao cổ cùng quần đen bó sát, phối với đôi boot martin. Em ấy rất cao, phải hơn một mét bảy, đôi chân dài thẳng ruột. Đáng người đẹp không thua gì người mẫu.

Nét mặt và phong cách em ấy hơi lạnh lùng, đôi mắt hơi sếch, mũi cao thẳng, đôi môi anh đào nhỏ nhắn hồng hào. Dù lạnh lùng, nhưng trên mặt vẫn có nét mềm mại của trẻ con.

Về ngoài của em ấy rất bắt mắt và còn rất phong cách, Hứa Tinh Không nhìn em ấy liền nghĩ đến một người.

“Chị là ai?” Cô gái lên tiếng trước, nhìn thoáng qua tập tài liệu trên tay Hứa Tinh Không rồi lập tức hiểu ra, “À, chị là cấp dưới của anh trai em phải không?”

Giọng nói của cô gái trong trẻo ngọt ngào, tính tình cũng có vẻ rất vui tươi sáng khoái.

Hứa Tinh Không lấy lại tinh thần, nhận ra người đối diện là Hoài Hoàn, em gái của Hoài Kinh. Trong lòng cô hơi căng thẳng, nhìn thấy tập tài liệu bên cạnh bèn cầm lên rồi nói: “Đúng vậy, chị đến lấy tài liệu nhưng Hoài tổng không có nhà, bảo chị chờ một chút.”

Anh không có nhà vậy cô vào nhà bằng cách nào?

Hứa Tinh Không vừa nói xong đã cảm thấy muỗm khóc trước sự ngu ngốc của chính mình.

Khi cô đang chuẩn bị bị vạch trần thì Hoài Hoàn lại như hiểu ra, gật đầu nói: “VẬY Ờ.”

Hứa Tinh Không: “...”

Ánh mắt Hoài Hoàn dừng trên tập tài liệu trong tay Hứa Tinh Không, thấy đó là một tài liệu biên soạn bằng tiếng Đức nên ngược nhìn Hứa Tinh Không, hỏi: “Chị là phiên dịch viên à?”

“Hả? À ừa...” Hứa Tinh Không gật đầu.

“Tuyệt quá!” Hoài Hoàn bỗng mỉm cười, bước đến chỗ Hứa Tinh Không. Có điều ti lệ cơ thể của em ấy rất cân đối, không cao nhưng chân dài, chứ trên thực tế không cao hơn Hứa Tinh Không là mấy.

Biết Hứa Tinh Không là phiên dịch viên, Hoài Hoàn dường như rất ngạc nhiên, kéo tay Hứa Tinh Không, nói: “Vậy chị làm giáo viên tiếng Đức cho em nhé. Em sẽ ở trong nước đến hết Giáng Sinh, chị dạy em tiếng Đức trong khoảng thời gian này đi.”

Hứa Tinh Không: “...”

Cô bé không đợi Hứa Tinh Không trả lời đã kéo cô đi ra ngoài, vừa kéo vừa nói, “Chị về đại trạch với em đi, dù sao buổi trưa anh em cũng về đại trạch ăn cơm, đến lúc đó chị trực tiếp đưa văn kiện cho anh em là được.”

Hứa Tinh Không không bắt kịp suy luận của em ấy, vừa nghe nói phải đến đại trạch, cô liền vội nói: “Không... không tiện. Chị còn chưa xin phép Hoài tổng...”

Thấy Hứa Tinh Không từ chối, Hoài Hoàn buông tay cô ra, hơi mất hứng hỏi cô: “Anh em có phải là ông chủ của chị không?”

Hứa Tinh Không mỉm môi, gật đầu đáp: “Phải.”

Hoài Hoàn rũ mắt nhìn Hứa Tinh Không, hằm hừ nói, “Nếu chị không đến đại trạch với em, em sẽ báo anh em trừ lương chị.”

Hứa Tinh Không: “...” “À, chị là cấp dưới của anh trai em phải không?”

Thật không hổ là anh em ruột, cách bày người đều y như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại trạch Hoài gia cách nhà Hoài Kinh khoảng hai mươi phút đi xe, chẳng qua nhà Hoài Kinh ở ven biển còn đại trạch lại gần núi. Đại trạch Hoài gia chiếm một vùng lớn trong một khu rừng trên núi.

Tuy đại trạch Hoài gia lớn nhưng phần lớn diện tích là vườn hoa và đài phun nước, còn có cả sân golf. Đối diện cửa chính là biệt thự mang theo lối kiến trúc thời dân quốc, qua ước chừng là năm tầng. Hai bên biệt thự là hai khu nhà khác, trông như một công trình kiến trúc được dày công thiết kế.

Đi vào cửa chính, xe vàng chạy trên đường dẫn vào trong sân, đến đài phun nước trước nhà thì dừng lại. Nhìn thấy Hoài Hoàn, nét mặt bà càng dịu hiền hơn, bờ môi cũng giương lên,

Xe vừa dừng thì có người ra mở cửa. Sau khi xuống xe, Hoài Hoàn liền vui vẻ kéo tay Hứa Tinh Không, vừa kéo cô đi về phía cửa vừa nói: “Đi thôi, cô giáo.”

Hứa Tinh Không bị kéo: “...”

Hoài Hoàn là người quyết đoán, không đạt mục đích thì không từ bỏ, sự quyết đoán này xuất phát từ hoàn cảnh và con người xung quanh em ấy. Có thể nhìn ra được bình thường cô bé rất dễ đạt được ý nguyện nên có chút kiêu căng. Nhưng qua thời gian chung đụng trên đường đi, thì cô về cô bé không kiêu căng quá đáng, mà còn có suy nghĩ riêng. Vừa không hành xử quá đáng ghét vừa có thể đạt được mục đích của mình.

Vào cửa chính đại trạch, cách bày trí bên trong không xa hoa đến mức làm Hứa Tinh Không lóa mắt. Phòng khách rất rộng nhưng rất nhiều khoảng trống, chắc hẳn đây là nơi tổ chức tiệc tối. Hiện tại xung quanh yên tĩnh, chỉ có đèn treo và thảm, nhìn có vẻ trống trải.

Hoài Hoàn kéo Hứa Tinh Không bước tiếp, qua hành lang dài trưng bày tranh rồi đến bậc thang, đi vào một phòng khách nhỏ khác. Mà phòng khách nhỏ cũng là là một cách gọi mà thôi. Bên trong phòng có người, ánh nắng ngoài cửa sổ xuyên qua bóng cây chiếu lên mặt đất làm phòng khách có vẻ ấm áp.

Trong phòng khách, hai người vừa vào cửa thì người phụ nữ tóc hoa râm ngồi trên ghế sofa đặt chén sứ trắng trong tay xuống, rồi quay đầu nhìn lại.

Bà ấy khoảng hơn sáu mươi tuổi, tóc ngắn hoa râm, dáng người cao gầy, đoan trang, gương mặt xinh đẹp, trông rất hiền hòa. Nhìn thấy Hoài Hoàn, nét mặt bà càng dịu hiền hơn, bờ môi cũng giương lên, làm trên mặt hiện vài nếp nhăn.

Hoài Hoàn thấy bà, cũng ngoan ngoãn cười gọi một tiếng: “Bà nội.”

Lúc ở IO, Hứa Tinh Không đã từng nghe không ít chuyện bát quái về nhà họ Hoài, nói chung đa phần tin đồn đều là không có lừa thì sao có khói, song cũng có vài chuyện là đúng với sự thật, chẳng hạn như gia phả nhà họ Hoài.

Người ngồi trên ghế sofa chắc hẳn là người nắm quyền lực thật sự của tập đoàn Hoài thị, cũng chính là bà nội Hoài Kinh – Mai lão phu nhân.

“Chào lão phu nhân.” Hứa Tinh Không lễ phép gật đầu với Mai lão phu nhân.

Cô nói xong thì Mai lão phu nhân mới chú ý đến cô, sau đó khó hiểu nhìn sang Hoài Hoàn.

“Đây là...” Mai lão phu nhân không trách Hoài Hoàn càn quấy

“A, đây là nhân viên công ty anh cháu, đến đưa tài liệu cho anh cháu rồi bị cháu bắt đến làm cô giáo dạy tiếng Đức.” Hoài Hoàn giới thiệu với Mai lão phu nhân, giọng cô bé không hề khẩn trương, dường như mình làm không hề sai mà hoàn toàn là chuyện đương nhiên.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe Hoài Hoàn nói xong, Mai lão phu nhân cũng không thấy gặt mình. Đứa bé này đã làm nhiều chuyện khác thường hơn thế này nhiều, nhưng bà vẫn phải dạy dỗ một chút.

“Hồ đồ.” Mai lão phu nhân nói, “Anh cháu sẽ giận cháu đấy.”

Nhưng bà cũng chỉ nói thế, sau đó nhìn Hứa Tinh Không, hiền lành nói: “Cô là nhân viên IO à?”

Hứa Tinh Không gật đầu, trả lời đúng mực: “Vâng, cháu làm ở phòng phiên dịch. Cháu đến đưa tài liệu cho Hoài tổng, sau đó...”

Cô không nói tiếp nữa.

Mai lão phu nhân nghe vậy thì thờ dãi, lườm Hoài Hoàn rồi quay đầu lại nói Hứa Tinh Không: “Tạm thời cô làm giáo viên dạy tiếng Đức cho cô bé nhé. Nó ở trong nước không lâu, sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô. Về phần thù lao thì sẽ tính như tiền lương cho giáo viên ngoại ngữ.”

Hứa Tinh Không: “...” Cúi đầu nhìn qua tài liệu bị Hoài Hoàn nhét vào tay lúc gần đi,

Cô mấp máy nhưng không lên tiếng.

Mai lão phu nhân không trách Hoài Hoàn càn quấy mà lại còn xử lý giúp cô bé. Cuối cùng cô cũng biết vì sao Hoài Hoàn lại có thể làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm rồi.

Dứt lời, Mai lão phu nhân mới áy náy cười nói: “Tôi quên không hỏi cô có đồng ý không.”

Hứa Tinh Không giương mắt lên, cười nói: “Được ạ, cháu đồng ý.”

Mai lão phu nhân gật đầu, cười dịu dàng hơn.

Bà nội đã xử lý giúp chuyện này nên Hoài Hoàn càng yên tâm hơn. Cô bé kéo tay Hứa Tinh Không, vừa đi vừa huyền thuyên: “Đi thôi, đến phòng của em đi, đúng lúc em có chuyện muốn hỏi chị.”

Nói xong, em ấy mới nói với Mai lão phu nhân một câu.

“Bà nội, cháu đi học trước đây.”

Hứa Tinh Không đi theo Hoài Hoàn đến phòng sách trên tầng hai. Căn phòng quá lớn, sau khi lên cầu thang, muốn đến phòng sách tầng hai thì còn phải đi một đoạn nữa. Trên đường đi, chuông điện thoại của Hoài Hoàn vang lên. Em ấy lấy điện thoại ra rồi nhàn nghe, trên đó hiện thị người gọi đến là ‘Anh trai’.

Hứa Tinh Không nhìn theo.

Cô không báo cho Hoài Kinh là mình đến đại trạch vì di động của cô đặt trong phòng ngủ, mà lúc đó Hoài Hoàn ở đó nên cô không tiện đi lấy.

Hoài Hoàn lại kể hết mọi chuyện cho anh nghe.

Cô bé đi trước, vừa đi vừa nói chuyện: “Em đưa một người phiên dịch của công ty anh về đây rồi, chị ấy đến đưa tài liệu cho anh, dù sao đến trưa anh cũng về đại trạch mà. Em muốn chị ấy dạy tiếng Đức. A? Bảo chị ấy nghe điện thoại à? Được.”

Hoài Hoàn quay đầu lại, đưa điện thoại cho Hứa Tinh Không, nói: “Anh trai em bảo chị nghe điện thoại.”

Yết hầu Hứa Tinh Không chuyển động, cầm điện thoại, nhỏ giọng nói.

“A lô, Hoài tổng.” Cả căn phòng đều được trang trí theo phong cách thiếu nữ.

Bên kia điện thoại, giọng điệu Hoài Kinh vẫn bình thản: “Tài liệu đâu?”

Cúi đầu nhìn qua tài liệu bị Hoài Hoàn nhét vào tay lúc gần đi, Hứa Tinh Không mím môi nói: “Ở chỗ tôi.”

“Ừ.” Anh đáp, vừa lật một trang tài liệu vừa nói: “Trước tiên em cứ ở lại đại trạch dạy Hoài Hoàn đi, lát nữa anh sẽ đến lấy tài liệu.”

Nghe anh nói sắp đến đây, Hứa Tinh Không cảm thấy như sắp được thoát thân, tâm trạng cũng bớt căng thẳng hơn. Cô gật đầu nói: “Được.”

“Em có bị ngốc không?” Giọng anh không có vẻ nghiêm túc mà lại mang ý cười. Anh hạ giọng, nói một câu: “Vậy mà bị bắt đi.”

Hứa Tinh Không: “...”

Cô bị nói một đống lên, nắm chặt di động, cẩn thận liếc nhìn Hoài Hoàn. Hoài Hoàn vẫn đi trước dẫn đường, hình như không quan tâm hai người họ nói gì.

Hứa Tinh Không vừa muốn hạ giọng phản bác lại Hoài Kinh thì đầu dây bên kia đã dứt khoát cúp máy.

Cô bị em gái bắt đi, còn bị anh trai nói ngu ngốc, người nhà họ Hoài rốt cuộc có nói đạo lý không hả?

Hứa Tinh Không cúp điện thoại rồi trả cho Hoài Hoàn.

Hoài Hoàn nhận điện thoại, thấy sắc mặt Hứa Tinh Không có vẻ không tốt, bèn hỏi: “Anh em có phải rất nghiêm khắc không?”

Hứa Tinh Không giương mắt lên. Quả thật phát âm của Hoài Kinh rất tốt,

Khi Hoài Kinh làm việc thì quả thực rất nghiêm khắc. Nhưng vì chức vụ của cô và anh cách nhau quá xa, nên trong công việc cơ bản không xuất hiện cùng nhau. Ngược lại thường ngày khi ở cạnh nhau thì anh không hề nghiêm khắc.

“Ừ.” Hứa Tinh Không đáp, cùng vào phòng sách với Hoài Hoàn.

Đây thật ra là căn hộ của Hoài Hoàn, bên trong có phòng ngủ, phòng bếp và phòng giải trí, nhìn giống một ngôi nhà bình thường, có điều diện tích còn lớn hơn.

Cả căn phòng đều được trang trí theo phong cách thiếu nữ.

Hứa Tinh Không còn chưa quan sát nhiều thì Hoài Hoàn đã mở cửa phòng sách ra, rồi hai người đi vào.

Phòng sách của Hoài Hoàn đã rộng gần bằng nhà trọ cô, cửa ở trong cùng bên trái, đối diện là bàn học. Ở bên phải bàn học là một cửa sổ một cánh rất to. Nắng ấm mùa đông chiếu vào làm sofa cạnh cửa sổ trông ấm áp hơn rất nhiều. Bên cạnh sofa là giá sách treo tường, phía dưới giá sách là thảm màu nhạt.

Cách trang trí phòng sách nghiêm về hướng an tĩnh mộc mạc nhưng cũng mang chút phong cách thiếu nữ. Chẳng hạn trên thảm dưới giá sách là hai băng ghế vải bố. Ghế có hình động vật, một cái hình ngựa vằn và một cái hình gấu bắc cực.

Trên sofa có mấy quyển sách nằm rải rác, Hứa Tinh Không nhìn lướt qua, đa số đều có liên quan đến tiếng Đức. Chắc Hoài Hoàn thật sự muốn học tiếng Đức nên mới nghiêm túc đến vậy.

Hứa Tinh Không cũng vì thích ngoại ngữ nên mới học tiếng Đức, thấy Hoài Hoàn thích như vậy, trong lòng bất giác thấy gần gũi hơn.

Hoài Hoàn đi đến bên cạnh sofa, co đôi chân dài lại, ngồi xuống. Cô bé cầm sách lên, cười nói với Hứa Tinh Không: “Chị đến ngồi cạnh em đi! Hôm nay em đã xem vài trang, có mấy chỗ không hiểu, định đi hỏi anh, không ngờ lại gặp chị nên kéo chị qua đây trước.”

Nụ cười của Hoài Hoàn rất trong sáng và tươi mát, cứ như nụ sen vừa hé nở sau cơn mưa.

Tuổi mười lăm vốn là độ tuổi tươi đẹp nhất. Nhìn thấy Hoài Hoàn, nét mặt bà càng dịu hiền hơn, bờ môi cũng giương lên,

“Được.” Hứa Tinh Không đi tới, ngồi bên cạnh cô bé, vén tóc ra sau tai, sau đó xem sách và hỏi: “Không hiểu chỗ nào?”

Khi cô vén tóc thì đầu ngón tay trắng nõn mảnh khảnh luồn vào trong tóc, động tác đơn giản làm lộ ra gò má mềm mại. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào, mạ một lớp vàng sáng. Làn da cô mịn màng, đường cong gò má xinh đẹp, khi chất dịu dàng, trông rất có phong phạm của giáo viên.

Hoài Hoàn nhìn đáng vẻ nghiêm túc của cô, lòng càng thích cô hơn.

Sau khi Hứa Tinh Không giải thích cho Hoài Hoàn hai vấn đề xong thì cô bé rất vui vẻ. Cô bé lấy bút đánh dấu rồi nói: “Cảm ơn cô giáo.”

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không nghe thấy hai tiếng “cô giáo” thì mặt hơi đỏ lên, ngại ngùng nói: “Không cần gọi chị là cô giáo.”

Hoài Hoàn làm như không nghe thấy lời cô, cười hi hi nói: “Cô giáo cũng cỡ tuổi anh trai em nhì. Lần nào em hỏi anh trai vấn đề gì thì anh ấy cũng bảo em tự nghĩ đi. Em thích như chị hơn, hỏi gì chị cũng giải thích cho em. Sau này tan việc thì chị đến chỗ em nhè!”

Đương nhiên Hứa Tinh Không sẽ không thể đến chỗ Hoài Hoàn sau khi tan việc rồi.

Thứ nhất vì cô không thích đại trạch, nơi đây có chút trống trải lạnh lẽo. Thứ hai, quan hệ của cô và Hoài Kinh chỉ là bạn giường, hai người không nên tiếp xúc sâu, nhất là về gia đình. “Anh đã mời giáo viên tiếng Đức cho em rồi, buổi chiều sẽ bắt đầu học.”

Hứa Tinh Không không trả lời, mà chỉ cười hỏi: “Tiếng Đức của em là anh trai dạy à?”

Hứa Tinh Không thành công đánh lạc hướng Hoài Hoàn, cô bé gật đầu nói: “Đúng vậy, anh em gọi tiếng Đức lắm, anh ấy đã ở Đức một thời gian nên phát âm rất tốt.”

Quả thật phát âm của Hoài Kinh rất tốt, giọng anh trầm thấp, nói tiếng Đức khá giống người Đức, vừa êm tai vừa dễ nghe.

Khoảng hai mươi phút thì ngoài phòng sách truyền đến tiếng mở cửa. Theo tiếng mở cửa là tiếng bước chân vững vàng đang dần tiến vào, cuối cùng, cửa phòng sách được mở ra.

Bên trong phòng sách, Hứa Tinh Không và Hoài Hoàn cùng ngồi xếp bằng trên sofa cạnh cửa sổ. Mái tóc đen của cô buông trên vai, đen nhánh tỏa sáng, càng tôn lên làn da trắng mịn của cô. Mặt cô bị ánh nắng chiếu lên, lông mi run run, đôi môi khép mở, đang nghiêm túc nói với Hoài Hoàn gì đó. Hoài Hoàn bên cạnh đang duỗi hai tay đầm lưng, mỉm cười cui về, cẩn thận lắng nghe.

Hai người, một dịu dàng, một tươi sáng, cứ như vậy ngồi dưới ánh nắng lẳng lặng trò chuyện với nhau, cứ như một bức tranh làm người xem thấy thật an lòng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hứa Tinh Không quay đầu trước. Anh đứng ngoài cửa, anh tuấn đẹp đẽ, đôi mắt nâu hơi rử xuống, thản nhiên nhìn hai người.

Mặt Hứa Tinh Không đỏ lên, cô thu hai chân lại, để sách trên tay lên bàn rồi đứng lên, nhỏ giọng gọi anh.

“Hoài tông.” Mai lão phu nhân có thể nhìn thấy Hoài Hoàn

“Ừ.” Hoài Kinh nhàn nhạt đáp, lướt qua cô nhìn sang Hoài Hoàn, nhu mày nói: “Anh đã mời giáo viên tiếng Đức cho em rồi, buổi chiều sẽ bắt đầu học.”

Nhìn thấy Hoài Kinh, Hoài Hoàn cũng đứng lên khỏi ghế sofa. Cô bé cau mày nhìn Hứa Tinh Không rồi nói: “Em thích chị ấy cơ.”

Mặt Hoài Kinh vốn đang nghiêm túc thoáng dịu lại, nhìn lướt qua Hứa Tinh Không, sau đó hỏi Hoài Hoàn.

“Thích cô ấy?”

Hoài Hoàn gật đầu, nghiêm túc nói: “Đúng vậy.”

Bờ môi anh cong lên cười khê, giương mắt nhìn hai người họ rồi nói: “Chuyên môn của cô ấy không phải là giáo viên.”

Dứt lời, Hoài Kinh lại nhìn sang Hứa Tinh Không, thản nhiên nói: “Làm phiền cô rồi, chúng ta xuống lầu trước đi.”

Hoài Hoàn biết tính anh mình, vì vậy cũng biết nên khuất phục đúng lúc. Nghe thấy lời Hoài Kinh, dù cô có hơi mất hứng nhưng vẫn lưu luyến nhìn Hứa Tinh Không mà nói: “Cảm ơn chị.”

Đại tiểu thư dù kiêu căng nhưng vẫn rất đúng mực.

Hứa Tinh Không mỉm cười, cúi người cầm lấy áo khoác rồi nói: “Không cần khách sáo.”

Ba người cùng nhau ra khỏi cửa, Hoài Hoàn biết không thể thay đổi chuyện Hứa Tinh Không không thể dạy mình nên dứt khoát dời hết sự chú ý lên người thầy tiếng Đức mới.

“Giáo viên mới là nam hay nữ? Có dịu dàng giống chị ấy không?”

“Dịu dàng” trong miệng Hoài Hoàn là chỉ Hứa Tinh Không, Hoài Kinh bước đi ổn định, bờ môi cong lên, nói.

“Không bằng cô ấy.”

“Cái gì?” Hoài Hoàn không nghe được.

Hoài Kinh không nhắc lại, đằng sau là Hoài Hoàn đang ngỡ vực và Hứa Tinh Không mặt đỏ cùng theo anh xuống lầu.

Mới vừa xuống lầu liền nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng khách.

Trong phòng khách, ngoài Mai lão phu nhân ra thì còn có một người đàn ông trung niên, hai người đang nói chuyện, nghe thấy âm thanh trên lầu nên ngừng đầu nhìn sang.

Người đàn ông trung niên có dáng người cao ráo, hơi phát tướng, khuôn mặt bình thản chứa ý cười, trông rất bình dị gần gũi.

Hoài Hoàn nhìn thấy ông thì gọi một tiếng.

“Chú hai.” “Không tởi, Hoài Hoàn còn biết sử dụng từ nguyên có sẵn nữa.”

Hoài Kinh phía sau Hoài Hoàn cũng lạnh nhạt gọi một tiếng.

Còn Hứa Tinh Không thì gật đầu chào: “Chú tịch Hoài.”

Nếu Hoài Hoàn và Hoài Kinh đều gọi ông là chú hai thì chắc ông là chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Hoài thị – Hoài Xương Triều.

Hoài Xương Triều mỉm cười, nhìn thấy Hứa Tinh Không thì hỏi: “Đây là...”

“Phiên dịch viên của công ty Hoài Kinh, bị Hoài Hoàn kéo đến làm giáo viên tiếng Đức.” Mai lão phu nhân cười nói.

“Ha ha.” Hoài Xương Triều dường như cũng hiểu rõ cách làm việc của Hoài Hoàn, nên bật cười rồi tán thưởng: “Không tồi, Hoài Hoàn còn biết sử dụng tài nguyên có sẵn nữa.”

Hoài Hoàn cười ngai ngùng. Hoài Kinh bên cạnh nhìn qua, thân nhiên nói: “Cần quấy vớ vẩn mà thôi. Cháu đã mời giáo viên tiếng Đức cho nó rồi. Bây giờ cháu sẽ đưa cô ấy trở về.”

Mai lão phu nhân có thể nhìn thấy Hoài Hoàn rất thích Hứa Tinh Không nên khuyên.

“Để cô ấy dạy đi, Hoài Hoàn rất thích cô ấy. Hơn nữa nếu làm thêm thì lương sẽ trả theo ngày, không phải ít.”

“Ừ.” Hoài Xương Triều cũng gật đầu.

Hoài Kinh giương mắt nhìn hai vị trưởng bối, trầm giọng nói: “Thôi đi ạ, cháu đã xem kết quả kiểm tra đánh giá thành tích của cô ấy rồi, thành tích bình thường, năng lực cũng không tốt lắm.”

Hứa Tinh Không: “...” tranh thủ để lúc đánh giá hằng năm được thành thích tốt.

Mai lão phu nhân và Hoài Xương Triều nghe li do này xong liền đồng tình với cách làm của Hoài Kinh.

Hoài Kinh thấy họ không nói gì nữa thì quay đầu nói với Hứa Tinh Không: “Thật ngại quá, đã làm mất thời gian của cô rồi. Bây giờ tôi sẽ tiễn cô ra ngoài đón xe.”

Hứa Tinh Không gật đầu nói: “Cảm ơn Hoài tổng.”

Thấy hai người một trước một sau đi ra ngoài, Mai lão phu nhân đứng dậy gọi Hoài Kinh: “Buổi trưa cháu về đại trạch ăn cơm đi, Hoài Hoàn cũng đã trở về rồi.”

Nghe Mai lão phu nhân nói vậy, Hoài Kinh quay đầu lại, nhìn thoáng qua Hoài Hoàn rồi gật đầu đáp: “Vâng.”

Câu trả lời của Hoài Kinh khiến Mai lão phu nhân thở phào, bà cười rộ lên, nói: “Bà báo má Hà chuẩn bị đồ ăn.”

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi lên xe của Hoài Kinh, Hứa Tinh Không vẫn còn hơi buồn bực không vui.

Sáng nay đi bị kéo đến đây mà chẳng biết tại sao, cô vốn không muốn nhận việc dạy Hoài Hoàn, kết quả lại được cứu đi với lý do thành tích kém, năng lực thấp.

Nghĩ đến đây, Hứa Tinh Không có chút tức tối, cô ngồi cạnh ghế tài xế, nhỏ giọng lầm bầm.

“Bối vì có người trả thù em nên kết quả đánh giá thành tích của em mới thấp như vậy.”

Cô nói rất nhỏ, lời nói dù oán giận nhưng nghe giống như đang lầm bầm hơn.

Nghe cô nói vậy, Hoài Kinh bên liếc nhìn sang cô. Cô cúi đầu nhìn ngón tay, gương mặt trắng nõn vì buồn bực mà ửng đỏ, biểu tình cũng trông hơi ủ rũ.

Hoài Kinh nghiêng đầu nhìn cô, bờ môi giương lên, giọng nói êm dịu.

“Em nói gì?” hình như là bằng kết quả đánh giá thành tích.

Lỗ tai nóng lên, Hứa Tinh Không ngẩng đầu nhìn anh, thấy ý cười trong mắt anh, cô lại nhớ đến lần trước ở Văn Thành, cô đã phiên dịch trước mặt anh, lại còn bị Nhan Gia Lâm chữa lỗi.

Hứa Tinh Không hơi chột dạ, cúi đầu nói nhỏ: “Không có gì.”

Hoài Kinh liếc mắt dưới, mắt dịu dàng, ý cười càng rõ hơn.

***

Hoài Kinh về đại trạch chơi với Hoài Hoàn nên cuối tuần Hứa Tinh Không rất rảnh. Cô ở nhà ôm Meo Meo, rảnh rỗi không có việc gì nên lấy hai cuốn chuyện ngắn căn bản ra đọc. Cô muốn nâng cao trình độ nghiệp vụ, tranh thủ để lúc đánh giá hằng năm được thành thích tốt. Không để người khác vì đánh giá thành tích rồi nhận định năng lực cô kém nữa.

Sáng sớm thứ hai, Hứa Tinh Không vào phòng làm việc, vừa quét thẻ xong thì thấy một đám người vây trước bảng thông báo. Cô nhìn vào trong đám đông, thấy trên bảng thông báo viết gì đó, hình như là bảng kết quả đánh giá thành tích.

Hứa Tinh Không đã biết kết quả đánh giá thành tích của mình ở chỗ Trần Uyển Uyển rồi nên không có ý định xem nữa. Dù sao kết quả cũng sẽ không có gì thay đổi. Lúc cô đang định xoay người rồi đi thì bị Trần Uyển Uyển gọi lại.

Mắt Trần Uyển Uyển sáng rực, mặt hưng phấn nói với Hứa Tinh Không.

“A! Hứa Tinh Không, kết quả đánh giá thành tích của cậu là A!”

Hứa Tinh Không sững lại, cô nhìn sang, tìm tên mình trong danh sách. Sau khi nhìn thấy kết quả đánh giá thì hai mắt cô dần mở lớn.

Đúng là A thật! Nhìn thấy Hoài Hoàn, nét mặt bà càng dịu hiền hơn, bờ môi cũng giương lên,

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tại phòng nghị, Trần Uyển Uyển ngồi trên ghế, cầm ly nước nói với Hứa Tinh Không: “Tôi đã báo chị Gia Lâm nhất định sẽ không bỏ mặc cậu rồi mà. Có điều chị ấy thật lợi hại, cậu là nhân viên mới, đến công ty làm việc chưa đến một năm, thành tích cũng lắm chỉ có thể đạt mức B, vậy mà chị ấy lại cho cậu đạt tới mức A.”

“Tôi cũng rất bất ngờ.” Hứa Tinh Không đáp.

Không chỉ bất ngờ, Hứa Tinh Không còn thấy rất vui vẻ. Ngoài việc được thưởng cuối năm hay được thăng chức ra, thì còn có nghĩa Nhan Gia Lâm thừa nhận năng lực của cô. Chuyện này mới là chuyện khiến cô cảm giác vui hơn cả.

Không biết Trần Uyển Uyển nhìn thấy gì mà lại hừ lạnh một tiếng rồi nói nhỏ với Hứa Tinh Không: “Lí Diệu Tuyết nhìn thấy bảng thành tích liền đi vào văn phòng Lão Hoàng, không chừng bây giờ Lão Hoàng đang phải đổ danh cô ta. Haha, thật sự là hà lòng hà dạ quá đi.”

Hứa Tinh Không cười theo Trần Uyển Uyển, rồi bỏ thêm một viên đường vào ly của mình. *nhạc khi cổ bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ*

Ngay từ đầu, Hứa Tinh Không đã không muốn có mâu thuẫn gì với Lí Diệu Tuyết, nhưng cô ta cứ gây chuyện với cô trước. Thành tích của cô chỉ được loại B cũng là do Lí Diệu Tuyết đánh tiếng Hoàng Thiên Tùng. Cho nên bây giờ thấy cô ta khó chịu, trong lòng Hứa Tinh Không cũng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Sau khi uống cà phê xong, Trần Uyên Uyên ngắm nghĩ nói: “Đánh giá thành tích cũng đến thời điểm cuối năm rồi, một năm trôi qua nhanh quá. Tiệc cuối năm chắc là đã bắt đầu chuẩn bị, tớ nghe người ta nói đích thân trưởng phòng Loan phỏng nhân sự đã thông báo sắp lên danh sách các tiết mục của các phòng rồi đó.”

Hứa Tinh Không khá hứng thú với chủ đề này, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô tham gia họp thường niên.

Họp thường niên chính là buổi tiệc liên hoan cuối năm của mỗi công ty, ngoại trừ phần đón tiếp khách quý thì điểm chính của buổi tiệc là khen thưởng và phát tiền thưởng. IO là tập đoàn đá quý, khoe khoang trắng trợn, nên thường rất hào phóng. Trần Uyên Uyên nói nếu đăng kí tiết mục thì sau khi biểu diễn ở sân khấu, cuối cùng còn có thể được phiếu bốc thăm trúng thưởng.

Được giải tiết mục hấp dẫn nhất, phần thưởng đơn giản đến thô bạo, trực tiếp được tặng một bộ trang sức mẫu mới nhất năm nay của IO.

Các phòng đều lấy phần thưởng này làm động lực lên sân khấu biểu diễn. Nói đến đây, Trần Uyên Uyên đột nhiên nhìn Hứa Tinh Không nói: “Cậu cũng tham gia đi!”

“Tớ á?” Hứa Tinh Không tròn mắt nhìn, giật mình đến lắp bắp, không biết sao Trần Uyên Uyên lại có lòng tin với cô nhiều như vậy.

“Không phải cậu biết thổi huyền còn gì?”

(*) Huyền đất: nhạc khí cổ bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ

Hứa Tinh Không nghe vậy thì bất đắc dĩ đáp: “Tớ chỉ biết thổi một bài thôi.”

Trần Uyên Uyên không thêm đề ý lời cô, nói: “Có sao đâu, Lí Diệu Tuyết chỉ biết khiêu vũ nhưng hàng năm đều đoạt giải quán quân. Cậu đi đăng ký đi, phải cho mình một cơ hội thể hiện chứ!”

Lúc này Trần Uyên Uyên đã nói đến trọng tâm vấn đề. Sở dĩ Hứa Tinh Không không tham gia vì cô không có tự tin, hơn nữa cũng không dám biểu diễn trước đám đông.

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng Hứa Tinh Không hiểu ý của Trần Uyên Uyên, nhưng vẫn không nhận lời ngay. Thứ nhất, cô cảm thấy cô thổi huyền không lên được các nốt cao, thứ hai là vì cô không chắc mình có đủ vững lòng để biểu diễn hoàn thành tiết mục lần đầu tiên trong đời trên sân khấu hay không.Nhan Gia Lâm thực sự rất vừa lòng.

Buổi chiều cô cùng Nhan Gia Lâm phiên dịch bên ngoài xong, khi trở về đã gần tới thời gian tan ca. Hứa Tinh Không đi sau Nhan Gia Lâm, hai người cùng tới trước thang máy rồi đứng chờ.

Nhớ đến chuyện ban sáng, Hứa Tinh Không nhìn bóng lưng Nhan Gia Lâm, nói: “Chị Gia Lâm, cảm ơn chị.”

Nhan Gia Lâm quay đầu lại, mặt không thay đổi, ánh mắt có chút khó hiểu. Nhưng ngay sau đó chị ấy lập tức hiểu ra, nhìn thoáng qua Hứa Tinh Không, từ tốn đáp: “Em xứng đáng được vậy.”

Nhan Gia Lâm nói ra những lời này, làm Hứa Tinh Không càng cảm kích chị ấy hơn. Nhan Gia Lâm thấy được nỗ lực của cô xứng đáng đạt loại A, với cô, được cấp trên công nhận nỗ lực làm cô vui mừng hơn hết thảy.

Nhan Gia Lâm quẹt thẻ ra về, lái xe đến đường Kim Dung, rồi dừng tại một nhà hàng Tây. Lúc cô đến, Sophia đã ngồi chờ trong phòng ăn.

Sophia mặc đồ công sở, đáng người hoàn hảo, khuôn mặt đẹp sắc sảo, tóc búi gọn gàng ở sau đầu, chỉ nhìn thôi cũng biết cô ấy rất nhanh nhẹn giỏi giang. Cô ấy là bạn cùng trường đại học với Nhan Gia Lâm, cả hai đều học thạc sĩ nhưng không cùng chuyên môn, sau khi tốt nghiệp thì lại làm chung công ty nên đều xem nhau như bạn thân lâu năm.

Sophia năm nay 33 tuổi, đã từng kết hôn, hiện tại độc thân, tự nuôi nấng con gái.

Nhan Gia Lâm đi tới rồi ngồi xuống ghế mà người phục vụ vừa kéo ra. Sophia thấy Nhan Gia Lâm đã tới, ngẩng đầu nhìn cô cười nói: “Tớ còn tan việc sớm hơn cả cậu đấy.”

Hai người khá hợp tính, đều là người sống rất lý trí. Nhưng có lẽ vì đã có con gái, nên Sophia thích cười hơn Nhan Gia Lâm một chút. Cô ấy là thư ký của Hoài Kinh, bình thường thời gian tan ca đều muộn hơn Nhan Gia Lâm.

Nhan Gia Lâm uống một ngụm nước trái cây rồi chậm rãi nói: “Đi phiên dịch trực tiếp.”

Sophia cười, hỏi: “Dắt theo trợ lý nhỏ của cậu à?”

“Ừ.” Nhan Gia Lâm gật đầu. xem cô ấy như em gái của mình, nên món quà cũng rất giá trị.

Sophia nói: “Quả nhiên, cô bé ấy rất cố gắng để được cậu thích.”

Hứa Tinh Không có kiến thức chuyên môn vững vàng, tố chất tâm lý mạnh mẽ, tư duy logic tốt, quan trọng nhất là không hề linh tinh ồm ồm, Nhan Gia Lâm thực sự rất vừa lòng.

Nhắc tới Hứa Tinh Không, Nhan Gia Lâm vừa nhìn thực đơn vừa hỏi: “Ban đầu cậu bảo tớ không cần đề ý cô ấy, hiện tại Hoài tổng lại bắt đầu nhúng tay vào chuyện thành tích của cô ấy.”

Sophia nhấp một ngụm cà phê, nét mặt vẫn không thay đổi, đáp: “Không có chuyện gì đâu. Hoài tổng còn chưa giải quyết xong cục diện rắc rối của gia đình, sẽ không đề ý nhiều quá đâu.”

Hoài Hoàn nói sẽ ở trong nước đến Giáng Sinh, cho nên đến trước ngày lễ Giáng sinh, Hoài Kinh và Hứa Tinh Không sẽ không thể hẹn hò. Trong khoảng thời gian này, Hứa Tinh Không cũng không rảnh rỗi, ngày nào cũng đến cửa hàng giúp Đỗ Nhất Triết chuẩn bị hoạt động vào ngày lễ Giáng Sinh.

Lễ Giáng Sinh nhanh chóng tới, cô mua một món quà Noel cho Khang Khang, là một cái ghế vải hình khủng long. Lần trước nhìn cô thấy ghế ngựa vằn và gấu bắc cực trong phòng làm việc của Hoài Hoàn, rất đáng yêu, chắc Khang Khang sẽ rất thích.

Giáng sinh là thứ sáu, phố xá đông nghịt nên rất khó đón xe. Trần Uyên Uyên lái xe đưa Hứa Tinh Không đến thẳng quảng trường Giai Đình. Ngoài bãi đỗ xe của quảng trường Giai Đình xe xếp thành một hàng dài, Hứa Tinh Không mở cửa xuống xe.

Đi được một đoạn, Trần Uyên Uyên bỗng gọi cô lại, đưa cô một món đồ.

Hứa Tinh Không nhận lấy, không xem ngay mà chỉ hỏi: “Đây là gì vậy?”

Trần Uyên Uyên cười hi hi nói: “Đơn đăng ký tham gia tiết mục trong tiệc cuối năm.”

Không ngờ Trần Uyên Uyên vẫn chưa bỏ qua ý định đó, Hứa Tinh Không bỏ nó vào trong túi, cười nói: “Được rồi, cậu mau về đi, đi đường cẩn thận nhé.”

Hứa Tinh Không đến I Drink thì trong tiệm chuẩn bị cho lễ Giáng sinh. Từ bên ngoài đã nhìn thấy cây thông Noel nhỏ với nhiều ánh đèn lung linh dẫn tận vào trong cửa tiệm, ngập tràn không khí Giáng Sinh.

Đỗ Nhất Triết đứng sau quầy, mặc tạp dề màu đỏ, còn đội mũ màu ông già Noel. Cậu cứ thế đứng sau quầy, tỏa ra ánh sáng tươi mát của tuổi trẻ.

Đỗ Nhất Triết hóa trang thành ông già Noel, Hoàng Phủ Nhất Đóa thì giả làm tuần lộc.

Hoàng Phủ Nhất Đóa mặc bộ đồ màu vàng đất, áo gile cùng quần dài bó, đi đôi giày da nhỏ màu đen. Không những vậy, cô nàng còn trang điểm như tuần lộc. Đôi mắt to, long lanh, cái mũi nhỏ cũng hóa thành mũi nai, rất xinh đẹp.

Chủ nhân hóa trang thì A Kim cũng không thể không hóa trang, toàn thân nó mặc bộ đồ giáng sinh đỏ, lẻo đẻo theo Hoàng Phủ Nhất Đóa như bóng với hình. Một người một chó đứng trên đường Hòa Bình, thu hút rất nhiều ánh nhìn của người đi đường.

Hứa Tinh Không vừa đến, Hoàng Phủ Nhất Đóa lập tức lấy một chiếc mũ màu đỏ chạy lại, hưng phấn nói: “Chị, đội mũ đi!”

Hứa Tinh Không hòa vào bầu không khí nơi đây, mỉm cười cúi đầu, Hoàng Phủ Nhất Đóa nhanh chóng đội mũ lên giúp cô.

Chủ tuần lộc đội mũ cho cô xong, ánh mắt cười thành trăng khuyết, hai má lúm đồng tiền: “Hi hi hi, ông già Noel, mau phát quà đi ạ.”

Cô nàng vừa nói xong thì Hứa Tinh Không bật cười, rồi đưa một hộp quà cho cô ấy, nói: “Giáng sinh vui vẻ!”

Hoàng Phủ Nhất Đóa vốn chỉ nói đùa, không ngờ lại có quà thật, cô nàng mừng rỡ chỉ tay vào mình hỏi: “Cho em ư?”

Hứa Tinh Không vừa cười vừa vuốt tóc cô ấy, nói: “Đúng vậy, em mở ra xem có thích hay không.” Mặt Hứa Tinh Không nóng rực, nhanh chóng kiểm chủ đề thay đổi.

Hoàng Phủ Nhất Đóa nhìn sang Đỗ Nhất Triết một cái rồi cười hi hi mở hộp quà ra. Bên trong là cây cài cổ đính hoa thủy tinh và ngọc, vừa đẹp vừa có khí chất thần tiên, làm cô ấy cực kỳ thích.

Hoàng Phủ Nhất Đóa ôm lấy Hứa Tinh Không, nịnh nọt nói: “Cảm ơn chị.”

Thấy cô ấy thích, Hứa Tinh Không cũng rất vui. Tuy rằng chỉ mình Đỗ Nhất Triết làm việc chính thức nhưng bình thường Hoàng Phủ Nhất Đóa cũng giúp đỡ rất nhiều. Hơn nữa cô nàng rất thích Hứa Tinh Không, mà cô cũng thích cô ấy nữa, xem cô ấy như em gái của mình, nên món quà cũng rất giá trị.

Càng về đêm, không khí giáng sinh lại càng náo nhiệt, Đỗ Nhất Triết bận rộn pha trà sữa không ngừng nghỉ. Hứa Tinh Không mang quà tặng và tờ rơi của cửa tiệm ra đầu đường quảng cáo. Đây không phải lần đầu tiên tuyên truyền thế này nên cô làm rất trôi chảy.

Hứa Tinh Không đang phát tờ rơi thì nhận được cuộc gọi của Hoài Kinh.

Hứa Tinh Không vào thang máy xuống bãi đỗ xe lầu hai của quảng trường Giai Đình. Hôm nay là ngày lễ, các gian hàng trong quảng trường Giai Đình đều tổ chức chương trình khuyến mãi, cho nên bãi xe chật kín. Cô len lỏi qua từng chiếc xe, nhìn thấy chiếc Maserati Bordeaux đỏ kia. Tiệc cuối năm chắc là đã bắt đầu chuẩn bị.

Lúc Hứa Tinh Không tìm ra, Hoài Kinh cũng như cảm nhận được, ngẩng đầu nhìn cô rồi nở nụ cười. Cô cầm xấp tờ rơi cùng với một ly lớn mở cửa bước lên xe.

Ngoài trời có vẻ rất lạnh, hốc mắt và chóp mũi cô đều ửng ửng hồng, càng tôn làn trắng nõn của cô lên. Tóc cô đen nhánh, trên đầu đội một chiếc mũ đỏ, hơi lệch qua một bên. Cô vốn có vẻ đẹp thuần khiết, đội mũ này lên càng làm cô thêm chút hoạt bát hơn, rất hợp.

“Em giả làm ông già Noel à?” Hoài Kinh nhìn đầu cô, vừa cười vừa hỏi.

Hứa Tinh Không ngỡ ngàng rồi chợt nhớ đến mình vẫn còn đội mũ trên đầu, mặt đỏ lên, nhanh tay lấy mũ xuống: “Là chương trình của cửa tiệm thôi.”

“Hôm nay lại có chương trình gì vậy?” Hoài Kinh vẫn nhìn nàng cười hỏi. Cô rất dễ tâm đến tiệm trà sữa nhỏ này, đến mấy chuyện quảng cáo cũng đích thân làm.

Hứa Tinh Không vẫn chưa trả lời, Hoài Kinh đã nhìn đến ly trà sữa cô đang cầm trên tay.

Chương trình quảng cáo lần này của tiệm là tặng một trong hai loại ly, một là ly sứ, hai là ly nước thể thao nhựa. Cả hai loại đều là màu xanh lam, trên mặt có in logo của cửa tiệm.

Hoài Kinh nhào người sang, cầm lấy cái ly trên tay Hứa Tinh Không, hỏi: “Đây là quà Giáng sinh của anh à?”

Hứa Tinh Không la “à” một tiếng, nhìn cái ly trong tay Hoài Kinh, muốn nói không phải, nhưng thấy anh đang nghiêm nghị cái ly, thì nuốt lời muốn nói về, nhẹ nhàng nói: “Giáng Sinh vui vẻ.”

Bình nước bằng nhựa, làm cũng khá khéo, thành bình không thô ráp. Bình màu xanh lam trong suốt, còn có một cái túi nhỏ màu trắng bên trong để hút ầm.

Nghe câu trả lời của cô, khước mồi Hoài Kinh nhếch lên, ngón tay thon dài vẩn về thân bình, khẽ nói:

“Tặng ly cho anh, ngụ ý tặng anh cả đời sao?” Âm cuối cao lên, mắt anh nhìn sang Hứa Tinh Không, mặt có ý trêu chọc. Hứa Tinh Không đi đến chỗ xe đậu ban này,

Lời của Hoài Kinh khiến Hứa Tinh Không giật mình, cô không biết tặng ly còn có ẩn ý như vậy, hơn nữa đây là do anh tự lấy đi.

Hứa Tinh Không đỏ mặt, luống cuống nói: “Không, em không có ý đó. Ly này chỉ là cái ly uống nước thôi.”

Nhìn bộ dạng bối rối của cô, Hoài Kinh tựa người vào ghế lái, càng cười tươi hơn.

“Anh... Anh không đi chơi với em gái anh sao?” Mặt Hứa Tinh Không nóng rực, nhanh chóng kiểm chủ đề thay đổi.

Advertisement / Quảng cáo

Anh trả lời nhưng tâm mắt vẫn không rời cái ly: “Con bé lớn rồi, không cần anh chơi cùng.”

Biết Hoài Kinh đến đây vì mình, Hứa Tinh Không cảm thấy hơi có lỗi, nói với anh: “E là đêm nay em phải làm đến khuya rồi.”

Anh nhìn cô, con người màu nâu nhạt chạm phải ánh mắt cô, trầm giọng nói: “Anh chờ em.”

Tím Hứa Tinh Không rung lên, dôi mắt đi, vén mấy sợi tóc mai ra sau vành tai nóng rực, khẽ đáp:

“Vâng.”

Lúc Hứa Tinh Không quay lại cửa tiệm, trên tay chỉ còn vài tờ rơi, ly tặng cũng không thấy đâu. Hoàng Phủ Nhất Đóa ôm A Kim đứng bên cạnh hỏi: “Chị, ly đâu mất rồi?”

“Hà?” Hứa Tinh Không ngây người rồi nhanh chóng bình tĩnh trả lời: “Lúc phát tờ rơi, chị gặp một đứa bé rất thích cái ly nên xem như tặng quà Giáng sinh luôn cho đứa bé luôn rồi.”

Anh nói Hoài Hoàn lớn rồi, không cần anh bên cạnh. Vậy mà anh lại tìm đến mình, có nghĩa anh còn nhỏ hơn Hoài Hoàn. Vậy nên, anh đúng là một đứa bé rồi.

Nhìn mấy tờ rơi trên tay, Hứa Tinh Không khẽ cong môi mỉm cười.

Đến mười giờ tối, khách đến cửa tiệm bắt đầu thưa dần. Đỗ Nhất Triết pha trà sữa cho vị khách cuối cùng xong, thì nói Hứa Tinh Không: “Chị, chị về nghỉ trước đi.”

Hứa Tinh Không vừa phát tờ rơi vừa nhìn vào tiệm, lúc này không còn nhiều người, một mình Đỗ Nhất Triết có thể xử lý được.

Cô đặt xấp tờ rơi sang một bên, cầm lấy túi xách rồi nói: “Được, vậy chị về trước. Bây giờ khách cũng ít rồi, lát nữa hai em tranh thủ về sớm nhé.”

Hoàng Phủ Nhất Đóa thấy cô chuẩn bị về thì đi đến cười hi hi nói: “Chỉ yên tâm đi.”

Hứa Tinh Không nhìn đôi tình nhân trẻ nhìn nhau ngọt ngào thì bỗng nhiên nghĩ, mình thì cho rằng đến tiệm giúp đỡ nhưng biết đâu lại chỉ là bóng đèn.

Cô cười cười rồi vẫy chào tạm biệt hai người. “Nó chỉ không được ăn nhiều thôi.”

Đi thang máy tới lầu hai, bãi xe chật kín khi này giờ chỉ còn lại khoảng hai phần ba, một hàng dài xe phanh lại nuôi nhau ra ngoài.

Hứa Tinh Không đi đến chỗ xe đậu ban này, xe của anh vẫn đậu ở vị trí cũ. Vị trí hai bên đã trống, trong xe anh có chút cô đơn.

Hoài Kinh ngồi trong xe, cầm đi động. Anh không thích mấy trò chơi trên điện thoại, chỉ thường xem tài liệu hoặc đọc báo tài chính.

Mỗi lúc như thế này, trông anh rất nghiêm túc chứ không giống mọi khi.

Hứa Tinh Không vừa đến xe, Hoài Kinh liền ngẩng đầu lên, mắt sáng ngời, hất cằm sang ghế phụ. Ngón tay thon dài của anh gõ gõ lên tay lái, không nói gì thêm nữa.

Hứa Tinh Không mở cửa xe, ngồi vào rồi thắt dây an toàn. Chờ cô chuẩn bị xong, Hoài Kinh khởi động xe, thấp giọng hỏi: “Có cần về cho Meo Meo ăn không?”

Hứa Tinh Không lắc đầu, đáp: “Không cần, mấy hôm nay Meo Meo không khỏe nên em đưa đến bệnh viện thú y để kiểm tra rồi.”

Hoài Kinh nhìn sang Hứa Tinh Không: “Có nghiêm trọng lắm không?”

“Không có gì.” Nếu thực sự nghiêm trọng thì chắc giờ cô đã về chăm sóc Meo Meo rồi. Hứa Tinh Không nhìn anh: “Nó chỉ không được ăn nhiều thôi.”

Hai người trò chuyện, xe đã ra khỏi hầm, hòa vào màn đêm lấp lánh.

Ra khỏi hầm đỗ xe là đến cổng đèn giao thông ở giao lộ, xe từ quảng trường Giai Định đi ra đông nghẹt phía trước, Hoài Kinh phải dừng xe lại chờ. Hứa Tinh Không nhìn mấy chiếc xe xung quanh, vô tình màn hình trước Ngân hàng Trung Quốc thu hút.

Ngân hàng Trung Quốc ở đối diện quảng trường Giai Định. Phía trước được lắp đặt một màn hình LED lớn chiếm hai phần ba toà nhà, lúc này đang quảng cáo quản lý tài sản.

Phong cách quảng cáo trông rất mới mẻ, trong một rừng trúc lớn, lá trúc tung bay. Giữa núi rừng bạt ngàn, một thiếu nữ mặc trang phục thời hán đang thổi huyền. Đây là nhạc cụ đơn giản làm bằng đất, người với cánh hóa làm một, tạo cảm giác vô cùng hoàn mỹ.

Hoài Kinh lái xe đi tiếp, Hứa Tinh Không rời mắt khỏi màn hình, cô lấy đơn đăng ký tiết mục Trần Uyển Uyển đưa trong túi ra xem.

Đơn đăng ký rất đơn giản, phần đầu là phần kêu gọi, sau đó đến phần các giải được trao và phần thưởng tương xứng.

Giải nhất dành cho cá nhân, là một bộ trang sức cơ bản bán chạy nhất do tập đoàn IO cùng hợp tác với tập đoàn TIE trong năm qua. Nó được gọi là bộ trang sức cơ bản vì chỉ có nhẫn và bông tai, còn bộ trang sức đầy đủ phải bao gồm vòng tay, bông tai với dây chuyền.

Nhẫn được làm bằng bạch kim gắn kim cương, thiết kế giản đơn mà sang trọng, trông rất thu hút.

Nữ giới thật sự không thể cưỡng lại được sự hấp dẫn trang sức, ngay cả Hứa Tinh Không cũng vậy.

Nhưng vấn đề quan trọng không phải điều này, mà là vấn đề lên sân khấu biểu diễn.

Thấy cô gái bên cạnh lặng im, Hoài Kinh liếc nhìn sang cô. Cô đang cúi đầu, mượn ánh đèn đường nhân nhật để đọc tờ giấy trên tay.

“Đó là gì vậy?” Hoài Kinh hỏi.

Hứa Tinh Không thôi suy nghĩ miễn man, nhìn qua Hoài Kinh đáp: “Là đơn đăng ký tiết mục biểu diễn trong buổi tiệc cuối năm.”

Anh không ngờ cô lại có hứng thú với buổi tiệc, vừa quan sát con đường phía trước, vừa hỏi: “Em muốn tham gia ư?”

Hứa Tinh Không lắc đầu, trả lời: “Em không biết biểu diễn tiết mục nào cả.”

“Em biết thổi huyền mà?”

Nhắc tới huyền, ánh mắt Hứa Tinh Không âm đạm.

“Huyền bị rơi vỡ rồi.” Cô đứng dưới ngọn đèn, dịu dàng như dòng nước.

Huyền là do cha của cô để lại, cô đã dùng nó suốt nhiều năm trời. Nhưng hai năm trước, lúc cô em họ Hứa Minh Di đến nhà cô chơi, không biết làm gì mà lại khiến cái huyền vỡ mất. Huyền bị vỡ nát đến không thể gắn lại được, cô từng vì chuyện này mà buồn bã một thời gian dài.

Vì Hoài Kinh chưa từng hỏi nên Hứa Tinh Không cũng chưa từng kể, hôm nay anh mới biết huyền của cô đã bị vỡ. Ngón tay thon dài của anh gõ gõ lên tay lái, không nói gì thêm nữa.

Sau đó hai người đến nhà Hoài Kinh, không cần nói gì, trong lòng mỗi người đều ngầm hiểu mà đi đến phòng ngủ trên lầu.

Hứa Tinh Không làm việc cả một ngày, đến tối còn đi phát tờ rơi nên bây giờ cảm thấy toàn thân rất mệt mỏi. Cô bỏ túi xách xuống, chặn lên tờ đơn đăng ký, rồi đi vào phòng tắm.

Hoài Kinh đến cửa sổ của phòng ngủ, kéo rèm ra. Tắm rèm vừa kéo sang một bên thì ánh trăng bên ngoài lập tức chiếu qua khung cửa sổ. Trăng đêm nay vừa tròn, vừa sáng tỏ một vùng trời cao.

Hoài Kinh cúi áo khoác ra, rồi tháo cả vạt. Anh vừa nâng tay cời măng-sét vừa xoay người lại, vô tình nhìn đến đơn đăng kí dưới túi xách của Hứa Tinh Không.

Một góc giấy hơi cong lên, móng manh dưới ánh đèn. Hoài Kinh đi đến cầm tờ giấy lên xem.

Đây là đơn đăng ký biểu diễn mà Hứa Tinh Không đã xem trên đường về nhà. Khi anh hỏi cô có muốn tham gia hay không, cô lại nói không. Ánh mắt anh u tối, mở cửa phòng tắm ra.

Trong phòng tắm, Hứa Tinh Không vừa mới tắm rửa xong, nghe tiếng mở cửa, cô lập tức co người lại theo phản xạ tự nhiên, rồi quay người về phía vòi nước, nhanh chóng tắt vòi hoa sen.

Hoài Kinh đứng ở bên cửa, áo sơ mi vẫn đóng thùng chỉnh tề, chỉ là không còn đeo cả vạt và để lộ xương quai xanh. Ngay cả tay áo cũng đã cời nút, cổ áo bị kéo lên làm lộ ra cổ tay thon đẹp. Hoài Kinh nhìn vầng trăng lạnh lẽo trên cao,

Bên trong phòng tắm chật hẹp này, nét mặt Hoài Kinh càng đẹp sắc sảo hơn. Hứa Tinh Không nhìn vào mắt anh mà cả người dần ửng đỏ. Cô lùi về phía sau, muốn nghiêng người né khỏi tầm mắt anh.

Nhưng cả phòng tắm đều nằm trong tầm mắt anh, cô chẳng thể trốn ở đâu được cả.

Người Hứa Tinh Không lại càng nóng hơn, làn da mịn màng dần dần ửng hồng, cổ họng chuyển động rồi nói lí nhí: “Em... Em sắp tắm xong rồi.”

Cô đứng trong góc tường, những giọt nước chưa khô chảy dọc trên người cô xuống, tuy chưa mặc quần áo nhưng trông cô vẫn rất thuần khiết chứ không hề khêu gợi thô tục.

Dáng người cô hơi mảnh khảnh, vòng eo thon như một nắm tay, cô điều những chỗ nên có, vẫn rất được thượng đế ưu ái. Cô đứng dưới ngọn đèn, dịu dàng như dòng nước.

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt Hoài Kinh trầm xuống, từng bước tiến vào dòng nước đỏ.

Sau lưng Hứa Tinh Không là vách tường, hai tay ôm lấy vai anh để không trượt ngã. Cô ôm hơi chặt nên làn da trắng ngần sau lưng anh hiện vài vết đỏ.

Hoài Kinh thờ đốc, rũ mắt say mê nhìn vào đôi mắt to tròn mơ màng của cô, rồi cúi đầu hôn lên bờ môi mềm mại của cô, vừa hôn vừa khàn khàn nói.

“Tham gia biểu diễn văn nghệ đi.”

Gò má Hứa Tinh Không ướt đẫm, không rõ là nước hay mồ hôi, cô mở mắt ngẩng đầu nhìn Hoài Kinh, nói khẽ: “Nhưng mà huyền...”

“Em còn có thể đánh dương cầm mà.” Anh chống tay ở hai bên hông cô, dịu giọng hỏi: “Em vút thầy giáo dạy đàn của em đi đâu rồi? Anh dạy không giỏi sao?”

Nghe đến đây, Hứa Tinh Không mới hiểu ra vấn đề sau cùng.

“Thầy giáo... giỏi lắm, nhưng em...”

Bây giờ cô chỉ mới đàn được mấy âm cơ bản.

Nghe câu trả lời, Hoài Kinh hôn lên trán cô, nét mặt trở nên dịu dàng.

“Giỏi như thế nào?” “Ngày mai nhất định phải đem tới sao?”

Hứa Tinh Không sững sốt.

Hoài Kinh lại chuyển động, cổ họng Hứa Tinh Không run run. Cô ôm cánh tay anh, nhẹ úp mặt vào lồng ngực anh, hốc mắt đỏ lên.

“Anh đừng bắt nạt em.”

Giọng cô rất khẽ, như móng vuốt mèo cào nhẹ vào lồng anh. Yết hầu anh chuyển động, trầm giọng cười.

“Anh cứ bắt nạt em đây.”

Sau khi bị “bắt nạt” thì Hứa Tinh Không đã ngủ say. Hoài Kinh đứng trước cửa sổ, dưới ánh trăng, da anh càng trắng hơn. Anh cầm điện thoại, nói chuyện rất khẽ. Trong điện thoại, là giọng nói của Sophia.

“Cách làm huyền rất phức tạp, dù là thầy Tạ làm thì cũng khó có thể hoàn thành trong một ngày được. Huống hồ còn phải làm theo yêu cầu của anh, khắc tên người trên đó nữa.” Sophia đau khổ than vãn, sau đó hỏi: “Ngày mai nhất định phải đem tới sao?”

“Đúng vậy.” Hoài Kinh nhìn vàng trắng lạnh lẽo trên cao, rồi xoay qua ngắm nhìn người trên giường, khe khẽ nói: “Không phải quà của ông già Noel là thấy vào buổi sáng lễ Giáng Sinh sao?”

Sophia: “...” Yết hầu anh chuyển động, trầm giọng cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Tia nắng mặt trời như xúc tua dài, bò từ cửa sổ vào phòng, chiếu lên cánh tay mảnh khảnh trắng nõn trên giường. Các ngón tay hơi nắm lại, dường như bị tia nắng làm nhột nên giật giật rồi dòi khỏi ánh nắng.

Hứa Tinh Không khoắc cánh tay lên nệm, mu bàn tay hơi ẩm do bị nắng chiếu, hơi ẩm đó dần truyền sang vành mắt. Cuối cùng, cô mở mắt ra.

Đôi mắt cô vừa tròn vừa trong suốt, mang theo chút biếng nhác vừa ngủ dậy, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp vui vào chỗ, vô chần xám nhạt càng làm tôn lên làn da trắng nõn mịn màng của cô. Anh quay sang, mỉm cười nhìn vào mắt cô.

Cô ôm chần trở mình, cảm thấy cả người đều bần rần môi như. Nghĩ đến chuyện tối qua, hai má của cô lại ửng hồng lên. Nhìn sang chỗ bên cạnh, Hoài Kinh đã dậy trước cô. Hứa inh Không đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi chợt nghe thấy tiếng dương cầm từ phòng khách theo gió truyền đến.

Ánh mắt Hứa Tinh Không sáng ngời lên, chui khỏi chần rồi đứng dậy đi đánh răng rửa mặt. Cô với lấy chiếc áo trắng. Chiếc áo ngủ rộng thùng thình bao lấy cả người, cô cột chặt dây thắt lưng lại, vừa định xuống dưới lầu thì thấy một chiếc vớ đỏ treo ở đầu giường.

Đó là một chiếc vớ của ông già Noel, phía trên cùng thêu tuyết trắng, phía dưới là cây thông Noel xanh sẫm, phía dưới nữa là ông già Noel đội mũ màu đỏ. Ông già Noel làm bằng bông, trong lòng còn ôm một con tuần lộc bằng vải.

Chiếc vớ được đan bằng sợi bông, trông rất tinh xảo đáng yêu, như đồ chơi dành cho trẻ con vậy.

Môi Hứa Tinh Không khẽ cong cong, nhìn phản bụng vớ nhô ra, cô vươn tay cầm chiếc vớ.

Bên trong có đựng đồ nên nặng trĩu. Chiếc áo ngủ rộng thùng thình bao lấy cả người, cô cột chặt dây thắt lưng lại,

Tay phải cầm chiếc vớ, tay trái mở miệng vớ, Hứa Tinh Không cẩn thận lấy món đồ tròn tròn đen tuyền ra. Nhìn món đồ trong tay, mắt cô lập tức mở to.

Đó là một cái huyền gồm.

Cái huyền gồm này được tạo ra từ gốm đen, có mười lỗ, bề ngoài đen tuyền sáng bóng, mặt trên còn khắc một con phượng hoàng tung bay cổ xưa, mặt sau trên lỗ kép, có hai chữ viết bằng chữ tượng hình, hình như “Tinh Không.”

Hứa Tinh Không bùi ngùi một lúc lâu, mí mắt khe khẽ run run. Cô cầm huyền chạy xuống lầu.

Khi đi xuống càng nghe rõ tiếng dương cầm hơn, có thể nghe liền mạch khúc nhạc, đó là một bản âm nhạc cổ kinh điển tao nhã. Bước chân Hứa Tinh Không chậm lại, khẽ thờ gập nhìn về phía cửa sổ rồi dừng bước.

Cửa sổ sát sàn mở toang, ánh mặt trời sớm mà nhẹ nhẹ và gió mát từ bên ngoài thổi vào. Gió biển làm màn cửa sổ trắng bay bay, quét trên cây dương cầm bị ánh mặt trời chiếu lấp lánh.

Hoài Kinh ngồi trước dương cầm, bóng lưng anh thon dài rần rồi đón gió dưới ánh mặt trời, thẳng tắp như một cây ngọc tiêu, cao quý khôn siết. Ngón tay anh lướt trên phím đàn đen tuyền, dường như nghe thấy tiếng bước chân cô nên tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

Hoài Kinh nghiêng người, nhìn về cầu thang. Ánh mặt trời làm gương mặt anh tuấn của anh trong suốt, như chỉ có thể thấy được đôi mắt nâu nhạt cùng đôi môi đỏ kìa. Khuôn mặt anh như ngọc, khúc môi mỉm cười, đẹp như tranh vẽ.

Hứa Tinh Không cảm thấy hơi thờ mình như bị ghen lại.

“Làm em thức giấc à?” Giọng Hoài Kinh trầm thấp, đuôi tay che nắng lại, cứ chỉ hơi lười biếng.

“Không có.” Hứa Tinh Không lắc đầu, cái huyền lạnh lạnh trong tay làm cô tỉnh táo hơn, nhìn thẳng vào mắt Hoài Kinh, hỏi: “Cái này là anh tặng em ư?”

Hứa Tinh Không vừa nói vừa đi đến cạnh Hoài Kinh.

Cái huyền gồm trong tay cô đen tuyền, làm ngón tay cô trông càng trắng đẹp hơn. Hoài Kinh ngược mắt nhìn cô, nói: “Ông già Noel tặng cho em đây.”

Nghe câu trả lời, mí mắt Hứa Tinh Không rung rung, cô mỉm môi, bình tĩnh nói:

Advertisement / Quảng cáo

“Đừng đùa, là anh tặng mà.”

Thấy cô nghiêm túc, mũi anh phát ra tiếng cười khẽ rồi hỏi: “Sao em lại khẳng định như vậy?”

Hứa Tinh Không liếc môi dưới rồi nhìn Hoài Kinh đáp: “Ông già Noel không biết em thích huyền.”

Hoài Kinh nhướn mày. Hứa Tinh Không dời mắt, nhẹ giọng nói tiếp.

“Nhưng anh thì biết.” Mắt Hứa Tinh Không sáng ngời, gật đầu: “Thích.”

Cô đứng ngược sáng, ánh nắng từ phía sau chiếu qua vành tai cô. Mắt cô run run, hơi mím môi, cực kỳ giống một đứa bé có được quà, trong lòng vui vẻ nhưng lại muốn tỏ ra chừng chặc nên không cười.

Bức tường trong lòng của Hoài Kinh như vỡ một khoảng, lộ ra vùng đất bình yên đầy nắng.

Anh gật đầu thừa nhận: “Là anh tặng, thích không?”

Mắt Hứa Tinh Không sáng ngời, gật đầu: “Thích.”

Hiện giờ trong lòng cô có chút bối rối, giống như một chỗ trống trong tim nay đã được lấp đầy. Lại vừa giống như một phần trong trái tim bị cướp đi, làm ánh sáng bên trong rọi ra ngoài.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Hứa Tinh Không đột nhiên đầy dũng khí, thế là cô quyết định sẽ tham gia biểu diễn trong buổi tiệc thường niên.

Đến cả lựa chọn tiết mục, Hoài Kinh cũng đã chọn cho cô rồi.

“Đương nhiên anh sẽ dạy em để biểu diễn thật tốt.”

Hứa Tinh Không: “...”

Hoài Kinh giúp cô chọn một khúc nhạc, đó là khúc dạo đầu một bản nhạc giọng Đô trưởng của Bach*. Đây là khúc dương cầm cổ điển, làn điệu cổ xưa tinh mịch, thích hợp với người mới học đàn, cũng thuộc thị hiếu của người nghe, khiến họ cảm thấy bình thản.

(*) Johann Sebastian Bach là nhà soạn nhạc, nghệ sĩ organ, vĩ cầm, đại hồ cầm, và đàn harpsichord người Đức thuộc thời kỳ Baroque (1600 – 1750).

Tuy nói thích hợp với người mới học đàn, nhưng khi nhìn bản phổ, Hứa Tinh Không vẫn không có lòng tin là mình có thể học được trong vòng một tháng.

Hoài Kinh như hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, vừa nhìn bản phổ nhạc, vừa chỉ vào một chuỗi âm, nói: “Lần đầu tiên biểu diễn, Hoài Hoàn cũng đàn bài này.”

Hai người ngồi trên một băng ghế, Hứa Tinh Không hơi nghiêng đầu nhìn anh, sùm mặt anh đẹp đến tinh xảo. Anh quay sang, mỉm cười nhìn vào mắt cô.

“Hoài Hoàn ngốc như vậy còn có thể học được thì em hẳn là không có vấn đề gì đâu.”

Hứa Tinh Không: “...” “Đương nhiên anh sẽ dạy em để biểu diễn thật tốt.”

Cô nhớ rõ khi Hoài Hoàn hỏi cô mấy vấn đề về tiếng Đức, cô bé từng than vãn khi anh trai làm giáo viên cho mình, thì thường chỉ nói qua loa rồi bắt cô bé tự suy nghĩ.

Tuy hai anh em họ cứ bảo đối phương ngốc nghếch qua loa, nhưng Hứa Tinh Không có thể nhìn ra quan hệ của họ rất tốt.

Trong mắt Hoài Kinh, sau khi cha anh qua đời, mẹ lại xuất gia, người duy nhất anh có thể tâm sự chỉ có đứa em gái Hoài Hoàn.

Có điều Hứa Tinh Không cảm thấy hơi khó hiểu, nếu đã như vậy thì tại sao anh còn để Hoài Hoàn đi du học, hơn nữa con bé rất ít khi trở về.

Hứa Tinh Không tập trung chốc lát thì di động bỗng đổ chuông.

Hoài Kinh nhìn sang cô, cô hoàn hồn, lấy điện thoại ra bắt máy.

Là điện thoại từ bệnh viện thú y gọi tới, qua hai ngày quan sát và điều trị, sức khỏe của Meo Meo đã không còn vấn đề gì lớn nên có thể xuất viện.

Từ trước đến nay Meo Meo đều rất khỏe, đột nhiên nó không muốn ăn nữa Hứa Tinh Không mới lo lắng đưa nó đến bệnh viện. Bây giờ Meo Meo đã không sao, Hứa Tinh Không cũng yên tâm, đứng dậy lên lầu thay quần áo, chuẩn bị đi đón nó về nhà.

Cô đứng ở trước giường, nhanh chóng thay quần áo. Hoài Kinh đứng ở trước cửa, nhìn mấy vết cắn ở trên cổ do anh cắn hôm qua, nhướn mày nói: “Anh đi với em.”

Hứa Tinh Không cột tóc đuôi ngựa thấp, bên má còn vurun mấy sợi tóc, đáp: “Không cần, em đón xe là được.”

Cô không muốn làm phiền anh.

“Thần là thầy giáo, anh có nghĩa vụ phải giám sát học trò.” Hoài Kinh thân nhiên nói ra, sau đó đi đến bên giường, ngón tay thon dài chậm rãi cời nút áo ngủ. Áo ngủ trượt, để lộ cơ bụng rắn chắc cùng với đường nhân ngư tuyến đẹp mắt của mình.

Anh mặc quần áo vào, nhìn thấy hai má Hứa Tinh Không ửng hồng thì trầm giọng nói: “Em đi đón Meo Meo xong, nếu lỡ ham chơi đến quên cả trời đất, không quay lại đây thì sao?”

Hứa Tinh Không: “...” Nhưng anh cần gì tranh sủng với một con mèo chứ?

Hứa Tinh Không mang Meo Meo từ trong bệnh viện thú y đi ra. Nhóc con kia sau khi được chữa trị thì đã hoạt bát hơn rất nhiều. Cô mang lồng mèo đi về phía nhà trọ Hòa Phong, đến cổng, cô đưa mắt nhìn sang bên đường.

Cách cô không xa, chiếc Maserati Bordeaux đỏ rượu của anh đỗ ở đó, anh ngồi ở ghế lái, hình như cũng đang ngẩng đầu nhìn cô.

Hứa Tinh Không cảm thấy Hoài Kinh như là một cậu nhóc luôn tranh giành tình cảm, chỉ sợ cô chơi với đứa trẻ khác bỏ rơi anh.

Nhưng anh cần gì tranh sủng với một con mèo chứ?

Hứa Tinh Không mang theo Meo Meo về nhà, đóng cửa lại rồi quỳ lên thăm, cẩn thận mở lồng ra. Hai ngày không gặp Meo Meo, trong lòng cô rất nhớ nó. Cô nhìn Meo Meo, dịu dàng nói: “Meo Meo, về tới nhà rồi.”

Nghe giọng nói của Hứa Tinh Không, Meo Meo ngẩng đầu nhìn cô rồi “meo” một tiếng, sau đó thì rón rén đi ra. Trước tiên nó ngẩng đầu nhìn Hứa Tinh Không, rồi lại kêu một tiếng, sau đó đi đến nhào vào trong lòng cô.

Ở trong bệnh viện hai ngày, Meo Meo rõ ràng cũng rất nhớ cô, vừa ôm cô vừa cọ bộ lông mềm mại lên mặt của cô. Lông Meo Meo mềm mượt, vốn đã ấm áp, mà động tác của nó lại càng làm tim cô mềm ra.

“Meo Meo, bây giờ em chơi một mình trước đi nhé, đêm nay chị về với em, có được không?” Hứa Tinh Không ôm Meo Meo như ôm đứa bé, dịu dàng dỗ dành.

Meo Meo cũng ôm cô, dường như nghe hiểu được ý cô nên tủi thân kêu “meooo” rồi lại cọ đầu lên mặt cô.

Cô nhớ tới lần trước khi đưa Meo Meo đến bệnh viện, bác sĩ thú y ở đó đã nói Meo Meo bỏ ăn hai ngày có thể là do cô dành quá ít thời gian chơi với nó, làm nó cảm thấy cô đơn, cho nên ảnh hưởng đến sức ăn.

Hứa Tinh Không nắm phần lông dây sau gáy Meo Meo, cảm thấy hơi có lỗi với nó. Mà khi cô nắm nó, Meo Meo cũng ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt xanh lam đầy ý không mong muốn.

Hứa Tinh Không có chút do dự. Nghe cô đánh sai một âm nữa, anh liền dè tay cô lại.

Sau khi cô đón Meo Meo thì lập tức trở về nhà, là vì muốn để nó ở nhà rồi đi cùng Hoài Kinh. Hoài Kinh kiên nhẫn chờ đợi Hứa Tinh Không xử lý xong rồi quay lại, không ngờ khi cô quay lại còn mang theo con mèo.

Hoài Kinh ngồi ở ghế lái chính, nhìn cô cài dây an toàn, rồi lại nhìn con mèo nhỏ trong cái lồng có đang ôm. Meo Meo dường như phát hiện ánh mắt anh, đôi mắt long lanh nhìn đẹp đầy lạnh lùng.

Sắc mặt Hoài Kinh không tốt chút nào, anh hơi rù mắt, ánh mắt lạnh nhạt làm Hứa Tinh Không hơi chột dạ. Cô áy náy nói: “Meo Meo vừa mới khỏi bệnh, em không thể để nó ở nhà một mình. Em có thể mang Meo Meo đi cùng được không?”

Hoài Kinh dôi mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt cô, trả lời lừ loát ngắn gọn.

“Không thể.” Trước tiên nó ngẩng đầu nhìn Hứa Tinh Không, rồi lại kêu một tiếng, sau đó đi đến nhào vào trong lòng cô.

“A.” Hứa Tinh Không có chút chán nản. Dù cô cũng biết Hoài Kinh không thích mèo lắm, nhưng cũng không muốn để Meo Meo ở nhà một mình. Cân nhắc một chút, cô lại nói: “Hôm nay em không luyện đàn, ngày mai...”

Hứa Tinh Không miệng nói tay làm, định lấy tay tháo dây an toàn.

Nhưng tay cô còn chưa đụng tới dây an toàn thì Hoài Kinh đã đột ngột khởi động xe, cho xe chạy đi.

Hứa Tinh Không: “...”

Như vậy là ngậm đồng ý ư?

Trở lại nơi từng ở một thời gian, Meo Meo hiển nhiên không hiểu gì. Nó cho rằng Hứa Tinh Không trả nó về đây nên bám lấy Hứa Tinh Không không rời nửa bước, cứ chen vào giữa cô và Hoài Kinh.

Ngay cả lúc Hứa Tinh Không luyện đàn, nó cũng chen ngang vào giữa ghế, tách hai người ra.

Sắc mặt Hoài Kinh càng lúc càng đen, trong khi Hứa Tinh Không vẫn còn vui vẻ vì có thể ở cùng Meo Meo.

Có điều, Hoài Kinh nói cô ham chơi đến đến lêu lổng là không hề sai. Có Meo Meo bên cạnh, Hứa Tinh Không cứ không tập trung, đánh đàn mà nhìn nó. Meo Meo thì rúc bên chân của cô, vô cùng ngoan ngoãn.

Hứa Tinh Không cứ nhìn Meo Meo nên không tập trung. Hoài Kinh rủ mắt xuống nhìn thấy một người một mèo đang nhìn nhau trước mặt anh. Nghe cô đánh sai một âm nữa, anh liền dề tay cô lại.

Hứa Tinh Không không tập trung nên chợt dạ ngẩng đầu lên. Anh đang nhìn bản phổ, tay dề lên tay cô, giọng điệu đều đều: “Âm này em đàn chưa đúng, đàn lại theo anh hai lần nữa.”

Ngón tay anh áp lên ngón tay cô, ấn xuống hai cái.

Bị bất lỗi, mặt Hứa Tinh Không đỏ lên, nói: “Được.”

Thế nhưng anh vẫn không lấy tay ra, hơi ấn áp truyền từ ngón tay anh sang đầu ngón tay cô, mặt Hứa Tinh Không lại càng nóng hơn.

Khi hai người đang đàn, thì Meo Meo ở giữa đột nhiên lại kêu lên một tiếng. Cả hai đều bị nó thu hút sự chú ý, chỉ thấy ánh mắt Meo Meo dừ dẩn trừng Hoài Kinh, sau đó còn nhấc chân trước chụp lên bàn tay đang đặt trên ghế của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Có thể thấy chú mèo này rất thông minh, biết Hoài Kinh là bạn Hứa Tinh Không nên không dùng móng vuốt mà chỉ dùng mu bàn chân mềm mại lạnh lạnh, chụp một cái cánh cáo anh thôi.

Động tác của Meo Meo làm ánh mắt Hoài Kinh sựng lại.

Hứa Tinh Không giật mình, dù sao cũng là mèo của cô đánh người. Cô hơi ngượng ngùng nhìn sang Hoài Kinh, sau đó thấp giọng mắng: “Meo Meo!”

Cô vừa mắng xong thì bỗng cảm lạnh lạnh lại, bị anh nắm lấy. Khi cô hoàn hồn thì anh đã hôn lên.

Nụ hôn chuẩn chuẩn nước, lướt qua rồi tách ra ngay. Cánh môi mềm mại áp áp của anh như chỉ xoa lên môi cô một cái.

Bất ngờ bị hôn làm tim Hứa Tinh Không run lên nhẹ nhẹ, cô gương mặt nhìn Hoài Kinh, ánh mắt anh mang ý cười, ý bảo cô nhìn Meo Meo. Hứa Tinh Không cúi đầu nhìn xuống.

Meo Meo thấy Hứa Tinh Không bị hôn thì lập tức xù lông, cổ phất ra tiếng gầm nhỏ, rồi nhấc chân trước cào mạnh lên tay Hoài Kinh.

Hứa Tinh Không: “...”

“Nó bảo vệ em.” Hoài Kinh nhướn mắt, thản nhiên nói. Hứa Tinh Không vừa ngẩng đầu nhìn anh thì cảm cô đã bị anh nắm lấy rồi cúi người hôn lên.

Lần này là nụ hôn sâu rất lâu, anh hôn dịu dàng một lúc lâu, cánh môi cọ xát như cọ vào tim cô. Hứa Tinh Không mờ to mắt, nhìn người trước mặt.

Hai mắt anh nhắm lại, lông mi cong dài đen nhánh, phản xạ ánh mặt trời.

Đầu lưỡi anh tiến vào miệng cô. Cô nếm được mùi nắng mà lòng xao động.

Hứa Tinh Không nhắm mắt lại. Hứa Tinh Không vừa ngẩng đầu nhìn anh thì anh đã bị nắm lấy cằm cô rồi cúi người hôn lên.

Nụ hôn dài chấm dứt, hai má Hứa Tinh Không đỏ bừng, ánh mắt dề mê, hơi thở gấp.

Cô ngước mắt, thấy sự dịu dàng trong mắt anh, làm trái tim cô đập mạnh lên hồi.

Meo Meo ở bên cạnh lại dùng móng vuốt cào lên tay Hoài Kinh, Hứa Tinh Không cảm thấy bối rối. Cô nhìn anh, giọng nói hôn dỗi mang theo chút nũng nịu.

“Anh có ấu trĩ quá hay không, tranh giành với một con mèo vô tri là gì?”

Anh nhìn thấy cô nháu mày, đang định hôn cô một cái thì lại bị cào: “Ai tranh giành với nó chứ?”

Hoài Kinh liếm môi, cười nói: “Anh chỉ muốn hôn em mà thôi.”

***

Trần Uyên Uyên nghe tin Hứa Tinh Không sẽ tham gia biểu diễn ở buổi tiệc thường niên thì nhiệt tình ủng hộ. Hứa Tinh Không có thể đồng ý biểu diễn trước nhiều người đã là tiến bộ rất lớn, còn thứ hạng thì chẳng quan trọng.

“Cậu định biểu diễn tiết mục gì?” Trần Uyên Uyên khoác vai cô, cười hỏi.

“Khúc dạo đầu một bản nhạc giọng Đô trưởng của Bach...” Hứa Tinh Không nói ra một cái tên dài.

“Johann Sebastian Bach?” Trần Uyên Uyên nghe thấy mà sững sốt, nghi hoặc hỏi: “Cậu có thể thổi được cả bản nhạc ấy ư?”

Hứa Tinh Không nghe Uyên Uyên hỏi mà bật cười, bèn giải thích: “Tớ đàn dương cầm.”

“Oa!” Trần Uyên Uyên hiển nhiên rất giật mình, không thể tin nổi nhìn Hứa Tinh Không: “Cậu có thể đàn được dương cầm á? Học từ khi nào vậy?”

Nghe câu hỏi này, Hứa Tinh Không cười tươi hơn, dôi mắt, nhỏ giọng đáp: “Tớ... tớ mới học gần đây.”

“Bảo sao cuối tuần vừa rồi không thấy cậu đâu cả.” Trần Uyên Uyên nói, rồi lại bám lấy cô hỏi tiếp: “Trung tâm dạy đàn nào thế? Học phí thế nào? Có nhận dạy trẻ không? Tớ sẽ để Khang Khang làm đàn em của cậu.”

Trần Uyên Uyên hỏi dồn dập làm Hứa Tinh Không dờ khóc dờ cười, đành phải nhắc nhỏ cô rằng: “Không phải cậu muốn đi tìm lão Hoàng sao? Đi nhanh đi.”

“Hôm nay lão Hoàng không đi làm.” Trần Uyên Uyên nhún vai nói: “Hôm nay là ngày đại thọ 50 tuổi của chủ tịch công ty mình, lão ta đến khách sạn quốc tế Ngân Từ từ sáng sớm rồi.”

“Hôm nay là ngày đại thọ 50 năm của chủ tịch hả?” Hứa Tinh Không hỏi lại.

“Đúng vậy.” Trần Uyên Uyên nói, “Không ngờ phải không? Chủ tịch trẻ như vậy đã có tập đoàn Hoài thị lớn thế này. Những chủ tịch công ty khác thông thường đều sáu bảy mươi tuổi.”

Hứa Tinh Không cũng không để ý đến mấy chuyện này. Cô nhớ hôm qua Hoài Kinh còn nói hôm nay có việc bận, không thể dạy cô đàn. Xem ra chắc anh phải tham gia tiệc sinh nhật này rồi.

Cha Hoài Kinh đã qua đời, hiện giờ Hoài thị ở trong tay Hoài Xương Triều. Ông ta đang ra sức bồi dưỡng con trai mình là Hoài Dương Bình. Quan hệ của Hoài Kinh với chú hai và em họ chắc rất phức tạp.

Hứa Tinh Không mím môi, không suy nghĩ nữa. Mặc kệ là thế nào, cô và Hoài Kinh còn chưa tới mức có thể làm cô lo nghĩ đến chuyện riêng của anh.

Khi tan việc, Hứa Tinh Không mua đồ ăn rồi về nhà, ăn cơm thì ôm Meo Meo xem bản phổ. Cô đã mua một cây đàn điện tử để tập đánh cho thuần thục. Tiếng đàn điện tử giòn giã, ngón tay cô lướt trên các phím đàn, miêng lẩm nhẩm, Meo Meo ở trong lòng cô, chốc chốc lại đưa vuốt nhỏ đề lên phím đàn. Hứa Tinh Không bị nó chọc cho cười rộ lên.

Một người một mèo đang đùa quên trời đất thì di động của Hứa Tinh Không đổ chuông. Nghe được tiếng chuông, mặt Hứa Tinh Không lập tức nhu hòa, ôm Meo Meo đứng lên cầm lấy di động trên bàn ăn. Nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, cô mím cười nghe máy.

“Chị.” Hứa Tinh Viễn cười gọi cô.

“Ừ.” Hứa Tinh Không ôm Meo Meo, trở lại ghế sofa ngồi xếp bằng, rồi hỏi: “Gần đây ở nhà thế nào rồi?”

Một tháng, cô gọi về nhà vài lần, thường thì chỉ toàn hỏi về việc nhà.

“Mọi chuyện đều ổn cả.” Hứa Tinh Viễn đáp lời. “Cổ tay mẹ đã đỡ hơn rồi, em bảo mẹ mượn một đi giúp việc, vào đồng chuyện buôn bán trong nhà rất tốt...”

Hứa Tinh Viễn đang lải nhải thì Lâm Mi Tuệ đột nhiên sấp lại nói xen vào, giọng điệu có hơi bất đắc dĩ: “Con nói chuyện của người khác làm gì? Nói chuyện của con đi.”

Lâm Mi Tuệ nói rất nhỏ nhưng Hứa Tinh Không nghe được, trong lòng lập tức nghĩ đến một chuyện, bèn hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“À.” Hứa Tinh Viễn đáp khẽ, hình như có hơi ngại ngùng, ấp a ấp úng, “Chuyện là... chuyện là em...”

“Mẹ?” Hứa Tinh Không gọi một tiếng. Cô đưa mắt nhìn lịch, công ty cô nghỉ từ ngày hai mươi ba tháng chạp, thời gian nghỉ rất dài, không chừng có thể kịp tham dự.

Lâm Mi Tuệ “ôi chao” một tiếng rồi kê vào điện thoại, cười nói: “Nói với chị mà xấu hổ cái gì?”

Hứa Tinh Không nghe giọng nói của mẹ và em trai đoán được chắc không phải chuyện xấu. Cô mới yên tâm, ôm Meo Meo vào lòng, hỏi: “Chuyện gì vậy ạ?”

Lâm Mi Tuệ đáp dứt khoát hơn Hứa Tinh Viễn nhiều: “Phía gia đình Đồng Đồng nói là định đính hôn vào tháng chạp tới.”

“Thật ạ?” Hứa Tinh Không cười rộ lên, nói: “Đây là chuyện tốt mà, Tinh Viễn thẹn thùng gì chứ?”

Bên đầu kia điện thoại, Hứa Tinh Viễn cười khi khì.

Ban đầu khi mới gặp người nhà Chu Đồng Đồng, Hứa Tinh Không vẫn chưa có cảm giác gì rõ ràng. Hiện tại, nghe tin em trai sắp đính hôn, cô mới thật sự cảm thấy Hứa Tinh Viễn đã trưởng thành, là một người đàn ông đội trời đạp đất rồi.

“Ngày nào vậy ạ?” Hứa Tinh Không hỏi. Cô đưa mắt nhìn lịch, công ty cô nghỉ từ ngày hai mươi ba tháng chạp, thời gian nghỉ rất dài, không chừng có thể kịp tham dự.

“Khoảng ngày hai mươi bốn, hai mươi năm tháng chạp âm lịch.” Lâm Mi Tuệ nói, “Ngày này là mẹ Đồng Đồng đi xem ngày, thầy bói nói hai đứa rất hợp nhau.”

“Vậy con kịp tham dự rồi.” Hứa Tinh Không mừng rỡ nói: “Tối ngày hai mươi ba, con sẽ ngồi chuyến tàu đêm về nhà.”

“Ôi, tốt lắm, tốt lắm...” Lâm Mi Tuệ nói được hai câu sau đó thì im lặng.

“Mẹ?” Hứa Tinh Không gọi một tiếng.

“Ừ.” Lâm Mi Tuệ yếu ớt đáp, sau đó do dự một lúc lâu mới cẩn thận dò hỏi: “Vậy... Vậy có mời bà con bên nội không?”

Nụ cười trên môi Hứa Tinh Không tắt dần.

Đính hôn là chuyện lớn của đời người, họ hàng hai bên đều phải tham gia, Hoài Thành còn truyền thống, rất coi trọng chuyện này. Nhưng thân thích nhà cô, nếu không phải cần thiết... cô thật sự không muốn mời họ chút nào.

Khi cô muốn ly hôn, bọn họ đều khuyên cô không nên làm vậy. Đến khi biết cô ly hôn được chia một số tiền, thì bọn họ lại lập tức giới thiệu đối tượng hẹn hò cho cô như muốn bán cô đi. Cô vì tránh chuyện xem mắt nên mới phải đến Hạ Thành, vậy mà mấy bà con đó vẫn nói huyền thuyên sau lưng cô.

Có điều, Lâm Mi Tuệ đã hỏi vậy thì chắc rất muốn mời bà con họ hàng tham dự.

Lâm Mi Tuệ là một người phụ nữ rất truyền thống, cha Hứa Tinh Không qua đời sớm, bà vẫn không tái giá. Thứ nhất, bà sợ nhà họ Hứa sẽ không cho bà đến thăm mộ chồng; thứ hai, bà sợ Hứa Tinh Không và Hứa Tinh Viễn sẽ vì chuyện bà tái giá mà bị nhà họ Hứa xa lánh.

Ở trong lòng bà, dòng họ là cội nguồn, gia đình cô không thể tách khỏi được.

Hơn nữa, nếu bọn họ không mời người nhà họ Hứa, đến lúc đó bên nhà họ Chu bà con đông mà nhà bọn họ lại chỉ có ba người, vậy còn ra thể thống gì nữa.

“Con đã nói không cần mời mà...” Hứa Tinh Viễn ở bên kia nói một câu.

“Mời đi ạ.” Hứa Tinh Không nói.

“Được được, mời.” Lâm Mi Tuệ nghe Hứa Tinh Không đáp thì lập tức thở phào nhẹ nhõm. Bà nghe Hứa Tinh Viễn nói không muốn mời, nên nói: “Nếu không mời bà con bên nhà họ Hứa thì đến khi đó Đồng Đồng cũng sẽ không được nờ này nớ nột.”

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này Hứa Tinh Viễn mới im lặng.

Tuy Hứa Tinh Không có hơi không muốn mời bà con bên ngoại mình, nhưng cô vẫn rất vui vì Hứa Tinh Viễn sắp đính hôn. Cô ôm Meo Meo hôn hai cái, rồi cười hi hi nói với nó: “Meo Meo ơi, Meo Meo à, chị sắp được làm cô rồi.”

Nhắc mới nhớ, Hứa Tinh Viễn kết hôn, điều làm cô vui nhất chính là chuyện này. Cô không thể sinh con, nên nếu có cháu trai hoặc cháu gái thì cô nhất định sẽ yêu thương chúng như đầu quả tím mình.

Cô vừa buông Meo Meo ra thì điện thoại di động lại đổ chuông. Cô cầm di động lên, vừa xoa đầu meo meo vừa nghe máy.

“Alo.”

Vì vui về nên cô kéo dài giọng. Giọng cô vốn đã dịu dàng, kéo dài như thế càng vô cùng mềm mại. Hoài Kinh cong môi cười, hỏi: “Có chuyện gì mà vui về vậy?”

Đêm nay Hoài Kinh tham gia tiệc mừng thọ của Hoài Xương Triều, mà còn có thể gọi điện thoại cho cô, xem ra anh cũng không bận rộn lắm. Tâm trạng của cô rất tốt, vừa đùa nghịch với chân nhỏ của Meo Meo, vừa cười nói: “Vâng, em trai em vừa gọi điện đến nói sắp đính hôn.”

Hứa Tinh Không thường đến nhà Hoài Kinh nhưng Hoài Kinh lại không biết chuyện gì về gia đình cô cả.

Nghe tiếng cười của cô, anh cũng cảm thấy vui về nên cười hỏi: “Em trai em nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Anh trò chuyện cùng cô. Hoài Hoàn kém anh mười tám tuổi, hai anh em anh hơn kém nhau nhiều tuổi. Anh muốn tìm hiểu cô và em trai hơn kém tuổi nhau bao nhiêu.

“Hai mươi ba tuổi.” Hứa Tinh Không đáp, “Qua năm tuổi mụ được hai mươi bốn rồi.”

“Hai mươi ba tuổi đã đính hôn à?” Hoài Kinh hỏi.

Hứa Tinh Không nghe ra sự kinh ngạc của anh, bèn giải thích: “Ồ quê em đều kết hôn sớm, có người hai mươi tuổi đã kết hôn rồi, đợi đến đủ tuổi pháp luật quy định thì đi làm giấy kết hôn.”

Tinh ra, Hứa Tinh Viễn đã kết hôn hơi muộn rồi.

Nghe cô giải thích như vậy, ý cười trong ánh mắt Hoài Kinh càng rõ ràng hơn.

“Em trai em hai mươi ba tuổi đã đính hôn, còn em thì sao?”

Giọng nói anh có ý bông cợt như đang trêu cô lớn tuổi rồi mà còn không bằng em trai. Hứa Tinh Không biết anh hay nói giỡn nhưng vẫn lại bị anh làm nghẹn lời.

Mặt cô đỏ dần lên, bắt lấy chân của Meo Meo, gấp gấp làm bầm

“Anh... Anh còn lớn tuổi hơn em kia, còn không biết xấu hổ mà nói em à?”

Khi cô đổi thì thường nói rất nhỏ nhẹ, giọng nói nóng vội yếu ớt kia như một làn gió mỏng lướt qua tim anh.

Thật nhẹ nhàng, dịu dàng, dịu đến mức làm nét mặt anh cũng dịu đi.

“Hoài tổng.” Đầu kia có người gọi anh một tiếng. Hứa Tinh Viễn sẽ vì chuyện bà tái giá mà bị nhà họ Hứa xa lánh.

“Ừa?” Anh thần nhiên đáp, ngón tay vuốt vuốt ly rượu trong tay. Anh mỉm cười, vờ như nghe không rõ nên trầm giọng hỏi lại: “Em vừa nói gì vậy?”

“Không có gì cả.” Hứa Tinh Không làm bầm, sợ anh thật sự nghe được nên không lập lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Tiệc mừng thọ năm mươi tuổi của Hoài Xương Triều được tổ chức rất long trọng, tại phòng yến tiệc tầng cao nhất khách sạn quốc tế Ngân Tử, khách mời ai cũng sang trọng lộng lẫy, ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt.

Ngoài ban công phòng tiệc, Hoài Kinh cầm ly rượu đứng dựa vào lan can. Dưới toàn nhà, phố xá đông đúc, đèn xe như tia bạc đan vào nhau, tô điểm cho sự phồn hoa của thành phố. “Chú già rồi, sau này Hoài thị là thiên hạ của đám các cháu.”

Hoài Kinh cảm đi động, sắc mặt bình thản nhưng lại đầy ý cười. Vừa hỏi Hứa Tinh Không xong, anh giương mắt nhìn hai người cách đó không xa, ý cười trong mắt dần biến mất, khoắc lên vẻ lạnh lùng và biếng nhác.

“Anh ngắt nãy đấy.” Hoài Kinh trầm giọng nói, rồi ngắt điện thoại, cười nói với hai người đang đi tới: “Chúc chú hai sinh nhật vui vẻ.”

Hoài Xương Triều mặc âu phục, hôm nay sinh nhật, nhận được nhiều lời xu nịnh và chúc phúc, nên trông ông hồng hào hơn nhiều, mặt mày cũng rất hăm hở. Hoài Dương Bình cầm ly rượu đứng sau ông, nét mặt tươi cười.

“Cảm ơn.” Hoài Xương Triều cười cười rồi hỏi: “Cháu ở chỗ này làm gì vậy? Chú và anh cháu tìm cháu cả buổi.”

“Anh thấy em ra ngoài, tưởng em về luôn rồi chứ.” Hoài Dương Bình cười nói. Miệng Hoài Dương Bình rất giống Hoài Xương Triều, khác mỗi nhếch lên, thường ngày nhìn qua cứ như luôn mỉm cười.

Hoài Kinh nhìn sang Hoài Xương Triều, nói: “Sinh nhật chú hai, sao em có thể về sớm chứ. Em còn muốn ăn mì trường thọ, để hưởng ké chút may mắn đấy.” Hoài Kinh cự tuyệt,

“Ông già này có gì chứ mà hưởng ké chứ.” Hoài Xương Triều bắt đầu đi cười, cảm khái nói: “Chú già rồi, sau này Hoài thị là thiên hạ của đám các cháu.”

“Ồi, chú hai.” Giọng Hoài Kinh tỏ vẻ không tán thành, cười nói: “Chú nói như thế là không đúng rồi. Cha cháu đoán mệnh cũng sống hơn năm mươi tuổi, chú thế nào cũng sống hơn năm mươi mà.”

Hoài Kinh vừa nói xong, mụ cười trên mặt Hoài Xương Triều liền biến mất. Ông nhìn Hoài Kinh, ánh mắt nặng nề.

Thấy vẻ mặt bọn họ trợ nên nghiêm nghị, Hoài Kinh hơi lắc đầu, cong ngón trỏ gõ đầu một chút, áy náy nói: “Cháu uống nhiều quá, nói chuyện không biết kiêng kỵ rồi.”

Hoài Xương Triều đảo vài vòng trên mặt anh, cuối cùng mới cười rộ lên: “Uống nhiều cũng không thể nói vậy, dù sao đó cũng là cha cháu.”

Advertisement / Quảng cáo

Hoài Kinh khịt mũi một cái rồi ngược mắt cười nhìn Hoài Xương Triều, nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, ông ấy không chỉ là cha cháu mà còn là anh chú. Nếu con trai cháu nói anh trai cháu như vậy thì cháu cũng sẽ không vui.”

Hoài kinh nói xong thì nhìn thoáng qua Hoài Dương Bình, cười cười với anh ta.

Nghe Hoài Kinh nói vậy, Hoài Xương Triều liền có chút lo lắng, bắt đầu đi nói: “Cháu đó, còn nói con trai, đến bạn gái còn chưa thấy bóng dáng đâu. Tính khi nào thì...” Hoài Kinh cự tuyệt,

Hoài Kinh nheo mắt, ngắt lời ông: “Lúc anh cháu không kết hôn thì thúc giục anh trai, hiện tại anh trai đã kết hôn thì bắt đầu thúc giục cháu, chờ đến khi cháu kết hôn thì mọi người lại muốn thúc giục Tiểu Hân.”

Tiểu Hân là Hoài Dương Hân, con thứ hai của Hoài Xương Triều. Nghe Hoài Kinh nhắc đến con mình, ánh mắt Hoài Xương Triều trở nên hiền hòa, không nói đến chuyện này nữa. Ông nhìn vào phòng tiệc, nói với Hoài Kinh: “Hôm nay có không ít người trong Hội đồng quản trị đến, cháu cùng chú đi vào chào hỏi đi.”

Hoài Kinh quơ ly rượu trong tay, nhìn lướt qua những người trong phòng, vẻ mặt bình thản: “Khỏi đi, từ khi cháu về nước đến giờ vẫn luôn ở IO, không thân thiết gì với bọn họ cả. Để anh trai cháu đi cùng chú là được rồi.”

Hoài Kinh hờ hững làm hai cha con ngăm nhìn nhau một cái. Hoài Xương Triều cười nói: “Được, nhưng cháu cũng không thể mãi như vậy, dù sao cháu cũng là người thừa kế Hoài thị.”

Mí mắt Hoài kinh hơi sụp xuống, khẽ nhếch môi, mụ cười lạnh như gió đông.

Hoài Kinh đã không muốn đi vào trong, Hoài Xương Triều cũng không mời nữa, trước khi đi, ông nói: “Hôm nay cháu uống hơi nhiều, về đại trạch cùng chúng ta đi, tránh cho bà nội cháu phải lo lắng.”

“Không cần.” Hoài Kinh cự tuyệt, “Cháu có lái xe.”

“Được.” Dù sao hôm nay cũng là tiệc mừng thọ của ông, mọi người trong yến tiệc đang chờ ông. Hoài Xương Triều nói xong liền đi vào trong phòng.

Hoài Xương Triều vừa vào cửa thì khách khứa lập tức vây lấy, hai cha con họ cười nói giữa đám người, và cũng thật sự hưởng thụ nó.

Hoài Kinh nhìn thoáng vào phòng tiệc rồi dời mắt đi, hai tay đặt lên lan can, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Đêm nay rất đẹp, trên trời có muôn vàn ánh sao, bầu trời đầy sao như thế (Tinh Không) vô cùng đẹp.

Bị cúp điện thoại, Hứa Tinh Không đặt điện thoại một bên, trong lòng nghĩ đến chuyện đính hôn của Hứa Tinh Viễn. Trong điện thoại, mẹ cô nói nhà Chu Đồng Đồng muốn một trăm tám mươi tám ngàn tệ và tám mớ đồ cưới.

Nói thật thì từng đó sinh lễ ở Hoài Thành cũng không tính là nhiều.

Hoài Thành là một thành phố xưa, còn rất trọng nam khinh nữ, con gái gả đi như bị bán, sau khi thu sinh lễ lớn thì quá nửa sẽ bị cha mẹ nhà gái cầm đi dùng cho đám cưới của con trai. Hoài Kinh cự tuyệt,

Khi Hứa Tinh Không kết hôn đã hơn một trăm tệ, hiện tại vật giá lại tăng cao không tưởng.

Nhà họ Chu yêu cầu những sinh lễ này, nói sau khi Đồng Đồng xuất giá sẽ mang theo, chứ bọn họ không lấy một đồng nào. Bọn họ chỉ có một đứa con gái, hơn nữa con trai lớn đã kết hôn, không cần tiêu tiền, đòi sinh lễ cũng là cho hai vợ chồng sau này sinh hoạt thoải mái mà thôi.

Hứa Tinh Viễn thực sự có một nhà vợ rất tốt.

Hứa Tinh Không nghĩ ngợi, tâm trí dần bay xa, không biết sao lại nghĩ đến lúc cô đính hôn.

Khi đó Vương Thuần Sinh đang gây dựng sự nghiệp nên không có tiền, cha anh ta là Vương Chí Duy chỉ cho bọn họ một ngôi nhà cũ. Về phần sinh lễ, nhà bọn họ cho tám mươi ngàn tệ. Mà tám mươi ngàn tệ kia cũng là do tự Vương Thuần Sinh đi vay ngân hàng. Sau khi kết hôn, Hứa Tinh Không liền đưa tiền cho Vương Thuần Sinh để anh ta làm ăn.

Tuy Hứa Tinh Không học đến đại học nhưng lớn lên ở Hoài Thành, tư tưởng bảo thủ đã ăn sâu vào xương cốt cô, cứ cảm thấy sau khi kết hôn thì nên giúp đỡ chồng vô điều kiện. Hơn nữa, dù hiện tại nói câu này nghe có hơi chạnh lòng, lúc đó cô yêu Vương Thuần Sinh. Mà một khi yêu thì cô lại ngoan ngoan đến hèn mọn.

Giờ nghĩ lại, khi đó đúng là thật ngốc. Cô thờ ơ, dán mặt bên tai anh, đôi tay đặt trên tóc anh.

Nghĩ đến đây, Hứa Tinh Không chợt nhận ra, vừa rồi Hoài Kinh chế cười cô lớn tuổi mà còn không kết hôn, nhưng cô đã kết hôn rồi, sao anh còn chế cười cô nữa? Là chế cười cô không tái hôn sao?

Nghĩ đến Vương Thuần Sinh thì cô không còn tha thiết gì với hôn nhân nữa. Hứa Tinh Không nằm trên ghế sofa, vắn vế móng vuốt Meo Meo, phồng má nhỏ giọng nói: “Vừa nãy đáng lý chị nên nói tôi đã kết hôn một lần, anh còn lớn tuổi hơn mà chưa kết hôn, anh không biết xấu hổ sao...”

Lầm bầm xong, Hứa Tinh Không lại bật cười. Cô chạm trán với Meo Meo, cọ cọ vào bộ lông tơ mềm của nó.

Cô ở bên Hoài Kinh lâu, nên cũng ấu trĩ hơn, từng kết hôn là chuyện đáng để khoe sao? Không phải cô đã từng thiệt thòi trong hôn nhân sao?

Hứa Tinh Không khề thờ dài. Hoài Xương Triều vừa vào cửa thì khách khứa lập tức vây lấy,

Rửa mặt xong, Hứa Tinh Không làm khô tóc, ôm đàn điện tử lên ghế sofa đàn một lúc. Cô đắp một cái thảm mỏng, Meo Meo thì vùi vào cổ cô, trong nhà mở máy sưởi, ấm áp dễ chịu. Đàn một lát thì cảm thấy mí mắt hơi dip lại, cuối cùng cô ngủ quên luôn trên sofa.

Hứa Tinh Không bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Phòng khách chỉ mở đèn ngủ, ánh đèn mềm mại ngập tràn căn phòng. Hứa Tinh Không mở mắt ra, xác định là có người gõ cửa nhà mình, thì cảnh giác đứng dậy khỏi ghế sofa.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã sắp mười một giờ rồi. Meo Meo đứng cạnh chân cô, giương mắt nhìn cô rồi kêu meo meo. Hứa Tinh Không không hề chùng “xuyt” một tiếng, cầm di động đi đến trước cửa. vậy mà sau khi uống say lại ngoan như thế, Hứa Tinh Không cảm thấy hơi khó tin.

Đến cửa, Hứa Tinh Không đặt hai tay lên cửa, ghé mắt vào mắt mèo nhìn ra bên ngoài.

Dường như người đàn ông bên ngoài mắt mèo biết cô đang nhìn anh. Anh hơi nghiêng đầu, đôi mắt nâu nhìn vào mắt mèo, cả người như nhuộm gió đông.

Tầm mắt hai người giao nhau, tìm Hứa Tinh Không rung lên, lập tức mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, gió lạnh lạnh lẽo tiến vào, Hứa Tinh Không chỉ mặc một cái áo ngủ nên lạnh run lên.

Advertisement / Quảng cáo

“Sao anh lại đến đây?” Hứa Tinh Không ngồi thấy mùi rượu thoang thoảng. Anh đi dự tiệc mừng thọ của chú hai, muộn thế này mới về sao còn đến nhà cô.

Sắc mặt anh vẫn như thường, làn da bị ánh đèn ngoài hành lang chiếu rọi tỏa ra khí lạnh, làm đường nét gương mặt anh không rõ lắm.

“Uống say rồi.” Anh bình tĩnh đáp một tiếng, cuối cùng nhìn vào mắt cô, hỏi: “Anh có thể đi vào không? Hơi lạnh.”

Giọng nói anh có chút mệt mỏi khàn khàn, cổ họng Hứa Tinh Không chuyển động, hơi chớp mắt, rồi đứng lui sang một bên.

“Vào đi.”

Anh bước vào nhà. ngoài hành lang chiếu rọi tỏa ra khí lạnh, làm đường nét gương mặt anh không rõ lắm.

“Vào phòng ngủ nằm đi.” Đã cho anh đi vào thì có nghĩa đêm nay cô phải có trách nhiệm. Anh uống rượu say, bây giờ hẳn là cơ thể không thoải mái.

Hứa Tinh Không rót một cốc nước ấm đưa cho anh.

Hoài Kinh quay đầu nhìn cô, đèn ngủ chiếu vào làn da trắng của anh ấm áp hơn. Anh cầm cốc nước đặt bên môi, uống hết.

“Xong rồi.” Hoài Kinh đưa cốc nước cho Hứa Tinh Không, rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Hứa Tinh Không từng chăm sóc cho người say rượu, dù là Hứa Tinh Viễn hay Vương Thuần Sinh thì cô cũng đã từng chăm sóc. Nhưng uống say không ảm ỉ, mà yên tĩnh thế này thì chỉ có mình Hoài Kinh.

Người bình thường rất “quậy”, vậy mà sau khi uống say lại ngoan như thế, Hứa Tinh Không cảm thấy hơi khó tin.

Khi cô đặt cốc nước xuống, trong phòng ngủ truyền ra tiếng động. Ánh đèn bên ngoài chiếu vào nửa phòng ngủ, bên trong, ngã thẳng xuống giường.

Hứa Tinh Không giật mình, vội chạy vào phòng ngủ.

Trước tiên cô bật đèn lên, sau đó thì thấy Hoài Kinh đang nằm trên giường. Tay anh đặt ngay ngắn bên người, còn hai chân đặt chơi vơi bên mép giường.

Hứa Tinh Không đến gần thì người thấy mùi rượu và cả mùi nho thoang thoảng. Cô nhìn anh mím môi nhắm mắt, mà khề thờ dài.

Uống nhiều như vậy là do tâm trạng không tốt sao?

Hứa Tinh Không dịch người anh ngay ngắn lại, sau đó tháo cà vạt và mở cúc áo cổ cho anh. Uống nhiều rượu vậy mà làn da chỗ cổ anh vẫn trắng. Đầu ngón tay cô chạm phải làn da chỗ đó, có hơi nóng.

Hơi nóng làm Hứa Tinh Không đòi mãi đi, cô đưa tay sờ từ cổ anh đến bên má. Làn da anh mịn màng mà săn chắc, quả thật có hơi nóng.

Lúc Hứa Tinh Không đang dùng một tay sờ mặt anh, một tay sờ mặt mình để so sánh nhiệt độ, thì hình như anh cũng cảm nhận được sự đụng chạm của cô, hai mắt từ từ mở ra.

Anh vừa mở mắt thì đôi mắt nâu nhạt lập tức đầy cảnh giác. Nhưng sự cảnh giác này lập tức tan biến như kẹo bông gòn nhúng nước khi thấy người trước mắt là Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không thấy anh đột nhiên trừng mắt thì hoảng sợ, nịt tay lại, nói với Hoài Kinh: “Em đi lấy khăn lông cho anh lau mặt.”

Khăn lông hôm qua đã giặt sạch, Hứa Tinh Không còn chưa thu vào, còn ở ngoài ban công. Ban công nhà cô sát phòng ngủ, cô đẩy cửa đi ra ngoài.

Ban công không lớn, chiều dài bằng chiều dài phòng ngủ, chiều rộng cũng chỉ đủ chứa hai người. Bức tường cao cỡ nửa người nối tiếp với cửa sổ, cửa sổ rất rộng, khung được làm từ gỗ màu nâu sẫm, trên đó bày hai chậu cây.

Ban công tuy nhỏ nhưng được chiếu sáng đầy đủ. Hứa Tinh Không đặt một cái ghế cao bên trái cạnh cửa sổ, thỉnh thoảng cuối tuần rảnh rỗi, buổi chiều cô có thể ngồi đây phơi nắng đọc sách một lúc. Sau kích tình, mọi âm thanh đều như chùng lại,

Ban ngày có mặt trời thì khá ấm áp, nhưng đến đêm lại rất lạnh.

Mở cửa sổ ra thì gió lập tức lùa vào, vừa ra ngoài, Hứa Tinh Không đã bị gió thổi lạnh run, phải nín chặt thâm nhò quần trên người.

Vì bảo đảm mặt trời chiếu sáng đầy đủ nên cây phơi đồ nhà cô treo rất cao. Hứa Tinh Không kiễng chân, vươn tay lấy khăn. Còn chưa với tới thì một bàn tay đã lướt qua tay cô, lấy khăn xuống.

Yết hầu Hứa Tinh Không chuyển động, một bàn tay ôm lấy eo cô, hai chân cô vẫn còn nhón thì đã bị ôm đến bên cửa sổ, hai tay cô đỡ lấy bệ cửa sổ.

Hơi thở nóng rực của anh phả lên khắp cổ cô, ngón tay Hứa Tinh Không hơi cuộn lại.

Một tay Hoài Kinh nhấc cô lên, một tay giữ tay cô, hai người vừa tiếp xúc cơ thể thì đều cùng run rẩy. Trong lòng anh, Hứa Tinh Không mềm mại không xương, cần cổ tỏa hương cam nhàn nhạt, là mùi sữa tắm cô dùng.

Anh ngửi mùi hương lưu lại trên cổ cô, đôi môi mềm mại co quạ gương mặt cô rồi đến vành tai. Hình như anh rất nóng vội, cơ thể cứng lên rất nhanh.

Nhưng anh không hành động ngay mà đôi môi chỉ lưu luyến bên tai cô, răng nanh khẽ cắn vành tai cô, hơi thở ấm nóng xuyên qua thần kinh phả vào tim cô.

Đầu lười anh hơi nóng, giọng nói khàn khàn, hỏi ý kiến cô: “Có thể không?”

Ngoài cửa sổ, chung cư đối diện chỉ có mấy nhà còn đèn sáng.

Ở nơi trời đất giá lạnh này, dường như chỉ còn hai người bọn họ.

Hai chân Hứa Tinh Không hơi nâng lên, rũ xuống mất, run run nói: “Được.”

Advertisement / Quảng cáo

Giọng nói khe khẽ lại dịu dàng, như luồng điện chạm vào đáy lòng anh.

Anh động thân đi vào.

Còn có thể làm người ta phát điên.

Hai người ở trên ban công làm một lần, trở về giường lại làm một lần nữa. Hứa Tinh Không cảm nhận những va chạm cuối của anh, cơ thể cong lên, cắn bờ vai anh.

Sau kích tình, mọi âm thanh đều như ngưng lại, chỉ có tiếng gió ngoài ban công nhẹ thổi vào, hòa lẫn tiếng thở gấp của đôi nam nữ trên giường.

“Chiến đấu kịch liệt” hai lần làm cả hai người đều mệt mỏi, anh nằm sấp trên người cô, đầu vùi vào cổ cô. Hứa Tinh Không ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng.

Hứa Tinh Không đã quen với chuyện sau khi thân mật xong. Cô thở gấp, dán mặt bên tai anh, đôi tay đặt trên tóc anh.

Phòng khách còn chưa tắt đèn, ánh đèn lờ mờ làm trái tim Hứa Tinh Không mềm đi.

“Hôm nay không vui ư?”

Giọng cô nhẹ nhàng lại hơi khàn khàn. Hứa Tinh Không ngửi thấy mùi rượu thoang

“Ừ.” Hoài Kinh đáp, hai tay ôm cô vào lòng, dịu dàng hôn lên đầu vai mịn màng của cô.

“Có điều hiện giờ thấy em thì vui vẻ rồi.”

Tim Hứa Tinh Không run lên, vòng tay ôm lấy anh, dù là Hứa Tinh Viễn

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Tuy Hứa Tinh Không đã báo danh nhưng cô vẫn lo không biết mình có được chọn không. Dù sao công ty nhiều nhân tài như vậy, cô chỉ độc tấu dương cầm thì có vẻ quá bình thường. “Trang phục biểu diễn chỉ có mấy bộ này thôi sao?”

Mãi đến một ngày trước ngày nghỉ, cô đang cùng Trần Uyên Uyên ở phòng nghỉ bàn công việc thì mới nhận được một tin nhắn, thông báo cô được mời vào nhóm “Diễn đàn biểu diễn tiệc cuối năm của IO” thì cô mới yên tâm.

Được chọn biểu diễn, Hứa Tinh Không có chút kích động. Trần Uyên Uyên bên cạnh thấy tin nhắn trong nhóm thì vui vẻ nói: “Xem đi, tớ đã nói cậu sẽ được chọn mà. Chúng ta có thể sẽ làm chuyện lớn, không những biểu diễn tiết mục mà còn phải giành lấy giải thưởng lớn.”

Trần Uyên Uyên nói xong, bên cạnh bỗng truyền đến tiếng cười lạnh. Hai người ngẩng đầu, thì thấy Lý Diệu Tuyết cảm văn kiện thướt tha đi qua.

Huyệt Thái Dương của Trần Uyên Uyên giật giật, vỗ bàn đứng dậy: “Này, Lý Diệu Tuyết kia...”

Hứa Tinh Không vội giữ tay cô ấy lại, không cho nói tiếp. “Đúng vậy, em chọn đó, đều rất đẹp đúng không?”

Phòng bọn họ chỉ có hai tiết mục của cô và Lý Diệu Tuyết, chưa kể đến giữa các cô vốn đã có mâu thuẫn, thì hàng năm Lý Diệu Tuyết biểu diễn đều có giải, đương nhiên sẽ không vừa mắt tiết mục của cô.

Nhưng cô biểu diễn không phải để Lý Diệu Tuyết vừa ý, cô chỉ muốn khám phá bản thân mà thôi, cho nên không thêm đến sự chế nhạo của cô ta.

Buổi chiều trước khi tan làm, Hứa Tinh Không nhận được thông báo trong nhóm, nói là muốn mở cuộc họp chuyên biểu diễn tại buổi tiệc thường niên, cần trao đổi về trang phục và những vật dụng cần thiết biểu diễn, để nhân viên tiến hành mua sắm.

Tiệc thường niên của IO đều giao cho phòng kế hoạch công ty đảm nhiệm, nhưng phòng nhân sự cũng có tổ văn nghệ của mình. Kế hoạch, đạo diễn, thiết bị của buổi tiệc thường niên đều giao cho phòng kế hoạch, nhưng việc mua sắm vật liệu, thức ăn, trang phục và tập luyện tiết mục đều do tổ văn nghệ phụ trách. Cuối cùng, sau khi phân tập luyện đã định hình xong thì trưởng phòng Loan phòng nhân sự sẽ đến xem lần tập duyệt cuối cùng. Trần Uyên Uyên nói xong, bên cạnh bỗng truyền đến tiếng cười lạnh.

Tổ văn nghệ đã bàn bạc xong về thứ tự biểu diễn. Tiết mục của Hứa Tinh Không không đầu cũng không cuối, được sắp xếp ở giữa. Lý Diệu Tuyết thì phụ trách mở màn và gần cuối, cô ấy tổng cộng biểu diễn hai màn vũ đạo.

Có rất nhiều người ở tổ văn nghệ đã nhiều lần tham gia tiệc thường niên, Lý Diệu Tuyết lại biểu diễn nhiều lần nên cô ta quen biết khá nhiều người. Tổ trưởng tổ văn nghệ Tổng Hữu Linh, người phụ trách tập luyện tiết mục thấy Lý Diệu Tuyết đến thì còn cùng cô ta trò chuyện một lúc. “Ngại quá, làm phiền chị rồi.”

Hứa Tinh Không cũng không để ý nhiều, cô đang nhìn di động, trên đó là ảnh mấy trang phục biểu diễn mà người phụ trách trang phục – Đường Dịch ở tổ văn nghệ gửi tới.

Mấy bộ trang phục này đều là lễ phục váy dài viền vàng nạm bạc, cao quý trang nhã. Nhưng mỗi trang phục đều có một khuyết điểm đó là ngực hở, làm Hứa Tinh Không không thể tiếp nhận nổi.

Chờ Đường Dịch xong việc, Hứa Tinh Không kéo tay cô ấy, hỏi: “Trang phục biểu diễn chỉ có mấy bộ này thôi sao?” “Diễn đàn biểu diễn tiệc cuối năm của IO”

Cô ấy gật đầu nói: “Đúng vậy, em chọn đó, đều rất đẹp đúng không?”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe cô ấy nói xong, Hứa Tinh Không ngưng ngừng nói: “Khá đẹp, nhưng phía trước hơi hờ. Chị hơi sợ lạnh.”

Hứa Tinh Không vừa nói xong, đầu tiên Đường Dịch sùng sốt, sau đó cười phá lên. Cô ấy không cao, tính tình hơi mở, cười to nên làm nhiều người chú ý đến bên này. Cô ấy vội vàng che miệng, ho khan hai tiếng rồi nói: “Không lạnh đâu, sao phải che chứ, như vậy mới đẹp.”

Tổng Hữu Linh nghe thấy Đường Dịch cười thì đi đến hỏi: “Làm sao vậy?” Lý Diệu Tuyết thì phụ trách mờ mịt và gần cuối, cô ấy tổng cộng biểu diễn hai màn vũ đạo.

Đường Dịch nhanh nhẹn nhanh miệng, cười nói: “Chị Hứa nói mặc lễ phục này sẽ lạnh.”

“Chị nhìn xem.” Tổng Hữu Linh cảm đi động của Hứa Tinh Không, nhìn mấy tấm hình, rồi cau mày khẽ thờ dài nói: “Mấy lễ phục này được lắm, mặc lên sẽ rất đẹp. Đến lúc đó hội trường sẽ mở điều hòa, không lạnh đâu.”

Tổng Hữu Linh vừa nói, Hứa Tinh Không đã cảm thấy bản thân làm quá lên, nên thấy có lỗi: “Thật ngại quá...” Hứa Tinh Không nhìn anh nói.

Khi Tổng Hữu Linh qua đây thì Lý Diệu Tuyết cũng đi theo, nghe xong đầu đuôi, thì trợn mắt nói: “Mọi người biểu diễn đều mặc như vậy, tổ trưởng Tổng sắp xếp tiết mục nhiều năm như vậy tất nhiên có kinh nghiệm. Cô tò ra đặc biệt làm gì, người khác sẽ nói phỏng phiến dịch chúng ta thế nào.”

Nếu đã quyết định biểu diễn thì người khác sắp xếp thế nào, cô cũng sẽ nghe theo. Hứa Tinh Không không quan tâm lời nói của Lý Diệu Tuyết, nhưng vẫn nói với Tổng Hữu Linh: “Ngại quá, làm phiền chị rồi.”

“Không sao.” Tổng Hữu Linh đưa đi động cho cô và nói: “Video độc tấu dương cầm em cho chị xem còn chưa nhuận nhuyễn lắm, đến lúc đó trình diễn trước nhiều cán bộ cấp cao, em hãy luyện tập cho tốt, đừng để xảy ra sai sót nhé.”

Hứa Tinh Không gật đầu nói: “Vâng.” “Muốn gói sùi cào à?”

Sau khi giải tán, Hứa Tinh Không về nhà trước, cô cho mèo ăn rồi ra ngoài. Dưới đèn đường cạnh chung cư, anh đang chờ trong xe. Cô đi qua, mở cửa xe ngồi vào.

Đèn đường xuyên qua cửa xe, chiếu hơn phân nửa mặt hai người.

Hoài Kinh hơi hátt cảm nhìn lướt qua đồ đồ trong lòng cô, hỏi: “Muốn gói sùi cào à?”

Trên tay Hứa Tinh Không đang cầm một túi bột mì, cô đặt nó sang một bên, gật đầu. Tiếng gió bên ngoài xen có lẫn vài tiếng pháo.

“Hôm nay là tết dương lịch mà.” Hứa Tinh Không nhìn anh nói.

Đôi mắt cô to tròn, đôi môi hồng mím thành một đường thẳng tựa như có chút chờ mong, ánh mắt còn sáng lấp lánh.

“Là vậy à.” Hoài Kinh gật đầu cười, khởi động xe, nhanh chóng lái qua đèn đường.

Hoài Thành có truyền thống đón tết dương lịch, ăn tết dương lịch đơn giản hơn tết âm lịch rất nhiều. Chỉ cần treo hai dây pháo, gói sùi cào, sau đó về nhà ăn bữa cơm đoàn viên là coi như xong. Hoài Kinh hơi hátt cảm nhìn lướt qua đồ đồ trong lòng cô

Năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là chồng trước ngoại tình, sau đó cô ly hôn. Sau khi ly hôn, cô đến Hạ Thành, được làm công việc mình thích, lại được cấp trên khen ngợi, hơn nữa lại có cửa tiệm của riêng mình. Mặc dù hôm nay cô không được đoàn viên với người nhà, nhưng vẫn muốn chúc mừng mình có cuộc sống mới.

Đến nhà Hoài Kinh, Hứa Tinh Không cảm nguyên liệu nấu ăn đi vào nhà bếp.

Cô bước đi cũng có chút hào hứng.

Vui về đến vậy sao? rồi dùng tay làm một hố ở giữa, sau đó đổ nước vào và cẩn thận nhào bột.

Khuôn mặt Hoài Kinh nhu hòa hơn, đi theo vào phòng bếp.

Phòng bếp nhà Hoài Kinh là kiểu ba mặt, chính diện và hai bên đều là kệ bếp. Ngoài ra, ở giữa còn có một cái bàn dài năm thước, rộng một thước, cao một thước hai.

Cái bàn này vốn dùng để đồ, nhưng nhà anh ít nấu ăn nên trống không, dưới ánh đèn màu cam trong nó rất lạnh lẽo.

Hứa Tinh Không đặt các thứ lên kệ bếp, đến cạnh đó lấy tấm vải rửa sạch, rồi đặt trên bàn.

Làm sùi cào là một việc phức tạp, nhưng cô cũng làm đầu vào đấy. Đặt ván xuống, Hứa Tinh Không đổ bột mì lên làm thành một núi nhỏ, rồi dùng tay làm một hố ở giữa, sau đó đổ nước vào và cẩn thận nhào bột.

Kệ bếp này hơi cao so với Hứa Tinh Không, khi cô nhào bột thì phải nhón chân, nâng người lên thì mới nhào bột được.

Cô làm một lúc thì giờ tay quệt má phải, động tác nhỏ nhả nhận lịch sự mà dịu dàng động lòng người.

Hoài Kinh nhìn một hồi rồi đứng dậy đi vào.

Thấy anh vào, Hứa Tinh Không nhìn anh rồi nhỏ giọng nói: “Làm vò sùi cào nữa là xong, em đã làm nhân ở nhà rồi.” Lễ phục rất hay lộ phần xương quai xanh.

Cô ngừng đầu, bên má dính chút bột mì vì động tác vừa nãy của cô, bột mì dính trên da cô cũng trông thật xinh xắn đáng yêu.

Hoài Kinh đứng sau, vòng tay ôm lấy cô, cúi người khẽ hôn lên má cô. Hứa Tinh Không đang kiễng chân, vì anh dán vào nên cơ thể cô phải tựa vào kệ bếp.

Hứa Tinh Không nghiêng người về trước đỡ lấy kệ bếp, cô cảm nhận được hơi thở của anh trên cổ mình, tim khẽ đập nhanh, yết hầu chuyển động, nhỏ giọng cự tuyệt: “Không... Không thể.”

Hoài Kinh dùng chút lực làm cô xoay người đối mặt với anh. Hai tay cô nắm lấy hai cánh tay anh để lại hai dấu trắng.

Ánh mắt Hoài Kinh sâu thẳm, cúi người hôn lên đôi môi đang mấp máy của cô, nụ hôn ti mỉ và triển miến.

“Làm cái này lâu quá, em để anh làm một lần trước rồi hai chúng ta cùng nhau gói. Được không?” Mặc dù hôm nay cô không được đoàn viên với người nhà, nhưng vẫn muốn chúc mừng mình có cuộc sống mới.

Âm cuối cùng anh hơi nâng giọng, cứ như sợi dây buộc lấy lòng cô.

Lông mi Hứa Tinh Không khẽ run, má nóng lên, ánh mắt ngời nhìn anh, “Thật... Thật chứ?”

Cả khuôn mặt cô lúc này dịu dàng như nước, làm khơi gợi mạnh mẽ dục vọng trong anh. Anh hôn lên tai cô, khẽ cắn vành tai nóng ẩm, rồi hứa, “Thật.”

Hứa Tinh Không thả lỏng người. Phía sau là kệ bếp lạnh lạnh, Hứa Tinh Không càng cảm nhận rõ ngọn lửa hừng hực của môi răng anh đang di chuyển bên gáy mình. Hàm răng vuốt ve làn da nhạy cảm, làm cô khẽ rùng mình.

“Này... không được, trang phục biểu diễn...” Cô xếp hàng trước phòng thay đồ, cúi đầu nhìn trang phục trong tay.

Mấy ngày nay cô xem xong trang phục biểu diễn, phần lớn trang phục đều lộ cổ, cô không muốn để người khác nhìn thấy dấu răng.

Đôi mắt anh ngừng lại, dò rỉ từ cổ cô đến xương quai xanh. Xương quai xanh xinh đẹp ẩm áp, anh chưa há miệng thì cô đã đỡ lấy ngực anh, nhỏ giọng nói, “Chỗ này... cũng không được.”

Lễ phục rất hay lộ phần xương quai xanh.

Hoài Kinh nhìn xương quai xanh của cô, rồi cúi đầu hôn xuống chỗ sâu phía dưới xương quai xanh, vừa muốn cắn thì cô lại che trước ngực mình.

Advertisement / Quảng cáo

Anh đột nhiên ngừng đầu, cô khẽ cắn môi dưới, run run nói: “Này...”

Ánh mắt anh trầm xuống, hỏi: “Chỗ này cũng dễ lộ?”

“Ừ...” Hứa Tinh Không nhỏ giọng đáp.

Hoài Kinh: “...” Hai tay cô nắm lấy hai cánh tay anh để lại hai dấu trắng.

Buổi họp thường niên tập đoàn IO được tổ chức ở trong hội trường lớn của khách sạn Thánh Thiên gần đó. Lần trước sau khi mọi người chọn trang phục xong, thì người phụ trách chuẩn bị hoàn tất. Buổi chiều đi làm, Đường Dịch đã lập tức thông báo trên diễn đàn, báo các nhân viên tham gia biểu diễn đến hội trường lâu ba của khách sạn Thánh Thiên thử trang phục.

Khách sạn Thánh Thiên là khách sạn năm sao, buổi họp thường niên của tập đoàn IO tổ chức tại một trong những hội trường lớn nhất nơi đó. Toàn bộ hội trường rộng khoảng một ngàn mét vuông, được trang trí xa hoa. Tuy Hoài Thành có rất nhiều khách sạn năm sao, nhưng không có khách nào có thể so sánh được với Thánh Thiên.

Hội trường tổ chức buổi họp thường niên gọi là Thanh Thính, phía trong cùng là màn hình LED lớn và sân khấu. Phía sau màn hình là phòng trang điểm và phòng chuẩn bị, mọi người vừa đến đã được dẫn đi vào. sao hôm nay lại đột nhiên có hứng mà đến đây chứ?”

Đường Dịch đứng trước một đồng rương, nói: “Trên rương ghi tên người nào thì bên trong là trang phục của người đó, mọi người dựa theo trình tự tiết mục mà chuẩn bị đi. Tổ trưởng Tổng chờ ở bên ngoài, thay đồ xong, mọi người lên sân khấu đi lại thử nhé.”

Hứa Tinh Không đi đến, mở cái rương có vết tên mình ra rồi lấy quần áo. Dù trang phục biểu diễn chỉ mặc một lần nhưng vì hiệu quả buổi diễn nên trang phục rất chất lượng.

Cô xếp hàng trước phòng thay đồ, cúi đầu nhìn trang phục trong tay.

Đây là bộ trang phục ít hờ nhất mà Đường Dịch chọn cho cô, là một bộ váy dài cúp ngực, phía trước đính một chiếc nơ, có thể che phần ngực trái lộ ra, nhưng bên phải thì không.

Lúc Hứa Tinh Không đang nhìn thì cửa phòng thay đồ trước mặt mở ra. Cô ngẩng đầu thì thấy Lý Diệu Tuyệt đã thay trang phục biểu diễn xong.

Lý Diệu Tuyệt phụ trách múa mờ màn, múa mờ màn là để làm nóng bầu không khí nên trang phục cũng tương đối nóng bỏng. Phía dưới là váy ngắn, phía trên là áo thun rộng hở bụng. Mỗi một cử chỉ đều khiến người khác mơ tưởng miên man.

Thật ra bộ đồ Lý Diệu Tuyệt mặc cũng không quá hở hang. Chỉ là hình như cô ấy cố ý chọn cỡ nhỏ nhất, nên vừa nhấc tay thì áo thun đã bị kéo lên, để lộ nửa phần ngực dưới.

Bên trong cô ấy mang miếng dán ngực. Phía sau màn hình là phòng trang điểm và phòng chuẩn bị.

Lý Diệu Tuyệt mở cửa ra, nhìn thấy bên ngoài là Hứa Tinh Không, vẻ mặt như đang quan sát mình thì cười lạnh rồi bước ra ngoài.

Hôm qua, Đường Dịch đã thông báo hôm nay sẽ đến thử trang phục, nên Hứa Tinh Không có mang miếng dán ngực. Cô cởi quần áo, dán miếng dán ngực lạnh lẽo lên rồi mặc váy vào.

Phòng thay đồ không có gương, nhưng Hứa Tinh Không cúi đầu là đã thấy một mảng cánh xuân trước ngực mình. Cũng may mấy ngày nay khi Hoài Kinh muốn cắn thì đều bị cô ngăn lại, nên phần ngực bị lộ ra không có vết cắn.

Hứa Tinh Không tự trấn an tâm lý rồi mở cửa phòng thay đồ.

Đường Dịch ngoài cửa đang sắp xếp cho người khác thay trang phục, thấy Hứa Tinh Không ra, thì mắt lập tức sáng rõ, “ồ” lên một tiếng rồi cười nói: “Không ngờ đáng người chị Hứa lại đẹp như vậy. Đáng đẹp thế này mà lại muốn mặc lễ phục kín đáo, thật lãng phí!”

Cô ấy nhỏ người nhưng lớn giọng, vừa nói xong thì ánh mắt của mọi người trước phòng thay đồ đều dồn sang Hứa Tinh Không. Cô bị nhìn đến đỏ mặt, ngại ngùng che ngực.

Đường Dịch cười hi hi. Cô ấy biết phong cách ăn mặc thường ngày của Hứa Tinh Không, đột nhiên hở hang thế này chắc hẳn chưa quen. Bên ngoài, Tổng Hữu Linh gọi người tiếp theo, Đường Dịch báo cô ra ngoài, còn mỉm cười cổ vũ.

“Tự tin lên, chị thật sự rất đẹp.” Cô bị nhìn đến đỏ mặt, ngại ngùng che ngực.

“Cảm ơn.” Hứa Tinh Không nhẹ giọng cảm ơn. Tuy Đường Dịch nói thế, nhưng cô vẫn thấy rất mất tự nhiên và xấu hổ. Cô che hai tay trước ngực, khi đến trước sân khấu thì nghiêng rằng rồi thả tay xuống.

Ánh đèn sân khấu rất sáng, Hứa Tinh Không vừa lên thì đầu óc lập tức trống rỗng.

Dưới sân khấu, Tổng Hữu Linh đang nói chuyện với ai đó.

“Hôm nay chỉ mặc thử trang phục và đi lên sân khấu, không phải diễn tập nên không cần biểu diễn...” Chị ấy niềm nở giải thích với ai đó.

Người đứng nói chuyện với chị ấy dưới sân khấu rũ mắt nhìn tờ đơn các tiết mục, rồi thản nhiên hỏi.

“Cô ấy biểu diễn độc tấu dương cầm à?”

Hứa Tinh Không lấy lại tinh thần, nhìn xuống sân khấu.

Bên dưới, anh đứng giữa đám đông, cũng đang ngẩng đầu nhìn cô, trong đôi mắt nâu chứa ý cười không dễ phát hiện.

Tầm mắt hai người giao nhau, một người giật mình còn một người thì bình tĩnh.

“Đúng vậy, Hoài tổng.” Cô bị nhìn đến đỏ mặt, ngại ngùng che ngực.

Tổng Hữu Linh nhìn thoáng qua Hứa Tinh Không, rồi quay đầu nói với Hoài Kinh: “Hoài tổng, là thế này, vì đàn dương cầm khá lớn, phải đến trước buổi họp thường niên ngày thi cô Hứa mới có thể diễn tập.”

“Ừ.” Tầm mắt Hoài Kinh vẫn không rời khỏi Hứa Tinh Không trên sân khấu, anh khẽ nâng cằm, dừng dừng nói: “Trước tiên cứ để cô ấy luyện với giáo viên dương cầm đi.”

Hứa Tinh Không: “...” Cô bị nhìn đến đỏ mặt, ngại ngùng che ngực.

“Nhưng trang phục này...” Hoài Kinh nhíu mày, nheo mắt.

Cô mặc váy dài cúp ngực, khoe ra toàn bộ dáng người. Váy dài chấm đất, phía dưới rất kín. Nhưng phía trên, bắt đầu từ chiếc cảm nhon, đến cổ thon dài, rồi xương quai xanh xinh đẹp, và cả cánh xuân bên phải được bộ trang sức thủy tinh che chắn hững hờ...

Hầu hết anh khẽ nhúc nhích, tầm mắt xa xăm: “Trang phục cần thay đổi một chút. Họp thường niên là hoạt động tập thể, không thể mặc hở như vậy được.”

“Vâng, Hoài tổng.” Tổng Hữu Linh đáp, rồi nhìn sang Lý Diệu Tuyệt bên cạnh, hỏi: “Trang phục vũ đạo kia có cần đổi không?”

Hoài Kinh dời tầm mắt khỏi người Hứa Tinh Không, nhìn lướt qua Lý Diệu Tuyệt bên cạnh, rồi lại nhìn Hứa Tinh Không, đáp vô cùng ngắn gọn.

“Không cần.” Đường Dịch kêu lên.

Khi Hứa Tinh Không trở lại phòng thay đồ thì nghe Đường Dịch cầu nhàu:

“Trang phục vũ đạo hở hang hơn bộ này nhiều còn không có vấn đề gì, sao chị Hứa lại không ổn chứ? Chị ấy mặc bộ lễ phục này rất đẹp mà. Trước nay Hoài tổng có bao giờ quan tâm đến chuyện họp thường niên, sao hôm nay lại đột nhiên có hứng mà đến đây chứ?”

Một người của tổ văn nghệ đứng cạnh hóng hớt nói: “Nghe nói hôm nay trùng hợp Hoài tổng có buổi xã giao ở Thánh Thiên nên thuận tiện đến đây xem.”

“Ôi trời ơi!” Đường Dịch kêu lên. “Vậy anh thấy em có thể biểu diễn thành công không?”

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không chỉ nghe đến đây. Cô thay quần áo rồi rời khỏi phòng thay đồ.

Buổi chiều sau khi tan làm, Hứa Tinh Không về nhà cho Meo Meo ăn rồi ra ngoài, lên xe Hoài Kinh. Cô thất dây an toàn xong thì hỏi Hoài Kinh ngồi bên ghế lái: “Sao hôm nay anh lại đến hội trường vậy?”

Anh cũng vừa tan làm, cả vạt trên cổ áo đã bị cởi ra ném ở ghế sau, dưới ánh đèn đường, làn da cổ lộ trắng nõn.

Anh nghiêng đầu nhìn Hứa Tinh Không. Cô mặc áo len cao cổ và áo khoác ngoài, tóc buông xuống che kín cả vùng da sau tai.

Trong đầu Hoài Kinh hiện ra dáng vẻ của cô trên sân khấu, rồi nhếch mày, cong môi nói: “Đi cổ vũ cho em. Hứa Tinh Không cổ lên, Hứa Tinh Không cổ lên...”

Khi anh nói cổ lên thì cả khuôn mặt đều đầy ý cười, Hứa Tinh Không bị anh làm bật cười, khóe mắt cong cong: “Vậy anh thấy em có thể biểu diễn thành công không?”

Hoài Kinh nhìn thẳng vào mắt cô, hơi nghiêng đầu.

“Đương nhiên, giáo viên dương cầm của em là ai chứ.”

Hứa Tinh Không: “...” “Trang phục vũ đạo kia có cần đổi không?”

Cô mỉm cười, ánh mắt hiện lên sự nghịch ngợm, rồi cười hỏi: “Vậy anh nghĩ em có thể được giải nhất không?”

Bình thường Hứa Tinh Không là người rất nghiêm túc, thỉnh thoảng mới nghịch ngợm, vậy mà vẫn bị anh tóm được. Cô giống một con hồ ly nhỏ đã bị lộ đuôi mà còn tưởng rằng người khác không thấy.

Tím Hoài Kinh ngửa ngáy, ý cười trong mắt càng sâu hơn.

“Anh cũng không dám chắc, thầy giáo cũng không phải vạn năng mà.”

Hứa Tinh Không: “...” tóc buông xuống che kín cả vùng da sau tai.

Hoài Kinh nói hôm nay đi cổ vũ cho cô, vậy mà Hứa Tinh Không cũng ngây thơ tin thật. Còn con sói đuôi to kia, đến khi lên đến giường, mới để lộ đuôi.

Dưới bóng đèn đen như mực, anh tiến vào, trong lòng anh, cô khẽ run rẩy, hai tay bám chặt lấy cánh tay anh. Cảm nhận được cô gái dưới thân ấm áp xiết chặt, anh cúi người cười khi bên tai cô, khàn giọng nói.

“Bây giờ anh đã có thể muốn cắn ở đâu thì cắn ở đó rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Đường Dịch lại phải mua trang phục biểu diễn cho Hứa Tinh Không một lần nữa. Vì Hoài Kinh đích thân yêu cầu thay đổi nên khi Hứa Tinh Không đi thử đồ, Tống Hữu Linh cũng đi cùng. Trần Uyển Uyển yên tâm, sau đó trêu chọc Hứa Tinh Không.

Lần này, Đường Dịch chọn một bộ sườn xám cao cổ màu hồng cánh sen, làn váy xẻ tới đầu gối. Sườn xám ôm có thể tôn lên dáng người thon thả của cô mà lại không hở hang.

Hứa Tinh Không mặc vào trông rất thanh nhã cao quý, càng làm tăng lên khí chất dịu dàng của cô, đặc biệt thùy mị dưới ánh đèn.

Đường Dịch nhìn Hứa Tinh Không mà hai mắt sáng rực.

Thường ngày Hứa Tinh Không ăn mặc rất bình thường, làm che mất hết vẻ đẹp riêng của cô. Thậm chí cô không cần trang điểm cầu kỳ, cũng đã rất xinh đẹp.

Da trắng, nét mặt dịu hiền, mềm mại như con gái phương nam, tựa cảnh sương khói trên núi xanh trong tranh thủy mặc, làm cho cả thế xác lẫn tinh thần người nhìn đều rất dễ chịu.

Đường Dịch tròn mắt há mồm, rồi lắc đầu cảm thán: “Chỉ thay đổi phong cách ăn mặc đi! Bằng không sẽ phí nét đẹp mê người này mất!”

Đường Dịch thật lòng khen ngợi, nhưng Hứa Tinh Không lại cảm thấy có hơi khoa trương. Cô ngại ngùng, đỏ mặt lắc đầu nói: “Làm gì đến mức ấy.”

Tống Hữu Linh cũng rất hài lòng với bộ lễ phục này.

Hứa Tinh Không mặc vào vừa gọi cảm lại vừa tri thức, hình tượng quả thật không tệ.

Nhưng Tống Hữu Linh cũng không biểu hiện ra mặt, chỉ chờ ờ nói: “Về ngoài là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là biểu diễn. Bây giờ em đàn thế nào rồi?”

Còn một tuần nữa là đến họp thường niên, dạo này Hứa Tinh Không đã đàn đã rất nhuần nhuyễn. Nhưng nghe Tống Hữu Linh hỏi vậy, cô vẫn không tự tin lắm, chỉ nói: “Tạm được.”

Tống Hữu Linh ngừng đầu nhìn Hứa Tinh Không, vẻ mặt nghiêm khắc, thờ dài nói: “Chỉ tạm được thôi vẫn không được, cần phải hoàn toàn nhuần nhuyễn. Ở trước mặt lãnh đạo công ty thì một chút qua loa cũng là sự cố. Về nhà, em đàn một đoạn ngắn, quay lại rồi gửi cho chị.”

Hứa Tinh Không gật đầu: “Được ạ.”

Sau khi Tống Hữu Linh rời đi, Hứa Tinh Không thay lễ phục ra, Đường Dịch ở bên cạnh vừa thu xếp đồ đạc vừa làm bảm: “Sao tổ trưởng Tống lại hung dữ như vậy chứ.”

Hứa Tinh Không chỉ cười cười, không nói gì.

Thư trang phục xong, Hứa Tinh Không trở về văn phòng. Trần Uyển Uyển cầm tài liệu chuẩn bị đi tìm Hoàng Thiên Tùng, nhưng lại rẽ sang ngồi trước mặt cô, hỏi: “Lễ phục thế nào?”

Advertisement / Quảng cáo

Trước khi đi thử lễ phục, cô có nói với Trần Uyển Uyển.

Hứa Tinh Không nhớ kỹ lại kiểu dáng lễ phục, tuy không soi gương nhưng mặc rất thoải mái, không ảnh hưởng đến việc đánh đàn, cũng không ảnh hưởng đến thẩm mỹ, bèn gật đầu đáp: “Khá tốt.”

Trần Uyển Uyển yên tâm, sau đó trêu chọc Hứa Tinh Không.

“Sao cậu cứ luôn bị gọi tên vậy? Tổ nghe nói quần áo của Lý Diệu Tuyết còn hơn hơn nữa mà lại không bị gì, hay là bắt tự của cậu và Hoài tổng không hợp nhau?”

Hứa Tinh Không: “...” Trần Uyển Uyển thấy bộ dạng của con trai thì cười ngất ở phía sau.

Cô mỉm cười, gật đầu nói: “Có lẽ vậy.”

Trần Uyển Uyển sờ cằm, ra vẻ thám tử, suy đoán: “Có thể là do Tống Hữu Linh cố ý không cho cậu mặc. Chị ta và Lý Diệu Tuyết là bạn thân, Lý Diệu Tuyết chỉ cần nói vài câu là có thể khiến chị ta thay đổi trang phục của cậu thôi. Lý Diệu Tuyết chỉ muốn mình khoe thân, lại không cho cậu khoe dáng, vì sợ cậu chiếm mất sự chú ý đó.”

Hứa Tinh Không dở khóc dở cười, chỉ khoe dáng thôi sao có thể cướp mất sự chú ý chứ.

“Dù có khoe dáng thì cũng không thể chiếm sóng của cô ấy đâu.”

“Mới là lạ đó.” Trần Uyên Uyên đảo mắt, nói: “Cô ta động một tí lại chăm chọc khiêu khích cậu, chính là vì thấy cậu đẹp đó. Nếu cậu không át mất sự nổi bật của cô ta thì cô ta đã mặc kệ cậu rồi.” Đường Dịch nhìn Hứa Tinh Không mà hai mắt sáng rực.

Hứa Tinh Không nhún vai lắc đầu, không hiểu nổi suy luận của Trần Uyên Uyên.

Trần Uyên Uyên lại hỏi: “Tổng Hữu Linh không làm khó cậu chứ?”

“Không có.” Hứa Tinh Không bắt đầu dĩ cười nói.

Trần Uyên Uyên luôn sợ cô bị bắt nạt, bảo vệ cô như gà mẹ bảo vệ con, nghe cô nói không có thì mới thờ phào.

“Vây là tốt rồi. Đến lúc đó cậu cứ biểu diễn tốt là được. Đúng rồi, tớ cho cậu xem cái này.” Trần Uyên Uyên cười lấy di động ra, mở cho Hứa Tinh Không một tin nhắn video trên Wechat, sau vỗ vai cô nói: “Cậu cứ từ từ xem đi, tớ đi đưa tài liệu cho lão Hoàng.”

“Được.” Hứa Tinh Không nhìn cô ấy rời đi, rồi mở tin nhắn xem, Trần Uyên Uyên vừa cho cô xem một video ngắn.

Trong video là hình ảnh Khang Khang, Hứa Tinh Không cười dịu dàng, chạm mở video.

“Di Tinh Không, cháu nhớ đi.” Khang Khang đứng trong phòng đồ chơi, ôm con khủng long lớn kêu lên. Có lẽ vì đứng trước máy quay nên cậu bé hơi ngại ngùng.

Trần Uyên Uyên Uyên sau màn hình lâu bầu: “Nói chuyện chính đi...”

“À!” Khang Khang gạt đầu mạnh sau đó nhìn vào máy quay nghiêng đầu, cười rộ lên: “Chúc đi Tinh Không biểu diễn thành công, đừng lo lắng, con và khủng long lớn sẽ cổ vũ cho đi!”

Nói xong, Khang Khang còn kề khủng long vào máy quay, cúi chào cô.

Hứa Tinh Không mỉm cười. Trong lúc Hứa Tinh Không đang không biết làm sao thì một bàn tay đưa đến trước mặt

“Hôn đi một cái đi.” Trần Uyên Uyên bảo.

“Con đến đây.” Khang Khang nhào tới, chu môi hôn vào máy quay, Trần Uyên Uyên thấy bộ dạng của con trai thì cười ngất ở phía sau.

Hứa Tinh Không đặt ngón tay lên màn hình, nhìn gương mặt Khang Khang, nghe giọng nói của bé, mà trái tim tựa như bỗng chốc được ánh sáng bình minh chiếu rọi.

Trẻ con thật đáng yêu.

Hứa Tinh Không mỉm cười sờ gương mặt nhỏ nhắn của Khang Khang trên màn hình, xem lại hai lần rồi lưu video lại.

***

Cuối năm, công ty nhiều việc, sau khi Hoài Kinh gọi điện thoại xong thì đi từ ban công vào phòng khách. Trong phòng khách, Hứa Tinh Không đang ngồi ngay ngắn luyện đàn.

Cô mặc áo len ôm cao cổ đơn giản, màu vàng cam, làm dáng người càng thon thả duyên dáng, eo thon chỉ một tay cũng ôm hết. Xương bướm sau lưng vì động tác đàn dương cầm mà di chuyển mềm mại.

Cô đã luyện bản nhạc này gần một tháng, luyện đến vô cùng nhuần nhuyễn. Cô thật sự thích dương cầm, ngày nào cũng luyện một khúc dương cầm đơn giản nhưng lại không biết chán. “Dù tớ có khoe đáng thì cũng không thể chiếm sòng của cô ấy đâu.”

Đang đàn đến đoạn thứ hai thì, có gì đó rơi lên phím đàn, làm vang lên một chuỗi tạp âm.

Hứa Tinh Không vội dừng lại, cảm thứ rơi trên phím đàn lên.

Hoài Kinh thấy đáng về lưng cuống của cô thì bật cười, bước tới.

Thứ vừa rơi xuống phím đàn là di động, màn hình đang mở chương trình quay video. Hứa Tinh Không cầm điện thoại lên, thấy Hoài Kinh đến, gương mặt nhìn anh rồi nhỏ giọng xin lỗi.

“Xin lỗi, em vừa làm rớt điện thoại lên dương cầm.”

Hoài Kinh chẳng hề để tâm chuyện này, chỉ nhìn điện thoại cô cầm trên tay, hỏi: “Đang quay video sao?”

Hứa Tinh Không gạt đầu, giải thích: “Ừ, tổ trưởng Tổng bảo em quay video luyện đàn, chị ấy muốn xem em đàn thế nào.”

Vừa nãy cô đặt điện thoại trên cầm phở, nhưng không cẩn thận để rơi, cô vừa xột điện thoại lại vừa xột đàn.

Đặt di động trên phở cầm quả thực không ổn lắm, nhưng trên đàn không có chỗ nào khác có thể đặt lên nữa.

Trong lúc Hứa Tinh Không đang không biết làm sao thì một bàn tay đưa đến trước mặt, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

“Anh quay giúp em.” gương ngúng cúi đầu, làn da trắng nõn sau tai đã ửng hồng.

Hứa Tinh Không ngẩng đầu nhìn Hoài Kinh, ánh mắt trong sáng hơi bối rối, sau đó cười nói: “Cảm ơn.”

Cô đưa điện thoại di động cho Hoài Kinh, anh nhận lấy, hỏi cô: “Đã bắt đầu được chưa?”

“Được rồi.” Hứa Tinh Không hít sâu rồi đặt tay lên phím đàn.

Lúc cô đàn dương cầm trông rất giống học sinh tiểu học, ngồi nghiêm chỉnh, thẳng lưng, vừa thon thả vừa thẳng tắp.

Cô cho người khác cảm giác, cô mãi mãi dịu dàng hiền dịu như thế, không hề có sức công kích. Mỗi lần nhìn cô, dù tâm trạng có nóng nảy cũng sẽ tiêu tan.

Ánh mắt Hoài Kinh sâu lắng, nhìn cô gái bên dương cầm. Đường như cô cảm nhận được, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, ánh mắt trong veo, bờ môi cong cong.

Có lẽ do ánh mắt anh quá nóng bỏng, nên cô dờ mắt, gương ngúng cúi đầu, làn da trắng nõn sau tai đã ửng hồng.

Chút mớ ám này thật đúng là cảm dỗ. Hoài Kinh vẫn lẳng lặng nhìn cô. Hứa Tinh Không chớp mắt, đưa tay lấy điện thoại lại:

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không ngừng đàn thì Hoài Kinh ngừng quay, anh nhìn video mình vừa quay xong, vốn định mở lên xem, nhưng lại không cẩn thận quẹt sang video trước đó.

Hình ảnh trong video là một bé trai trắng trẻo, mắt to hai mí, nhìn vào máy quay tươi cười.

Hoài Kinh nín thở, ngón tay chạm nhẹ vào màn hình.

“Di Tinh Không, cháu nhớ đi...” Vừa mở video thì giọng nói ngọt ngào của Khang Khang đã truyền ra.

Hứa Tinh Không vốn định đứng dậy xem video, sau khi nghe thấy giọng Khang Khang thì vội chạy nhanh đến, nhìn vào màn hình nói: “Đây là con của bạn em.”

Hoài Kinh rũ mắt nhìn Hứa Tinh Không, cô cũng nhìn vào mắt anh, ánh mắt vẫn còn thích thú vì nghe giọng nói của bé trai khi này.

Hoài Kinh vẫn lẳng lặng nhìn cô. Hứa Tinh Không chớp mắt, đưa tay lấy điện thoại lại: “Em xem thử video...” ắng nghe nhịp tim đều đều của anh, dần dần nhắm hai mắt lại.

Khi cô đưa tay ra thì anh lại giờ điện thoại lên cao làm cô chụp hụt.

Hứa Tinh Không khó hiểu nhìn Hoài Kinh rồi lại nhìn lên điện thoại. Sau khi biết anh đang trêu mình, cô có hơi nồn nóng, kiễng chân, vói tay, nói: “Cho em . .”

Cô kiễng chân, rướn người lên, nhưng giữa một mét chín và một mét sáu có sự chênh lệch rất rõ. Cô mất cân bằng, không lấy được điện thoại mà lại ngã vào người anh.

Tím Hứa Tinh Không run lên, ngo ngoay muốn đứng thẳng lên thì anh lại vòng tay ôm vào lòng, làm cô không thể động đậy, nhưng trên đàn không có chỗ nào khác có thể đặt lên nữa.

“Làm gì . .” Hứa Tinh Không gấp đến mức đỏ bừng mặt, bị ôm vào vòng lòng anh, mới vừa nhỏ giọng nói một nửa, thì nửa sau đã bị nụ hôn của anh ngăn lại trong miệng.

Tím Hứa Tinh Không như bị thiêu đốt, mở to mắt, nhìn vào đôi mắt nâu của anh. Vẻ dịu dàng trên mặt anh làm sự nóng vội và tức giận trong lòng cô tan biến theo nhịp tim

Hai tay anh vẫn ôm lấy cô, rồi mới đi, dùng sức bế cô lên, sau đó lại hôn tiếp.

Động tác anh vừa dịu dàng vừa mềm mại, như một sợi lông vũ kích thích từng dây thần kinh trong đầu cô. Đến khi Hứa Tinh Không kịp phản ứng thì cô đã bị anh đặt lên giường.

Cô quỳnh lên, ánh mắt hoảng loạn, nói khẽ: “Bây . . . bây giờ sao?”

Cô nằm trên giường, ở giữa hai tay anh, ngoan ngoãn như một con cừu non. Hoài Kinh cúi đầu hôn lên con cừu nhỏ của anh, khuôn mặt đầy ý cười.

“Là em mới gọi anh.”

Giọng anh khàn khàn gọi cảm như một lớp voan mỏng quét qua tai cô. Cả người Hứa Tinh Không run lên, nhủu mày phản bác: “Em . . . em không có.”

Hoài Kinh hơi cúi đầu, ánh mắt dịu dàng như nước, cười nói: “Để anh xem video bé trai, không phải em muốn ám chỉ là em muốn có con sao?”

Lời nói của anh làm cô sững sốt, mạch suy nghĩ hơi hỗn loạn, dường như không hiểu ý anh.

Hoài Kinh không cho cô thời gian phân tích, lại cúi đầu hôn cô. Động tác của anh rất nhẹ nhàng dịu dàng, như cỏ dại trên thảo nguyên làm người ta ngửa lại say mê.

“Chúng ta cần phải làm thế nào mới có thể sinh con, chắc không cần anh phải nói nhiều chứ . . .” Cô nhớ đến lời Lý Diệu Tuyết, rồi nói khẽ, giọng điệu yếu xiu.

Cho đến khi hai người xong chuyện, Hứa Tinh Không mới hiểu ra lời Hoài Kinh.

Sao anh có thể xuyên tạc thành thế này được chứ?

Hơn nữa anh lý giải chỉ đúng một nửa, đúng là cô thích trẻ con thật. Nhưng nửa sau thì dù mỗi ngày anh và cô đều làm thì cũng không thể có con được.

Cô là đất đai không thể nảy mầm, dù cho anh có gieo nhiều hơn nữa, hạt giống sinh mệnh có mạnh mẽ hơn nữa, thì bọn họ cũng sẽ không có kết quả.

Cô nằm trong lòng anh, lắng nghe nhịp tim đều đều của anh, dần dần nhắm hai mắt lại.

Cô cảm thấy thật may mắn vì hai người không phải là vợ chồng, bằng không, chắc anh cũng sẽ thấy tuyệt vọng như cô.

Sau khi gửi video cho Tống Hữu Linh thì không thấy chị ta chỉ ra được sai sót nào.

Buổi tối trước ngày họp thường niên, Hứa Tinh Không mặc lễ phục đứng dương cầm của khách sạn biểu diễn thứ ở hội trường một lần. Hứa Tinh Không với những nhân viên và thành viên khác quen biết nhau nên khi biểu diễn có không bị căng thẳng

Đường Dịch hoàn toàn trở thành fan cuồng, mê mẩn vỗ tay: “Vô cùng, cực kì, hết sức xinh đẹp luôn!”

Không riêng cô ấy mà những người khác cũng vỗ tay. Bởi đây là lần đầu tiên Hứa Tinh Không diễn tập nên cũng là lần đầu bọn họ nhìn thấy.

“Cảm ơn.” Sự cổ vũ của mọi người, phần nào giúp Hứa Tinh Không bớt căng thẳng hơn.

Nhưng đến ngày họp thường niên thì sự căng thẳng lại như bùng tỉnh sau nhiều năm ngủ đông.Tím Hứa Tinh Không run lên

Từ trước đến nay, buổi họp thường niên của tập đoàn IO luôn rất long trọng. Ngày hôm đó, các lãnh đạo tập đoàn và công nhân viên đều đến khách sạn Thánh Thiên.

Mỗi phòng ban có một khu khác nhau, không ngồi cùng bàn, cả hội trường đều chật kín. Từ trên khán đài nhìn xuống, đầu đầu cũng toàn người là người.

Sau khi tan làm, Trần Uyển Uyển liền đến hậu trường tìm Hứa Tinh Không, ở cạnh động viên tinh thần cô. Còn ở hội trường, thỉnh thoảng chỗ của cô ấy – Chiêm Lương Đình, lại gửi video cổ vũ của Chiêm Giai Khang đến.

Một nhà ba người, từ tiền tuyến đến hậu phương đều ra sức khích lệ, làm Hứa Tinh Không vừa cảm động, lại vừa dờ khóc dờ cười.

Cô nhìn về mặt căng thẳng của Trần Uyển Uyển, sờ mặt cô ấy, nói: “Tớ không căng thẳng”

Nghe Hứa Tinh Không nói không căng thẳng, Trần Uyển Uyển lập tức trợn to mắt, hỏi: “Thật chứ?”

Đương nhiên là giả rồi, làm Hứa Tinh Không vừa cảm động, lại vừa dờ khóc dờ cười.

Phía dưới nhiều người như vậy, hiện giờ Hứa Tinh Không đang muốn bỏ chạy, tiếp tục làm con rùa rút đầu.

Nhưng vì để Trần Uyển Uyển không lo lắng, cô lại gật đầu nói dối: “Thật.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi.” Trần Uyển Uyển lau mồ hôi, vỗ ngực yên tâm.

“Nếu căng thẳng thì đừng tham gia, không thì lúc đến biểu diễn mà đàn sai, thì không chỉ làm mất mặt phòng phiên dịch mà còn xấu mặt của IO nữa đấy.” Lý Diệu Tuyết ngồi cạnh mĩa mai.

Hứa Tinh Không không nói gì.

Thái dương Trần Uyển Uyển gật gật, nhắm mắt lại, chỉ vào mắt Lý Diệu Tuyết, vừa há mồm định nằng cô ta thì bị Hứa Tinh Không kéo lại. Trần Uyển Uyển nhìn cô rồi bỗng hiểu ra.

Nếu cô ấy thật sự cãi nhau với Lý Diệu Tuyết thì Hứa Tinh Không sẽ có gánh nặng tâm lý.

Trần Uyển Uyển nhe răng trợn mắt nhìn Lý Diệu Tuyết, sau đó cắn răng nhẫn nhịn.

Advertisement / Quảng cáo

Còn Lý Diệu Tuyết thì liếc hai người một cái rồi lại tiếp tục gán lỏng mi giả.

Con à hèn-hạ, biết hôm nay cô ấy không thể làm gì được nên mới hết lần này đến lần khác chọc giận bọn họ. Trần Uyển Uyển thật muốn xé rách miệng của à ta.

Buổi họp thường niên sắp bắt đầu, Trần Uyển Uyển là nhân viên không liên quan nên bị mời ra khỏi hậu trường. Trước khi đi, cô ấy vẫn không yên tâm, ngược lại, còn Hứa Tinh Không mỉm cười trấn an. Sau khi Trần Uyển Uyển vừa rời khỏi thì tâm trạng của cô lập tức trở nên nặng nề phức tạp, càng lúc càng thấy căng thẳng hơn.

Tất cả mọi người trong phòng trang điểm đều bận rộn, Hứa Tinh Không cảm thấy hơi áp lực. Có hít sâu, điều chỉnh nhịp thở, rồi ra khỏi phòng trang điểm. Hứa Tinh Không không nói gì.

Phòng trang điểm ở phía sau hội trường Thanh Thính, và nối liền với hành lang, hành lang không bật đèn, rất hẹp, lại chất đầy dụng cụ biểu diễn. Chút ánh sáng từ đại sảnh chiếu vào, nên có thể mờ thấy một số đồ vật.

Hứa Tinh Không đi đến cạnh cửa sổ, hé mở cửa ra, ngay lập tức, gió lạnh bên ngoài lùa vào thổi bay tấm rèm lên. Rèm cửa sổ bay vào người Hứa Tinh Không, cô có mặc áo khoác bên ngoài, nhưng vẫn bị gió thổi lạnh run.

Nhưng cái lạnh lại làm cô bình tĩnh hơn.

Trong hội trường, nhân viên công ty đang chuẩn bị vào bàn, khắp nơi đều ồn ào náo nhiệt. Hứa Tinh Không vô thức đứng nghe một lúc, sau đó sợ căng thẳng lại bắt đầu kéo đến.

Cô cắn chặt môi nhắm mắt cùng cốt tủy, đúng lúc này, di động bỗng rung lên làm cô giật mình mở mắt ra. Tất cả mọi người trong phòng trang điểm đều bận rộn.

Thấy cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại, Hứa Tinh Không nhìn thoáng vào hội trường, nhưng nhiều người như vậy, nên cô cũng không nhìn thấy anh.

Hứa Tinh Không nghe máy.

“A lô.” Không biết vì lạnh hay căng thẳng mà giọng cô run run.

Bên kia điện thoại cũng rất ồn ào, cô đoán có lẽ hai người đang ở cùng một chỗ. Chắc anh cũng ở trong hội trường, có thể đã ngồi vào bàn rồi.

“Thế nào rồi?” Giọng anh bình bình, bên cạnh còn có người nói chuyện với anh. Không biết anh làm gì mà người kia im lặng không nói nữa.

Nghe thấy giọng anh, Hứa Tinh Không như chiếc thuyền độc mộc trôi dạt nhiều ngày, bỗng nhiên được cập bến. Căng thẳng như một con sóng lớn, nhẹ nhàng vỗ cô vào bờ. Lốp nguy trang trên mặt Trần Uyển Uyển biết mất. Cô nhớ đến lời Lý Diệu Tuyết, rồi nói khẽ, giọng điệu yếu xìu.

“Em căng thẳng quá, lo xảy ra sự cố.” Nhưng cái lạnh lại làm cô bình tĩnh hơn.

Hoài Kinh ngồi trước bàn, ngón tay thon dài cầm khăn tay tơ lụa, lắng nghe giọng cô, nét mặt dịu dàng.

Hứa Tinh Không cảm đi động, gió ngoài cửa sổ thổi vào càng lúc càng nhiều. Cô nghe thấy đầu bên kia điện thoại ầm ĩ tiếng nói cười, trong đó, chọt có giọng cười của anh, trầm thấp lại dịu dàng.

“Lo gì chứ? Cả công ty này đều là của anh, dù em có gây ra sự cố gì thì anh cũng có thể giải quyết hết cho em.” Giọng anh bình bình, bên cạnh còn có người nói chuyện với anh.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Chỉ một câu nói của Hoài Kinh đã xóa tan mọi lo lắng trong lòng Hứa Tinh Không, thậm chí khi lên sân khấu, tâm trạng vẫn thoải mái bình thản. Cô lên sân khấu, nhìn thoáng về phía Trần Uyển Uyển đang cổ vũ mình, mỉm cười một cái, rồi nhìn thẳng về phía trước.

Đối với buổi họp thường niên, mấy lãnh đạo đến là để làm việc, chứ không phải để thư giãn vui vẻ.

Hoài Kinh ngồi ở giữa hội trường, nơi có tầm nhìn tốt nhất. Anh tựa người vào ghế, ngón tay nắm chân ly thủy tinh, người mặc âu phục nhưng vẫn không thể ngăn sự lười biếng đến vô kỷ luật.

Người đàn ông bên cạnh anh là đang nói gì đó, anh vừa lắng nghe, vừa lơ đãng nhìn lướt qua sân khấu. Mỉm cười một cái, rồi nhìn thẳng về phía trước.

Cái lướt mắt này nhanh mà sâu, sự lạnh lùng trong đáy mắt được thay bằng vẻ ấm áp, như cơn bão quét sạch sương mù, như mưa phun dập tắt ngọn lửa nóng.

Hứa Tinh Không mấp máy môi, lấy lại tinh thần, cúi chào, rồi đứng thẳng dậy đi về phía cây dương cầm. Sau khi ngồi trên băng ghế, cô lại hơi căng thẳng, ngón tay đặt trên phím đàn run run.

Nhưng cô đã luyện bài này vô số lần, nhạc phổ như đã khắc vào ngón tay cô. Ngón tay vừa đặt lên phím đàn, khúc nhạc sẽ lập tức vang lên như mây bay nước chảy.

Trên sân khấu, bản nhạc cổ điển của Bach thánh thốt, làm toàn bộ trường đều im lặng.

Hứa Tinh Không ngồi trên băng ghế dương cầm trắng, mảnh mai xinh đẹp. Bộ sườn sấm dài ôm lấy đường cong hoàn mỹ của cô, chỉ nhìn nghiêng thôi mà đã ngất ngây.

Gương mặt cô trắng hồng, dưới ánh đèn, cô dịu dàng như nước, mũi cao nhỏ, đôi môi khẽ mỉm mang chút yêu kiều. Sau khi ngồi trên băng ghế, cô lại hơi căng thẳng, ngón tay đặt trên phím đàn run run.

Không thô tục, mà vẫn quyến rũ lạ thường.

Ngón tay lướt trên phím đàn, phím đàn nhấp nhô, âm nhạc chảy ra từ đầu ngón tay cô, một người phụ nữ dịu dàng mềm mại, lại khiến cả hội trường đang ồn ào bỗng nhiên yên lặng.

Cô ngồi đó đánh đàn, nhả nhện trầm tĩnh, thuần khiết cao quý, hết như một bức tranh.

Hoài Kinh nhìn lên sân khấu, vẻ lạnh lùng trên mặt dần biến mất, sự dịu dàng như không thể kiềm chế được mà bị tiếng đàn dẫn dắt, chạm rãi hiện lên.

Vốn không ai biết đến cô cả, là anh đã mài dũa cô, rực rỡ sáng chói, khiến mọi người chú ý. Bach thánh thốt, làm toàn bộ trường đều im lặng.

Khi Hoài Kinh đang chăm chú lắng nghe, tiếng dương cầm đột nhiên vang lên tap âm, anh hơi híp mắt.

Sau khi đánh sai, cô chợt dừng tay, mỉm cười thật chặt, có vẻ như đang rất căng thẳng. Nhưng chỉ lo lắng trong phút chốc, cô lại ngẩng đầu lên nhìn vào nhạc phổ, tiếng dương cầm lại vang lên reo rắc.

Vừa rồi anh đã bị cô mê hoặc. Càng ngày cô càng giống yêu tinh, từ từ tóm lấy anh, hoàn toàn.

Hoài Kinh nhường mày, trường phòng bên cạnh vừa rồi còn báo cáo công việc, lúc này cũng đã im lặng nhìn lên sân khấu từ lâu. Anh nháu mày, cong ngón tay gõ lên bàn một cái.

Người nọ giật mình, nhìn sang Hoài Kinh, thấy vẻ mặt anh không hài lòng thì lập tức nói xin lỗi, rồi tiếp tục báo cáo.

Advertisement / Quảng cáo

“Về chuyện đến Hoài Thành...” tiếng dương cầm đột nhiên vang lên tap âm, anh hơi híp mắt.

Hứa Tinh Không đàn sai một âm.

Cô tin mình đã thuộc lòng nhạc phổ, có điều vừa rồi vì hồi hộp, nên đã đàn sai. Mặc dù cô đã cẩn thận điều chỉnh lại ngay, phần lớn người bình thường đều không nghe thấy, nhưng...

Hứa Tinh Không nhìn xuống sân khấu, anh đang nâng tay cổ vũ cô, biểu cảm khó đoán, cô không biết bây giờ tâm trạng của anh thế nào.

Hứa Tinh Không hơi xấu hổ, sau đó cúi đầu chào, rồi bước xuống sân khấu.

Vừa đến hậu trường, các nhân viên lập tức vỗ tay. Trong mắt Đường Dịch đã viết hoa in đậm hai chữ “fán cuồng”, nói với Hứa Tinh Không: “Chị Tinh Không, em chết mê chị rồi, bây giờ thật sự muốn cưới chị về ngay thôi.”

“Hả?” Hứa Tinh Không sợ hết hồn, cười xấu hổ, tiếng dương cầm đột nhiên vang lên tap âm, anh hơi híp mắt.

Một đồng nghiệp nam bên cạnh nghe vậy thì cười nói: “Thật không may, cô cũng là nữ.”

Đường Dịch không phục, quay lại nói với người đàn ông kia: “Tôi là phụ nữ đó thì sao? Anh là đàn ông, anh thích chị ấy, chị ấy cũng có thích anh không?”

Hứa Tinh Không nghe hai người họ nói đùa, mà đỏ mặt nói cảm ơn, sau đó mặc áo khoác vào rồi đứng dậy đi ra hội trường.

Cô vừa đến bàn của phòng phiên dịch, thì đã thu hút mọi sự chú ý, không chỉ người của phòng phiên dịch, mà cả những nhân viên của các phòng khác cũng nhìn sang. Hứa Tinh Không bị nhìn đến mắt tự nhiên, may mà Trần Uyên Uyên đã kéo cô ngồi xuống.

“Không ngờ chị Tinh Không lại xinh đẹp đến thế, đúng là người đẹp nhờ lụa mà.” Một đồng nghiệp nam trẻ tuổi cười nói.

Hứa Tinh Không được khen mà xấu hổ, càng mắt tự nhiên hơn. Trần Uyên Uyên đưa cho cô một đôi đũa, rồi đáp: “Bây giờ cậu biết à? Muộn rồi.”

Mọi người đều bật cười. “Chị Tinh Không, em chết mê chị rồi, bây giờ thật sự muốn cưới chị về ngay thôi.”

Phòng phiên dịch khá đông, có đến ba bàn. Hoàng Thiên Tùng, Trần Uyên Uyên và Nhan Gia Lâm, ba người mỗi người phụ trách một bàn.

Lý Diệu Tuyết đến sau khi nháy mở màn, còn chưa đôi trang phục, cũng không mặc áo khoác, đang ngồi cùng Hoàng Thiên Tùng ở bàn bên cạnh Hứa Tinh Không.

Cô à cũng có xem màn biểu diễn vừa rồi của Hứa Tinh Không, nên vẻ mặt hơi khó coi, trắng mắt liếc nhìn Hoàng Thiên Tùng.

Hoàng Thiên Tùng hiểu ý. Hắn gõ bàn và nói, “Phòng của chúng ta có hai tiết mục, mọi người bỏ phiếu nhớ chú ý bỏ cho đều. Vì Lý Diệu Tuyết phòng chúng ta biểu diễn trước nên tôi bỏ cho cô ấy. Kế tiếp phó phòng Trần Uyên Uyên, bỏ cho Hứa Tinh Không đi. Mọi người đừng bỏ phiếu theo xu hướng, chú ý đến sự hài hòa nội bộ.”

Bầu không khí vốn đang vui vẻ hòa thuận, nhưng vì những lời của Hoàng Thiên Tùng bỗng chốc trở nên yên lặng một lúc. “Bây giờ cậu biết à? Muộn rồi.”

Hoàng Thiên Tùng gọi nhất là ra về đạo mạo đáng hoàng, nghĩ một đằng nói một nẻo. Hắn nói rõ là hắn sẽ bỏ phiếu cho Lý Diệu Tuyết, cho nên chắc chắn những người khác phải bỏ theo hắn. Vậy mà sau đó còn nói mấy câu giả dối đến kinh tởm.

“Lão Hoàng!” Trần Uyên Uyên vừa nghe Hoàng Thiên Tùng nói xong thì, lửa giận bùng lên. “Ông không thể thiên vị như vậy. Hay là ông bỏ phiếu cho Hứa Tinh Không đi, thì tôi và chị Gia Lâm bỏ cho Lý Diệu Tuyết. Những người tiếp theo cứ xem tình hình mà bỏ.”

Lời nói của Trần Uyên Uyên rõ ràng đã khiến Hoàng Thiên Tùng bẽ mặt. Hắn là một người sĩ diện, bị mĩa mai đến mức nghẹn lời, chỉ lạnh lùng nhìn cô ấy: “Cô là trưởng phòng hay tôi là trưởng phòng?”

Trần Uyên Uyên đang định cãi tiếp thì Hứa Tinh Không kéo lại. Cô không muốn bị nhiều người thế này chú ý. Chuyện bỏ phiếu với cô không quan trọng, nên càng không muốn Trần Uyên Uyên vì chuyện này mà xích mích với Hoàng Thiên Tùng được.

Trần Uyên Uyên nhúm mày nhìn sang Hứa Tinh Không: “Nghe theo cậu, nghe theo cậu.”

Sau khi các tiết mục biểu diễn xong hết thì đến phiên bỏ phiếu. Kết quả đương nhiên không cần phải nói, phòng phiên dịch ngoài Nhan Gia Lâm và Trần Uyên Uyên ra, thì tất cả đều bỏ cho Lý Diệu Tuyết. Hoàng Thiên Tùng bỗng chốc trở nên yên lặng một lúc.

“Xu nịnh, gió chiều nào theo chiều ấy!” Trần Uyên Uyên cũng lười tính toán nữa.

Lý Diệu Tuyết được bầu chọn, nên mặt mày tươi tỉnh lại. Khi người dẫn chương trình công bố kết quả, năm nay cô ta lại hạng nhất, thì gương mặt kia đã hắt lên trời.

Sau khi lên nhận giải thưởng xuống, bộ trang sức hợp tác của công ty đủ để thu hút mọi sự chú ý của các đồng nghiệp nữ. thì tất cả đều bỏ cho Lý Diệu Tuyết.

Lý Diệu Tuyết cảm hộp quà, hơi hắt mặt, ngồi xuống dưới ánh nhìn của mọi người. Trước khi ngồi xuống, cô ta còn liếc Hứa Tinh Không, cười khẩy một cái rồi mới quay đi.

“ĐM, hồ ly tinh...” Huyệt thái dương của Trần Uyên Uyên giật giật.

Trong những người được bỏ phiếu tiếp theo, Hứa Tinh Không đạt vị trí thứ năm, đứng giữa. Mà giải thưởng chỉ trao cho top bốn, cô vừa vận bị hụt.

Trần Uyên Uyên nhìn trang phục của những người lên sân khấu nhận thưởng, rồi nói với Hứa Tinh Không: “Cậu nhìn xem, càng hở hang càng nhận được nhiều phiếu bầu. Cậu ăn mặc thế này mà vào top 5 đã là không thấp rồi!”

Nghe câu an ủi của cô bạn, Hứa Tinh Không thật sự cảm nín, chút tiếc vì đàn sai vài âm cũng vui đi.

Lại nói tiếp, hôm nay Hứa Tinh Không thật sự đen. Không chỉ tiết mục biểu diễn không đạt, mà trong đợt bốc thăm trúng thưởng tiếp theo, các giải thưởng hoàn toàn tránh né cô. Huyệt thái dương của Trần Uyên Uyên giật giật.

Vào buổi họp thường niên, Trần Uyên Uyên trúng được một đôi bóng tai, rồi nói với Hứa Tinh Không: “Năm tới đầu tiếp. Cậu nghĩ xem, Leonardo DiCaprio theo đuổi giải Oscar nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng thành công. Bốc thăm mỗi năm năm nào cũng có mà.”

“Vĩ von kiểu gì vậy?” Hứa Tinh Không mỉm cười, đứng dậy.

Trần Uyên Uyên thấy cuối cùng cô cũng mỉm cười, thì đôi mắt cong cong, “Đi thôi, tớ đưa cậu về nhà.”

Hứa Tinh Không vừa định nói “được” thì điện thoại đổ chuông. Sau khi cô thấy tên hiển thị trên màn hình thì sắc mặt cứng lại.

“Có chuyện gì vậy?” Trần Uyên Uyên thấy cô nghe máy nên hỏi.

“Không có gì.” Hứa Tinh Không cắt điện thoại vào, nhìn thoáng về phía sân khấu và nói, “Cậu về trước đi, tổ biểu diễn còn phải tập hợp lại, kết thúc mình sẽ tự đón xe về.”

“Tập hợp làm gì? Lý Diệu Tuyết về rồi mà.” Trần Uyên Uyên hỏi.

“Đây là lần đầu tiên tớ tham gia, nên ở lại thì hơn.” Hứa Tinh Không nói.

Hứa Tinh Không rất trung thực và quy tắc. Trần Uyên Uyên biết không thể can cô nên đành đồng ý. Cô ấy cầm lấy túi xách, trước khi đi còn dặn.

“Sau khi về nhớ gọi cho tớ nhé.” “Vĩ von kiểu gì vậy?”

Hứa Tinh Không gật đầu, cười nói: “Được.”

Buổi họp thường niên vừa kết thúc, Hoài Kinh đã lái xe đến cổng khu nhà cô đợi, vì sợ hai người đi cùng sẽ bị người của công ty nhìn thấy.

Hứa Tinh Không xách một chiếc túi lớn màu trắng, bên trong là trang phục biểu diễn của cô. Vừa xuống xe, cô đã thấy xe của anh đang đậu dưới con dốc trước cổng nhà trọ chờ cô.

Cô thanh toán tiền xe thì đi tới. “Vĩ von kiểu gì vậy?”

Anh vẫn mặc bộ âu phục tối nay, đáng người và khí chất đều rất hợp với trang phục. Anh im lặng ngồi trong xe, lười biếng và xa cách, tán mát ra chút hơi thở cảm dục.

Thấy Hứa Tinh Không đi qua, mấy ngón tay anh cong lại kéo chiếc cà vạt màu hồng ở cổ áo ra.

Hứa Tinh Không chớp chớp mắt. Lúc ở trên sân khấu cô chưa nhìn kỹ, không ngờ cả vạt của anh lại cùng màu với lễ phục của cô.

Cô mở cửa lên xe, im lặng thắt dây an toàn.

Hứa Tinh Không vốn ít nói, nếu không vui sẽ lại càng im lặng hơn.

Hoài Kinh nhìn cô, mà không khởi động xe. Anh đưa tay ra bóp nhẹ cảm cô. Cô bị bóp, miệng hé mở, khó hiểu nhìn anh.

Hoài Kinh mỉm cười rồi rút tay lại, sau đó nhìn sang ngăn đựng đồ bên cạnh cô, và nói: “Mở ra xem đi.”

Hứa Tinh Không nhìn xuống ngăn đựng đồ rồi mở ra.

Vừa mở ra, đèn ở bên trong cũng mở lên, ánh sáng cam mềm mại chiếu lên cái hộp hình chữ nhật màu hồng. Hứa Tinh Không nhìn xuống ngăn đựng đồ rồi mở ra.

Hứa Tinh Không cong môi, lấy cái hộp ra. Trên cái hộp có một chiếc nơ lớn thắt bằng dây ruy băng hồng, dải ruy băng dài nằm rải rác xung quanh, đúng kiểu con gái yêu thích.

Hứa Tinh Không hồi hộp tháo chiếc nơ ra. Bên trong hộp lớp là nằm cái hộp nhỏ có kích cỡ khác nhau. Cô cầm một cái lên mở ra, thứ bên trong khiến cô tròn mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Đây là trọn bộ trang sức hợp tác của TIE và IO.

Trên tay cô chính là mặt dây chuyền bạch kim nam kim cương hồng ở giữa. Nó là thứ mọi cô gái ước ao, cũng chính là bộ mà Lý Diệu Tuyết giành được tối nay.

Tuy nhiên, cái của cô lại hơi khác, bởi vì viên kim cương trong mặt dây chuyền của cô rõ ràng lớn hơn của ta rất nhiều.

Không có người phụ nữ nào không thích trang sức cả.

Cô hòng Hứa Tinh Không chuyển động, đôi mắt sáng lấp lánh, quay sang nhìn Hoài Kính: “Cái này... cho em à?” Hứa Tinh Không nhìn xuống ngón đũa rồi mờ ra.

Thấy vẻ mặt cô sống động hơn lúc này, anh liếm môi dưới, khẽ gật đầu. “Đây là phần thưởng đặc biệt cho người biểu diễn tốt nhất đêm nay.”

Hứa Tinh Không có cảm giác như trái tim vừa trượt một vòng trên đỉnh băng của mình bỗng được ù trong một chiếc chăn nóng.

“Em đã đàn sai một âm.” Hứa Tinh Không hơi nhúm mày, hơi áy náy nói: “Anh đã dạy em nghiêm túc vậy mà, nên em hơi thấy có lỗi với anh.”

Anh nhường mày, đôi mắt nâu nhạt sâu như nước nhìn cô chăm chăm: “Nếu cảm thấy có lỗi với anh, thì đền bù cho anh là được.”

Hứa Tinh Không ngược nhìn anh, đôi mắt tròn xoe trong veo.

“Đền bù thế nào?”

Cô vừa dứt lời, anh đã nghiêng qua. Thân hình cao lớn của anh như nuốt chửng cô, Trong lúc cô vô thức ngả ra sau thì một nụ hôn rơi xuống môi cô.

Hứa Tinh Không mở to mắt. “Đền bù thế nào?”

Khi anh lui về chỗ, đôi môi nhếch lên mang theo sự ngả ngớn: “Thế này.”

Đôi môi vẫn còn hơi ẩm và xúc cảm anh để lại, Hứa Tinh Không cắn nhẹ môi dưới, quay đầu nhìn ra cửa sổ. Ánh sáng bên trong xe chiếu lên vành tai nhỏ xinh xắn đang dần dần đỏ lên của cô.

Cách đền bù này quá đơn giản, đơn giản đến mức khiến người ta cảm thấy rung động.

Buổi họp thường niên kết thúc, cũng đồng nghĩa đã hoàn thành công việc cuối năm, công ty bắt đầu chuẩn bị nghỉ tết âm lịch. Tập đoàn IO có phúc lợi rất tốt, kỳ nghỉ lễ cũng khá dài. Ngày 24 tháng chạp đã bắt đầu được nghỉ, đến mừng sáu mới đi làm việc lại, tính ra được nghỉ hơn mười ngày.

Tết âm lịch, Hứa Tinh Không tất nhiên sẽ trở về Hoài Thành. Trước kỳ nghỉ, cô đến I Drink một chuyến, sắp xếp ngày nghỉ cho Đỗ Nhất Triết.

Hứa Tinh Không đến vào chiều chủ nhật, ánh nắng lúc ba giờ chiều sáng rực ảm áp. Lúc này đường Hòa Bình khá ít người, ánh mặt trời chiếu từ phía tây đến phía đông con phố.

Hứa Tinh Không vừa tới đầu đường, đã thấy Hoàng Phủ Nhất Đóa đang treu chọc A Kim, còn Đỗ Nhất Triết ngồi ở cửa tiệm, mỉm cười nhìn họ.

Hôm nay Hoàng Phủ Nhất Đóa mặc một chiếc váy nhung hồng, khoác áo khoác lông lớn màu hồng. Để phối với chiếc váy, cô nàng đánh phấn má hồng nhạt, trông cực kì nữ tính trẻ trung.

Hoàng Phủ Nhất Đóa dường như đang dạy A Kim ngồi. A Kim lại như chọc cô nàng, cổ tình không chịu ngồi xuống.

Dạy mấy lần, A Kim cũng không ngồi xuống. Hoàng Phủ Nhất Đóa tức đến giậm chân, chạy đến phản nài với Đỗ Nhất Triết.

Đỗ Nhất Triết dụ dằng nhìn cô nàng, dường như đang khuyên nhủ gì đó. Một lúc sau, cậu ấy đứng dậy, xoa xoa đầu cô nàng.

Khi Hứa Tinh Không đến gần thì nghe Hoàng Phủ Nhất Đóa nói “ngồi xuống”. Đỗ Nhất Triết đứng trước mặt cô nàng lập tức ngồi xuống, rồi ngược lên nói với bạn gái mình: “Em xem, vẫn là anh nghe em.” Lúc này đường Hòa Bình khá ít người,

Cô nàng lập tức hết ỷ rù, cười tươi làm lộ hai má lúm đồng tiền, vui vẻ trở lại.

Đôi trẻ đang ngọt ngào thì A Kim đã chạy đến cạnh Hứa Tinh Không. Cô nhìn Đỗ Nhất Triết và Hoàng Phủ Nhất Đóa đang hoàn toàn chìm trong sự ảm áp, mà bất giác cong môi.

Hứa Tinh Không vươn tay xoa đầu A Kim, A Kim lè lưỡi, lập tức ngồi xuống.

Thấy nó như thế này, Hoàng Phủ Nhất Đóa bên cạnh cười nói: “Chị ơi, chị đưa A Kim về nuôi đi, em muốn tìm con chó khác nuôi.”

Dường như hiểu được lời nói của cô chủ, A Kim chạy về phía Hoàng Phủ Nhất Đóa, cọ nhẹ lên tay cô nàng. Cô nàng quay lại, “hừ” một tiếng, thể hiện mình vẫn còn giận.

A Kim nhanh chóng đến trước mặt Hoàng Phủ Nhất Đóa, dụi vào người cô nàng. Cô nàng cúi đầu nhìn nó, dẫu môi, “Vây bây giờ mày ngồi xuống đi.”

A Kim ngoan ngoãn ngồi xuống ngay.

Hoàng Phủ Nhất Đóa lập tức được thoải vui vẻ, ngồi xuống ôm A Kim vào lòng, “Ng ngoan quá.”

Hứa Nhất Triết bên cạnh nhìn hai chủ tớ, rồi bất đắc dĩ nói: “Đồ em mặc dễ dính lông đấy.”

“A.” Hoàng Phủ Nhất Đóa vội đứng dậy. “Vây bây giờ mày ngồi xuống đi.”

Hứa Tinh Không bật cười, làm cô nàng ngại ngùng xoa xoa mũi.

Tuy Hoàng Phủ Nhất Đóa được cưng chiều như công chúa nhỏ, nhưng hoàn toàn không bướng bỉnh, biết Đỗ Nhất Triết gắt đồ vắt và, cho nên vô cùng nghe lời.

Đỗ Nhất Triết càng thích cưng chiều cô nàng hơn.

“Chị, có chuyện gì sao?” Sau khi nhớ ra thì cậu hỏi Hứa Tinh Không.

Hoàng Phủ Nhất Đóa cũng đã đến cạnh, ôm lấy Hứa Tinh Không. Thường ngày cô nàng luôn ở nhà viết truyện, bạn bè của cô nàng cũng là người quen của Đỗ Nhất Triết, mà trong số bạn bè của cậu, cô nàng thích nhất là Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không để Hoàng Phủ Nhất Đóa ôm, sao đó hỏi, “Tết âm lịch này các em có về nhà không?”

I Drink là chuỗi thương hiệu, có chế độ nghỉ lễ, được nghỉ tết từ 29 tháng chạp đến mùng 2 tết. Nhưng Hứa Tinh Không không muốn dựa theo đó, nghỉ ít như vậy sao có thể về nhà với người thân được.

Nghe Hứa Tinh Không hỏi, Đỗ Nhất Triết gật đầu, nhìn Hoàng Phủ Nhất Đóa nói: “Em cũng tính nói với chị chuyện này. Em và Đóa Đóa đều ở Hạ Thành, nhà gần, mà mấy ngày tết rất đông khách, nên bọn em định mở cửa tiệm bán nửa ngày, sau đó mới về nhà đón giao thừa.” “Vây bây giờ mày ngồi xuống đi.”

Hứa Tinh Không hơi ngạc nhiên, không ngờ cậu ấy còn chủ động xin tăng ca.

“Các em không tranh thủ nghỉ tết đi đâu đó chơi sao?” Cô hỏi.

“Không cần đâu chị. Bọn em ở đây chơi cũng vui rồi. Có A Triết và A Kim ở cạnh thì ở đâu cũng vui cả.” Hoàng Phủ Nhất Đóa nói, sau đó còn quay sang cười với Đỗ Nhất Triết.

Hứa Tinh Không nhìn hai người một chó, mà bất giác hơi ngưỡng mộ.

Yêu cầu Hoàng Phủ Nhất Đóa và Đỗ Nhất Thiết có vẻ không cao lắm, về mặt vật chất chỉ cần vừa đủ, về mặt tinh thần chỉ cần hai người một chó ở cạnh nhau là được.

Biết đủ thường vui! “Vậy bây giờ mày ngồi xuống đi.”

Hứa Tinh Không mỉm cười, “Được rồi, vậy các em ở đây chơi đi. Tắt chị lì xì cho hai đứa.”

“Thật sao ạ? Cảm ơn chị.” Mắt Hoàng Phủ Nhất Đóa sáng lên, cười tít mắt.

***

Hứa Tinh Không mua một đồng nguyên liệu nấu ăn để trên xe, mặc dù siêu thị phía Nam cũng có bán, nhưng cô sợ mua lâu. Hơn nữa mua cả ở chợ, thì người bán thường làm sạch giúp.

Hoài Kinh nhìn túi nguyên liệu nấu ăn đầy ắp mà đầy mắt lấp lánh ý cười: “Em định chuyển nhà à?”

Hứa Tinh Không cài dây an toàn, lắc đầu đáp: “Không phải, nếu dọn nhà, em sẽ mang Meo Meo theo.”

Nghe hai chữ “Meo Meo”, mấy Hoài Kinh liền nhăn lại, khởi động xe.

Đúng là đi đâu cũng không quên Meo Meo được.

Sau khi về đến nhà, Hứa Tinh Không mang túi nguyên liệu vào bếp. Hoài Kinh thấy cô hào hứng bừng bừng, rất có tư thái của những ngày trước tết.

Anh đi theo vào bếp. về mặt tinh thần chỉ cần hai người một chó ở cạnh nhau là được.

Advertisement / Quảng cáo

Trong bếp, Hứa Tinh Không đang xử lý nguyên liệu, động tác rất nhanh nhẹn. Bận rộn tới lui trong nhà bếp lớn, dưới ánh đèn, bóng lưng cô trông thật ấm áp và dịu dàng.

Hứa Tinh Không rửa cả xong thì bỏ vào nồi. Hoài Kinh nhìn con cá trong nồi và hỏi: “Hôm nay là ngày lễ gì à?”

Hứa Tinh Không bỏ gừng thái lát vào để khử mùi, rồi đáp: “Không phải. Ngày mai em sẽ đi chuyển tàu đêm về Hoài Thành, tối mai em sẽ về nhà.”

Đây coi như là lần cuối cùng hai người ăn cùng nhau trong năm nay. Hứa Tinh Không muốn làm nhiều món hơn.

Sau khi Hứa Tinh Không nói xong, Hoài Kinh vẫn không nói gì. Cô ngược lên nhìn sang, anh đứng trước cửa bếp, cũng đang nhìn cô. Ánh mắt anh thâm trầm, con ngươi nâu nhạt chứa một cảm xúc mà Hứa Tinh Không không thể nhìn thấu.

Hoài Kinh im lặng một lúc lâu, nghe tiếng canh cá ùng ục, hỏi: “Ngày mai vừa được nghỉ mà em đã về ngay à?”

“Vâng.” Hứa Tinh Không nghe thấy giọng anh hơi lạnh, nên mỉm môi giải thích: “Ngày mốt em trai em đính hôn, em phải về sớm giúp đỡ.”

Hứa Tinh Không chăm chú nhìn anh, thấy ánh mắt anh dần dần dịu xuống.

Anh im lặng, Hứa Tinh Không cũng không nói gì nữa. Cô dúi mắt, tiếp tục với công việc của mình về mặt tinh thần chỉ cần hai người một chó ở cạnh nhau là được.

Phòng bếp rất lớn, tiếng xoong nồi muổng dũa khua vào nhau đặc biệt vang.

Khi anh tiến vào, Hứa Tinh Không không từ chối. Ý thức của cô đã tan rã, cả người như một chiếc lá sen trong hồ. Theo đụng chạm của anh, từng con sóng gợn lăn tăn, rồi loan ra khắp người cô.

Lần này họ sẽ phải xa nhau hơn mười ngày, anh rõ ràng không vui. Tối nay, động tác của anh thậm chí còn mạnh hơn trước. Tối nay, anh đòi hỏi bù cho cả mười mấy ngày sau.

Hứa Tinh Không tiếp nhận anh hết lần này đến lần khác, anh muốn thì cô cứ chiều anh thôi.

Hoài Kinh hóa mọi cảm xúc thành hành động, cả quá trình đều không có lời nào. Mãi đến lần cuối cùng, khi ánh mắt Hứa Tinh Không đã mơ màng, anh mới hoàn toàn dừng lại.

Ánh đèn trong phòng ngủ mềm mại, làm nét mặt anh cũng mềm đi rất nhiều. Anh cúi đầu hôn lên tai cô, chất giọng khàn khàn mà gọi cảm.

“Mấy ngày này đưa Meo Meo đến nhà anh ở đi.”

Hứa Tinh Không chắc chắn sẽ không mang Meo Meo theo, cô định đưa nó đến trung tâm chăm sóc thú nuôi. Nhưng ở đó nhiều ngày như vậy, mà tết lại là thời điểm bận rộn nhất, cô có hơi lo lắng “Không... không được bỏ đói nó.”

Trong mơ màng, tìm Hứa Tinh Không rung rinh, có điều vẫn ngỡ vực nhìn anh, hỏi nhỏ: “Không phải anh không thích mèo à?”

“Ừ.” Hoài Kinh thừa nhận, sâu kín nhìn người phụ nữ trong lòng mình, thần nhiên đáp: “Để nó ở đây, em về muộn ngày nào, anh sẽ bỏ đói nó ngày đó.”

Hứa Tinh Không gạt mình mờ to mắt, lo lắng nhìn anh: “Không... không được bỏ đói nó.”

Thấy có sốt ruột đến độ một, anh cau mày, cúi xuống cắn vành tai hơi nóng của cô, giọng nói như vài the xuyên qua màng nhĩ cô: “Cho nên, em quay về sớm nhé?”

Hơi thở của anh giống như xúc tu, âm thầm chui vào tận đáy lòng cô. Giọng nói Hứa Tinh Không run run, thì thầm đáp: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Bắt kể sinh viên hay đã có công việc ổn định, kỳ nghỉ luôn là điều khiến mọi người cảm thấy hạnh phúc. Meo Meo liền ngẩng lên nhìn cô kêu một tiếng “meo”, đôi mắt xanh biếc lấp lánh niềm vui.

Trước giờ tan ca vài phút, sự yên tĩnh bao trùm cả căn phòng, nhưng vừa đúng giờ tan ca, thì mọi người trong văn phòng lập tức ồn ào đứng lên. Ai ai cũng nhanh chóng thu dọn đồ đạc, túi xách nối đuôi nhau ra khỏi văn phòng.

Sau khi tạm biệt Trần Uyển Uyển, Hứa Tinh Không bắt taxi trở về nhà. Meo Meo nghe thấy tiếng cô trở về, thì cao cào vào cửa. Cô mở cửa ra, Meo Meo liền ngẩng lên nhìn cô kêu một tiếng “meo”, đôi mắt xanh biếc lấp lánh niềm vui.

Hứa Tinh Không mỉm cười, khe khẽ nói một câu “Chị về rồi đây”, sau đó bế nó lên.

Hôm qua, Hoài Kinh nói, trong thời gian cô về quê, anh sẽ chăm sóc Meo Meo thay cô, nhưng thời gian anh tan ca không cố định, hôm nay không có thời gian đến đây. Hứa Tinh Không định đưa Meo Meo đến bệnh viện thú cưng trước, đợi khi nào Hoài Kinh có thời gian sẽ ghé qua bệnh viện đón nó về.

Hứa Tinh Không vừa ôm Meo Meo vừa thu dọn đồ đạc của nó. Sau khi Meo Meo chuyển đến, cô đã mua thêm không ít đồ cho nó. Hồi mới mang nó từ nhà Hoài Kinh về, chỉ cần một cái túi to đã đựng hết đồ đạc, hiện tại túi to túi nhỏ cũng phải ba cái mới đựng hết.

Hứa Tinh Không chuẩn bị đồ đạc xong xuôi liền bế Meo Meo ra ngoài. Vừa ra đến cửa, cô đột nhiên nhớ ra một chuyện. Cô vội quay vào nhà, lấy thêm hai túi thức ăn cho mèo.

Bảng này thức ăn hẳn sẽ đủ cho Meo Meo đến khi cô quay lại Hạ Thành, nếu như Hoài Kinh không cố ý ép anh nói, Meo Meo chắc chắn sẽ không bị đói.

Hứa Tinh Không ôm Meo Meo đứng trước cửa chờ thang máy. Cô dùng dây đeo đeo Meo Meo trước người như bế em bé. Hứa Tinh Không cúi đầu nhìn Meo Meo, vẻ mặt dịu dàng căn dặn nó: “Em không được cãi nhau với Hoài Kinh nhé, nếu không anh ấy sẽ không cho em ăn thì biết làm sao?” hiện tại túi to túi nhỏ cũng phải ba cái mới đựng hết.

Meo Meo hiển nhiên vẫn chưa biết số phận tương lai của chính nó, vô cùng thân thiết cọ cọ mũi vào người Hứa Tinh Không. Cô cười khúc khích, xoa xoa đầu của nó.

Đưa Meo Meo đến bệnh viện thú cưng thuận lợi, trước khi đi, Meo Meo đã biết phải cách xa chủ nên dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn cô. Hứa Tinh Không hơi không đành lòng, quay lại nắm nắm móng vuốt của nó rồi mới lưu luyến rời đi.

Về đến nhà, Hứa Tinh Không ra ban công thu dọn quần áo vào, xếp chân nệm dựng đứng lên. Vali của cô đặt ở bên cạnh, mấy hôm trước đã thu dọn xong xuôi. Hành lý của cô không nhiều lắm, phần lớn đồ trong valì là quà cho mẹ, Hứa Tinh Viễn và cả Chu Đồng Đồng. với lại em trai cô mới đính hôn, chỗ tiền này là nên đưa.

Advertisement / Quảng cáo

Đây đều là một vài món quà nhỏ, còn quà tết thì cô định thấy món nào thích hợp thì mua, nhưng không thấy nên đưa thẳng tiền mặt, cho mẹ năm vạn, Tinh Viễn mười vạn. Cô không ở Hoài Thành nên việc chăm sóc mẹ đều nhờ và vào đôi vợ chồng son Tinh Viễn, với lại em trai cô mới đính hôn, chỗ tiền này là nên đưa.

Hứa Tinh Không mất nửa tiếng đồng hồ mới thu dọn đồ đạc trong nhà xong xuôi. Bên ngoài, mặt trời đã bị ngọn núi che hơn phân nửa, ánh nắng chiều phủ khắp căn phòng. Hứa Tinh Không kéo valì ra đến cửa, sau đó tắt điện.

Tàu hỏa đúng bảy giờ bắt đầu xuất hành, chín giờ thì sẽ đến Hoài Thành.

Ở Hoài Thành, trời mưa liên miên suốt hai ngày qua, nên không khí rất ẩm. Mới ra khỏi trạm tàu, sự chênh lệch nhiệt độ làm cho Hứa Tinh Không rung mình một cái. Hứa Tinh Viễn đứng ngay ở cửa, nhìn thấy chị gái thì chạy chậm đến, vừa chủ động nhận lấy valì trong tay chị gái vừa tươi cười kêu một tiếng “chị”.

Hứa Tinh Viễn vừa mới cắt tóc, trông sạch sẽ và gọn gàng, để lộ đôi tai đỏ bừng vì lạnh. Trời lạnh thế này mà cậu chỉ mặc nổi cái áo lông đen cùng quần jean, chắc chết cóng mất thôi. Cô cười khúc khích, xoa xoa đầu của nó.

Gặp mặt em trai, lòng Hứa Tinh Không lập tức mềm nhũn, nhưng khi thấy em mình vì đợi mình mà sắp bị lạnh đến run rẩy thì lại hơi đau lòng. Cô lấy khăn choàng cổ của mình quàng lên cho em trai, nói: “Đợi chị ở trong xe cũng được mà.”

Hứa Tinh Viễn kéo chiếc valì đi, vừa đi vừa cười nói: “Em sợ chị không tìm thấy xe.”

Hứa Tinh Không cười cười, nhìn em trai phía trước đã cao hơn mình nửa cái đầu, trong lòng cô có chút xúc động. Đứa em trai ngày trước luôn bám theo sau cô gọi chị ới chị à, giờ đây đã sắp trở thành trụ cột trong gia đình rồi, thời gian trôi qua nhanh thật.

Khi hai người lái xe về đến nhà thì đã hơn mười giờ tối, các hộ gia đình xung quanh đã tắt đèn gần hết. Hứa Tinh Không cùng Hứa Tinh Viễn xuống xe, sau đó người trước người sau đi trên cái hành lang chật hẹp dẫn vào nhà. Cửa nhà đột nhiên mở ra, ánh sáng theo đó chiếu ra ngoài hành lang tối thui không một ngọn đèn.

Lâm Mỹ Tuệ đứng ở cửa, cười tủm tỉm nhìn hai chị em đang đi tới.

“Mẹ.” Trong lòng Hứa Tinh Không vô cùng ấm áp. Cô cười tươi bước đến cửa nhà rồi hỏi: “Sao muộn rồi mà mẹ còn chưa ngủ?” Tàu hỏa đúng bảy giờ bắt đầu xuất hành, chín giờ thì sẽ đến Hoài Thành.

“Còn không phải vì lo cho chị sao.” Hứa Tinh Viễn cười chọc chị gái mình: “Trước kia cũng luôn như vậy, phải đợi chị em mình về tới nhà mẹ mới chịu đi ngủ.”

Hứa Tinh Viễn vừa dứt lời thì cả ba người đều bật cười. Lâm Mỹ Tuệ đứng ở cửa

Lâm Mỹ Tuệ đón hai chị em vào nhà, bầu không khí ấm áp trong nhà bao trùm lấy ba người họ. Bà hỏi: “Con có đói bụng không?”

“Con có ăn ở trên xe rồi.” Hứa Tinh Không vừa nói vừa tháo bao tay ra.

Cô vừa nói xong liền nhìn thấy có mấy túi đồ bày trong phòng khách, nào là cá, sữa, và còn miến, được bao trong mấy cái túi đỏ, khoảng chừng 12 túi. Bên cạnh đó còn có một cái rương đồ màu đỏ, chắc hẳn bên trong là sinh lễ ngày mai tặng cho Chu Đồng Đồng.

Hứa Tinh Viễn vốn tự lập, cưới vợ cũng không cần Hứa Tinh Không phụ thêm sinh lễ. Thậm chí mấy thứ cô cho, cậu cũng không dùng làm sinh lễ.

Mặc dù Hứa Tinh Không nói đã ăn tối rồi, nhưng Lâm Mỹ Tuệ vẫn múc cho cô một chén canh cá. Từ bên ngoài trở về nên hơi lạnh, vì thế Hứa Tinh Không và Hứa Tinh Viễn cũng ăn một chén. Hứa Tinh Viễn cười chọc chị gái mình

Dưới ánh đèn nho nhỏ trong phòng khách, cả ba người đều bung một chén canh cá nóng hổi, lâu rồi Hứa Tinh Không không cảm nhận được không khí ấm cúng này.

Hứa Tinh Không nhấp một muỗng canh cá, rồi quay qua hỏi em trai: “Chuyện ngày mai sắp xếp thế nào rồi?”

Hứa Tinh Viễn không ăn uống chậm rãi như chị mình, ăn hai ba muỗng đã xong hai chén canh cá, cậu đặt chén xuống bàn, đáp: “Ngày mai em lái xe đi đón Đồng Đồng cùng người nhà cô ấy. Mẹ, chị và người nhà họ Hứa mình đến Nhất Hải Các trước đi.”

Nhất Hải Các là khách sạn năm sao duy nhất ở Hoài Thành, đây không phải là yêu cầu của nhà họ Chu mà là do Hứa Tinh Không đề nghị. Con gái người ta chỉ đính hôn một lần, gia đình cô lại có điều kiện, nên nhất định sẽ chuẩn bị mọi thứ theo tiêu chuẩn tốt nhất.

“Họ hàng mình có ai đến tham dự vậy?” Hứa Tinh Không hỏi. Mặc dù Hứa Tinh Không nói đã ăn tối rồi,

Nhắc tới điều này, Hứa Tinh Viễn lại nhướng mày, nói: “Có cô, đương, chú hai, dì hai với cả... Hứa Minh Di.”

Ngày đính hôn là ngày gặp mặt của người lớn hai nhà, Hứa Minh Di đến làm gì?

“Nó tới làm gì?” Hứa Tinh Không hỏi tiếp. Hứa Tinh Viễn cười chọc chị gái mình:

“Vốn dĩ không mời nó, nhưng bà nội của con không đi, rồi nói lễ đính hôn phải là số chẵn, nên kêu Minh Di đi thay.” Lâm Mỹ Tuệ nói

“Sao bà nội lại không đến ạ?” Hứa Tinh Không ngạc nhiên hỏi.

Lâm Mỹ Tuệ mấp máy môi, nhìn Hứa Tinh Không một cái rồi khẽ thờ dài.

“Còn không phải tại lần trước chị không chịu đi xem mặt với người mà bà nội giới thiệu sao? Thành ra bà nội vẫn giận, nên mới tò thái độ như vậy đây.” Hứa Tinh Viễn bất mãn nói. Hứa Tinh Viễn cười chọc chị gái mình:

Hứa Tinh Không húp ngụm canh cuối cùng, rồi cúi đầu không nói gì.

Nếu hôm nay không nhắc đến, thì Hứa Tinh Không đã quên mất chuyện này, vì cô không chịu đi xem mặt với đối tượng mà người thân giới thiệu, nên hiện giờ nhà họ Hứa vẫn còn oán giận cô.

“Chị, chỉ đừng nghĩ nhiều, bà nội có tới hay không, em cũng xem như bà không có mặt.” Hứa Tinh Viễn thấy Hứa Tinh Không cúi đầu không nói câu nào, nên nhanh nhẩu an ủi.

Bà nội cô là vậy, trước kia khi gia đình cô có tiền thì bà rất nhiệt tình thân thiết, không thì lập tức xa lánh. Nhớ lại thời điểm cha cô vừa qua đời, một mình mẹ nuôi nấng hai chị em cô, chứ bà nội không hề giúp đỡ.

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Viễn cũng chẳng có tình cảm với bà nội, thậm chí còn mong cả đời không phải thấy bà. nhìn Hứa Tinh Không một cái rồi khẽ thờ dài.

Hứa Tinh Không ngẩng đầu nhìn em trai, cười nói: “Ừ, đúng vậy.”

Sáng sớm hôm sau, Hứa Tinh Viễn liền lái xe tới nhà họ Chu đón người. Hứa Tinh Không lái xe chờ Lâm Mỹ Tuệ, mang theo sinh lễ đến Nhất Hải Các.

Khi đến Nhất Hải Các, quản lý khách sạn phụ trách đón tiếp họ lập tức đi tới. Quản lý khách sạn là một người phụ nữ ngoài ba mươi họ Ngô, dáng người hơi mập, ăn mặc chín chu, trang điểm khéo léo, khi cười lên trông rất phúc hậu.

“Phòng訂婚 là phòng Cung Hân ở lầu hai, mọi người có muốn lên luôn không ạ?”

Khách sạn có treo bảng hướng dẫn, trên đó viết “Tiệc訂婚 của Hứa Tinh Viễn cùng Chu Đồng Đồng chiều dài ở lầu hai, chúc hai bạn trăm năm hạnh phúc”.

Bảng hướng dẫn đặt bên cạnh cây cột gần thang máy ở đại sảnh, rất dễ nhìn thấy. Hứa Tinh Không xem giờ, rồi nói với quản lý Ngô: “Chúng tôi muốn ở đây đón khách, có thể nhờ người hỗ trợ đem mấy món này lên trước được không?”

“Tất nhiên là được rồi.” Quản lý Ngô vui vẻ đồng ý. Nhờ lại thời điểm cha cô vừa qua đời, một mình mẹ nuôi nấng hai chị em cô, chứ bà nội không hề giúp đỡ.

Lâm Mỹ Tuệ cảm hộp sinh lễ, còn những thứ khác đem lên phòng Cung Hân trước. Hứa Tinh Không tìm một cái ghế sofa ở đại sảnh cho Lâm Mỹ Tuệ ngồi, rồi đi ra trước cửa xem người nhà họ Chu đã đến chưa. Đột nhiên cô nghe tiếng ai gọi mình.

“Tinh Không.” Hứa Tinh Không xem giờ, rồi nói với quản lý Ngô

Giọng nói quen thuộc làm Hứa Tinh Không bất giác mỉm cười, cô vừa ngẩng đầu nhìn sang thì thấy mấy người đang đi từ cửa khách sạn vào.

Người phụ nữ đi trước khoảng hơn bốn mươi tuổi, tóc ngắn, dáng người hơi ốm, mặc một cái áo khoác lông đỏ, khuôn mặt rạng rỡ tươi cười.

Người này là cô út của Hứa Tinh Không, Hứa Thế Đình. Còn người có mái tóc hoa râm đi bên cạnh cô út chính là dưỡng út, Dương Đan Thắng.

Người nhà họ Hứa không phải ai cũng như ai, một lời khó giải thích hết được. Gia đình cô út và gia đình Hứa Tinh Không có quan hệ rất tốt.

“Cố út, dưỡng út.” Hứa Tinh Không tươi cười chào hai người, rồi nắm tay Hứa Thế Đình dắt đến ghế sofa: “Dưỡng với cô ngồi xuống trước đi, người nhà Đồng Đồng vẫn chưa tới.” Hứa Tinh Không xem giờ, rồi nói với quản lý Ngô

“Lâu lắm rồi không gặp cháu.” Hứa Thế Đình cũng nắm lấy tay Hứa Tinh Không, trong ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Nói là lâu rồi không gặp, nhưng thật ra hôm nghỉ lễ Quốc Khánh, Hứa Tinh Không có đi thăm gia đình cô út, chỉ không đến nhà họ hàng khác.

“Sao có thể thường gặp được chứ, xem chị tôi từ thành phố lớn trở về kia, có phải kiếm được nhiều tiền lắm không?”

Trong khi họ đang vui vẻ hỏi thăm nhau thì một giọng nữ chen vào. Hứa Tinh Không đưa mắt nhìn qua thì thấy Hứa Minh Di cùng chú Hứa Thế Phàm, và thím Hầu Kinh Phụng đi về phía họ, mặt mày chẳng vui vẻ gì.

Hứa Thế Phàm mở một công ty xử lý rác thải, gọi là xử lý rác thải, nhưng thật ra là thu gom phế phẩm để kinh doanh trái phép. Mấy năm qua ăn nên làm ra nên kiếm được chút tiền, Hứa Thế Phàm liền xem mình là người giàu có, mặc toàn đồ hiệu. Nhưng dù luôn miệng nói rằng mình giàu, nhưng thực tế vẫn rất keo kiệt, bình thường thấy mấy chai nước bị vứt ngoài đường thì đều gom về nhà.

Năm nay ông ta năm mươi tuổi, nhưng do thường dầm dãi nắng mưa nên trông đã như lão già ngoài sáu mươi. Gia đình cô út và gia đình Hứa Tinh Không có quan hệ rất tốt.

So sánh với ông ta, thì thím cô, Hầu Kinh Phụng có vẻ trẻ hơn rất nhiều. Mặt mày trang điểm dày cộm, nhìn còn thấy hơi nhòe, lông mày mới sửa nhìn vẫn còn chưa tự nhiên. Hầu Kinh Phụng là người chuyên đi buôn chuyện, chỉ cần mở miệng ra người ở cả thành phố nhỏ này đều nghe được. Hồi Hứa Tinh Không mới kết hôn với Vương Thuần Sinh, bà ta chỉ tiếc là không thể đi nói cho tất cả mọi người trong Hoài Thành biết có là cháu gái của bà ta. Vậy mà lúc cô li hôn, đến cả tên của cô bà ta cũng không muốn nhắc đến. Mấy năm rồi ăn nên làm ra nên kiếm được chút tiền,

Sau đó biết sau khi li hôn, Hứa Tinh Không vẫn có nhà có xe có tiền, thì bà ta lại bàn với bà nội, giới thiệu một đồng người cho cô xem mắt. Dù người nào bọn họ cũng nói là thân quen, nhưng trên thực tế như thế nào thì Hứa Tinh Không không biết.

Hai người họ có một trai và một gái. Anh trai Hứa Minh Di có tính còn đồ, sau không biết thế nào mà được làm một nhân viên giám sát nhỏ trong công ty của Vương Thuần Sinh, hiện tại không biết sao rồi. Còn Hứa Minh Di năm nay mười chín tuổi, đang học chuyên ngành hộ lý, dự tính học khoảng năm năm.

Vì trong nhà cũng có chút tiền nên Hứa Thế Phàm khá cưng chiều Hứa Minh Di, vì thế cô ta cũng chẳng khác anh trai, có tính anh chị, suốt ngày trang điểm, chải chuốt rồi theo đám bạn lêu lổng bên ngoài.

Hôm nay trông cô ta vẫn như mọi ngày, mặc một bộ đồ tôn dáng, váy ngắn vớ dài, áo len lật cổ và khoác áo lông hồng nhạt. Cô ta trạc tuổi Hoàng Phủ Nhất Đóa nhưng cách ăn mặc khác biệt, Hoàng Phủ Nhất Đóa ăn mặc trông rất đáng yêu, còn cô ta thì lại trông rất bụi đời. Mấy năm rồi ăn nên làm ra nên kiếm được chút tiền,

Không phải Hứa Minh Di không xinh đẹp, cô ta trắng, dáng người thon thả, mặt mũi cũng đoan chính. Nhưng chắc vì bộ mí giả của cô ta khiến đối phương có cảm giác cô ta không mấy đáng đắn.

“Kiếm được tiền thì có ích gì? Phải kiếm được chồng mới hay chứ.” Hầu Kinh Phụng nói bóng gió, “Người mà mẹ giới thiệu thì không vừa mắt, chắc chắn rất hiếm người có thể lọt vào mắt xanh của chị họ con.”

Hứa Minh Di liền vui vẻ, vừa nghịch đi động vừa nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đừng nói chị họ con như vậy. Chắc chị ấy có nhìn trúng ai đó mà, có điều chị sợ người ta không để ý chị ấy thôi.” Hoàng Phủ Nhất Đóa ăn mặc trông rất đáng yêu,

“Minh Di!” Hứa Thế Đình không nghe lọt tai nữa, nên quát một câu.

Hứa Thế Phàm liếc mắt nhìn em gái một cái rồi mở miệng: “Chúng tôi nói vậy chỉ muốn tốt cho Tinh Không thôi. Anh trai qua đời, tôi thân là chú hai thì phải trông coi con gái giúp anh ấy. Có xem xem, hiện giờ nói thế nào? Định làm gái lý thì cả đời à?”

Hứa Thế Đình lớn lên ở Hoài Thành nên vẫn hơi truyền thống, rất nghe lời anh trai mình, tuy nghe hơi giận nhưng cũng nghĩ họ lo thật. Bà không muốn nhà họ nói Hứa Tinh Không như vậy, có điều vẫn thấy họ nói có phần đúng.

Đối với những lời nói của nhà chú hai, Hứa Tinh Không đã nghe nhiều rồi, nên không thèm để tâm tới. Theo quan điểm của họ, phụ nữ nhất định phải kết hôn thì mới có thể hạnh phúc. Ngày trước, cô cũng đồng quan điểm với họ, nhưng hiện tại thì không nghĩ vậy nữa. Giờ cô đang sống rất tốt, cần gì vì lời nói của họ mà buồn phiền lo lắng. Bọn họ nói mặc bọn họ, cô chỉ cần là chính cô.

Hôm nay là ngày訂婚 của Hứa Tinh Viễn, cô không muốn cãi nhau với người nhà họ Hứa, tránh làm mất mặt Hứa Tinh Viễn và Chu Đồng Đồng. Hứa Tinh Không cười cười cho qua, vỗ vai Lâm Mỹ Tuệ nói: “Mẹ, con ra ngoài cửa xem hai em tới chưa nhé.”

Advertisement / Quảng cáo

Nói xong, cô đứng dậy rồi đi ngay. Giờ cô đang sống rất tốt, cần gì vì lời nói của họ mà buồn phiền lo lắng.

Bấy giờ đã là mười một giờ trưa, ánh nắng chiếu thẳng vào cửa xoay ở đại sảnh, làm cho nhiệt độ tại đại sảnh rất ấm.

Hứa Tinh Không đi ra cửa xoay, đứng ngay tại bậc thềm cao nhất của Nhất Hải Các. Cô nhìn dòng xe qua lại ngoài đường, không hề có xe nào tiến vào khách sạn. Nhưng cô lại không muốn quay vào trong nghe cả nhà Hứa Thế Phàm tiếp tục giảng dạy, nên quyết định đứng đây đợi. Ánh mặt trời chiếu ngay chỗ cô đang đứng, làm cô hơi nheo mắt.

Không biết hôm nay thời tiết ở Hạ Thành thế nào, Meo Meo có được ra ban công nhà Hoài Kinh tắm nắng không nhỉ?

Hứa Tinh Không đang miên man suy nghĩ thì nhìn thấy một dòng xe lần lượt dừng trước bãi đỗ xe của Nhất Hải Các. Cô hí hóp để nhìn rõ biển số của chiếc xe đi đầu tiên.

Vừa nhìn thấy, Hứa Tinh Không liền quay người đi vào đại sảnh.

Sau khi vào, cô đi tới chỗ lễ tân hỏi: “Khách sạn các cô còn phòng nào được đặt tiệc vào hôm nay không?” “Mẹ, con ra ngoài cửa xem hai em tới chưa nhé.”

Nhân viên lễ tân cho rằng Hứa Tinh Không muốn đổi phòng nên lật danh sách các phòng tiệc ra xem rồi đáp: “Phòng Minh Quân đã được đặt, là phòng lớn nhất...”

Hứa Tinh Không lập tức hỏi tiếp: “Là ai đặt vậy?”

Cô nhân viên quảy lễ tân ngẩng nhìn Hứa Tinh Không, dịu dàng cười nói: “Là tổng giám đốc của công ty Thuần Tinh ạ, hôm nay là tiệc訂婚 của con gái anh ấy.”

Bốn chữ “Công ty Thuần Tinh” làm mí mắt Hứa Tinh Không khẽ giật. Cái tên này là chủ y của Vương Thuần Sinh. Hồi mới lập công tình yêu, anh ta đã kết hợp chữ Tinh trong tên cô cùng với cùng Thuần trong tên anh ta tạo thành

tên của công ty.

Là tiệc đầy tháng của con gái anh ta ư? “Mẹ, con ra ngoài cửa xem hai em tôi chưa nhé.”

Hứa Tinh Không mỉm cười, xem ra thời điểm Vương Thuấn Sinh bắt đầu ngoại tình còn sớm hơn cô suy đoán rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Có ba người đi từ ngoài vào, Hứa Tinh Không nhìn lại thì thấy một người trước tiên.

Anh ta mặc áo jacket đen và quần tây, bên trong là áo sơ mi trắng, tóc được vuốt keo ra phía sau, thoát nhìn rất phần khôi.

Mặc dù anh ta làm kinh doanh, nhưng trông rất nhã nhặn lịch sự, đáng vẻ rất phong độ trí thức. Khi bước vào, anh ta tươi cười, gật đầu và nói cảm ơn với mọi người.

Bọn họ hầu hết là những người có tiếng tăm ở Hoài Thành, tất cả đều đến chúc mừng sinh nhật anh ta.

Tuy nhiên, cha mẹ của Vương Thuấn Sinh đứng sau anh ta không mấy vui vẻ. Suy cho cùng, Hoài Thành cũng là một thành phố trong nam kinh nữ nghiêm trọng, con gái không thể thừa kế hương khói của gia đình họ.

Đứng sau ông bà Vương là một người phụ nữ tóc dài. Cô ta không trang điểm, sắc mặt hơi một mõi, không còn xinh đẹp như trước khi mang thai. Cô ta mặc một chiếc áo khoác lông, để lộ một bắp chân hơi thô, rất nhạt nhòa trong đám người.

Vương Thuấn Sinh vừa nói chuyện vừa nhìn sang quây lý tần, sau đó lập tức hoàn toàn mất tự nhiên. Anh ta quên lời định nói, nhìn chăm chăm vào cô, khẽ há miệng.

Hứa Tinh Không khoác áo bành tô ca-rô, bên trong là áo len cao cổ màu hạnh, cùng quần đen ống rộng và đi giày cao gót. Cô tết kiểu tóc đuôi ngựa thấp thả sau lưng, được buộc bằng một sợi ren đơn giản. Làn da trắng mịn như trong suốt dưới ánh mặt trời phản chiếu từ sàn đá cẩm thạch. Cô trang điểm nhẹ, lông mày dài và đẹp, mũi cao cao, đôi môi nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết khiến mọi người khó dời mắt.

Cô đứng ở quây lý tần, chiếc áo len mỏng tôn lên dáng người của cô. Mặc dù cô mảnh khảnh nhưng không khô gầy, đường cong tính tế, thon thả mềm mại.

Khi Vương Thuấn Sinh im lặng, thì mấy người bên cạnh anh ta cũng nhìn thấy Hứa Tinh Không.

Ai quen biết Vương Thuấn Sinh cũng đều biết Hứa Tinh Không. Đám người đang nhộn nhịp bỗng trở nên im lặng.

Hứa Tinh Không bình tĩnh đón nhận ánh mắt của họ. Cô khẽ chuyển mắt, mỉm cười gọi người ở cửa.

“Tinh Viễn.”

Nhóm người Hứa Tinh Viễn đã đến.

Advertisement / Quảng cáo

Ngay khi Hứa Tinh Viễn bước vào cửa thì đã thấy Vương Thuấn Sinh. Cậu chớp mấy mắt, nhưng bị Hứa Tinh Không gọi lại. Hứa Tinh Không bước tới cạnh cậu, nắm lấy tay Đồng Đồng, nói, “Chúng ta lên lầu thôi.”

Hai nhóm người tách ra ở lên lầu.

Sau khi vào thang máy, Hầu Kinh Phương bỗng hỏi, “Đó không phải là gia đình Vương Thuấn Sinh sao?”

Mọi người khách khứa đến nỗi làm bọn họ không thể nhìn thấy quây lý tần. Cả đường đi, Hứa Minh Di luôn chơi điện thoại, nên bỏ lỡ cảnh kia, bèn mở to mắt hỏi, “Không phải chứ? Anh rề tôi ...”

“Muốn gọi anh rề thì đi nhận một người chị khác đi.” Hứa Tinh Viễn nói với Hứa Minh Di.

Hứa Minh Di và Hứa Tinh Viễn trạc tuổi nhau, nhưng từ khi còn nhỏ, cô ả đã hơi sơ Hứa Tinh Viễn. Bởi vì khi đi học, cậu hay đánh nhau ở trường. Một số người quen của cô ấy bây giờ, vẫn biết tiếng tăm của Hứa Tinh Viễn.

Bị Hứa Tinh Viễn nói một câu, Hứa Minh Di mất hết khí thế, lập tức im miệng.

Người nhà họ Chu đã từng gặp gỡ một số thân thích của Hứa gia, nên hôm nay rất vui vẻ hòa thuận. Thấy mọi người cười nói trò chuyện với nhau, rồi nhìn lại cả nhà Hứa Thế Phàm chỉ im lặng ăn uống, Hứa Tinh Không thật sự muốn đề Hứa Tinh Viễn đi ở rề cho rồi.

Bữa cơm này không có gì đặc biệt. Sau khi mọi người làm quen, Hứa Tinh Không cùng Hứa Tinh Viễn và Lâm Mỹ Tuệ mang quà, đi xuống tầng dưới tặng cho gia đình Chu Đồng Đồng, còn gia đình của đi dự tiệc và chủ thím hai thì chưa ăn no, vẫn ở trên lầu. Hứa Tinh Viễn đưa người nhà họ Hứa về. Hứa Tinh Không bảo mẹ đợi ở tầng dưới, cô thì đi lên lầu gọi gia đình Hứa Thế Phàm về, nhân tiện xem có bỏ quên gì không.

Sau thang máy xuống, cánh cửa mở ra, Hứa Tinh Không nhìn lên, thấy người trong thang máy thì khẽ mỉm cười.

Trong thang máy có hai người, là Vương Thuấn Sinh và tài xế của anh ta.

Vương Thuấn Sinh nhìn thấy Hứa Tinh Không thì ánh mắt khẽ sáng lên. Anh ta trông lịch sự, nho nhã, trí thức, nếu không nói thì chẳng ai ngờ rằng anh ta là doanh nhân cả.

Tài xế thấy Hứa Tinh Không, rồi lại nhìn sang Vương Thuấn Sinh, sau đó bước ra thang máy.

Hứa Tinh Không đứng yên, Vương Thuấn Sinh ấn nút giữ cửa thang máy, “Vào đi.”

Không ngờ anh ta lại không đi ra, Hứa Tinh Không đành trực tiếp vào thang máy. Sau khi cô vào, anh nhìn sang cô, tâm trạng rất phức tạp.

Hứa Tinh Không đã hoàn toàn khác trước.

Trước đây, cô như phần lớn những phụ nữ ở Hoài Thành, nhẫn nhịn, vâng lời vô điều kiện, phong kiến bảo thủ, thậm chí không có nguyên tắc đến thấp hèn, làm người ta chướng mắt.

Nhưng bây giờ, cô rất đẹp, phong cách cũng hoàn toàn thay đổi, trở nên trí thức nhã nhặn trầm tĩnh, tự nhiên rực rỡ, khiến Vương Thuấn Sinh không có cách nào liên hệ cô của hiện tại với quá khứ.

Anh ta không biết trong lòng mình có cảm giác gì, chỉ cảm nhận rõ được một điều, đó là hối hận.

“Sao em không gọi điện cho anh?” Vương Thuấn Sinh mở miệng trước.

Hứa Tinh không ấn lên tầng hai, Vương Thuấn Sinh vừa dứt lời, thì cánh cửa thang máy mở ra. Cô lập tức bước ra, anh ta bỗng đuổi theo.

Hứa Tinh Không không muốn dính dáng tới anh ta. Cô quay đầu lại, muốn giải quyết nhanh gọn để trở về phòng đãi tiệc.

“Có gọi. Lúc luật sư của tôi giúp tôi đòi phí ly hôn, nhưng anh không bắt nấy.” Hứa Tinh Không thần nhiên đáp.

Vương Thuấn Sinh lập tức bối rối, cúi thấp đầu, mỉm cười nói, “Khi đó quên mất, bây giờ anh sẽ bổ sung, số điện thoại của anh vẫn không thay đổi, em có thể liên hệ với anh bất cứ lúc nào.”

“Tôi không có ý định kháng cáo.” Hứa Tinh Không nói, “Mặc dù tôi không hài lòng với phí ly hôn lắm, nhưng thời gian kháng án quá dài, tôi không muốn lãng phí thời gian của mình với anh nữa.”

Có nghĩa là cô sẽ chỉ gọi cho anh ta nếu kháng cáo, nhưng cô lại không muốn làm vậy, về sau bọn họ sẽ không có bất kỳ liên hệ nào nữa.

Vương Thuần Sinh nhìn Hứa Tinh Không trước mặt mình, thật sự không thể tưởng tượng nổi sẽ có ngày, cô có thể bình tĩnh thốt ra những lời như vậy với anh ta.

Anh ta không nói nên lời, Hứa Tinh Không còn có việc nên không nói gì nữa, quay người bỏ đi.

Gặp phải Vương Thuần Sinh, trong lòng Hứa Tinh Không cũng không có cảm giác gì. Suốt đường đi cô chỉ nghĩ về chuyện phải làm, không hiểu tại sao anh ta lại đột nhiên đi đến nói với cô về số điện thoại nữa.

Ngay từ đầu anh ta đã sai, anh ta còn muốn cô giành anh về à?

Có vẻ như hiện giờ anh ấy ngủ quá ngon nên đến ban ngày cũng nằm mơ được.

Phòng đãi tiệc là phòng bao VIP, bên ngoài nối với hàng lang, phòng tiệc ở bên trong. Phòng tiệc rất rộng, nên khi ít người thì âm thanh rất vang. Lần trước, Hứa Tinh Không đã nghe Hứa Minh Di nói mình bảo thủ như một bà già không bằng gái nhảy ngay tại đây.

Rõ ràng, bệnh sưa bấy sau lưng người khác của Hứa Minh Di không thay đổi, nhưng lần này không chỉ nói xấu cô ta mà còn cả em trai cô ta.

“Cái tật một mắt Hứa Tinh Viễn mà cũng có thể cưới vợ, Chu Đồng Đồng kia vì ngôi nhà mới chịu gả cho nó chứ gì?” Hứa Minh Di sau khi cười ầm ĩ, rồi nói tiếp: “Hai chị em họ đúng là không biết xấu hổ, một người thì tật nguyên, một người thì gặp phải chồng cũ và con gái thứ mười ba đang tổ chức tiệc đầy tháng cho con họ. Tại sao cô ta bị mất chồng, còn không phải tại không sinh con được sao?”

“Không sinh được thì cứ cho chồng đi tìm gái, khi nào họ có con thì cô ta bắt về nuôi là được rồi. Đàn ông ngoại tình là chuyện bình thường mà, cô ta lại vì vậy mà ly hôn, hại anh mày bấy giờ ở công ty Thuần Tinh bị bắt nạt gần chết.” Hứa Kinh Phương tức tối nói.

“Đúng vậy đó, cô ta không cần Vương Thuần Sinh, thì nhường cho con đi, như vậy là vẹn cả đôi đường rồi. Bây giờ thì hay rồi, để con à kia được hỏi.” Hứa Minh Di lầu bầu.

“Mày nói bấy bạ gì vậy! Vương Thuần Sinh tuy có tiền, nhưng mày không kiểm soát nó được đâu. Hơn nữa dù nó có tái giá cũng không cưới mày đâu. Mày bỏ cái ý nghĩ ngu xuẩn đó cho mẹ.” Hứa Kinh Phương gạt phăng ý nghĩ của Hứa Minh Di.

Tay Hứa Tinh Không nắm chốt cửa, đốt ngón tay dần trắng bệch. Cô cup mắt, bỗng thấy cuốn sổ ghi chép trong tay.

Cô nhẹ nhàng hít thở, nhìn xuống cuốn sổ rồi lấy bút viết ba chữ “Vương Thuần Sinh”, sau đó lại viết một dãy số.

Hứa Tinh Không bình tĩnh bước vào phòng và nói: “Đến lúc về rồi.”

Hứa Tinh Không đột nhiên đi vào khiến đám người bên trong hoảng hốt. Hứa Minh Di và Hứa Kinh Phương nhìn nhau rồi nhanh chóng đứng dậy.

Advertisement / Quảng cáo

“Chị lên lúc nào vậy?” Hứa Minh Di hỏi Hứa Tinh Không, còn Hứa Kinh Phương và Hứa Thế Phàm đã đi ra trước.

“Mới lên.” Hứa Tinh Không đứng đưng đáp, rồi nhìn xuống túi của cô ta, nói: “Sớm lòng rồi kia.”

Cô thản nhiên nhét tờ giấy vừa viết vào túi Hứa Minh Di, còn bút sọc lông trên áo đi. Hứa Minh Di nhìn xuống, chỉ nói không sao rồi rời đi.

Sau khi đưa người nhà họ Hứa về, Hứa Tinh Không lái xe chờ Lâm Mỹ Tuệ về nhà.

Khi về đến nhà thì mới hai giờ. Hứa Tinh Không mở rèm cửa sổ ra, ngay tức khắc, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, chiếu khắp phòng khách nhỏ, làm tâm trạng người ta cũng thật tươi sáng.

“Con đã gặp Vương Thuần Sinh à?” Khi Hứa Tinh Không mở rèm, Lâm Mỹ Tuệ ở phía sau khẽ hỏi. Cô hơi khựng lại, quay đầu nhìn mẹ mình.

Ánh mắt Lâm Mỹ Tuệ hơi buồn bã và đau lòng. Hứa Tinh Không cắn môi dưới, đáp: “Dạ, còn nói mấy câu nữa.”

“Súc sinh.” Người phụ nữ luôn yếu đuối như Lâm Mỹ Tuệ lại đột nhiên mắng chửi, “Nó còn kết hôn, sinh con, đồ súc sinh...”

Hứa Tinh Không sững sờ, thấy mẹ cúi đầu siết chặt nắm tay, mà lòng cô chua xót.

Từ xưa đến nay, Lâm Mỹ Tuệ rất ít quản lý đến cô, nhưng điều đó không có nghĩa là bà không quan tâm. Ngược lại, có lẽ là vì bà quá quan tâm, nên khiến bà chưa bao giờ hỏi cô về chuyện của anh ta.

“Mẹ vẫn muốn con kết hôn phải không?” Hứa Tinh Không nhìn mẹ, hỏi khẽ.

Cầm Lâm Mỹ Tuệ hơi run rẩy, ngược lên nhìn vào mắt con gái, ánh mắt chứa đầy sự thương yêu và đau lòng.

“Nếu con vẫn không muốn kết hôn, thì mẹ cũng tán thành. Nhưng mẹ chỉ muốn nói với con rằng, không phải trong cuộc hôn nhân nào, đàn ông cũng giống như Vương Thuần Sinh. Chỉ là do con quá xui xẻo, gặp phải nó mà thôi. Con đừng vì nó mà không dám đi bước nữa.”

Cổ họng Hứa Tinh Không chuyển động, viên mắt nóng lên.

Mẹ cũng chỉ lo cô sẽ có đơn suốt phần đời còn lại. Bà lo Hứa Tinh Không vì bị Vương Thuần Sinh làm tổn thương mà sợ hãi hôn nhân, sống cô đơn sống quãng đời còn lại.

Như thế sẽ là một sự hối tiếc lớn.

Mẹ cô yếu đuối, nhưng cũng tỉ mỉ và bao dung. Trái tim Hứa Tinh Không như được bao phủ bởi một lớp lông nhung, mềm mại ấm áp khiến cô khẽ cong môi cười.

Cô bước đến cạnh Lâm Mỹ Tuệ, cẩn thận ôm bà vào lòng, rồi dán mặt lên mặt bà.

“Con không bài xích hôn nhân, cũng không mất niềm tin vào nó, bởi vì đã có mẹ và cha làm tấm gương tốt cho con.”

Lâm Mỹ Tuệ run run, đưa tay nắm lấy cánh tay con gái, khẽ bật khóc.

Bận rộn cả ngày, nên Hứa Tinh Không và mẹ đi ngủ trưa. Mẹ cô vì chuyện của Hứa Tinh Viễn mà bận bịu suốt mấy ngày, sau khi được thả lỏng hoàn toàn thì ngủ mất giấc thật dài.

Hứa Tinh Không xem giờ, đã là bốn giờ chiều. Cô bèn lấy giỏ đến chợ thực phẩm.

Khu nhà cô ở đã rất lâu năm, chợ thực phẩm đã chuyển sang khu mới sau khi trung tâm thương mại mới khai trương. Bây giờ nhà cô mua thức ăn, thì phải đi qua hai giao lộ, một quảng trường nhỏ, mới đến chợ thực phẩm.

Bữa trưa, Hứa Tinh Viễn thì hồi hộp, Lâm Mỹ Tuệ thì lo lắng, nên cả hai đều không ăn được bao nhiêu. Sau khi Hứa Tinh Không đến chợ thì mua mấy loại rau mà hai người họ thích ăn, rồi lại mua một ít thịt. Cô cho rau thịt vào giỏ, rồi đi bộ về nhà.

Bốn giờ chiều, mặt trời vẫn treo cao dang tây. Mấy ngày trước trời vừa mưa, làm bầu trời rất trong xanh, không khí cũng rất dễ chịu.

Hứa Tinh Không đón ánh nắng chiều, bước chậm trên đường. Một lúc sau, cô đi đến quảng trường nhỏ thì nghe thấy tiếng ồn ào của mấy đứa trẻ.

Bọn trẻ cũng được nghỉ ở trường, nên tốp lớn tốp bé tụ tập chơi trong quảng trường.

Thấy vậy, Hứa Tinh Không bèn bước đến bên đường, hai chân đạp trên bậc thềm via hè, cầm giỏ đồ ăn ở trước, nhìn bọn trẻ chơi đùa dưới ánh hoàng hôn.

Đa số đều là trẻ em ở quanh tiểu khu. Thời tiết hôm nay rất đẹp, nên không chỉ bọn trẻ mà cả người lớn cũng đến xem chúng nó đùa, thỉnh thoảng lại nhắc nhở chúng cẩn thận kéo ngã.

Khi cô vừa kết hôn, Lâm Mỹ Tuệ cũng từng nói bà sẽ dẫn cháu ngoại đến đây chơi với các bạn nhỏ khác. Nhưng dự định này đã không thực hiện được.

Hứa Tinh Không không bài xích hôn nhân, bấy giờ độc thân, chỉ là vì chưa tìm được người thích hợp mà thôi.

Trong khi cô đang ngăn người nhìn mấy đứa trẻ chơi đùa, thì phía sau đột nhiên có tiếng còi xe.

Hứa Tinh Không quay lại nhìn theo phản xạ, trên môi vẫn mang nụ cười khi nhìn bọn trẻ chơi đùa. Khi cô nhìn thấy chiếc Maserati màu đỏ Bordeaux kia, thì con người hơi co lại.

Trong xe, Hoài Kinh khoát tay trên cửa sổ, ngón tay gõ nhẹ lên thân xe. Bàn tay trắng phủ lên thân xe đỏ, càng tôn lên sự thon dài của ngón tay.

Hứa Tinh Không mở to mắt nhìn, trong lúc ngăn ngõ, cô bỗng nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau, cũng tại ngã tư này, cũng trước cột đèn giao thông này.

“Lên xe.” Hoài Kinh rút tay về, lờ đi nhất liếc nhìn đèn giao thông: “Anh đưa em về nhà.”

Xe dừng lại ở ngã tư trước nhà Hứa Tinh Không. Chiếc xe thể thao này quá bắt mắt, cô không muốn bị mọi người soi mói. Cô tháo dây an toàn, xách giỏ, mà vẫn còn ngỡ ngàng.

Hoài Kinh nhìn xuống giỏ đồ ăn, phía trên là một con cá đã được làm sạch. Cô đúng là ở đâu cũng thích ăn cá.

“Anh đến...” Hứa Tinh Không nhìn Hoài Kinh, hỏi lắp lửng.

Hoài Kinh dời mắt, nhìn vào mắt cô: “Đi công tác, mới đến trưa nay.”

Cô chớp mấy môi, dời mắt to tròn chớp chớp, như không có gì để nói, chỉ nói một tiếng cảm ơn rồi chuẩn bị xuống xe. Bỗng, Hoài Kinh kéo cánh tay cô lại.

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Tinh Không quay lại, khó hiểu nhìn anh.

Anh liếm môi dưới, hàng mày hơi nhíu lại: “Em đi ngay vậy sao?”

“Hả?” Hứa Tinh Không sững sốt, chớp chớp mắt: “Chứ... còn gì nữa?”

Cô thật sự tin Hoài Kinh đến đây để công tác. Dù sao, lần đầu tiên hai người gặp nhau cũng là ở Hoài Thành này. Con đường trước nhà cô tuy đã cũ, nhưng nó vẫn là con đường gần nhất để đến Tân Thành.

Hoài Kinh thả tay ra, ngược mắt nhìn vào đôi mắt cô, con người nâu nhạt sâu như nước.

“Không có gì. Chỉ là anh không quen thuộc nơi này, khó lắm mới gặp được một người quen, chưa nói được mấy câu em đã đi.”

Hứa Tinh Không: “...”

Cô tin rằng anh đến đây công tác, nhưng câu này lại hơi vô nghĩa. Hứa Tinh Không ôm giỏ, không biết nói gì, vì muốn vạch trần anh mà mặt đỏ ửng.

“Anh quen thuộc với nơi này mà, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng là ở đây...”

Cô còn chưa nói xong, thì mặt đỏ lựng.

Trái tim Hoài Kinh như bị cô cào nhẹ, đôi môi dần cong lên. Anh rũ mắt nhìn cô, cười ngả ngớn.

Lần đầu tiên? Lần đầu tiên thế nào?”

Tim Hứa Tinh Không đập thình thịch, đôi môi hơi hé mở bỗng bị chặn lại.

Cô vội đến đó cá mất, dời mắt tròn đầy về luồng cuồng choáng ngập vì bị bắt nạt, mềm mại như viên kẹo dẻo Marshmallow chân mèo(*), bị con sói đuôi to anh gặm cắn.

Đã một thời gian dài kể từ lần đầu tiên ấy, vậy mà cô vẫn ngại ngùng nhút nhát, thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Hứa Tinh Không xách giỏ đồ ăn về nhà, vừa vào thì thấy Lâm Mỹ Tuệ từ phòng ngủ đi ra. Cô vừa đi vừa suy nghĩ, nhìn thấy mẹ mới hoàn hồn, “Mẹ, mẹ dậy rồi à.”

Lâm Mỹ Tuệ ngủ cả chiều, sắc mặt đã khá hơn nhiều. Bà nhìn thấy giỏ đồ ăn trong tay Hứa Tinh Không, thì hỏi, “Mẹ ngủ lâu vậy à?”

Hứa Tinh Không đổi giấy, cười nói: “Có lẽ do nấy ngày qua mệt quá đó. Mẹ ngủ tiếp đi, con làm cơm tối xong sẽ gọi mẹ dậy.”

Lâm Mỹ Tuệ ngủ cả buổi chiều nên đã nghỉ ngơi đủ, lúc đầu nói với Hứa Tinh Không: “Mẹ làm với con.”

Tài nấu nướng của Lâm Mỹ Tuệ rất tốt, khi bà làm cơm, Hứa Tinh Không chủ yếu chỉ giúp đỡ vặt vãnh.

Hứa Tinh Không rửa đồ ăn, Lâm Mỹ Tuệ nhìn sang nói, “Măng mùa đông này thật non. Mua ở chợ phía Đông trước nhà em con sao?”

Hứa Tinh Không cúi đầu lật măng, chớp chớp mắt dường như không nghe thấy.

“Tinh Không.” Lâm Mỹ Tuệ gọi cô.

“A, gì ạ?” Hứa Tinh Không giật mình.

Bà nhìn sắc mặt cô, hỏi: “Nghĩ gì thế? Mẹ nói chuyện với con mà con cũng không nghe.”

Cô rũ mắt, chăm chú lật măng, cười đáp: “Không có gì cả ạ.”

Lâm Mỹ Tuệ không để tâm, hỏi lại lần nữa. Hứa Tinh Không cúi đầu miễn trả lời, nhưng tâm trí đã không biết bay đến nơi nào.

Trước khi cô xuống xe, Hoài Kinh hỏi cô đêm nay có muốn anh đến đón cô không. 7 giờ tối anh sẽ xong việc.

Hứa Tinh Không lật măng xong thì bỏ vào thau, khe khẽ thở dài. Không phải anh đến Hoài Thành là để công tác à? Sao đi làm việc cũng nghĩ về mấy chuyện kia vậy?!

***

Hứa Tinh Viễn tan làm về nhà thì cơm nước đã xong xuôi, chị và mẹ cậu đều đang ở dưới bếp. Mang theo một luồng khí lạnh vào nhà, nhưng trong lòng cậu lại ấm áp lạ thường.

Hứa Tinh Viễn rửa tay trước rồi vào nhà bếp, lấy chén đứng trước nồi cơm, vừa xối vừa hỏi: “Chị, chị ăn bao nhiêu?”

Thói quen ăn uống của Hứa Tinh Không rất tốt, nếu no rồi thì không ăn nữa, cho nên lượng cơm không cố định, mỗi lần bới đều phải hỏi cô ăn bao nhiêu.

Hứa Tinh Viễn hỏi mấy lần mà không nghe cô đáp, nên chọt chọt Hứa Tinh Không đang múc canh cá bên cạnh, gọi: “Chị?”

Hứa Tinh Không hoàn hồn, nhìn sang Hứa Tinh Viễn: “Một muỗng được rồi.”

“Nghĩ gì mà mắt hờn mắt vía vậy?”

Lâm Mỹ Tuệ bên cạnh cười nói: “Không biết nghĩ gì mà từ lúc làm com đã như người mắt hờn rồi.”

Nghe vậy, Hứa Tinh Viễn nheo mắt lại. Hiện giờ cậu đã đính hôn, không còn là tên đầu đất không hiểu tình yêu nam nữ là gì nữa.

Hứa Tinh Viễn đưa mắt nhìn Lâm Mỹ Tuệ đi vào phòng khách, sau đó nhích đến cạnh Hứa Tinh Không: “Chắc không phải đang nhớ...”

Hứa Tinh Không nhìn em trai, đỏ mặt chọc vào đầu cậu: “Đừng đoán linh tinh.”

Advertisement / Quảng cáo

“Được rồi.” Hứa Tinh Viễn ngoan ngoãn nghe lời, cười hi hi, bưng com ra phòng khách.

Cả nhà vui vẻ hòa thuận ăn tối, sau đó, Hứa Tinh Không dọn bàn, còn Hứa Tinh Viễn vào bếp rửa chén. Lâm Mỹ Tuệ thì mở tivi, chuẩn bị xem thời sự.

Đây là thói quen mà cha Hứa Tinh Không để lại. Lúc sinh thời, cha cô là cảnh sát mỗi ngày đều xem thời sự. Mặc dù bây giờ ông đã qua đời, nhưng ngày nào gia đình cô cũng xem.

Cô đang dọn bàn, thì đồng hồ trên bàn trà và tivi đồng thời vang lên âm báo chuẩn bị đến chương trình thời sự.

Âm báo vang lên ba tiếng, chương trình thời sự bắt đầu. Cô nhìn bên góc phải màn hình tivi, 7 giờ đúng, anh đã xong việc.

Sau khi Hứa Tinh Viễn rửa chén xong thì đến ngồi cạnh Lâm Mỹ Tuệ, cùng xem tivi. Con trai và con gái ngồi cạnh mình, Lâm Mỹ Tuệ rất vui vẻ, vừa lật quýt vừa trò chuyện vừa xem thời sự.

Hứa Tinh Viễn ăn một múi quýt vừa lột, sau đó tách quả quýt ra làm hai, chia cho mẹ và chị mình mỗi người một nửa, “Quả này ngọt lắm.”

Hứa Tinh Không nhận lấy rồi thả vào miệng. Múi quýt lành lạnh quện trên đầu lưỡi, cô cắn mạnh, nước và vị quýt lập tức ngập tràn khoang miệng. Cô nhìn thoáng qua đồng hồ rồi đưa hết phần còn lại cho mẹ, nói: “Con đi gọi điện thoại đã.”

Hứa Tinh Không đứng dậy, đi về phòng ngủ cô. Mở đèn, căn phòng nhỏ lập tức sáng bừng, cô đứng trước cửa sổ, cầm di động trong tay gọi đến một dãy số.

Ánh đèn ngoài cửa sổ yếu ớt xuyên trong đêm đen.

Sau khi điện thoại đổ chuông hai tiếng thì giọng anh vang lên, đi thẳng vào vấn đề chính: “Anh đến đón em.”

Yết hầu Hứa Tinh Không khẽ chuyển động, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, ánh sao lấp lánh trong mắt cô.

“Em tự đón xe qua. Anh đang ở đâu?”

Hoài Kinh cũng không kiên trì đến đón cô, sau khi nghe cô nói thì trầm giọng đáp: “Căn phòng đầu tiên của chúng ta.”

Hai tai cô đỏ lên, lí nhí đáp một tiếng rồi cúp máy.

Hứa Tinh Không mặc áo khoác dài vào, khi đi ra phòng khách, Hứa Tinh Viễn thấy cô ăn mặc chỉnh tề thì hỏi: “Chị, muốn thế này rồi mà chị còn định ra ngoài à?”

“Ừ.” Hứa Tinh Không hơi chột dạ. Cô nhìn thoáng qua Lâm Mỹ Tuệ: “Có một đồng nghiệp khá thân của con ở công ty đến Hoài Thành công tác. Cấp trên bảo con đi giúp cô ấy một chút.”

“Không phải công ty của chị đã được nghỉ rồi sao?” Hứa Tinh Viễn vừa ăn quýt vừa hỏi.

Bị em trai hỏi đến lúng túng, Hứa Tinh Không giải thích: “Có vài bộ phận chưa được nghỉ.”

“Đừng chậm trễ việc công ty.” Lâm Mỹ Tuệ nói xong thì sai Hứa Tinh Viễn: “Đưa chị con đến đó đi. Đợi chị làm xong thì cùng về luôn.”

Hứa Tinh Viễn bỏ quýt xuống, định đứng lên thì Hứa Tinh Không cản lại: “Không cần đâu.”

Cô từ chối, nhắm mắt lăm ngơ trước vẻ mặt khó hiểu của em trai, nói với Lâm Mỹ Tuệ: “Công ty đã cấp cho con một căn phòng. Đêm nay con ở đó, với lại bên ngoài lạnh lắm, con tự đón xe đi được rồi.”

Hứa Tinh Không đã nói vậy, Lâm Mỹ Tuệ cũng không kiên trì nữa, chỉ gật đầu căn dặn: “Vây cũng được, đi đường cẩn thận đó. Ngày mai con vẫn ở đó hỗ trợ tiếp à?”

Nhắc tới chuyện này, Hứa Tinh Không cũng không chắc chắn. Cô lắc đầu trả lời nước đôi: “Con cũng không chắc nữa ạ.”

Nghe vậy, Lâm Mỹ Tuệ cười nói: “Được rồi, ngày mai mẹ làm đồ ăn sáng cho con.”

Hứa Tinh Không gật đầu rồi đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi nhà, tim cô đã đập như trống. Cô đứng trong hành lang tối đen, thầm nghĩ không ngờ mình vì đi gặp Hoài Kinh mà lần đầu nói dối mẹ.

Hứa Tinh Không, mấy điên thật rồi.

Sau khi ra ngoài, cô không tự lái xe mà đón một chiếc taxi. Sau khi lên xe, cô nói: “Bác tài, phiền chú đến khách sạn Gia Như.”

Hứa Tinh Không vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn mỗi khi nghĩ tới lần đầu tiên cùng Hoài Kinh, cho nên luôn muốn quên nó, chỉ muốn xóa nó khỏi tâm trí mình. Nhưng khi đứng trước phòng 2024, cô mới biết mình hoàn toàn không thể quên được. Trước kia không thể, mà bây giờ, nó đã trở thành một phần hồi ức.

Cô ấn chuông, cửa lập tức mở ra. Hoài Kinh đứng trong phòng nhìn cô. Anh mặc áo sơ mi quần tây, hình như vừa làm việc xong, vẫn chưa áo cà vạt, đứng dưới ánh đèn ở lối vào, lạnh lùng mà thâm trầm.

Thấy cô, nét mặt anh đầy ý cười, ngón tay thon dài tháo cà vạt, né sang một bên, trầm giọng nói: “Vào đi.”

Đây là gian phòng kiểu căn hộ, đi qua lối vào thì đến phòng khách. Trong phòng khách chỉ mở một ngọn đèn nhỏ và một ngọn đèn bàn cạnh sofa. Ánh đèn khiến cả căn phòng ấm áp hơn rất nhiều.

Rõ ràng Hứa Tinh Không đã đến đây một lần, nhưng lại có cảm giác lần đầu tiên đến. Lần đầu đến, cô quá khẩn trương nên không để ý gì khác, bây giờ nghĩ lại, tại sao cô phải khẩn trương chứ?

Hoài Kinh đứng bên cạnh, cúi đầu nhìn cô: “Tắm trước nhé.”

Hứa Tinh Không hoàn hồn, giương mắt nhìn anh rồi gật đầu đáp: “Vâng.”

Cô tắm rửa qua loa rồi ra phòng khách trước. Đây là căn phòng nằm trên tầng cao nhất của khách sạn.

Cửa sổ sát sàn rộng đến mức gần như có thể nhìn thấy cả bầu trời đêm, màn cửa hé mở, ánh đèn xuyên qua lớp màn mỏng biến thành màu hồng.

Trước cửa sổ sát sàn là một bộ ghế sofa vải, góc ghế vò cùng kéo kéo, đặt sát cửa kính. Tới gần nhìn, phong cảnh bên ngoài rất rõ ràng. Cô đi về phía trước, nghiêng người nhìn xuống nhưng không thấy mặt đất, vì thế lại khụy gối, quỳ trên ghế sofa.

Cô lại nhích về phía trước chút nữa, tay nắm màn cửa, cúi đầu nhìn xuống, sau đó ánh mắt lập tức sáng rực bởi ánh đèn xe dưới đường phố phồn hoa đông đúc.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn ngắm thành phố nơi mình lớn lên. Khu đô thị mới phát triển hết sức nhanh chóng, bây giờ cơ sở hạ tầng và kiến trúc nơi này đã có phần giống một thành phố lớn.

Khách sạn Gia Như ở trung tâm thành phố, đôi mắt nhìn xuống có thể thấy những cửa hàng chưa đóng cửa bên dưới, người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Hứa Tinh Không nhìn đến ngẩn người.

Sau khi Hoài Kinh tắm xong, vào phòng ngủ thì không thấy ai, nên nhìn ra phòng khách.

Vừa tắm xong nên cô chỉ mặc áo choàng tắm, tóc xõa tự nhiên trên lưng, dưới ánh đèn trông vô cùng dịu dàng.

Hai tay cô nắm màn cửa, quý gối trên sofa cạnh cửa sổ sát sàn, áo choàng tắm hơi ngắn làm lộ đôi chân thon dài trơn bóng trắng mịn của cô.

Sofa rất rộng, cả mu bàn chân cô đều dãn lên sofa, ngón chân nhỏ hơi xòe ra, trông rất đáng yêu.

Ánh mắt Hoài Kinh hơi tối lại, đứng dậy đi đến.

Một cây tay vòng lấy eo Hứa Tinh Không, khiến ánh sao trong mắt cô chợt tán ra. Cả người anh dán sát vào người cô, trong phút chốc hơi thở bao lấy cô.

Tâm trạng Hứa Tinh Không xao động, vừa muốn quay lại thì nụ hôn của anh đã rơi lên tai cô, giọng nói khó giấu được sự gọi cảm: “Ồ đây nhé.”

Hứa Tinh Không mở to mắt, trong mắt lấp lánh ánh sao. Cả người cô lại bị anh kéo nhẹ về phía sau. Chữ “vâng” còn chưa được thốt ra đã bị anh ngăn lại ở cổ họng.

Ngón tay Hứa Tinh Không nắm chặt màn cửa.

Khi cô tỉnh dậy, Hoài Kinh đã mặc áo sơ mi, đứng trước giường chỉnh cổ áo, áo vẫn chưa cài nút.

Hứa Tinh Không vui mình trong chăn, hơi nheo mắt, chăm chú nhìn anh.

Dường như anh không phát hiện ra, ngón tay thon dài bắt đầu cài từ nút áo ở dưới lên, động tác chậm rãi, mang theo chút ngái ngủ.

Anh cài nút áo, che nhân ngư tuyến lại, rồi đến cơ bụng và cơ ngực, sau đó là xương quai xanh, cài xong nút cuối cùng, anh dừng tay, thấp giọng cười:

“Có muốn anh cởi ra cho em nhìn lần nữa không?”

Nhìn lên bị bất tài trận, Hứa Tinh Không hơi luống cuống, chuyển tầm mắt đi, phần cổ còn lộ ngoài chăn đỏ ửng.

Cô không nói gì, bên giường lại truyền đến tiếng cười trầm thấp của anh.

“Dậy đi, anh đưa em về nhà.”

Khi hai người đi thang máy xuống tầng dưới, xe đã chờ ở khu. Hai người một trước một sau đến cạnh xe, Hoài Kinh mở cửa cho Hứa Tinh Không. Cô vừa định lên xe, nhưng vừa nhìn lên thì sững người.

Động tác cô khựng lại, làm tầm mắt Hoài Kinh cũng nhìn theo tầm mắt cô. Trên chiếc xe Mercedes, một người đàn ông mặc áo jaker đang xuống xe, tướng mạo bình thường, phong cách tri thức.

Hoài Kinh thấy Hứa Tinh Không còn chưa lên xe bèn đưa tay chặn trước tầm mắt cô.

Tầm mắt bị che, Hứa Tinh Không hơi sững sốt, nhìn bàn tay to lớn trước mặt rồi quay lại anh. Anh đang cụp mắt nhìn cô, vẻ mặt mấy không vui.

Cô mím môi giải thích một câu: “Đó là chồng trước của em.”

Cô vừa nói xong thì bàn tay trước mặt trực tiếp bịt lên mắt cô luôn.

Hứa Tinh Không: “...”

“Đã là chồng trước rồi còn gì nữa, nhìn bên cạnh này.”

Gặp Vương Thuấn Sinh ở đây nên Hứa Tinh Không hơi ngạc nhiên mà thôi, không ngờ lại bị bịt mắt, cô dờ khóc dờ cười. Mặt cô rất nhỏ một bàn tay của Hoài Kinh gần như đã che hết. Cô khẽ ngẩng đầu hỏi anh: “Nhìn cái gì ở bên cạnh cơ?”

Cô vừa dứt lời, bàn tay trên mắt đã rút ra, ánh sáng làm cô hơi nheo mắt lại. Giương mặt đẹp trai của anh tiến vào tầm mắt cô, anh nhếch mày, trầm giọng nói: “Em nói xem nhìn cái gì?”

Hứa Tinh Không dờ mắt, lông mi run run, mím môi cười.

Vương Thuấn Sinh đi thang máy lên tầng 16, sau khi nhìn xung quanh mới đưa tay lên gõ cửa một căn phòng.

Advertisement / Quảng cáo

Anh ta vừa gõ một cái thì gần như cửa lập tức mở ra. Cô gái bên trong yêu kiều mím cười, nhìn thấy anh ta thì lập tức vui vẻ, nũng nịu gọi một tiếng: “Anh rể.”

Vương Thuấn Sinh nhếch mày nhìn cô gái trước mắt, sau đó nheo mắt cong môi cười rộ lên, rồi đi vào phòng, khóa cửa lại.

Sau khi Vương Thuấn Sinh rời khách sạn Gia Như, thì lái xe đến hội sở thương nghiệp Văn Long ở ngoại ô Hoài Thành. Đêm nay anh ta và người của đài truyền hình Hoài Thành có cuộc hẹn phỏng vấn.

Vương Thuấn Sinh vừa vào cửa thì trợ lý Lý Tuấn đã ra đón, bên cạnh còn có một người phụ nữ, thấy Vương Thuấn Sinh thì lập tức đưa mắt nhìn.

Lý Tuấn giới thiệu: “Đây là trợ lý Triệu Di của ký giả Tiểu Hàng đài truyền hình Hoài Thành.”

Tiểu Hàng là ký giả trụ cột của đài truyền hình Hoài Thành, được phân công phỏng vấn một nhân vật mới phát lên thế này, có một hai trợ lý cũng là chuyện bình thường.

Cô Triệu Di này trông tuổi tác không lớn lắm, tóc ngắn da trắng, nhìn Vương Thuấn Sinh mà hơi hỏi huyệt.

Nghe vậy, Vương Thuấn Sinh nhìn cô ấy, lịch sự cười nói: “Chào cô.”

“Chị Tiểu Hàng đang chờ anh trên phòng tiệc ở tầng mười.” Triệu Di nói.

Vương Thuấn Sinh gật đầu đáp: “Được, đi thôi.”

Sau khi anh ta nói xong thì Triệu Di bỗng nhìn ra sau anh ta. Anh ta nhìn theo tầm mắt cô ấy thì thấy một nhóm người đang đi vào.

Tổng cộng có năm sáu người, người nào cũng ăn phục giày da. Người đi đầu mặt mày thâm trầm xuất chúng, khí chất lạnh lùng. Ánh mắt đào hoa của người nọ nương lên, con ngươi nâu nhạt trầm như nước, vẻ ngoài quá mức xuất sắc, thậm chí còn đẹp hơn một số diễn viên điện ảnh, nên vừa bước vào đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Mà người nọ thì làm như không thấy gì, môi mông khẽ mím, nghiêm túc lắng nghe người bên cạnh nói. Vương Thuấn Sinh nhận ra được hai người trong số đó là hai nhân vật có tiếng nhất trong giới kinh doanh Hoài Thành, vậy mà hai người họ lại chỉ đi sau người đàn ông kia, có thể thấy người nọ rất lợi hại.

Vương Thuấn Sinh tò mò nhìn người đi đầu, người nọ hình như nhận thấy anh ta nhìn mình, nên đang nghe người khác nói chuyện thì bỗng nhiên lạnh lùng nhìn sang.

Vương Thuấn Sinh bị nhìn đến hoảng sợ, chưa kịp dờ mắt đi thì nhóm người đã bước vào thang máy.

Thang máy có thể chứa mười hai người, nhóm người kia sáu người, nên Vương Thuấn Sinh định đi vào. Khi anh ta đi tới thì cửa thang máy vừa vận đóng lại, trong phút chốc, một bàn tay đặt giữa cửa.

Bàn tay trắng dài, khớp xương rõ ràng.

Cửa thang máy từ từ mở ra, người nọ nhìn ra, sắc mặt lười nhác, lạnh nhạt hỏi một câu: “Không vào sao?”

“Cảm ơn.” Vương Thuấn Sinh nhìn anh, lịch sự đáp rồi cùng nhóm Lý Tuấn đi vào.

Cửa thang máy nhanh chóng đóng lại, Lý Tuấn ấn phím 10, ngoài phím 10, còn có phím 8 sáng đèn. Mà tầng 8 của hội sở thương nghiệp Văn Long là phòng họp. Chính phủ Hoài Thành hay các cuộc họp lớn quan trọng của giới thương nghiệp đều tổ chức ở đây.

Sau khi vào thang máy, Triệu Di nghĩ lát nữa phải phỏng vấn trực tiếp Vương Thuấn Sinh nên hỏi một số câu quan trọng trước.

“Trước tiên tôi sẽ hỏi Vương tiên sinh một số câu mà lát nữa chị Tiểu sẽ hỏi, có được không?” Triệu Dinôi khẽ.

Dù trong thang máy có người, nhưng Vương Thuấn Sinh không muốn chậm trễ chuyện phỏng vấn, nên quay sang gật đầu với nhóm người nọ rồi đáp: “Được.”

“Tên công ty trách nhiệm hữu hạn Thuấn Tinh bắt nguồn từ đâu thế ạ?” Triệu Di hỏi.

“Thuấn Tinh là tên của tôi và vợ tôi ghép lại.” Vương Thuấn Sinh đáp.

Câu trả lời này rõ ràng đã khiến Triệu Di giật mình, nên lại nhìn vào laptop lần nữa, sau đó về mặt hơi thay đổi: “Vợ của anh chẳng phải tên Lại Thư Hinh sao?”

Câu hỏi này khiến sắc mặt Vương Thuấn Sinh cứng đờ. Lý Tuấn bên cạnh hơi bức, sao đài truyền hình lại cứ một trợ lý gà mờ thế này làm trợ thủ không biết. Anh ta mắt kiên nhẫn nói: “Tổng giám đốc Vương và vợ trước đã ly hôn, vì vợ trước không thể mang thai, tình cảm hai người bất hòa.”

“Đúng vậy.” Vương Thuấn Sinh mỉm cười gật đầu.

“Xin lỗi.” Triệu Di hơi áy náy, sau đó ghi chép lại.

“Tình cảm bất hòa?”

Khi ba người đang nói chuyện thì người bên cạnh đột nhiên lên tiếng. Bốn chữ lạnh như băng đập vào tai khiến Vương Thuấn Sinh choáng váng. Anh ta ngược lên nhìn người nọ, mà người nọ cũng nhìn thẳng vào mắt anh ta, sắc mặt lạnh nhạt.

“Sao tôi nghe nói là do Vương tiên sinh đây ngoại tình nên dẫn đến ly hôn mà.”

Vương Thuấn Sinh giật mình, không ngờ người này lại biết mình. Trước mặt nhiều người như vậy, anh ta hơi lúng túng, không vui nói:

“Tiên sinh, mấy lời đồn như thế ngài cũng tin sao? Những chuyện này chỉ có người trong cuộc mới rõ thôi.”

Vương Thuấn Sinh vừa nói xong thì người nọ cười lạnh một tiếng: “Ly hôn là chuyện của hai người, người trong cuộc không chỉ có một mình anh mà phải không.”

Câu nói này khiến Vương Thuấn Sinh cau mày. Tuy trong lòng anh ta không tin nhưng vẫn hỏi: “Anh biết vợ trước tôi sao?”

“Đỉnh!” Thang máy mở cửa đã đến tầng 8.

Hoài Kinh rũ mắt nhìn thoáng qua Vương Thuấn Sinh, ánh mắt sâu thẳm, nét mặt khó thấu: “Có ai mà tôi không biết?!”

Nói xong, anh cùng đoàn người bước ra, để lại Vương Thuấn Sinh đứng cau mày trong thang máy.

Trước khi vào phòng họp, Leo vừa nghe điện thoại xong, đi tới, thần sắc hơi trầm: “Chuyến ở Hạ Thành có thay đổi, tổng giám đốc Hà báo chúng ta về trong đêm nay.”

Hoài Kinh ngược mắt nhìn anh ấy, hỏi: “Chuyến bay muộn nhất về Hạ Thành vào đêm nay là mấy giờ?”

Leo đã xem các chuyến bay rồi, anh ấy đáp: “Tám giờ rưỡi.”

Hoài Kinh hơi mỉm cười, vừa đi vào phòng họp, vừa từ tốn nói: “Tôi biết rồi.”

Mặc dù đang trong kỳ nghỉ, nhưng vào mấy ngày cuối năm, nên ngày nào Hứa Tinh Không cũng bận rộn. Có bán điểm tâm cùng mẹ đến trưa, sau đó thì về dọn dẹp nhà. Cuối năm nào cô cũng tổng vệ sinh nhà cửa một lần.

Bận cả chiều, sau khi Hứa Tinh Không xem thời sự với mẹ, vẫn không nhận được điện thoại của Hoài Kinh. Cô cúi đầu nhìn di động, Trần Uyển Uyển vừa gửi một tin nhắn video tới.

Gia đình ba người họ đi hang Hoan Nhạc, Khang Khang chơi rất vui vẻ, tiến đến gần màn ảnh gọi di Tinh Không, trên tay còn cầm kẹo đường đưa về phía cô.

Hứa Tinh Không xem video mà cười một lúc.

Di động vẫn im lặng, thấy đã bảy giờ rưỡi tối, chắc anh bận, đêm nay sẽ không hẹn cô ra.

Khi Hứa Tinh Không nhìn di động lần nữa thì mẹ cô hỏi: “Con còn phải đi giúp đỡ đồng nghiệp kia sao?”

“Không ạ.” Hứa Tinh Không cắt di động, nhìn thoáng qua Lâm Mỹ Tuệ. Mẹ cô đã thay một bộ quần áo thoải mái, cô cười hỏi: “Mẹ định ra ngoài à?”

Lâm Mỹ Tuệ gật đầu, ngại ngần đáp: “Ngoài quảng trường nhỏ đang có hoạt động khiêu vũ, mẹ định đi tham gia.”

Từ xưa đến nay, Lâm Mỹ Tuệ thích yên tĩnh chứ không thích ồn ào, không ngờ bây giờ lại còn khiêu vũ ở quảng trường. Nhưng ra ngoài vận động nhiều cũng là chuyện tốt, Hứa Tinh Không cười nói: “Con đi cùng mẹ.”

Nghe Hứa Tinh Không nói muốn đi theo, Lâm Mỹ Tuệ vui vẻ gật đầu: “Được.”

Hai mẹ con vừa nói chuyện, vừa đi bộ ra quảng trường.

Buổi tối, quảng trường nhỏ chỉ mở một ngọn đèn ở giữa tượng đá và đài phun nước, ánh sáng yếu ớt chỉ vừa đủ để thấy bóng người. Trên quảng trường, tuy trời rất lạnh nhưng vẫn khá đông người.

Chỗ Lâm Mỹ Tuệ khiêu vũ là ở góc đông bắc quảng trường. Vì chỗ đó gần đường cái, có đèn đường chiếu đến, nên sáng sủa mấy chỗ khác.

Ở góc đông bắc vốn là nơi để ngồi chơi, vì vậy trong góc có hai cái ghế dài đặt song song nhau, trên mặt ghế còn có mấy chiếc lá úa. Âm nhạc ở quảng trường mang hơi thở văn nghệ.

Thật ra Lâm Mỹ Tuệ chỉ mới đến đây khiêu vũ một thời gian ngắn, nên còn vài động tác chưa thuộc. Hứa Tinh Không đứng cùng bà phía sau mọi người, dẫn đầu nhảy theo động tác của người phía trước.

Khi cô đang nhảy thì đột nhiên nhìn thấy ngoài đường có một chiếc Maserati đỏ Bordeaux. Tuy màu đỏ bordeaux không nổi bật lắm, nhưng dòng xe Maserati quá bắt mắt.

Khi thấy nó, thì đúng lúc cô đang xoay người. Đã nhảy sang lần hai tám nhịp, cô cảm thấy chắc vừa rồi mình đã hoa mắt. Nếu Hoài Kinh đến, thì anh nhất định điện thoại trước cho cô.

Trong lúc cô đang thất thần, thì người hướng dẫn ra lệnh một tiếng, cả đội ngũ làm động tác xoay người. Hứa Tinh Không cũng xoay người, tập trung tinh lực nhảy khẩu lệnh người hướng dẫn, nghiêm túc nhảy.

Họ đang nhảy điệu nhảy căn bản, tuy nhìn khá giản đơn, nhưng vẫn rất khó học.

Hứa Tinh Không hoàn toàn là tay ngang, chỉ nhảy theo người khác. Cô cảm thấy bước nhảy của mình rất cứng nhắc và xấu xí.

Nhảy hai lần tám nhịp xong, người nhảy đầu lại hô đổi động tác, Hứa Tinh Không quay tay xoay người theo các bác gái. Vừa xoay, Hứa Tinh Không chợt thấy chiếc Maserati kia đỗ bên lề đường, và người đang ông đang tựa lên nó đang nhìn về phía này.

Vì cách xa nên Hứa Tinh Không không thấy rõ về mặt anh, nhưng không cần nghĩ cũng biết chắc chắn anh đang cười mình.

Lúc này xung quanh cô rất đông người, cô càng không thể đến chỗ Hoài Kinh trước mặt mẹ mình. Hứa Tinh Không cắn răng, tiếp tục nhảy hết đoạn sau. Còn anh tất nhiên vẫn đứng đó nhìn cô.

Mọi người nhảy hết bài hát thì giải tán. Hứa Tinh Không nhìn thoáng qua bên đường, rồi đi theo mẹ. Sau khi ra khỏi quảng trường nhỏ, cô gấp ngừng nói, “Mẹ mẹ về nhà trước đi, con đi mua một ít quýt.”

Trùng hợp ở nhà đã hết quýt, Lâm Mỹ Tuệ không suy nghĩ nhiều, gật đầu căn dặn, “Được, con đi đường cẩn thận đấy.”

“Vâng ạ.” Hứa Tinh Không đáp rồi xoay người trở lại quảng trường.

Cô đi vội đến bên lề đường gần quảng trường. Hoài Kinh như biết cô sẽ quay lại nên vẫn đứng bên đường chờ cô. Chỗ này cũng chỉ có một ngọn đèn đường, cột đèn cao nghiêng thẳng tắp, tỏa ra ánh sáng cô đơn.

Anh mặc áo khoác dài màu đen, bên trong là áo phục màu đậm, dáng người cao lớn, đứng dưới cột đèn kia, trông anh càng cao ráo hơn.

Hoài Kinh đang cúi đầu, khi cô đi đến thì anh bỗng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô.

Advertisement / Quảng cáo

Anh vốn trắng, áo khoác đen càng tôn lên màu da của anh. Dưới ánh đèn, mặt mày anh tinh xảo, đường nét càng rõ ràng hơn, cứ như một pho tượng nghệ thuật được chiếu sáng trong viện bảo tàng.

Hứa Tinh Không đi vội đến nên thờ gấp, gương mặt cũng đỏ lên. Mấy sợi tóc rớt xuống bên tai, vì vừa khiêu vũ xong nên tóc ướt mồ hôi, dán lên mặt cô.

“Anh... sao anh lại đến đây?” Hứa Tinh Không đứng dưới bậc thang ngựa đầu nhìn anh. Cô vốn thấp hơn anh một cái đầu, bây giờ lại càng thấp.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cặp mắt to tròn trong suốt, đôi môi xinh xắn khẽ thờ phỉ phỏ.

Buổi tối cuối đông rất lạnh, nhưng dưới ánh đèn nơi này, vòm sáng nhỏ dường như phát ra hơi ấm, nên đôi nam nữ đứng bên dưới đều cảm thấy ấm áp.

“Đến thăm em một lúc.” Hoài Kinh cúi đầu nhìn cô, đuôi này hơi nhếch, “Đêm nay anh phải về Hạ Thành.”

“Hà?” Hứa Tinh Không mở to mắt, dường như hơi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức, cô liếm liếm môi dưới, nói “Vâng.”

Lần này trở về thì đã đến Tết, anh sẽ không đến Hoài Thành công tác nữa, như vậy hai người sẽ thật sự phải xa nhau nhiều ngày hơn.

Hứa Tinh Không ngạc nhiên xong thì bình thường trở lại, cứ như không hề cảm thấy gì với việc anh quay về Hạ Thành.

Về quê sum họp với gia đình, cuộc sống của cô có vẻ muôn màu muôn vẻ hơn khi ở Hạ Thành chơi với Meo Meo nhiều.

“Đến đây một mình à?” Hoài Kinh hỏi.

“Không phải, với mẹ em nữa.” Hứa Tinh Không trả lời.

“Là người mặc đồ màu xám đứng cạnh em à?” Hoài Kinh lại hỏi.

“Hà?” Hứa Tinh Không khẽ mỉm cười, không trả lời. Thật ra anh đã đoán đúng, nhưng cô không muốn để anh biết nhiều về chuyện trong nhà mình.

Anh hơi rù rụt, nhìn thấu suy nghĩ của cô, sau đó hất cằm nhếch môi, tỏ ra không thèm để ý.

“Sáo huyết cũng đã bị anh tìm ra, còn cất giấu che giấu cái gì nữa.”

Nghe Hoài Kinh nói vậy, Hứa Tinh Không hơi lúng túng, nói năng có chút lộn xộn. “Anh không được đến nhà em đấy.”

Anh cười khẽ một tiếng, gương mặt quét một vòng về phía nhà cô, từ chối cho ý kiến. Cô đang định nói gì nữa thì anh dỗi mắt, thay đổi đề tài.

“Hay đến đây khiêu vũ làm à?”

Bị anh ngắt lời, Hứa Tinh Không nhớ tới dáng vẻ của mình ban nãy khi khiêu vũ ở quảng trường, mặt lập tức đỏ ửng. “Không thường xuyên, chỉ nhảy đại thôi. Anh không thấy động tác của em không chuẩn đó sao?”

“Không thấy.” Anh buông mắt nhìn Hứa Tinh Không, cười nói: “Khi em khiêu vũ, trong đầu anh chỉ có hai chữ.”

Hứa Tinh Không gương mặt nhìn anh.

Hoài Kinh nhìn thẳng vào mắt cô, mặt mày ngả ngôn nhưng ôn hòa.

“Xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Hoài Kinh xuống máy bay thì đã chín giờ rưỡi, anh và Hà Ngộ hẹn gặp nhau ở Trương Trúc Hiền, nơi lần trước hai người đã ăn cơm cùng nhau. Hoài Kinh đi qua hành lang, còi giấy đi vào phòng VIP. Hà Ngộ vừa pha xong một ấm trà hoa nhài, nước trà trong suốt, hơi nước vẫn vút trong ấm từ sa.

*từ sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

Mùi hoa nhài nồng đậm, sau khi ngấm nước, cả căn phòng đều đầy mùi hương.

Căn phòng này ở lưng chừng núi, ngăn đầu là trời, cúi đầu là sườn núi. Dù giữa gió đông buổi tối thì cảnh sắc vẫn tinh khiết dễ chịu.

Hoài Kinh đi vào, người mang theo hơi lạnh. Cạnh cửa sổ trong phòng có một cái bàn thấp, Hà Ngộ ngồi cạnh bên, sau khi anh tới, anh ta đưa túi tài liệu bên cạnh, tiện thể rót cho anh một chén trà.

“Tôi đã lấy được thứ cậu muốn.”

Hoài Kinh hít một hơi, tay lướt qua chén trà cảm lấy túi tài liệu. Anh mở túi tài liệu ra, rũ mắt nhìn qua thứ bên trong, đuôi mắt hơi nhếch.

Đề túi tài liệu sang một bên, Hoài Kinh cầm chun trà lên, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, thần nhiên nói: “Chờ hành động bên kia đã.”

Rót đầy trà vào chun, một đóa nhài bện một vòng trong chun từ sa, Hà Ngộ ngược mắt nhìn Hoài Kinh mà hỏi: “Nếu bên kia không hành động thì sao?”

Hoài Kinh khôi phục tinh thần, nhìn sang Hà Ngộ, bờ môi hơi nhếch, bỏ chun trà trên tay xuống.

“Cậu nhìn tôi đi, cậu cảm thấy Hoài gia có người lương thiện sao?”

Hà Ngộ thấy anh cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng thì không nói gì nữa.

Sau khi Hứa Tinh Không mua tuyết về nhà, mở cửa thì trong nhà tối như mực, chỉ có chút ánh sáng phía nhà bếp. Nghe thấy tiếng mở cửa, ánh đèn rọi qua, làm cô phải nheo mắt lại.

Sau khi thấy rõ là cô, Lâm Mỹ Tuệ mới dời đèn đi, nói với cô: “Lại bị mất điện rồi.”

Nghe vậy, Hứa Tinh Không đóng cửa lại, để tuyết lên bàn uống nước rồi đến cầm đèn pin, nói: “Mẹ đi nghỉ một lát đi, để con rọi cho.”

Nơi đèn pin rọi đến là nơi Hứa Tinh Viễn đang đeo găng tay cách điện, chuẩn bị nối dây điện.

Lâm Mỹ Tuệ không từ chối, bà đưa đèn pin cho Hứa Tinh Không, rồi dặn Hứa Tinh Viễn: “Tinh Viễn, nhớ cẩn thận đấy.”

Hứa Tinh Viễn vẫn tiếp tục sửa, tay dùng sức nên giọng nói cũng dùng sức, cậu vừa sửa vừa nói: “Mạch điện bị đứt này con đã sửa bao nhiêu lần rồi, mẹ yên tâm đi.”

Lúc Hứa Tinh Viễn sửa mạch điện thì Hứa Tinh Không cũng nhìn đường dây điện trong nhà. Căn nhà này cũng quá cũ rồi, mạch điện cũng đã cũ, thế này thì sửa chữa không phải là cách, hơn nữa còn có thể gặp nguy hiểm.

Hứa Tinh Không có hai căn hộ, một căn đã cho Hứa Tinh Viễn, còn một căn cách cửa tiệm bán đồ ăn sáng của Lâm Mỹ Tuệ rất xa. Vì đi đi về về mãi không tiện, nên không dọn qua đó.

Advertisement / Quảng cáo

Khi Hứa Tinh Không đang suy nghĩ thì Hứa Tinh Viễn đã sửa điện xong, đèn trong nhà phút chốc sáng lên. Cậu cau mày, cầm gắng tay nói: “Giờ sửa xong, nhưng nếu đến tết lại hỏng thì làm sao đây? Năm nay chúng ta đến nhà mới đón tết nhé?”

Nhà mới mà Hứa Tinh Viễn nói là nhà Hứa Tinh Không cho cậu. Hôm quốc khánh làm thủ tục xong, thì Hứa Tinh Viễn bắt đầu trang hoàng nhà cửa, bây giờ đã trang trí được khá khá rồi. Đồ cưới của Đồng Đồng, vật dụng trong nhà và đồ điện đều đã chuyển vào đó.

“Năm nay Đồng Đồng ăn tết ở nhà chúng ta sao?” Hứa Tinh Viễn vẫn chưa nhắc đến chuyện này.

Thư dọn hộp đựng đồ nghề xong, Hứa Tinh Viễn vừa rửa tay, vừa nói: “Ba Đồng Đồng nói cho phép cô ấy đến chỗ chúng ta ở.”

Theo phong tục của Hoài Thành, sau đính hôn, nhà gái phải đến nhà trai ăn tết. Nếu Chu Đồng Đồng đến nhà bọn họ ăn tết, thì chỗ ngủ cũng là một vấn đề. Dù sao Hứa Tinh Viễn vẫn ngủ ở ghế sofa, cũng không thể để con gái nhà người ta ngủ sofa cùng cậu được.

Hứa Tinh Không quay lại nhìn Lâm Mỹ Tuệ, muốn để bà quyết định. Thật ra Lâm Mỹ Tuệ cảm thấy chuyện nào thế nào cũng được. Thấy Hứa Tinh Không nhìn mình, bà gật đầu nói: “Vây cũng được, đây là năm đầu tiên Đồng Đồng đón tết ở nhà chúng ta, không thể quá tiết kiệm.”

“Đúng vậy.” Hứa Tinh Không nói.

Chuyện này cứ thế được quyết định.

Nhà mới sửa sang xong, vẫn chưa dọn dẹp, chỉ mới chuyển vật dụng trong nhà và đồ điện vào, nên nếu muốn ở thì phải dọn dẹp một chút.

Hai mươi bảy tháng chạp, Lâm Mỹ Tuệ ở nhà chuẩn bị đồ đón tết, Hứa Tinh Viễn lái xe đưa Hứa Tinh Không và Chu Đồng Đồng đến nhà mới.

Nhà mới ở tiểu khu Lệ Uyển, tiếp giáp với Tân Thành. Năm đó có tin chính phủ muốn xây dựng Tân Thành nhưng là chỉ chọn chứ chưa quyết định, chẳng qua là lời đồn đãi vẫn tồn tại.

Mở rộng Tân Thành tất nhiên sẽ kéo theo sự phát triển của địa ốc, Vương Thuấn Sinh tất nhiên không bỏ qua cơ hội đầu tư này, nhưng anh ta lại không dám chắc Tân Thành có được chọn hay không, nên chỉ mua một mảnh căn hộ ở trung tâm.

Từ việc mua bán căn hộ, có thể nhận thấy Vương Thuấn Sinh rất nhanh nhạy và khôn vặt, nhưng tầm nhìn hẹp và thiết quyết đoán. Điều này cũng giải thích tại sao công ty TNHH Thuấn Tinh nhanh chóng phát triển ở dưới thời cơ tốt, nhưng lại chỉ phát triển đến mức ấy thôi.

Lái xe vào bãi đỗ xe ở tầng hầm tiểu khu, Hứa Tinh Không xách đồ đạc xuống xe. Trong bãi đỗ xe, xe chỉ đỗ khoảng 70%, bây giờ người ở tiểu khu mới này vẫn chưa dọn đến hết.

“Để em giúp chị.” Chu Đồng Đồng xuống xe thì lập tức chạy tới, cầm thùng nước trong tay Hứa Tinh Không.

Chu Đồng Đồng mới được nghỉ hôm qua, nghe nói hôm nay đến dọn dẹp nên nói cũng muốn qua giúp. Nhà nghèo cưới vợ, không cần cưới người quá tài giỏi, thiện lương cần cù, hoạt bát như Chu Đồng Đồng là tốt nhất.

Hứa Tinh Không cười, đưa thùng nước trên tay cho cô ấy.

Ba người vào thang máy, chọn tầng 16. Toàn bộ tiểu khu Lệ Uyển đều là nhà cao tầng, cao nhất là 23 tầng, nhưng thực ra chỉ có 22 tầng. Hoài Thành báo thù, cho rằng tầng 18 nghe không tốt nên trực tiếp bỏ tầng 18, gọi là tầng 19.

Ra khỏi thang máy, Hứa Tinh Viễn cầm chìa khóa đi mở cửa.

Tầng này tổng cộng có ba căn hộ, thứ tự diện tích ba căn hộ lần lượt là 100 mét vuông, 120 mét vuông và 150 mét vuông, căn hộ của Hứa Tinh Viễn nằm ở giữa.

Hứa Tinh Không nhìn trước cửa hai nhà kia đều rất sạch sẽ, còn có một nhà để một cây xanh. Có hỏi Hứa Tinh Viễn: “Hàng xóm của các em đều dọn đến ở rồi sao?”

Chu Đồng Đồng và Hứa Tinh Viễn cũng đi trang trí nhà cửa, nghe Hứa Tinh Không hỏi, Chu Đồng Đồng gật đầu nói: “Đúng vậy, họ đến ở rồi. Bọn em đã gấp, người hai nhà đó đều rất tốt.”

Hứa Tinh Không thấy yên tâm, bà con xa không bằng láng giềng gần, sống ở chung cư cao tầng thế này thì có hàng xóm tốt là rất quan trọng.

Hứa Tinh Viễn mở cửa rồi xách cái rương lớn chắn trước cửa đi.

Hứa Tinh Không đi vào, trong phòng đã không còn mùi lạ, phòng khách đã sắp đủ đồ đạc. Dưới đèn treo xa hoa là một bộ sofa kiểu Âu và bàn trà.

Chu Đồng Đồng bên cạnh hơi ngại ngùng nói: “Ba em thích kiểu này, ông nói nhìn thế mới sang.”

Đồ dùng trong nhà đều là của Chu Đồng Đồng mua, từ phong cách đồ dùng trong nhà có thể thấy đây là thẩm mỹ của người già. Cũng may phòng rộng, đồ nội thất kiểu này không quá chiếm diện tích, cũng tạm coi là đẹp.

Hứa Tinh Không nhớ đến cách bài trí trong nhà Hoài Kinh, nội thất chủ trọng đơn giản trừu tượng, trông rất đẹp. Bây giờ những người giàu có thật sự thì thường rất ít theo phong cách châu Âu cổ điển tráng lệ thế này nữa.

Dọn dẹp ba phòng lớn và hai phòng nhỏ cũng chẳng phải dễ. Ba người bắt đầu quét dọn từ phòng nhỏ, cuối cùng cùng nhau dọn phòng khách. Đồ dùng trong nhà mới được dọn vào vẫn chưa dùng đến, nhưng hiện tại đều đã bị phủ một lớp bụi.

Hứa Tinh Không lau chùi sofa và bàn ghế, Hứa Tinh Viễn phụ trách bàn trà dưới TV, còn Chu Đồng Đồng thì phụ trách mấy món đồ trang trí nhỏ. Ba người phân công rõ ràng, làm việc cũng nhanh, hôm nay làm việc hết sức, đoán chừng có thể sẽ làm xong.

Chu Đồng Đồng đang lau một bức tranh sơn dầu vẽ hoa tulip, thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Nghe cô gọi bà nội, Hứa Tinh Viễn cũng ngừng đầu, hai người nhìn nhau cười.

“Cháu và Tinh Viễn đang dọn dẹp nhà. A? Bà làm ngõ sen á? Chúng cháu xem đêm nay nếu có thời gian thì sẽ qua đó lấy. Cháu muốn ăn gì ư? Cháu muốn ăn thịt xào ớt. Vâng, cảm ơn bà nội. Được, tạm biệt bà.”

Sau khi nói xong, Chu Đồng Đồng lấy điện thoại ra, nhấn tắt cuộc gọi.

Hứa Tinh Viễn thấy cô ngắt điện thoại, vội hỏi: “Bà nội nói gì vậy?”

Chu Đồng Đồng cười hi hi nhìn Hứa Tinh Viễn, đáp: “Bà nội nói lần trước ở nhà em thấy anh thích ăn ngõ sen nên bà tranh thủ dịp tết làm nhiều một chút, bảo chúng ta có thời gian thì đến lấy.

Lần đó ngõ sen thật sự rất ngon, Hứa Tinh Viễn bình thường chỉ cần ăn no chứ không quan tâm mùi vị mà cũng phải sáng mắt lên.

Cậu cười ha ha, như có chút kiểu ngạo nói với Hứa Tinh Không: “Đây mới là bà nội thật, của chúng ta là bà nội giả.”

Hứa Tinh Không bắt đầu đi cười.

Chu Đồng Đồng đã từng nghe một số chuyện trong nhà bọn họ, cũng cười theo.

“Được rồi, định lúc nào đến chỗ bà nội các em?” Hứa Tinh Không hỏi vợ chồng son.

Đính hôn xong cũng tính là nửa người nhà, tết thì cũng nên đến nhà ông bà chào hỏi.

“Ngày mai nhè.” Hứa Tinh Không nhìn Chu Đồng Đồng rồi nói: “Sáng mai đến nhà bà nội Đồng Đồng, ăn cơm xong rồi về nhà, buổi tối mang ít đồ đến nhà bà nội mình ngồi một lúc rồi về.”

Bà nội hai người ở cùng một thành phố, cách nhau không xa nên sắp xếp đi trong ngày.

Thật ra Hứa Tinh Viễn không muốn đến nhà bà nội mình, cậu nói: “Bà nội gì chứ, nếu không vì mẹ thì còn lâu em mới đi.”

Hứa Tinh Không nhìn cậu, mỉm cười nói: “Cứ mua ít đồ đến là được, còn bà nội Đồng Đồng thì phải mua nhiều đồ, ở chơi với bà lâu một chút.”

Chu Đồng Đồng nghe cái cách đối xử khác biệt này thì có hơi ngại, bèn nói: “Bà nội em nói không cần mang gì cả.”

Hứa Tinh Không cười nói với Chu Đồng Đồng: “Bà nội em tốt với các em như vậy, nhất định phải mang nhiều quá biếu bà. Bánh ít đi qua bánh quy đi lại mà.”

Hứa Tinh Viễn cười hi hi nói: “Không ngờ em hai mươi ba tuổi rồi mà còn có thêm một bà nội nữa.”

“Còn em thì có thêm một người chị.” Chu Đồng Đồng không chịu thua kém, “Và một người mẹ nữa.”

Ba người lại cười vui vẻ.

Nhìn hai người vui vẻ hạnh phúc, Hứa Tinh Không cũng thấy rất mừng. Lúc cha qua đời, Hứa Tinh Viễn vẫn còn nhỏ, bọn họ quanh năm bị người nhà họ Hứa coi thường và ức hiếp, nên tính cách Hứa Tinh Viễn có ương bướng. Hiện giờ em trai cưới được một người vợ áp áp như vậy, Hứa Tinh Không thấy mừng cho cậu.

Hứa Tinh Viễn lau bàn trà xong thì cắm điện, chuẩn bị mở tivi xem. Chu Đồng Đồng thấy vậy thì nói: “Đừng rồi, xem tivi thử xem, nếu không được thì để ba em đi đổi.”

“Tuần lệnh.” Hứa Tinh Viễn đáp rờm rờ tivi.

Tivi này là loại màn hình lớn, khi mở, cả màn hình lập tức sáng lên, vô cùng đẹp. Trùng hợp, tivi đang phát tin tức giải trí.

“14 giờ 36 phút hôm nay, nữ diễn viên Lâm Vi Du bị cảnh sát bắt khi đang tụ tập hút ma túy tại nhà. Trong nhà nữ diễn viên, cảnh sát còn tìm ra được một lượng lớn ma túy. Vì số lượng lớn đã cấu thành phạm tội, nên Lâm Vi Du bị cảnh sát bắt giữ. Lâm Vi Du xuất thân từ một cuộc thi, đến nay đã có tên tuổi trong giới giải trí. Lần này bị bắt, gây ảnh hưởng không nhỏ đến những hoạt động mà cô tham gia. Trong đó, ảnh hưởng nhất chính là tập đoàn IO, vì Lâm Vi Du đang là người phát ngôn cho bộ trang sức hợp tác giữa tập đoàn IO và tập đoàn TIE của Đức. Vụ tai tiếng này đã khiến IO chịu tổn thất rất lớn, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tập đoàn Hoài thị...”

Hứa Tinh Không sững người, nhìn chằm chằm vào tivi.

Hứa Tinh Viễn nghe xong, thì quay sang nhìn cô, cẩn thận hỏi.

“Đây không phải là công ty của chị sao?”

Advertisement / Quảng cáo

“Ừ.” Hứa Tinh Không nhìn cậu đáp, rồi lại dời mắt dời đến tivi.

Trong phòng họp của cao ốc tập đoàn Hoài thị, ban giám đốc tập đoàn đang mở cuộc họp.

Mai lão phu nhân ngồi ở đầu bàn dài, bên trái bà là Hoài Xương Triều, bên cạnh ông ta là Hoài Dương Bình. Bà nhìn báo cáo trong tay rồi mỉm cười, ngược mắt nhìn Hoài Kinh ngồi cuối bàn, lạnh giọng nói.

“Hôm nay mở cuộc họp ban giám đốc là vì chuyện người phát ngôn của tập đoàn IO hút thuốc phiện. Trước mắt nhiều thành viên hội đồng quản trị, cháu hãy cho mọi người một lời giải thích đi.”

Hoài Kinh ngồi cuối bàn, mặc bộ âu phục cắt may tinh tế. Nghe xong lời Mai lão phu nhân, vẫn không có biểu cảm gì, rũ mắt nhìn báo cáo trên tay, ngón tay trắng nõn như hòa vào làm một với tờ giấy trắng.

Bỏ báo cáo xuống, Hoài Kinh hơi ngược lên, ánh mắt lạnh lùng. Anh đứng lên, hai tay đặt trên cúc áo âu phục thứ hai, thong thả cài khuy áo.

Đứng trước bàn hội nghị, Hoài Kinh bình thản nhìn lướt qua những người đang ngồi rồi trầm giọng nói.

“Các vị ngồi đây đều đã làm việc với cha tôi nhiều năm, nay cha tôi đã mất, Hoài Kinh tôi ở đây, mong các vị nhớ tới tình nghĩa với cha tôi, giúp tôi đòi lại công bằng.”

Chuyện phát triển ngoài dự đoán, ban giám đốc nhìn nhau. Về mặt Hoài Kinh vẫn không đổi, ánh mắt Hoài Dương Bình lơ đãng đảo quanh, nhìn thoáng qua Mai lão phu nhân.

Mai lão phu nhân nghe Hoài Kinh nói vậy thì ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Hoài Kinh...”

Anh nghe thấy tên mình, chỉ ngược lên, rồi lại nói tiếp: “Nếu tập đoàn chịu tổn thất một cách bình thường, thì người phụ trách tôi đây khó mà biện hộ. Nhưng sự thật trong sự cố lần này có người hãm hại tôi.”

Về mặt Hoài Kinh không giống như đang ngụy biện, nhất thời sắc mặt mọi người nghiêm lại.

Hoài Xương Triều nhìn Hoài Kinh, thờ dài nói: “Hoài Kinh, lý do này của cháu quá sứt sè. Người trong tập đoàn làm sao lại gây tổn hại cho IO, thậm chí còn tổn hại đến lợi ích Hoài thị? Trong ban giám đốc đều là người trên cùng một thuyền mà.”

Nghe vậy, Hoài Kinh cười khinh, ánh mắt lạnh nhạt, nhìn Hoài Xương Triều, cuối cùng lướt qua ông, rơi vào người Hoài Dương Bình.

“Đúng vậy, tại sao vậy anh?”

“Là sao?” Tầm mắt mọi người đều theo Hoài Kinh chuyển đến trên người Hoài Dương Bình.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Hoài Dương Bình căng thẳng, anh ta nhìn Hoài Xương Triều, rồi bình tĩnh nói với Hoài Kinh: “Hoài Kinh, đừng có mà nói lung tung.”

“Ngay từ đầu, Lâm Vi Du là do anh đề cử cho em.” Đôi mắt nâu của Hoài Kinh nhìn chằm chằm Hoài Dương Bình, giọng nói nặng nề.

Nghe xong câu này, người của ban giám đốc liền ồ lên.

Hoài Dương Bình ngược mắt nhìn Hoài Kinh, ánh mắt vốn ôn hòa đã trở nên hung ác. Anh ta cắn chặt răng, cổ nén giận, thừa nhận: “Đúng vậy, vì cô ấy và vợ tôi đều là hội viên câu lạc bộ golf, nên lúc đầu vợ tôi giới thiệu với tôi. Quan hệ giữa tôi và cô ấy cũng chỉ như thế, tôi hoàn toàn không biết cô ấy hút ma túy.”

Hoài Dương Bình trả lời cẩn thận, Hoài Kinh nhếch mày, âm cuối cao lên.

“Vậy tại sao anh lại tố cáo cô ấy hút ma túy với cảnh sát?”

Biết Lâm Vi Du hút ma túy, đồng thời đề cử với Hoài Kinh để cô ta làm người phát ngôn, sau lại tố cáo Lâm Vi Du hút ma túy, gây ra tổn thất lớn cho tập đoàn IO... kế hoạch có hệ thống, kín kẽ, thật sự không dễ lo sợ.

Người của ban giám đốc nghe đến đây đều hiểu ý Hoài Kinh, nhìn về phía Hoài Dương Bình. Hoài Dương Bình bị nói đến quỳnh lên, muốn đứng dậy, nhưng bị Hoài Xương Triều bên cạnh dè lại.

Khác với Hoài Dương Bình then quá hóa giận, Hoài Xương Triều vẫn bình thản, càng tỏ vẻ cha chú hiền lành. Ông nhìn Hoài Kinh, nói: “Nếu đó là thật, thì chú sẽ không bỏ qua cho nó. Nhưng sự thật không thể chỉ dựa vào lời nói suông, cháu có chứng cứ không?”

Hoài Kinh chớp mắt, nhìn Hoài Xương Triều, sau đó gọi: “Leo!”

Leo đứng ngoài cửa nghe thấy giọng Hoài Kinh thì cầm túi tài liệu đi vào, đứng bên cạnh Hoài Kinh. Đầu tiên anh ấy chào mấy thành viên hội đồng quản trị đang ngồi, rồi mở túi tài liệu, lấy tài liệu bên trong ra phát cho mọi người.

Mai lão phu nhân là người sau cùng cầm tài liệu trong tay. Leo ngừng một lát, nhìn Hoài Dương Bình nói.

“Đây đều là chứng cứ Lâm tiểu thư và Hoài Dương... Hoài tổng gặp nhau. Bao gồm ghi chép số lần hai người thuê phòng, ảnh chụp ở chung và danh sách những thứ Hoài tổng mua cho Lâm tiểu thư trong hai tháng qua... Tháng mười một năm ngoái, Lâm tiểu thư gặp Hoài tổng ở quán bar Pháp Nhân, bạn của Lâm tiểu thư đã chụp một bức ảnh Lâm tiểu thư hút ma túy, trong ảnh có Hoài tổng. Đồng thời ngay đêm đó, hai người thuê phòng ở quán bar Pháp Nhân. Nói cách khác, ngài ấy đã đề cử cô ấy làm người phát ngôn bộ mỹ phẩm hợp tác giữa tập đoàn IO và tập đoàn TIE dưới tình huống biết rõ Lâm tiểu thư hút ma túy.”

“Lần này Lâm tiểu thư hút ma túy bị bắt tại nhà cũng là do Hoài tổng hẹn Lâm tiểu thư. Nơi Lâm tiểu thư và bạn bè tụ tập hút ma túy, cũng là nơi Hoài tổng từng ở, còn Hoài tổng có dính vào không thì chúng ta không biết được. Theo lời trợ lý của Lâm tiểu thư cung cấp, thì đêm đó lẽ ra Hoài tổng cũng phải có mặt, nhưng không biết tại sao lại đổi ý không đến. Cũng chính lúc đó, cảnh sát đã đến bắt bọn họ.”

“Mặt khác, khi cảnh sát hành động thì phóng viên cũng lập tức có mặt vây quanh khu nhà. Nhà ở của Lâm tiểu thư tương đối bí mật, không hề bị phóng viên theo dõi, nhưng khi vừa xảy ra chuyện thì đã có phóng viên ở đó tác nghiệp, như vậy rất có thể có người báo tin cho phóng viên. Cũng vì vậy mà cả quá trình Lâm tiểu thư bị bắt bị lan truyền rộng rãi trên internet.”

Leo nói xong, thì thu tài liệu lại, đứng bên cạnh Hoài Kinh.

Khi Leo trình bày, Hoài Kinh ngồi tại chỗ, dựa lưng vào ghế, đáng vẻ lười biếng, vẻ mặt bình thản nhìn thành viên ban giám đốc.

“Hoài Dương Bình lợi dụng chuyện Lâm Vi Du hút ma túy, qua lại với cô ấy rồi đề cử cô ấy làm người phát ngôn cho tập đoàn IO, đồng thời lại tố cáo cô ấy trong khi IO vừa đưa ra mẫu sản phẩm mới. Những hành vi này rõ ràng nhằm vào tập đoàn IO, hoặc nói đúng hơn là nhằm vào tôi. Nhưng rốt cuộc là một mình anh nhắm vào tôi hay là sau lưng có người khác, bên trong có quá nhiều điều có thể suy luận...”

Bị vạch trần trước mặt các thành viên ban giám đốc, Hoài Dương Bình tức giận đến nỗi mặt trắng bệch. Ngày thường anh ta già vờ hiền lành khiêm tốn, lúc này đã bất chấp tất cả, vỗ bàn đứng lên, chỉ vào Hoài Kinh hét lên.

“Hoài Kinh...”

“Bốp!” Một cái tát chặn lại những lời anh ta muốn nói.

Hoài Dương Bình kinh ngạc, quay đầu nhìn Hoài Xương Triều, hai mắt trừng to.

Hoài Xương Triều tức giận nhìn anh ta, nói: “Đưa con bất hiếu, vì lợi ích của bản thân, mà biết rõ cô ta hút ma túy còn đề cử làm người phát ngôn. Để hôm nay IO và Hoài thị chịu tổn thất lớn như thế, anh còn gì để nói không?”

Hoài Xương Triều nói vài câu đã thay đổi trọng điểm lời nói của Hoài Kinh. Ông ta đỏ tấy cả lỗ tai lên nhìn Hoài Dương Bình, phủ nhận chuyện hãm hại Hoài Kinh.

“Chú hai...” Hoài Kinh khẽ nhếch môi.

“Đù rồi!” Mai lão phu nhân ném tập tài liệu xuống bàn, lớn tiếng.

Ánh mắt Hoài Kinh trầm xuống.

“Tuy Hoài thị mang tên Hoài thị nhưng cũng không phải công ty của một mình nhà chúng ta, mà còn có phần các thành viên ban giám đốc đây. Hoài Dương Bình dùng quyền riêng tạo thành sai lầm lần này, từ ngày mai đứng đi làm nữa, trước tiên ở nhà suy nghĩ lại tất cả việc làm!” Mai lão phu nhân nghiêm nghị nói.

Nghe Mai lão phu nhân chấp nhận lời biện giải của mình, Hoài Xương Triều thả lỏng, gật đầu nói: “Con biết rồi.”

Giải quyết xong Hoài Dương Bình, Mai lão phu nhân chuyển tầm mắt sang Hoài Kinh. Anh ngược mắt nhìn bà, ánh mắt băng giá lạnh thấu xương.

“Còn Hoài Kinh, là người lãnh đạo tập đoàn, không làm tốt công việc, dùng nữ diễn viên có vết nhơ làm người phát ngôn, cũng không tránh khỏi trách nhiệm, trong hôm nay cháu phải đưa ra phương án ứng phó. Được rồi, cuộc họp hôm nay dừng ở đây.”

Mai lão phu nhân xử lý sự việc như thế, nhưng các thành viên ban giám đốc không dễ gạt như vậy, có vài người nhìn Hoài Kinh rồi lại nhìn Mai lão phu nhân, nhưng cuối cùng không nói gì cả. Mọi người lần lượt đứng dậy ra khỏi phòng họp.

Người trong phòng họp tập nham tập ba đi ra ngoài, cuối cùng chỉ còn hai người ngồi hai đầu bàn là Hoài Kinh và Mai lão phu nhân. Bà nhìn Hoài Kinh, đứng dậy đi tới.

Anh đã biết Lâm Vi Du hút ma túy từ lâu, cũng nhìn thấu mục đích Hoài Dương Bình, nên mới đề Lâm Vi Du làm người phát ngôn. Anh còn hy vọng Lâm Vi Du xảy ra chuyện hơn cả Hoài Dương Bình, bởi chỉ như vậy mới có thể có cuộc họp hội đồng quản trị này, mới có thể vạch trần chuyện Hoài Dương Bình hãm hại mình cho mọi người trong thành viên ban giám đốc biết.

Anh đang giả bộ đáng thương, giành sự đồng tình từ các thành viên ban giám đốc, để họ thấy rõ mục đích và bộ mặt xấu xí của người hãm hại anh. Anh một tay gây dựng tập đoàn IO phát triển, mà IO chẳng qua là quân cờ. Để thực hiện mục đích này, anh không tiếc đập đổ tập đoàn IO.

Những điều này, Mai lão phu nhân đều biết cả.

“Sau này đừng suy nghĩ đến những chuyện này nữa.” Mai lão phu nhân đứng cạnh bàn làm việc, rũ mắt nhìn Hoài Kinh, thờ dãi nói: “Mọi người đều là người một nhà, gia hòa vạn sự hưng.”

*gia hòa vạn sự hưng: gia đình hòa thuận thì thế nào cũng hưng thịnh.

Anh ngồi đó, nghe được câu này thì hừ lạnh. Ngón tay thon dài tùy ý lật tài liệu, khi trang giấy lật qua thì quét qua một con gió lạnh.

Hoài Kinh ngẩng đầu, nhìn Mai lão phu nhân, ánh mắt lạnh cực hạn.

“Khi ba cháu qua đời, bà cũng đã nói với cháu như vậy.”

Bà cụ nghe anh nói lời này thì đầy mắt vô cùng đau thương. Bà rũ mắt nhìn Hoài Kinh rồi đứng dậy rời đi.

Ra khỏi cao ốc tập đoàn Hoài thị, Hoài Kinh lái xe về nhà. Nhấp mặt khóa mở khóa, Meo Meo đang nằm ở trên ghế sofa, hơi ngẩng đầu, con ngươi xanh nhạt hờ hững.

Advertisement / Quảng cáo

Giờ đã gần tối, ánh nắng cũng không còn ấm áp, hòa cùng gió biển làm cả phòng khách càng thêm quanh quẽ trống trải.

Hoài Kinh nhìn khắp căn nhà mình, khi tầm mắt dừng ở cây dương cầm ngoài ban công thì chân mày hơi nhíu lên. Anh đến sofa ngồi xuống.

Dựa lưng vào sofa, Hoài Kinh nâng hai tay để ra sau đầu, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Meo Meo bên cạnh giường mắt nhìn anh một cái rồi tung người nhảy lên thành sofa, bước chân nhẹ nhàng đi đến cạnh vai anh, ngồi xuống.

Lông nó dầy và mịn, sau khi ngồi xuống thì cọ người lên mặt anh. Anh mở mắt ra, quay đầu nhìn sang bên cạnh, Meo Meo cũng đang cúi đầu nhìn anh.

Đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với con mèo này gần như vậy.

Hứa Tinh Không đi vắng, anh cũng không tìm người khác, mà tự chăm sóc nó.

Đây là vì mình tự nuôi nên có tình cảm chẳng?

Nếu là cô, Meo Meo ở cạnh thì cô thì sẽ làm gì?

Anh hơi chớp mắt, vừa định giờ tay lên thì điện thoại đổ chuông.

Anh thu tay về, cúi đầu nhìn điện thoại, sau đó nhếch môi, nghe điện thoại.

“A lô.” Hoài Kinh nói trước.

“Em đây.” Bên kia điện thoại, giọng cô nằm寐 như lông vũ xuyên qua điện thoại, truyền đến tai anh. Cô nói xong câu này thì dường như hơi do dự, cuối cùng giọng nói trở nên dịu dàng hơn.

“Anh ổn chứ?”

Hứa Tinh Không đứng ngoài ban công, nhìn trời chiều, cần mồi dưới.

Thật ra cô xem tin tức xong thì có hơi lo lắng, dù sao lần này vì Lâm Vi Du mà mất một khoản tiền hợp tác lớn, nói không chừng chuyện hợp tác với TIE cũng hỏng luôn. Về sau, có khả năng IO sẽ rơi vào thời kỳ đi xuống, đây là sự cố lớn nhất trong lịch sử IO. Hứa Tinh Không do dự ba lần bảy lượt mới quyết định gọi điện thoại hỏi thăm.

Mặc dù cô hết sức che giấu nhưng Hoài Kinh vẫn có thể nghe ra sự lo lắng và quan tâm qua giọng nói run run của cô. Anh ngửa đầu nhìn trần nhà, hơi nháy mắt, nỗi khổ tâm trong lòng bị sự ảm áp và dịu dàng thay thế.

“Không ổn.”

Hoài Kinh đáp. Anh quay đầu nhìn Meo Meo bên cạnh, đặt tay lên đỉnh đầu nó, bắt chước cô, nhẹ nhàng xoa đầu nó, trầm giọng nói

“Meo Meo nhớ em, anh... cũng có chút nhớ em”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Sáng sớm 28 tháng chạp, Hứa Tinh Viễn lái xe đưa Chu Đồng Đồng đến nhà bà nội cô. Hứa Tinh Không và mẹ cũng dậy rất sớm, mở tiệm bán điểm tâm, sau khi bán xong thì dọn dẹp, về nhà chuẩn bị để đón tết tiếp.

Cô đều ăn tết ở nhà mới, không phải là chỗ ở thường ngày, nên chủ yếu chỉ mang các nguyên liệu nấu com tất niên.

Mấy hôm qua, Lâm Mỹ Tuệ đã chuẩn bị đủ cả, sau khi mang mấy túi lớn nguyên liệu nấu ăn vào, Hứa Tinh Không và bà vào phòng ngủ trải chăn mềm.

Hoài Thành còn khá truyền thống, chưa kết hôn thì chưa thể ở cùng phòng, nên đêm giao thừa, Hứa Tinh Không và mẹ sẽ ở một phòng, còn Hứa Tinh Viễn và Chu Đồng Đồng thì mỗi người một phòng. Cô dâu chú rể phải ở phòng mới, chăn nệm mới.

Phòng của Lâm Mỹ Tuệ dù là phòng ngủ chính nhưng thực tế diện tích cũng không lớn lắm, giường và tủ quần áo đã chiếm hơn nửa diện tích căn phòng.

Sau khi Hứa Tinh Viễn và Chu Đồng Đồng xác định quan hệ, Lâm Mỹ Tuệ không quen ngồi yên, đã mua vài bông về may chăn nệm mới xong cả, hiện giờ đang ở trong túi bạc, trên đầu tủ đồ.

Khi Hứa Tinh Không đi vào, thì thấy mẹ mình đang đứng trên ghế. Cô giật mình, vội chạy đến đỡ bà: “Mẹ, mẹ để con làm cho.”

Người trẻ tuổi dù sao cũng nhanh nhẹn hơn, mà cái ghế cũng khá thấp, không nguy hiểm gì, nên Lâm Mỹ Tuệ bước xuống, nói với Hứa Tinh Không: “Lấy tấm nệm xanh nhạt và tấm nệm vàng ấy.”

“Vâng ạ.” Hứa Tinh Không ngừng đầu nhìn, rồi bước lên ghế, nắm lấy hai cái túi đó.

Sau khi nắm được, cô dùng sức kéo ra, kéo được một nửa, thì cô cúi đầu nhìn xuống đất nói: “Mẹ, mẹ tránh ra một chút đi.”

Lâm Mỹ Tuệ tránh ra cửa,Hứa Tinh Không kéo mạnh xuống, hai cái túi không nhẹ, khi bị kéo xuống thì có gì đó rớt xuống theo.

“Cái gì vậy?” Hứa Tinh Không sợ làm rớt vật gì nên nhìn xuống. Dưới đất là một cái chăn bông nhỏ được cuộn tròn lại, vừa rớt xuống thì bị bung một nửa, bên trong còn lộ ra một cái quần bông nhỏ.

Hứa Tinh Không nhìn sang Lâm Mỹ Tuệ. Sau khi lấy chăn đệm xuống, thì nhặt cái chăn bông nhỏ lên. Trong đó bọc không ít đồ, ngoài quần bông, giày dép nhỏ, còn có áo bông nhỏ và mấy đồ dùng khác của trẻ con. Mỗi bộ quần áo và giày dép trẻ con đều có màu sắc và hoa văn khác nhau. Qua màu sắc và hoa văn, Hứa Tinh Không có thể nhận ra được, đó là đồ cưới của cô năm xưa.

Phong tục truyền thống của Hoài Thành là dù cưới hay gả, cha mẹ cũng phải chuẩn bị chăn đệm mới cho con. Năm đó Lâm Mỹ Tuệ làm chăn đệm cho Hứa Tinh Không xong thì còn dư một ít vải, nhưng bà không nỡ bỏ, mà lại lấy làm đồ cho con của cô. Chỉ không ngờ Hứa Tinh Không mãi không mang thai mà còn ly hôn.

Dù vậy, Lâm Mỹ Tuệ vẫn không vứt mấy thứ này. Trong lòng bà vẫn luôn mong Hứa Tinh Không có thể sinh một đứa bé, nhưng bà không muốn để con gái biết, sợ con thấy áp lực. Không ngờ mấy thứ này bị nhét trong chăn nhiều năm như vậy, lại bị Hứa Tinh Không làm rớt ra.

Hứa Tinh Không cầm quần áo và giày trẻ con lên xem, sắc mặt vẫn như thường.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Mỹ Tuệ thấy thế thì nói với con gái: “Mẹ chưa kịp vứt, sau đó lại quên mất.”

Hứa Tinh Không cúi đầu nhìn mấy món đồ nhỏ xíu được cất may khéo léo, từng đường kim mũi chỉ đều là của mẹ cô. Cô cất đồ vào rồi nhìn bà cười nói: “Vứt đi thì tiếc lắm, để cho con của Tinh Viễn và Đồng Đồng dùng đi ạ.”

Nói xong, cô đứng dậy quần cái chăn bông nhỏ lại, rồi bỏ vào trong túi bạc.

Lâm Mỹ Tuệ nhìn bóng lưng cô đơn của con gái mà trong lòng chua xót. Sau khi Hứa Tinh Không cắt đứt xong, thì quay lại nhìn mẹ mình, mím môi nói: “Bạn thân của con, Trần Uyển Uyển, đã dẫn con đi gặp một thầy thuốc Đông Y rất nổi tiếng. Bây giờ con đang uống thuốc đông y mỗi ngày để điều dưỡng thân thể.”

Cô chưa nói với mẹ mình chuyện này, vì sợ nếu cuối cùng không thành công, bản thân cô thất vọng thì không sao, mà còn khiến mẹ buồn theo. Nhưng không ngờ mẹ cô vẫn luôn mong mỏi chuyện này, nên cô dứt khoát nói với bà luôn.

Bình thường Lâm Mỹ Tuệ không hỏi han gì cả, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng.

Nghe cô nói vậy, ánh mắt bà sáng lên: “Có hiệu quả không?”

Vấn đề này, ngay cả bản thân Hứa Tinh Không cũng không rõ lắm: “Đạo này sắc mặt con đã hơi tốt hơn, chắc có tác dụng đấy.”

“Vậy con...” Lâm Mỹ Tuệ hé môi, ngược nhìn cô, nhưng chỉ nói một nửa.

Hứa Tinh Không hiểu ý bà, bèn nói tiếp: “Bây giờ con vẫn độc thân, sau này cũng không nhất thiết phải kết hôn, nhưng nếu có cơ hội, con nhất định sẽ sinh con rồi tự nuôi”

Nói đến đây, Hứa Tinh Không bật cười: “Mẹ xem, không phải mẹ cũng đã nuôi con và Tinh Viễn rất tốt đấy sao?”

Trong lòng Hứa Tinh Không thật sự nghĩ vậy, nhưng đối với người ở Hoài Thành, đây chắc chắn là một ý nghĩ trái luân thường đạo lý.

Có điều Lâm Mỹ Tuệ đã thông suốt, điều bà lo lắng nhất chính là Hứa Tinh Không không có ai chăm sóc, khi già sẽ không có ai để nương tựa. Mà bây giờ cô đang điều dưỡng thân thể, có thể sinh con, sau này khi về già cũng có con cái chăm sóc, như vậy thì bà yên tâm rồi.

Thu dọn mọi thứ xong, Hứa Tinh Không ra chợ trời ở tiểu khu, tìm một chiếc xe tải nhỏ để chuyển đồ đến nhà mới. Lúc sang nhà mới thì đã xế chiều, mặt trời chiếu đến ban công khiến căn nhà vô cùng sáng sủa. Lâm Mỹ Tuệ dọn dẹp nhà bếp, Hứa Tinh Không thì trải chăn đệm.

Sau khi thay chăn đệm cho Hứa Tinh Viễn và Chu Đồng Đồng, Hứa Tinh Không lại dọn dẹp phòng mình và mẹ. Mặc dù phòng của cô và mẹ là phòng phụ nhưng lại có ban công. Thay chăn đệm xong, cô kéo màn cửa sổ ra, ánh nắng lập tức chiếu vào, vừa vịn chiếu đến bên giường.

Hứa Tinh Không ngồi trên giường, híp mắt phơi nắng.

Một lúc sau, cô đứng dậy đi vào nhà bếp để phụ giúp. Khi đi ngang qua cửa thì nghe bên ngoài có tiếng mèo kêu và giọng một đứa bé bắt chước tiếng mèo.

Hứa Tinh Không hơi ngửa ngáy, dừng bước lại, đi ra mở cửa. Hứa Tinh Viễn có hai nhà hàng xóm, âm thanh vừa rồi phát ra từ nhà hàng xóm phía bên trái. Ngôi nhà đó rất được chăm chút, bên ngoài còn bày hai chậu cây xanh biếc.

Bên cạnh chậu cây, một người đàn ông mặc áo lông FILA màu trắng đang đứng, bên chân anh là một bé gái mặc áo bông trắng hình hoa đào, đang ngồi xỏm bên chậu cây. Mà trong chậu cây, một con mèo vàng đang ngẩng đầu, thỉnh thoảng lại đưa tay bắt lấy lá cây. Mỗi lần nó bắt, cô bé lại cười khúc khích, mà cô bé vừa cười thì người đàn ông đứng cạnh cũng cười theo.

Nhận ra Hứa Tinh Không mở cửa, người đàn ông ngừng đầu nhìn sang. Anh rất đẹp trai, mắt hai mí rất rõ, trông rất còi mỡ, khoảng 30 tuổi.

Khi anh nhìn sang thì trên mặt còn mang theo nụ cười, sau khi thấy Hứa Tinh Không, anh càng cười tươi hơn, lên tiếng chào hỏi trước: “Cô dọn vào rồi à?”

Mặc dù không tiếp xúc nhiều với hàng xóm, nhưng anh vẫn biết có người dọn đến. Hứa Tinh Không lịch sự cười nói: “Chúng tôi chỉ ở mấy ngày tết thôi.”

Khi hai người đang trò chuyện thì cô bé ngồi dưới đột nhiên ngẩng đầu lên. Cô bé thừa hưởng đôi mắt hai mí của cha, khuôn mặt tròn trịa. Tư thế ngồi chồm hóm làm cô bé trông như không có cổ, gương mặt tròn trực tiếp đặt trên cổ áo bông, khiến người khác thật muốn xoa nựng.

Cô bé chớp mắt nhìn Hứa Tinh Không, lông mi dày và đậm, mắt đen như bầu trời đêm, đẹp mê người.

“Đây là con gái tôi.” Người đàn ông thấy Hứa Tinh Không cúi đầu nhìn cô bé, thì cười nói: “Hồ Hồ, chào đi đi con.”

“Chào đi ạ.” Hồ Hồ ngoan ngoãn chào một tiếng. Trông cô bé chỉ mới hai ba tuổi, nói chuyện còn chưa rõ.

“Chào cháu.” Hứa Tinh Không nghe thấy tiếng chào của cô bé mà tim mềm nhũn, mặt mày vô cùng dịu dàng, dè dặt đi đến nhìn cô bé.

Sau khi nói câu ‘chào đi ạ’, cô bé lại chỉ con mèo nhỏ, rồi kêu ‘meo meo’, kêu xong lại thu bàn tay mím mím về, tiếp tục nhìn con mèo. Cô bé quay đi, chỉ chừa lại một bên má y như mấy nhân vật chibi cho Hứa Tinh Không.

Hứa Tinh Không không thể diễn tả được tâm trạng của mình lúc này. Khi cô vừa kết hôn, cô đã vô cùng muốn có một đứa con gái. Hồ Hồ trước mặt thật sự hội đủ mọi mong ước của cô.

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông, hỏi: “Tôi có thể quay phim được không?”

Sau này có thể có sẽ rất ít đến chỗ Hứa Tinh Viễn, cũng sẽ khó mà gặp được Hồ Hồ, cho nên cô muốn quay video lại, thỉnh thoảng có thể mở lên xem.

Người đàn ông nhận thấy Hứa Tinh Không thật sự thích con gái mình, con gái được yêu thích, anh ấy cũng rất vui, nên sáng khoái đồng ý.

“Tất nhiên rồi.”

Hứa Tinh Không nói cảm ơn, rồi lấy đi động, bật ứng dụng quay video lên.

Hồ Hồ rất nhạy với ống kính, Hứa Tinh Không vừa lấy đi động ra, cô bé đã quay lại nhìn. Cô bé mím cười, rồi duỗi bàn tay bụ bẫm ra, giờ hai ngón tay tạo dáng tiêu chuẩn, kéo dài giọng, ngọt ngào non nớt nói “V~~~~”

Hứa Tinh Không suýt chút nữa đã chết chìm trong sự đáng yêu của cô bé.

Thấy cô hơi ngẩn người ngạc nhiên, người đàn ông cúi đầu cười nói, “Tôi là nhà nhiếp ảnh gia, bình thường chụp ảnh cho con bé, con bé đều tạo dáng này.”

“Con bé thông minh quá.” Con nhỏ thế này đã biết bắt ống kính, xem ra là di truyền từ cha mình.

Dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, Hứa Tinh Không không tiện lễ mắng, nên chỉ quay một đoạn ngắn rồi cắt điện thoại.

Thấy vậy, người đàn ông bắt đầu trò chuyện với cô.

“Lúc nào cô mới dọn đến?” Sau khi hỏi xong, người đàn ông lại mím cười giới thiệu, “Tôi tên là Nhiếp Cảnh Thanh.”

“Tôi tên là Hứa Tinh Không. Đây là nhà của em trai tôi, chắc sang năm sau khi kết hôn nó sẽ dọn đến. Lúc đó, mọi người là hàng xóm rồi.”

“Đúng vậy. Tôi đã gặp vợ chồng họ, rất xứng đôi.” Nhiếp Cảnh Thanh bật cười.

Hứa Tinh Viễn có tật ở mắt, Nhiếp Cảnh Thanh có thể nói vậy, chứng tỏ anh là người rất đúng mực. Trò chuyện vài câu, cô cảm thấy tinh anh rất còi mỡ lạc quan, rất biết nói đùa, nói chuyện cùng anh rất thoải mái.

Có điều hai người nói chuyện say sưa một lúc mà vẫn không thấy vợ anh đi ra. Lát sau, con mèo vàng nghịch đủ rồi thì nhảy khỏi cái chậu cây. Hồ Hồ bên cạnh vừa vào nhà vừa gọi con mèo theo. Hứa Tinh Không gật đầu với Nhiếp Cảnh Thanh rồi cũng trở vào nhà.

Cô vừa vào thì mẹ cô đã hỏi: “Con đi đâu thế?”

Advertisement / Quảng cáo

“Con gặp một người hàng xóm nên trò chuyện mấy câu.” Hứa Tinh Không đáp rồi nhìn vào nhà bếp hỏi, “Xong hết rồi à?”

“Dọn xong cả rồi.” Lâm Mỹ Tuệ gật đầu đáp.

“Vậy mẹ đi nghỉ một lát đi.” Tuy tết nhất là ngày lễ, nhưng bận trước vội sau, thật sự cực kỳ mệt.

Lâm Mỹ Tuệ gật đầu đồng ý, đi vào phòng ngủ. Hứa Tinh Không định đi cùng thì điện thoại lại vang lên âm báo tin nhắn đến. Cô mở lên xem, ánh mắt hơi thay đổi.

Là Hoài Kinh.

Sự cố lần này của IO cuối cùng cũng đã được xử lý xong. IO dường như có dự đoán từ trước, nên khi sự việc vừa xảy ra thì đã lập tức có ngay phương án giải quyết.

Trước tiên đưa ra lời xin lỗi công khai, rồi hủy hợp đồng với đại ngôn cũ, đồng thời bồi thường cho những khách hàng đã mua sản phẩm và thay đổi người phát ngôn. Thur Vũ, một nữ diễn viên có nhân khí và danh tiếng tốt trong giới giải trí làm đại ngôn mới.

Sự kiện này như một con sóng lớn vỗ vào bờ đá ngầm, làm vỡ một góc đá, cuối cùng yên ả lại.

Hoài Kinh gửi cho cô một tin nhắn hình ảnh. Hứa Tinh Không ngồi trên sofa, mở khung hội thoại với anh lên. Vừa thấy tin nhắn, cô lập tức mím cười.

Đó là một bức ảnh của Meo Meo.

Meo Meo đang ngồi trước cửa sổ sát sàn. Dưới ánh mặt trời, màu lông của chú mèo Ragdoll vừa đẹp vừa cao quý. Mà con mèo cao quý kia lại đang nhe nanh múa vuốt bắt cây gậy chọc mèo.

Không cần nghĩ cũng biết, người cầm cây gậy chọc mèo kia là Hoài Kinh.

Bây giờ quan hệ của hai người họ tốt đến vậy rồi sao? Hứa Tinh Không ngạc nhiên. Dù sao trước kia Meo Meo cũng đã ở nhà Hoài Kinh hơn nửa năm, nhưng anh và Meo Meo lại gần như không hề tiếp xúc với nhau.

Hoài Kinh gửi ảnh đến làm cô lại nhớ đến Hồ Hồ và con mèo vàng kia. Cô mở bộ sưu tập, gửi video vừa quay khi nãy cho anh.

Sau khi gửi đi, cô lại mở video đó lên xem một lần nữa.

Thấy hình ảnh Hồ Hồ giờ tay tạo dáng chữ V~, tìm Hứa Tinh Không lại mềm nhũn.

Bé gái đáng yêu và con mèo đáng yêu ở cùng nhau, đó thật sự là cuộc sống khiến người khác ước ao!

Tinh Không xem xong, thoát khỏi video, thì thấy tin nhắn Hoài Kinh gửi tới.

- Hoài Kinh: Muốn không?

Hứa Tinh Không nhú mày, không hiểu ý anh, cõ gỗ hai chữ gửi đi.

- Hứa Tinh Không: Cái gì?

Nhưng vừa gửi thì anh đã lập tức trả lời.

- Hoài Kinh: Em muốn cái gì anh cũng chiều.

Đầu ngón tay chạm lên màn hình, mười ngón tay liền với tim, độ ẩm trên màn hình như truyền đến tim cô. Cỗ họng cô khẽ chuyển động, gỗ vãi chữ, gỗ xong lại xóa, cuối cùng không trả lời lại.

Cô muốn có con. Anh không cho được.

Thấy cô không trả lời tin nhắn, Hoài Kinh bỏ điện thoại sang một bên, cầm cây gậy tiếp tục treu Meo Meo. Lúc Meo Meo đang thẹn quá hóa giận định nhào đến, thì âm thanh khóa mật mã vang lên. Anh nhìn ra cửa.

Cửa mở ra, Hoài Hoàn đeo túi xách đi vào.

Cô mặc cái áo lông ngắn màu hồng nhạt, quần đen ôm lấy đôi chân thon dài. Ngoài trời rất lạnh, hai má cô bị lạnh đến hồng hồng, đuôi mắt hơi nhếch, nhìn thấy Hoài Kinh thì cười rộ lên.

“Anh.”

Ánh mắt Hoài Kinh trầm xuống, đứng dậy đi đến trước mặt Hoài Hoàn. Cô lại nhìn cây gậy chọc mèo trong tay anh trai, biếm cảm kỳ lạ, hỏi anh, “Không phải anh ghét mèo nhất sao?”

Hoài Kinh không trả lời, nét mặt cũng không đổi, chỉ rũ mắt nhìn cô, hỏi: “Em về đây làm gì?”

Tết âm lịch chỉ là tết trong nước, nước ngoài không được nghỉ lễ, Hoài Hoàn chỉ có thể nghỉ học trở về.

Máy bay trở về, Hoài Hoàn đã biết mình nhất định sẽ bị mắng, nhưng cô hoàn toàn không hối hận. Cô thoi cười, ngược nhìn Hoài Kinh, “Em nghe nói trong cuộc họp hội đồng quản trị, anh và chú Hai...”

Ánh mắt Hoài Kinh tối xuống, trong khi nghe Hoài Hoàn nói chuyện, đã lấy đi động ra. Cô vừa thấy thì biết ngay anh định làm gì.

Hoài Hoàn nhú mày, vành mắt dò lên: “Anh đừng gọi cho Lèo, em không đi đâu. Em phải ở nhà cùng anh, em muốn để bà nội và những người khác biết rằng, Hoài Xương Trát không chỉ có một đứa con trai, mà còn có một đứa con gái là em nữa. Bọn họ đừng thấy anh một mình mà ăn hiếp anh.”

Hai anh em bốn mắt nhìn nhau, một người nước mắt lưng tròng, còn một người vẫn im lặng không nói gì.

Động tác của Hoài Kinh dừng lại, thì nước mắt của Hoài Hoàn cũng lập tức chảy ngược vào. Cô cúi đầu, nhìn cây chọc mèo trên tay anh, lí nhí nói: “Em biết anh đưa mẹ đến chùa Khang Bình và bắt em đi du học là vì muốn bảo vệ em và mẹ, nhưng mà em và mẹ cũng muốn bảo vệ anh.”

Hoài Kinh cup mắt nhìn cô gái mười lăm tuổi đang đứng trước mặt đồng dạng nói muốn bảo vệ anh, rồi mím môi nói: “Làm bài tập hôm nay trước đi.”

Hoài Hoàn đi vào phòng ngủ, khi làm bài tập xong xuôi thì trời đã tối. Cô đi xuống lầu, thấy Hoài Kinh đang đứng trước cửa sổ sát sàn, nhìn ra bên ngoài, không biết đang suy nghĩ gì.

Phòng khách mở đèn, ngoài cửa sổ thì tối đen như mực, không thấy một ngôi sao nào. Ánh đèn kéo cái bóng anh sang một bên, trông vừa dài lại vừa cô đơn.

Anh trai của cô thoát nhìn thì hay nói đùa, nhưng thật ra anh rất lạnh lùng. Mà người lạnh lùng lại thường hay cô độc.

“Có muốn ăn chút gì không?” Hoài Kinh hỏi.

Bây giờ đã 7 giờ, Hoài Hoàn đúng là có hơi đói bụng, nghe Hoài Kinh hỏi thế mắt cô sáng, lên ngay nhiên hỏi: “Anh biết nấu ăn sao?”

Hoài Kinh ngược mắt nhìn em gái, nhú mày, thành thực đáp, “Anh chỉ biết nấu nước gừng đường đen.”

Nước gừng đường đen đương nhiên không thể dùng thay cơm, ở phía sau, Hoài Hoàn không tiếp tục suy nghĩ đến chuyện cơm tối nữa, mà ngược lại trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ, nên hỏi: “Anh, nước gừng đường đen tiếng đức nói thế nào?”

Hoài Kinh khép môi lại, quay đầu nhìn ra cửa sổ, chậm chậm đáp: “Tự tra đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe đáp án nằm trong dự đoán, Hoài Hoàn lờm anh, chu miệng lẩm bẩm: “Không thể trực tiếp nói cho em biết được à?”

Phản nài thì phản nài, nhưng Hoài Hoàn vẫn quay người đi lên lầu, vào phòng làm việc của Hoài Kinh, tra từ điển.

Phòng làm việc của Hoài Kinh là dạng kếp, có thể đi đến từ cầu thang xoắn ốc tầng một lên. Xung quanh cầu thang toàn là giá sách, trên giá bày đủ loại sách. Sau khi đi hết cầu thang xoắn ốc, không gian càng rộng hơn. Vách tường cao khoảng 4m, bên trên đều là giá sách và chằng chịt sách vở.

Dưới giá sách thì khá đơn giản, chỉ có một cái ghế sofa và bàn đọc sách. Dưới bàn đọc sách có một tấm đệm màu nhạt. Trên bàn có vài tờ giấy trắng và một cây bút máy, gọn gàng bên cây đèn bàn.

Hoài Hoàn nhìn thấy bàn đọc sách mà nhất thời hiểu kỳ, bèn đi đến gần. Đến khi thấy hình vẽ trên giấy thì cô mờ to mắt, cầm tờ giấy chạy xuống lầu.

Tuy chưa đến giao thừa nhưng đã có không khí Tết. Ngoài cửa sổ, cách đó không xa, không biết nhà ai đang đốt pháo. Pháo hoa rực rỡ đủ màu nổ tung trên bầu trời đêm, nhuộm sắc lên gương mặt người nhìn.

“Anh đây là anh thiết kế à?” Hoài Hoàn chạy đến trước mặt Hoài Kinh, đưa tờ giấy hỏi anh.

Trên tờ giấy phác thảo một món trang sức trông có vẻ là vòng tay. Thiết kế của vòng tay này rất đặc biệt, chiếc vòng tinh xảo xuyên qua hai cái móc hình chữ “H”, và giữa cái móc là một viên kim cương hình ngôi sao.

Hoài Kinh học thiết kế trang sức, từ nhỏ đã được cha định hướng. Sau khi cha qua đời, thì anh không vẽ những thứ này nữa. Lúc bé, Hoài Hoàn còn từng đội vương miện anh thiết kế.

Rũ mắt nhìn mẫu thiết kế, ánh mắt Hoài Kinh sâu kín, lạnh nhạt đáp: “Ừ.”

“Đẹp quá.” Hoài Hoàn cười. Pháo hoa ngoài cửa phản chiếu làm mặt cô hồng hồng. Cô cúi đầu nhìn vòng tay, hỏi: “Nó có tên không?”

Đa số những mẫu thiết kế riêng đều sẽ có tên. Hoài Hoàn còn nhớ chiếc vương miện Hoài Kinh thiết kế cho cô mang tên “Cười lên đi, chớ buồn.” (Hoàn nhĩ hữu hà sầu)

Năm chữ, ý muốn cô luôn vui vẻ, không u sầu.

“Có.” Hoài Kinh nhìn mẫu thiết kế rồi đáp.

“Tên gì?” Hoài Hoàn hỏi

Ngoài cửa sổ sát sàn, một quả pháo hoa bùng lên. Trong màn đêm, anh đứng dưới ánh sáng, nét mặt lạnh lùng hiện chút dịu dàng.

“Bầu trời sao trong tay tôi.” (Tinh Không nhập ngã Hoài.)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chế Là Không Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

